Dan

DOBOȘ

ABAȚIA

1

Rimio de Vassur se întreba ce semnificație ar fi putut avea dimensiunile sălii în care îl aștepta pe Abate. Văzuse încă de pe orbită zidurile gigantice ale Fortăreței profilându-se precum un contur neregulat în Câmpia Pannoniei și se așteptase să fie primit într-o sală imensă, luminată prin vitralii și cu pereții acoperiți de fresce, cu mii de lumânări al căror fum parfumat să se ridice stâlp până la bolțile arcuite gotic. Acum era surprins. În loc de o asemenea încăpere imensă, stătea într-o cameră cu puțin mai mare decât sala de mese a navei imperiale care îl adusese pe Pământ, cu mobilier auster și pereți cenușii, afumați pe la colțuri. Rimio era un războinic prea încercat pentru a nega față de el însuși că făcuse, încă de la început, greșeala asupra căreia îl avertizase Kasser. „Nu încerca să-ți

imaginezi Abația ca pe o mănăstire precum cele din istoria Vechii Terre. Oamenii aceia îi urăsc pe creștini, deși spun că se călăuzesc după învățăturile Sfântului Augustin."

Aterizase într-un soi de piață, despre care crezuse că este punctul central al Abației, și fusese întâmpinat de o delegație de călugări îmbrăcați în rase scurte și încălțați cu sandale, purtând bărbi lungi și părul împletit în cozi. Aerul lor medieval era estompat însă de armele moderne care le atârnau ostentativ la șold. Rimio zâmbise privindu-i cum ațintesc spre el un fel de halebarde și adresă un gând de admirație celui care inventase uniforma călugărilor în așa fel încât să le confere un aer monahal, dar, în același timp, să arate tuturor că adevărata putere a Abației venea de fapt de la tehnologia avansată. Rimio știa că i-ar fi putut lesne ucide pe toți și chiar se gândise să înceapă cu un călugăr mai îndrăzneț care îl împunsese în coaste cu arma sa ascuțită. Pâcla violenței plutise în aer pentru o clipă, dar se risipise imediat ce

conducătorul grupului a recunoscut sigiliul Împaratului pe scrisorile sale de acreditare. Drumul până în sala în care se afla acum îl parcursese călare.

Aștepta de mai bine de jumătate de oră, timp suficient pentru ca un om antrenat precum Vassur să realizeze că mișcările sale erau studiate prin instalații disimulate în pereți. Un cerc metalic imens, care atârna din tavan, servea deopotrivă drept suport pentru lumânări și, probabil, paravan pentru instalațiile care îi pândeau toate mișcările. Vassur zâmbi subțire și își întoarse imperceptibil bărbia spre ușă.

Era obișnuit să aștepte. Ba era chiar convins că asta știa cel mai bine, că asta fusese lecția supremă pe care o deprinsese în cei trei ani petrecuți pe orbita lumii botezate, din comoditate, Z, de către funcționarii imperiali. Fiindcă era răbdător, ochii săi putuseră vedea acolo unde nimeni nu pătrunsese, apoi mintea sa deslușise tainele acelei lumiciudate, pe care nici Kasser, și nici Bella

al VII-lea nu le bănuiau. Chiar și cele mai ascunse năzuințe ale lui Vassur izvorau din credința sa că așteptarea este doar rareori inutilă. „Fii prada ta! Gândește ca ea!” îl învățase un maestru tactician. Vassur nu reușise însă niciodată să gândească precum o victimă. Preferase să se transforme într-un prădător care controlează mintea vânatului, aducându-l exact acolo unde îl așteaptă el. Era convins că pânda e esența vânătorii și deopotrivă cea mai palpitantă parte a ei, fiindcă îți dă și răgazul să observi.

Vassur știa însă că virtutea răbdării nu e prețuită îndeajuns în Imperiu și nici nu dorea să o cultive în mod exagerat la cei din jur. Începu să bată ușor cu degetele în masă, urmând ritmul inegal al unui vechi cântec soldățesc de pe Alderbaraan. Ca și cum atât ar fi așteptat, ușile din partea opusă a încăperii s-au deschis și în încăpere au pătruns trei bărbați învești mântați în robe cafenii. Cel din centru, un bărbat osos, înalt și cu o barbă albă și impunătoare, avea ochi cenușii. Își

sprijinea mâna pe un toiag, dar felul în care își încorda mușchii palmei arăta că bățul era mai degrabă o armă decât un sprijin. „Abatele are chip de asasin”, gândi Vassur, reprimându-și gestul reflex de a-și duce mâna de centură. Rasa simplă, largă, era strânsă în talie cu o sfoară împodobită cu ciucuri aurii, singura podoabă a bătrânului.

— Aduc mesajul de pace al Împăratului nostru, slăvit fie-i numele și neamul! rosti Vassur cea mai radicală dintre formulările acceptate în Imperiu atunci când venea vorba de Bella al VII-lea.

— Fie după cum ți-e spusa, răspunse Abatele, alegându-și cuvintele astfel încât să poată însemna orice.

Oriunde altundeva, chiar și pe Vechea Terra, dar în afara zidurilor Abației, un asemenea răspuns l-ar fi îndreptățit pe Vassur să îl execute fără șovăire pe Abate.

Vassur își aducea bine aminte expresia întipărită pe fața lui Kasser atunci când îi spusese că pleacă în Abație. „E singurul loc din

universul cunoscut unde puterea imperială nu te poate ajuta cu nimic.” Dăduse atunci un răspuns dibaci, spunând că tocmai de aceea este important să meargă în Abație, dar zădărnicia și tristețea de pe chipul tatălui Împăratului său îl urmăriseră tot drumul până pe Pământ. Semn de ghinion.

— Sunt trimis de Majestatea Sa Imperială și doresc...

Abatele îi reteză vorbele cu un gest scurt.

— Majestatea Sa știe că nu acceptăm ambasadori!

— Scopul meu nu e defel acela de a media contacte diplomatice, domnule...

— Formula corectă de adresare e Sfinția Ta.

Vassur ieși din dreptul mesei, pentru a avea o mai mare libertate de mișcare. Intenția lui evidentă îl făcu însă pe unul dintre însoțitorii Abatelui să se interpună între el și stăpânul său.

— Cu riscul de a vă mânia, trebuie să vă atrag atenția că „Sfinția Ta” e o formulare

cam impersonală și că, rostită de un necredincios ca mine, ar putea căpăta lesne accente jignitoare.

— Cu atât mai bine! Atunci problema pe care o reprezinți va fi soluționată mai repede de frații-ostași.

— Violența nu e întotdeauna cea mai bună opțiune în cazul musafirilor. Ca să nu mai spunem că e și cea mai nepoliticoasă dintre modalitățile de a trata un oaspete.

Abatele râse gros:

— Ești cam impertinent pentru o slugă. Ai avut stăpâni toleranți, ceea ce e un semn de nepricepere mai clar chiar decât îndrăzneala de a te trimite aici. Tânărul nostru împărat e impetuos...

— Și ce e rău în impetuozitate, Sfinția Ta?

— Își poate pierde servitorii cei mai destoinici pentru scopuri despre care ar fi trebuit să știe că nu le va putea atinge niciodată.

Încordând fiecare fibră a ființei sale, Vassur rosti agale:

— Numai Dumnezeu se teme de propria-I nemărginire. Oamenii tind spre ea. Moartea mea nu e importantă.

Un inițiat!

— Faptul că știi prima noastră dogmă și că o răsucești în folosul dumitale nu poate fi decât o dovadă a unei dibăcii oarecare. Noi apreciem aici lucrurile construite pe temelii mai trainice.

Vassur știa că primul moment dificil trecuse. La fel de bine știa însă că își folosise singurul atu, deși adevărata discuție nici nu începuse.

— Sfinția Ta... Nu am să mă las în nici un fel atras în capcana unei confruntări din care știu că nu am cum să ies învingător. Nu asta este intenția mea.

— Și, aș spune, nici nivelul abilităților tale...

— Mulțumesc, Sfinția Ta, înclină Vassur capul și-și duse mâna la inimă.

Se lăsă o tăcere grea. Și Vassur, și Abatele știau că acela care va vorbi primul urma să

aibă un ușor dezavantaj. Barba Abatelui se ridica în ritmul respirației greoaie.

— Numele meu e Rimio de Vassur și sunt *quint* în armata Maiestății Sale Bella al VII-lea. Aceste scrisori vă pot convinge de toate funcțiile mele.

Dă-mi, Doamne, tărie să-ți desluşesc semnele!

— Deși sunt convins că nu fac decât să repet lucruri pe care le știți, trebuie să invoc codicilul Tratatului de la Eridani, prin care se stabilește statutul coloniilor independente printre care și Abația...

— Nu te poți referi la el, clătină blând Abatele din cap.

— Vă gândiți cumva să denunțați Tratatul?

— Nicidecum, dar a face apel la clauza favorii istorice, la numai patru sute de ani de la semnarea tratatului, e o superficialitate care mă face să mă gândesc cu încredere la viitorul Abației noastre, înconjurată acum de dușmani atât de slabi. O dată ce îi voi împlini împăratului tău dorința, nu va mai avea ni-

mic în virtutea căruia să negocieze. De fapt, ideea asta a favorii istorice a fost proastă pentru Curtea Imperială încă de la început.

— Cum așa? se miră Vassur.

— A poseda o resursă unică înseamnă să te lași pradă unei dileme profunde: să o folosești pentru a-ți asigura un avantaj, sau să consideri simpla ei existență ca o resursă în sine, nesfârșită, pe care să o folosești apoi cu înțelepciune. E o opțiune complicată. E ca și cum Dumnezeu ți-ar da să alegi între o viață de o clipă, dar densă și virtuoasă, și una de o veșnicie, dar petrecută în îndoială și desfrâu. Călugării augustinieni au învățat să dea soluții la asemenea dileme, dar au fost vânați pentru înțelepciunea lor. Mântuirea, soldatule! Asta ar trebui să cauți împreună cu împăratul tău! Mântuirea Dumnezeului vostru... Dar ochii vă sunt roșii de necredință și de ură împotriva acelora care au descoperit calea Domnului și a Sfântului Augustin. Între Abație și dinastia Boszt, trecutul a pus o povară de ură atât de veche încât nimeni nu-i

mai cunoaște originea.

Vassur privi țintă în ochii cenușii ai Abatelui.

— Ideea aceasta întreținută de Abație, a unei inamiciții...

— Să nu cutezi! tună Abatele, lovind cu palma în masa de lemn.

Vassur nici nu clipi, ba simulă chiar un semn de plictiseală, încordându-și sprânceana stângă.

La ce mă așteptam? E un quint!

— Domnul Dumnezeul nostru a clădit zidurile Fortăreței plămădind tărie din sufletele martirilor care s-au jertfit pentru învățăturile Sfântului Augustin cel Nou. Câți dintre frații mei nu și-au găsit oare sfârșitul în fața infanteriei imperiale?!

— Asta a fost acum mai bine de patru sute de ani, înainte de Tratatul de la Eridani. Bella VII apreciază...

— Numai trădarea! Asta este ceea a apreciat întotdeauna dinastia Boszt!

Vassur simțea că e nevoie să frângă cum-

va furia Abatelui, care amenința să-i piardă pe amândoi. Aghiotanții săi dădeau deja semne de nervozitate. Unul privea într-un punct fix, aflat în spatele lui Vassur, unde avea camuflată probabil o armă care putea fi folosită de la distanță, iar celălalt își mișca nervos degetul mic al mâinii stângi. Vassur zâmbi și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar ucide pe toți trei. Fusese una dintre opțiunile pe care i le prezentase împăratului, dar finalitatea unui asemenea act le-ar fi dat doar un avantaj ambiguu. Nimeni nu ar fi știut că au făcut apel la favoarea istorică, dar nici nu ar mai fi putut intra în Abație câteva generații. Era o remiză defavorabilă pentru ambele părți, de vreme ce posibilitatea de a lua locul Abatelui în virtutea faptului că îl învinsese în luptă era foarte vagă.

Rimio îngenunche și rosti formula consacrată:

— Invoc clauza favorii istorice din codicilul Tratatului Eridani. Sunteți datori să mă ascultați!

Abatele îi făcu semn cu mâna lui Vassur să se oprească. Avea nevoie de un moment de reculegere, de rugăciune.

Învață-mă Doamne și deslușește-mi căile pentru a Te sluji cât pot de bine! Povara Duhului Tău îmi sfâșie palmele netrebnice și-mi gârbovește umerii firavi, Doamne. Dă-mi acum putere, fiindcă semnele le-am deslușit! Iar tu, Sfinte Augustine, învață-mă cum să fiu ostaș al Apocalipsei și voi muri cu numele tău pe buze!

— Acum poți vorbi, Vassur, zise bătrânul într-un târziu.

— Doresc să mă primiți Ucenic în Abație.

Primul a început să râdă aghiotantul din dreapta Abatelui, cel care privea fix în spatele lui Vassur. Încurajat, celălalt îl urmă și începu să scoată un soi de nechezat caraghios.

— Va trebui să-i ierți pe frații mei, străinule. Cererea ta li se pare modestă numai pentru că sunt soldați obișnuiți cu dușmanii care te privesc în față. Eu însă mă tem că ascunzi ceva, deși mi-e greu să-mi dau sea-

ma ce anume.

Ca și cum nici nu i-ar fi ascultat, Vassur ceru răstit:

— Doresc să știu care este poziția oficială a Abației în privința cererii Maiestății Sale Imperiale!

Ridicând toiagul ca pe un sceptru, Abatele rosti solemn:

— Înainte de a ne onora obligațiile, trebuie să te previn că Ucenicia se dobândește abia după un studiu smerit și îndelungat al învățăturilor Sfântului Augustin cel Nou. Dar chiar și această trudnică muncă nu poate începe înainte ca frații-ostași să se lămurească dacă ești capabil să-i aperi atunci când îți va veni rândul să păzești zidurile, de aceea va trebui să te lupți cu ei. Nu aș putea să spun care dintre aceste încercări e mai periculoasă, fiindcă a-l blasfemia pe întemeietor înseamnă să te expui execuției instantanee a fratelui-profesor, chiar dacă ceea ce spui izvorăște din neștiință, și nu din rea-voință. Ai toate șansele să nu ajungi

niciodată Ucenic, darămite Frate. Poate că ai să-mori înainte să ajungi prin propriile-ți forțe într-o postură care să te facă să ai acces la secretele noastre. Fiindcă ăsta este țelul tău ultim, nu-i așa, Vassur?

Soldatul își destinse trăsăturile feței într-un gest repetat de mii de ori în fața oglinzii.

— A te înșela în privința țintei înseamnă a te înșela și cu privire la felul în care trebuie ea lovită, Sfinția Ta... Înainte de a mă primi în Abație și de a accepta favoarea istorică, vă spun că sunt *quint* în armata Maiestății Sale. Asta înseamnă că pot fi deopotrivă comandant suprem și soldat, că pot fi furia unui crucișător, dar și alunecos precum un spion, că știu lucruri pe care alții nici măcar nu le bănuiesc și că am ucis deja cu mâinile mele mai mulți oameni decât ai să apuci Sfinția Ta să vezi în întreaga viață. Dar nu aceste lucruri sunt cele care mă fac să fiu încrezător în destinul meu. Viața mea a devenit de multă vreme atât de clară, încât despărțirea

de învelișul de carne nu poate fi decât un eveniment fără prea mare importanță. Nu mi-e frică să mor.

Abatele zâmbi:

— Nimeni nu se roagă mai sârguincios decât noi în întreg Universul. Incantațiile noastre au să te însoțească pe drumul spre Dumnezeu, unde vei fi judecat pentru faptele tale. Accept favoarea istorică, dar cu condiția de a-mi spune care e cu adevărat țelul tău.

— Nu există o asemenea prevedere în tratat...

— Nici momentul ăsta în care stăm unul în fața celuilalt și în care știm că viața oricăruia dintre noi s-ar putea sfârși imediat nu a mai existat vreodată și de aceea el nu e o boală pentru care să știi vreun leac. Spune-mi! se răsti Abatele, așteptând ca *quintul* să dea înapoi.

Vassur înghiți cu greutate, simulând frica: *Fățarnic și periculos precum un șarpe veninos!*

— Într-o zi voi deveni Abate! Pe căi cinsti-

te, dovedind că sunt cel mai bun.

Doamne, Dumnezeule, slugile întunericului se dezlănțuie năprasnic. Dă-mi putere!

— Fie, Rimio de Vassur, vorbi într-un târziu Abatele. Mi se pare corect. Peste o oră va avea loc testul de luptă și, dacă îl treci, vei fi tuns sub numele de Rim. Urmează-l pe Aloim; el te va duce în chilia ta, ca să te reculegi înaintea încercării.

Vassur se întoarse fulgerător și văzu că în spatele lui se strecurase pe nesimțite un călugăr tânăr și bucălat, ceva mai înalt decât el, dar cu carnea puhavă a acelora obișnuiți mai mult cu cărțile decât cu meșteșugul armelor.

Spre el privea aghiotantul Abatelui. Cine știe de când stă acolo?! Ar fi putut să mă omoare!

Ieșind din încăpere, Vassur își aținti privirile pe tatuajul circular de pe ceafa călugărului.

Ar fi putut să mă omoare!

Când îi văzu aproape de ușă, Abatele strigă cu voce pătrunzătoare:

— Anunță-l pe stăpânul tău că voi face tot ce îmi stă în putință să suprim sursele voastre de comunicare!

Vassur se mulțumi să încline din cap. În această privință avea câteva surprize pentru Abate. Își reluă apoi mersul molcom și privirea fixă din ceafa călugărului. Culoarele înguste abia dacă permiteau trecerea a trei oameni.

Dibaci... Pot fi blocate oricând, gândi Vassur când observă că o simplă masă din lemn putea obtura întregul culoar. Pereții erau acoperiți în întregime cu basoreliefuri care înfățișau scene de luptă. Zări chiar silueta Abatelui într-unui din ele, în care era înfățișat predicând unei mulțimi aflate în spatele lui.

Drăguții de părinți au descoperit cum enoriașii pot deveni soldați și apoi ucigași. Arta de a-i transforma pe preoți în generali cred însă că e mai aproape de mine, zâmbi Rimio mulțumit și își păstră această expresie până în clipa în care Aloim îi indică fără vorbe că ajunseseră

la chilia lui. Păși cu grijă și își încorda simțurile. Totul părea să fie în regulă:

— Nu suntem ucigași, frate Rim! rosti Aloim dintr-odată.

— Asta rămâne să vedem, ridică Vassur din umeri, privindu-l curios pe tânăr.

Aloim făcu o plecăciune la limita politeții și închise ușa grea, din lemn. Vassur nu-i dădu satisfacția de a auzi zăvorul și se așeză pe pat. Era o împreunare ciudată de scânduri, cum nu mai văzuse niciodată. Pipăi neîncrezător ceea ce părea a fi salteaua. Era de fapt un sac în care, după urmele vagi de miros, părea că se află păr natural de animale. Oriunde altundeva în Imperiu, un asemenea artefact ar fi costat o avere.

Vassur se lămuri repede că există și un revers al acestei încântătoare și cazone aplecări a călugărilor spre tradițiile terrane: mănăstirea funcționa alimentându-se de la un generator primitiv de curent electric. De aceea, singurul aparat care părea capabil să folosească energia electrică era o lampă cu

incandescență, aflată pe noptiera grosolană care se găsea într-o poziție nefirească, depărtată de pat.

Vassur căută în mica desagă și scoase ceea ce semăna foarte mult cu un *abnnan*, un fruct din Centauri. Coaja netedă și violacee a fructului în formă de semidisc nu lăsa însă să se vadă că fusese tratat genetic astfel încât să fie sensibil la orice fel de oscilații cu care ar fi putut opera un echipament de supraveghere. Așa după cum presimțise, abnnanul rămase violaceu, ceea ce însemna că mișcările lui nu erau urmărite cu nici un fel de dispozitiv electric. Mușcă cu poftă, încercând să-și ascundă greața pe care i-o provoca gustul de carne crudă al abnnanului. În mod natural era foarte dulce, însă tratat genetic devenea de-a dreptul scârbos.

Vassur se întinse pe pat și începu să studieze pereții. Unul dintre ocupanții anteriori ai chiliei fusese un artist talentat. Imaginase pe tavan un basorelief în care o creatură imensă, cu trup solzos, sodomiza un cavaler

în armură, prăbușit lângă burta spintecată a calului său. Nu înțelegea ce dorea să reprezinte întreaga scenă, dar își dădea seama că multitudinea detaliilor ar fi putut lesne disimula un orificiu prin care să poată fi spionat.

Pradă unei hotărâri bruște, Vassur scoase din desagă o consolă clasică de comunicații și începu să își redacteze liniștit raportul către Curtea Imperială. Încheie cu o formulare ușor zeflemitoare la adresa călugărilor, pentru că era convins că ei îi vor intercepta mesajul, fără a-l putea însă modifica. La scurt timp după confirmarea transmisiei, Aloim apăru din nou în cadrul ușii:

— E momentul să te lupți, străine. Domnul să fie cu tine!

— Dumnezeul meu e și al vostru. Mi-e greu să-ți înțeleg altfel vorbele...

— Nu înțelegi încă, dar nu-i nimic. Vom fi drepți cu tine, în ciuda Profeției!

— Ce vrei să zici?

— Se spune că zidurile Abației nu pot fi

dărâmate decât cu un ciocan dăltuit din chiar pietrele lor.

— Și ce să însemne aceste cuvinte, frate?

— Exact ceea ce sugerează înșiruirea lor.

— Chiar crezi că am venit aici nepregătit?

— Nu am trufia asta, Rim! Știu că ești un *quint*...

— Și-atunci, ce vrei să-mi spui?

— Nimic, frate, vorbele mele se doreau o oglindă în care să-ți i privești chipul înaintea luptei. Iar dacă pe lângă fața ta vei vedea și măreția credinței, atunci nu pot fi decât bucuros.

Înainte de a pătrunde în ceea ce părea a fi o curte interioară, străjuită de pereți înalți de piatră din care răsăreau neregulat balcoane de diferite mărimi și stiluri, Vassur încercă să se liniștească. Nu se temea de confruntarea fizică, ci de urmările ei. Îndelungata și apriga sa experiență militară îl învățase că, de cele mai multe ori, moartea venea nu ca urmare a violenței în sine, ci ca o consecință a alegerii greșite a modului și a momentului

în care era folosită forța.

Aloim îl împinse cu fermitate în interiorul curții și apoi se retrase repede. Zăvor greu. Vassur se așeză în apropierea ușii prin care intrase, într-o perfectă poziție de lotus. Începu să aștepte.

Orbitase câteva săptămâni deasupra Abației și urmărise antrenamentele marțiale ale călugărilor. Majoritatea lor erau cu mult sub nivelul minim cerut la recrutarea pentru Forțele Imperiale. Asta dacă nu cumva ceea ce văzuse el era tocmai un paravan destinat indiscreților de pe orbită... Bieții monahi nu aveau cum să-l doboare într-o asemenea luptă nici dacă s-ar fi adunat cu toții. De altfel, Abația nu-și garantase niciodată prin forță *stătu quo*-ul, ci prin refuzul colaborării ulterioare cu orice provincie autonomă care ar fi participat la o invazie îndreptată împotriva ei și prin amenințarea cu distrugerea definitivă a tehnicilor de însămânțare a Lumilor Agricole, dacă era atacată de Gărzile Imperiale. Mai exista, desigur, și legenda ca-

re spunea că Abația nu-și elimina niciodată toate mijloacele prin care ar fi putut controla și, eventual, distruge populațiile de clone de pe Lumile Agricole, dar nimic nu lăsase să se vadă acest lucru în istoria ordinului augustinian. În ciuda reputației lor războinice, călugării se luptau cu adevărat doar cu hoardele de barbari care bântuiau Câmpia Pannoniei și care, de multe ori, mai erau împuținate și de Forțele Imperiale cantonate pe Vechea Terra.

Vassur privi spre balcoane. Începuseră să se umple de curioși, să foșgăie de rase gri și cafenii.

Care să fie diferența?

Înregistra cu coada ochiului căderea unei batiste, undeva în stânga. Neîndemânare sau provocare? Țesătura cădea însă într-un mod natural, așa că nu o luă în seamă. Un murmur ușor, și privirile celor din jur îi dădură să înțeleagă că într-un balcon din spatele său apăruse Abatele. Rămase nemișcat.

Așa după cum anticipase încă de la înce-

put, oponentul său i-a apărut din față. Era un bărbat între două vârste, cu bărbia proeminentă și ochii albaștri. Înainta încet, fără grabă, sigur pe el. Pășea elastic, iar mușchii picioarelor, care i se ițeau de sub rasa scurtă, îi spuneau lui Vassur mai multe decât ar fi vrut proprietarul lor. Avea în față un luptător de nivel mediu, cu fixuri în ceea ce privește loviturile, probabil pentru cele laterale. Bătăturile și hipertrofierea unor grupe de mușchi îi arătau că omul avea probleme și cu echilibrul în condiții de viteză. Cât despre rana de la piciorul drept... Ar fi refuzat să meargă în orice misiune cu un om care fusese rănit atât de grav. Crezând că a adunat destule informații pentru o primă impresie, *quintul* se ridică.

— Sunt Rimio de Vassur și...

— O să-ți încredințezi viața în mâinile Domnului!

— Viața mea a fost dintotdeauna în mâinile Domnului. De vreme ce sufletul meu e doar vremelnic pe această lume și nu și-a

uitat niciodată calea spre Cetatea lui Dumnezeu.

Un strigăt de uimire străbătu asistența. *Știe Dogmele! Cine e omul ăsta?!*

— A fura vorbele Sfântului Augustin e simplu, străine. Nu ești primul care pune mâna pe o carte din Abație. Doi asemenea hoți...

— Calea trufiei se poate frânge brusc, frate, răspunse Vassur. Ți-am arătat cum putem renunța la violență și totuși să-L mulțumim pe Domnul Dumnezeul nostru.

— Așa să fie? Atunci de ce toată ființa ta țipă după violență?

Călugărul sări în aer cu piciorul înainte într-un gest atât de stângaci încât Vassur reuși în timpul eschivei să îi smulgă unghia unui deget. Deși pradă unor dureri atroce, călugărul nu schiță nici o grimasă.

Măcar e bărbat! Sau poate că e drogat cu ceva!

— De ce mă cauți acolo unde nu sunt? întrebă zeflemitor Vassur.

Fără vorbă, călugărul atacă din nou, de

data aceasta atât de jalnic, încât Vassur nici măcar nu se obosi să riposteze. A treia oară însă, de teamă că va fi acuzat că nu vrea să lupte, Vassur simula un atac pe dreapta, ezită preț de o clipă, destul pentru ca adversarul său să creadă că e vorba despre o fentă, apoi își continuă mișcarea. Pumnul său explodă în plexul călugărului, care se prăbuși pe nisipul fin al curții.

— Este ăsta, Sfinția Ta, un test al milei, sau poate e felul vostru de a mă umili? Sfinția Ta! Sunt un *quint*. Însăși ideea că pot fi înfrânt într-o asemenea luptă e o jignire pentru mine!

Cu vocea sa inconfundabilă, Abatele răspunse de pe balcon:

— O să-ți trimitem atunci pe cel mai bun dintre luptătorii noștri. De vreme ce ești un Aspirant genial, trebuie să ne lămurim...

— Nu o face, Sfinția Ta! Vom porni lucrarea noastră cu vieți omenești pe conștiință.

— A cui conștiință, spionule?

— Nu sunt spion, Sfinția Ta. Vreau doar...

Vassur nu apucă să își termine fraza că în curte intrară alți patru luptători care se năpustiră simultan asupra lui. Vassur îl întâmpină pe unul din ei și îl folosi ca să ajungă cu spatele la zid. Corpul călugărului zăcea în nisip, cu gâtul într-o poziție nefirească. Ceilalți își priviră tovarășul și, ca la un semn, scoaseră din rasele largi cuțite lungi și încovoiate. Lor li se alătura imediat și primul adversar al *quintului*.

Kindjale. Urăsc armele astea.

Unul dintre călugări scuipă în direcția lui Vassur și apoi își puse limba pe lama cuțitului. O boabă de sânge roșu înflori pe metalul lucitor. Pradă unei furii reci, *quintul* smulse fulgerător lama de accun, pe care o avea în teaca disimulată sub pielea mâinii stângi. Metalul lichid vibra subsonic, dându-i încredere. Vassur porni un gest larg, perfect, fluid și rotund, trecând lama prin beregățile atacatorilor. Timpul era suspendat. Nu exista decât el și arma lui, în timp ce conștiința sa privea întreaga scenă dintr-un colț al

arenei. Arcul descris de lama de accun se încheie în teacă. Nici un ochi omenesc nu distinsese clar ceea ce s-a întâmplat.

Se lăsă o tăcere de început de lume. Capetele celor patru călugări se prăbușiseră în nisip, în timp ce trupul unuia rătăcea încă bezmetic, împroșcând pereții cu sânge.

— Sfinția Ta! Aloim mi-a spus că o să fiți cinstiți! Ce aspirant ar fi putut trece un asemenea test? Ăsta e un asasinat, nu o încercare!

Cu glasul greu de supărare, Abatele rosti din jilțul său:

— Încercarea nu e niciodată aceeași! După cum nimeni nu a fost admis în Abație numai fiindcă s-a luptat. Adevăratul examen este cel al Tezelor Sfântului Augustin cel Nou.

— Și-atunci, de ce a trebuit să lupt eu aici?

— Pentru că te-ai gândit dintotdeauna la încercarea asta ca la o luptă și am decis să-ți dăm ceea ce ai dorit.

— Deși știai că sunt un *quint!*

— Poate că doream să aflăm ce e un

quint...

— Și crezi că ai aflat? întrebă Vassur batjocoritor.

— Nu. Dar am aflat că împăratul tău și-a irosit degeaba favoarea istorică. Nu-ți vei atinge niciodată scopurile! Ești un războinic prea vechi ca să mai poți afla vreodată cu adevărat calea blândă a lui Dumnezeu, spionule. Nu vei sta niciodată pe tronul Sfântului Augustin!

Abatele bătu cu sceptrul în podeaua lojei sale și spuse apoi cu voce adâncă:

— De mâine vei fi tuns ca Ucenic, sub numele de Rim. Vei fi trup din Abația noastră și ți se va garanta un tratament egal cu al celorlalți.

Vassur înclină din cap și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi lăsat pe primul călugăr să aleagă disputa teologică. Poate că abia atunci ar fi aflat ce e un *quint*. Zâmbi unui gând fugar când îl revăzu pe Aloim.

Doamne, Dumnezeule, ține-mă de mână când privesc în genune și dă-mi putere să lovesc în

Anticrist. Și fă Apocalipsa Ta să nască Lumea nouă, Doamne!

2

Durerea poate fi înțelepciune, fiindcă numai suferința te poate face să înțelegi de ce tu, nemernic și infinit scârbavnic, ai fost cruțat de Domnul Dumnezeul Tău, în timp ce acela care ar fi trebuit să își conducă poporul în veac, spre tărâmuhpromis, a urcat la ceruri înainte să-și fi împlinit menirea. Lovești cu pumnii în țărână și, dacă ai îndrăzni, i-ai ridica și spre cer, ca să amenințI. Sau ca să implori...

Nu o faci. Nu ești puternic. Nu ești aidoma celui care putea să afle calea poporului său, să-l scoată din nevoie și să-i arate credința adevărată...

Ce-o să faci acum? Ceilalți se uită la tine cu durere, dar deslușești în ochii lor și speranța. Trăsnetul acela care a lovit dealul în timp ce erai cu Ustin, cu Mântuitorul neamului tău, căutând grația Dumnezeului vostru și calea de urmat, a

fost voia divină care l-a ridicat la cer…

— Ce dracu' e bălmăjeala asta, omule?! întrebă Crey privind lung spre fratele Kalator, trimisul Abației.

— E tot ceea ce vă poate oferi sonda voastră primitivă. Dacă o să căutați în anexa a șasea a contractului nostru, o să vedeți că Fratele-Supraveghetor al însămânțării a recomandat folosirea unei sonde hipnotice de construcție…

— Care costa cam jumătate din întregul program! spuse pe un ton plângăreț și frângându-și mâinile guvernatorul Crey. De unde să iau atâția bani? L-am ucis pe ăla care părea că le este conducător, m-am luat după călugării ăștia care ziceau că știu ce fac și uite cu ce m-am ales! Cu bâlbâielile unui… unui… Apostol. Ce mă fac acum?

Vorbise privind la hubloul larg prin care se vedea o stea verzuie, de parcă ar fi întrebat o divinitate aflată undeva între apele alburii ale planetei Praxtor, ultima Lume Agricolă a provinciei autonome Sagittarius. Dacă însă-

mântarea dăduse greș, nu mai avea altă soluție decât să ceară ajutorul Curții Imperiale și să-și asume consecințele legate de independența celor treizeci și două de state ale provinciei.

— Nu se poate să mă fi păcălit în halul asta, auzi! Nu se poate! Sonda asta trebuie să funcționeze!

— Dar nu e nici o păcăleală, domnule. Înțelegerea monologului interior al unui Apostol necesită timp, dar nu e un lucru foarte complicat în sine. Unul dintre asistenții mei va rămâne aici, pe stația orbitală, oricât timp este nevoie pentru a vă instrui...

Crey îl privi cu speranță pe călugăr:

— Vrei să spui ca aveți un om capabil să înțeleagă ce spune clona aia nefericită?

— Desigur...

— Păi unde e omul ăla? Adu-l! Hai să vedem ce ne spune. Poate că e deja momentul să facem vreo minune...

„Tâmpit! Vrea să facă repede minuni! Doamne Dumnezeule, cât de mare e lucrarea

Ta și cum toți idioții ăștia de birocrați nu sunt în stare sa o vadă!”

Te privesc cu ochi plini de speranță. Ei știu că Ustin, Mântuitorul lor, s-a jertfit acolo, pe munte, pentru ca tu să deslușești calea. A urcat la dreapta Tatălui ca să te călăuzească. Îi știi din-totdeauna, deși nici unul dintre părinții voștri nu v-a putut spune de unde a venit. Sunteți copiii pribegi ai Câmpiei, răsfățați de soare și de pomii grei de fructe.

Crey se agita de parcă ar fi descoperit un asteroid de ergoniu chiar în curtea Palatului administrativ de pe Sagittarius.

— Uite! Se întoarce acum pe deal! E momentul să facem o minune! Să-i dăm o revelație, ceva! Sau nu! Știu! Mai bine o viziune paradisiacă!

Cu un gest scurt și deloc politicos, Kalator îl împinse din fața consolei centrale și se așeză în postul de control. Momentul era, într-adevăr, delicat și ultimul lucru de care avea nevoie acum era surescitarea unui neprofesionist.

Știa că pe locul aproximativ în care lovise raza laser care îl omorâse pe Mântuitor, se afla un izvor circular, cu margini de piatră, pe care îl inspectase cu numai două zile înainte. Forma lui perfect circulară îl inspirase și pusese în apă o colonie de bacterii ale căror produși de metabolism erau glucide simple. De-acum apa trebuia să aibă o tentă lăptoasă și să fie dulce.

Laak, Apostolul, se îndrepta cu hotărâre spre locul în care îi murise mentorul. Trebuia făcut atent asupra izvorului și apoi supus primelor tehnici de sugestie. Kalator atinse în grabă câteva butoane ale consolei și, din imensa stație spațială, se desprinse un proiectil minuscul.

„Atâta vreme cât ai credință, Dumnezeu este cu tine”, obișnuia să spună Ustin, înainte să se fi ridicat la cer înconjurat de nimbul acela de lumină albă. Iar credința lui fusese nețărmurită de vreme ce în locul martiriului, Dumnezeu a făcut să apară o fântână strălucitoare, ale cărei ape strălucesc în noapte și taie trepte în cer. Îl vezi pe

Ustin cum urcă spre Domnul Dumnezeul tău și te simți din nou plin de speranță. Îți face semn din mâini și îți arată fântâna. Privești și tu. Apele ei par să se întunece pe măsură ce sufletul lui Ustin, cuibărit până acum câteva clipe în căușul lor, se ridică la cer. Dar apa aceea nu mai e apă! Dumnezeu a binecuvântat locul în care l-a ridicat la El pe cel mai bun dintre voi și l-a transformat într-un izvor de lapte dulce, ceva ce nu a mai văzut nici măcar Guulun cel hoinar, care a cutreierat Câmpia în căutarea Zeilor.

Privești la fântâna aceea și te intrigă forma ei rotundă. Dintotdeauna ți-a plăcut discul soarelui și siluetele celor trei Luni și te-ai întrebat nu o dată dacă ar fi sa nu fii om, atunci ce ți-ai dori să fii. Și răspunsul fusese întotdeauna cerc. Pentru că el e începutul și sfârșitul, e stabil și nu poate fi răsturnat, nu poate fi apucat de nici un fel, e începutul tuturor formelor și înțelepciunea tuturor învățaților.

Te așezi pe marginea izvorului și îl mai admiri o dată înainte de a adormi. Și, fără să știi de ce,

îți vin în minte ultimele cuvinte pe care ți le-a spus Ustin: „ Trebuie să îl ajutăm pe Dumnezeul nostru să se mântuiască. Trebuie să-I construim o casă, care ne va fi și nouă cetate deopotrivă... „ Nu ai înțeles atunci ce voia să-ți spună, dar acum simți că ești aproape. Numai dacă pleoapele nu ar fi așa de grele.

— Doamne, Dumnezeul meu, de ce îmi pui răbdarea la încercare într-un mod atât de crud? Din cauza sondei ăsteia adunate din orbitele cu deșeuri, era să adoarmă înainte să termin pregătirea pentru inserția visului profetic, tună Kalator, abia respirând din pricina emoției.

Crey îl privea pierit, fără să înțeleagă ceva nici din monologul interior al Apostolului, și nici din tot ceea ce mormăise călugărul la diverse microfoane.

— Gata! L-am pierdut, nu-i așa?... L-am pierdut!

Monahul se întoarse cu o lentoare pe care și-o ura fiindcă știa că îl chinuie pe minusculul guvernator, dar pe care nu și-o putea

înfrâna.

— Nu am dat greș, pentru că Abația e întâia unealtă a Sfântului Augustin cel Nou, întâi Stătătorul de-a dreapta Tatălui. Iar lucrarea sfântă nu poate fi zădărnicită de nesimțirea unui nemernic care nu înțelege necesitatea...

— Așa! Spurcă-mă, înjură-mă, trage-mi palme! Spune-mi însă că totul e în regulă! Viețile a cinci miliarde de...

Neîncercând să-și disimuleze în nici un fel disprețul, Kalator spuse:

— O dată cu inserția primului vis profetic, misiunea mea s-a încheiat și declar însămânțarea un succes. Ba chiar, din motive pe care nu le stăpânesc îndeajuns și în privința cărora îl voi consulta pe Prea Fericitul Abate Radoslav al IX-lea, se pare că pe Praxtor vom avea parte de una dintre cele mai rapide dezvoltări din analele Abației. O să vă rog să semnați de luare în primire.

Crey îl privea consternat pe călugăr.

— Nu se poate să pleci tocmai acum! Ești

puternic, știi de toate... Și n-ai făcut nici turul sistemului nostru solar... Avem un hotel orbital care...

Impasibil, Kalator continuă pe un ton egal.

— Conform contractului încheiat cu Abația, până la prima generație postecleziastică beneficiați de asistența noastră. Pentru prima decadă, ea va fi asigurată de Fratele Isidor, care va rămâne aici pe stație și va avea grijă să nu faceți nici o greșeală. De asemenea, atât eu, cât și Prea Fericitul Radoslav vom veghea de departe la bunul mers al lucrării.

Crey era încă neîncrezător. Îl privi pe Isidor. Fața lui prelungă, trădând încă urmele inconfundabile ale tinereții, nu îi inspiră prea multă încredere.

— Mărite Kalator, poate, totuși, dacă ați mai zăbovi o săptămână, măcar până se termină chestia asta cu visul profetic, despre care ați tot pomenit! zise repede guvernatorul.

— Procedura de care vorbești se desfă-

șoară deja. Și, dacă asta te face să te simți mai bine, află că, din acest moment, nici măcar prezența mea nu ar putea îndrepta o însămânțare greșită.

Se face că Ustin e din nou lângă tine. Te simți ciudat, fiindcă știi că visezi, dar nu poți trata ceea ce ți se întâmplă cu detașarea cu care s-ar cuveni să o faci cu un vis. Ustin îți vorbește calm, fără încetare, despre lucruri pe care nici nu ți le-ai fi putut imagina. Îți spune că țelul poporului tău nu va fi niciodată atins atâta vreme cât oamenii vor hoinări prin Câmpie. Îți vorbește despre Construcții și cum se fac ele, despre câmpuri mănoase și despre domesticirea marilor yaki, despre cum și când trebuie culese fructele rotunde de possil și mai ales despre ofrandele pe care trebuie să le aduci lui Dumnezeu în Templul pe care îl vei ridica în jurul fântânii.

E înțelept Ustin. Toate astea, împreună cu mulțumirea lui Dumnezeu, ar putea fi un țel pentru poporul tău, începutul unui drum, o călătorie pe lungul cerc al vieții, care are să se sfârșească acolo unde a început totul, o dată cu

mântuirea Domnului și cu aflarea celui mai mare secret al existenței: Geneza. Fiindcă nimic nu e mai important pentru tine decât să știi de unde a venit poporul tău și de ce părinții voștri nu-și aminteau nici unul să șefi născut vreodată...

3

Zarul cumpăni o clipă pe o cută a pledului și apoi începu să se rostogolească. Răsuflările celor patru bărbați se opriseră. Micul fragment de os se mai roti de două ori și apoi se liniști: șase.

— Nu se poate!... Nu se poate să fii atât de norocos!

— Dumnezeu privește numai spre tine, Stin! Și nu te lasă să pierzi niciodată!

Câștigătorul, un tânăr cu fața smeadă și părul lung și negru, își privi tovarășii cu o satisfacție nedisimulată:

— Fraților, nu eu am inventat jocul ăsta, după cum nu eu am avut ideea să jucăm pe miza asta. Voi ați vrut-o, și Dumnezeu v-a dat un semn al nețărmuritei Sale înțelepciuni, arătându-vă că păcatul jocurilor de noroc și acela al trufiei sunt oricum rele în

sine, darămite atunci când se combină într-o asemenea provocare.

— Etete, ce vorbe mari! Ce te-a apucat? Că doar de fiecare dată ne bați și niciodată nu ai refuzat miza...

— Păi cum să o refuz, Jeremiah? De ce să o refuz? Doar am câștigat-o! se miră Stin privindu-l contrariat în ochi pe bondocul care tremura morfolind zarurile în mână.

— Da, dar Xentya înseamnă foarte mult pentru mine și eu am fost atât de aproape! De două ori am fost la egalitate și numai a treia dată...

Stin își privi prietenul cu luare-aminte. Trăsăturile cunoscute, rotunde și molcome, erau scăldate într-o sudoare abundentă, care trăda surescitarea lui Jeremiah. Pentru un moment, Stin se gândi să renunțe la dreptul de a fi în seara aceea cu Xentya, dar alungă eventualitatea asta din minte ca pe un semn de neînțeleasă slăbiciune.

— Dar, Jeremiah, nu spune oare însuși Domnul Dumnezeul nostru „și pedepsi-voi

pe aceia care refuză să se amestece și țin scârbavnicul obicei al monogamiei”?

— Ba da, Stin, răspunse pierit Jeremiah.

— Și nu mai stă oare scris în Cartea Dintâi că primul temei pentru care un bărbat poate avea o femeie este dacă o câștigă într-o confruntare cu tovarășii săi? Ai pierdut, Jeremiah. Nu trebuia să joci zaruri!

— Dar nu e normal ca tu să câștigi de fiecare dată! Așa ceva nu se poate!

— Mă acuzi cumva că am trișat? întrebă Stin cu o voce brusc îngroșată.

— Spuneam doar că nu e normal ca tu să câștigi de fiecare dată. Noi mai avem și noroc, și ghinion, uneori pierdem, alteori câștigăm. Nu însă și când jucăm cu tine.

Stin sări în picioare și, înainte ca vreunul dintre ceilalți să poată interveni, își înfipse mâinile în beregata lui Jeremiah și îl trânti cu spatele de trunchiul unui copac.

— Ascultă, scârnăvie, șuieră Stin printre dinți. Nimeni nu e vinovat pentru norocul meu, iar eu cu atât mai puțin. Dacă vrei, ne

putem lupta, te poți întrece cu mine la fugă sau la ridicat greutăți, putem să ne punem și mințile la încercare adunând boabele de grâu din banițele cele mari! Mereu te voi învinge! Nu știu de ce sunt mereu mai bun, dar nu e treaba mea să pun la îndoială căile Domnului!

Jeremiah se prăbuși în praf, tușind și frecându-și gâtul. Fața i se învinețise și arăta caraghios. Imediat s-a găsit cineva să râdă, dând tonul celorlalți.

Aranjându-și straiele simple, Stin îl mai privi o dată pe bondoc.

— Și, chiar așa! Ce te face să crezi că vreuna dintre fete vrea să fie cu tine, Jeremiah? Cu un om care nu câștigă niciodată!?

Ca și cum însuși Dumnezeu ar fi aranjat umilința lui Jeremiah, din penumbra unui copac se desprinse silueta inconfundabilă a Xentyei. Fata era înaltă și blondă, avea sânii mari, era blândă și caldă precum nisipul de pe malul râului într-o zi de vară. Stin știa. Mai fusese cu ea și se iubiseră până la epui-

zare. Îl înțelegea și pe Jeremiah. Și el se despărțise cu greu de Xentya și, dacă nu ar fi fost sfaturile înțelepte ale Mariei, poate că ar fi căzut deja în păcatul monogamiei.

Cartea nu era defel explicită în privința acestei interdicții. Citise de zeci de ori versetele și, în afara unei predici a Sfântului Augustin cel Nou, nu găsise nici o referire la monogamie. E drept însă că, în pilda sa către barbarii din primul Templu, Augustin înfierase monogamia ca fiind cea mai rea dintre relele care pot pândi ființa omenească, o închisoare din care nu pot evada copiii nenăscuți. „Un bărbat nu poate avea copii cu o singură femeie, căci pruncii lor nu se vor deosebi defel unul de altul și nu vor servi Lucrării Domnului. Amestecați-vă sângele și numai așa îl veți afla pe Mesia, speranța de mântuire a Domnului Dumnezeul nostru! Iar cel ce va nesocoti învățătura mea să piară de sabia celorlalți!”

Stin nu înțelesese de la început această predică și fusese nevoie de toată răbdarea și

priceperea Mariei ca să îi pătrundă adevăratele sensuri. Femeia îi explicase că, în nețărmurita Lui înțelepciune, Dumnezeu zămislise deja în cetatea Lui cerească toți oamenii care se vor naște vreodată, deci și pe aceia care se vor transforma în sfinți, fiindcă vor duce o viață virtuoasă. Aceștia își așteaptă însă părinții potriviți și nu pot coborî în cetatea lumească decât dacă cei aflați deja pe Pământ încearcă să afle perechea care va fi binecuvântată cu un asemenea copil. Iar dintre sfinți se va alege arhanghelul care îl va apăra pe Dumnezeu în ultima Sa bătălie, atunci când Domnul va fi confruntat cu frica Sa cea de pe urmă, fiindcă își va fi aflat propria-I nemărginire.

Trebuia să recunoască în sinea lui că regula nu se putea aplica desigur în Satul lor, în care Ciuma le făcuse pe toate fetele să nu poată zămisli prunci. Dar, așa cum îi explicase Maria, mântuirea lor putea veni din clipă în clipă și sfinții părinți, care erau înțelepți și munceau zi și noapte, ar fi putut găsi

oricând un leac împotriva cumplitei boli care îi ținea departe de restul lumii. Și atunci trebuia să fie pregătiți.

Maria obișnuia să spună că sfinții părinți le dăduseră aproape totul și nu le ceruseră în schimb decât o viață cucernică. Stin își dădea seama că toate alimentele și hainele necesare pentru ca ei să-și poată duce viața în mod normal costau enorm o comunitate de călugări săraci cum era aceea a Abației augustiniene. Într-o zi, în turnul de lângă poarta mare se urcase însuși Abatele, un bărbat falnic, cu o barbă albă și cu o privire rece. Le explicase că s-ar putea să nu poată ieși niciodată din Satul lor fiindcă numai Dumnezeu ar fi putut lumina mințile celor mai învățați dintre frați, ca aceștia să descopere leacul Ciumei. Ca să-l îmbuneze însă pe Dumnezeu, să se roage, să stea cuminți în Satul lor, și să nu se depărteze de imensele purificatoare de aer care îndepărtau miasmele ce otrăveau aerul Vechii Terre.

Stin auzise că sfinții părinți adunaseră în

Sat copii timp de mai bine de doi ani și le creaseră condiții pentru a putea supraviețui. Știa că, fără sprijinul Abației, el și toți ai lui ar fi murit demult. Trăind, plăteau totuși tributul imposibilității de a părăsi Satul...

Xentya îl ducea în coliba ei. Înainte de a intra, Stin privi cerul senin și se întrebă, ca de atâtea alte dați, cum e să te poți plimba liber printre stele, să cauți aventuri printre sisteme neexplorate, să speri că poate vei fi primul om care va întâlni o ființă de pe altă lume. Evită privirea dojenitoare a Xentyei și închise ușa. Trupul fetei era exact așa cum și-l aducea aminte. Când mâna lui întâlni sfârcul delicat al sânului, fata gemu ușor și își lăsă capul pe spate, întinzând-și gâtul lung și alb. Stin atinse ușor cu buza locul în care pulsa o venă și fata gemu din nou. Cu o singură mână îi smulse haina și se opri o clipă să admire trupul gol al fetei. Sentimentul că unirea lor avea să rămână pe veci stearpă îl chinuia fiindcă, deși nu o spusese nimănui, crezuse mereu că Xentya ar putea

fi mama unui înger. Mâinile fetei se mișcau din ce în ce mai îndrăzneț: ciupeau, mângâiau, zgâriau, explorau. Unghia degetului mic al Xentyei tocmai cobora apăsat pe șira spinării când Stin auzi zgomotul sirenei și sufletul său se închirci, chinuit de o presimțire grea.

— Jeremiah, șopti Stin și, strângându-și în fugă puținele veșminte, se năpusti spre poarta mare.

Dincolo de gard, doi călugări-ostași îl țineau cu greutate pe Jeremiah. Bondocul se zbătea și țipa cuvinte neinteligibile. Tovarășii lui Stin priveau resemnați. Știau ce avea să urmeze. Alvin se întorsese cu spatele, Matteo strângea un stâlp din gard de parcă s-ar fi luptat cu cineva, iar Israel își abandonase cartea și privea întreaga scenă cu ochii săi bulbucați, în care nu se putea desluși nimic. Xentya ajunse și ea lângă gard și probabil că asta văzu Jeremiah când, cu forța disperării, reuși să îl doboare pe unul dintre frații-ostași și să se întoarcă spre ea.

— Pentru tine mor, Xentya!

Mișcarea fusese însă o capcană pentru a-l deruta și pe cel de-al doilea călugăr, fiindcă Jeremiah se întoarse spre el și îl lovi scurt. Stin înregistrase lucirea scurtă a oțelului și știa cum lupta Jeremiah. Nu fu surprins de șuvoiul de sânge care țâșnea din gâtul călugărului. Apărut ca de niciunde însă, la câțiva metri de Jeremiah, un alt călugăr ridică o arbaletă. Îl strigă pe bondoc și acesta se întoarse să-și privească moartea. Săgeata străbătu ochiul lui Jeremiah și ieși prin ceafă. Era mort înainte de a atinge solul. Calm, călugărul împunse încetișor cadavrul cu piciorul și apoi se îndepărtă.

Stin auzi tropotitul cailor cu câteva minute înainte ca Abatele să urce în turn. Se aștepta ca un asemenea eveniment să se soldeze cu o altă predică. Toate încercările de evadare avuseseră același rezultat: un discurs furios al Abatelui și diminuarea pentru o vreme a rațiilor de hrană și de vin.

De data aceasta, Abatele părea preocupat.

Cuvintele sale nu sunau prea războinic. Lui Stin i se părea că deslușește în ele semnele unei preocupări adânci.

— ...nu o să se întâmple! Ne-am asumat o responsabilitate în fața Domnului Dumnezeului nostru și vom întoarce turmei toate oile rătăcite. Trebuie însă să înțelegeți că nu putem nicicum să acceptăm ca întreaga Abație să fie expusă Ciumei. Aveți răbdare. Așteptarea voastră se va termina curând...

— Când, popo, când? se auzi o voce, probabil aceea a lui Bogumil.

— Atunci când Domnul Dumnezeul nostru va hotărî că a sosit vremea potrivită. Rugăciunile voastre vor fi de mare ajutor fraților noștri care, de ani lungi, se chinuie să găsească leacul pentru boala voastră.

— Și până-atunci așteptăm să ne măcelăriți, așa cum a făcut-o criminalul acela cu Jeremiah? insistă Bogumil.

Abatele privi în jos spre călugărul arcaș.

— Fratele Rim este în cea de-a doua zi de pază și n-a învățat încă faptul că voi sunteți

niște săteni pașnici și nicidecum soldații cu care este el obișnuit să se lupte. Pe de altă parte însă, ordinele către el au fost clare. Nu trebuie să vă lase să ieșiți cu nici un preț. Și nici nu trebuie să vă permită să îl contaminați. A urmat ordinele superiorilor săi...

— Pe dracu'! E un criminal. Uitați cum se mișcă, ce îndemânare are! Pentru numele lui Dumnezeu, ai văzut ce figură avea când a tras cu arbaleta?

— E adevărat că aptitudinile militare ale... hmmm... lui Rim sunt superioare celor ale fraților și ale voastre, dar să nu uităm că și sufletul unui călugăr s-a ridicat la ceruri, ca să stea de-a dreapta Sfântului Augustin cel Nou. Jeremiah m-a dezamăgit.

Un murmur de uimire străbătu mulțimea: „Știe cum îl cheamă!"

— Vă cunosc pe toți, copiii mei. Mai bine decât vă puteți imagina. Pentru că voi sunteți Lucrarea ultimă a lui Dumnezeu, însărcinarea noastră cea mai importantă, rosti Abatele cu glas tunător.

Stin nu își putea lua ochii însă de la cel pe care Abatele îl numise Rim. Nu era un călugăr obișnuit. Era proaspăt tuns și avea un fel ciudat de a ședea nemișcat. Își concentra privirile și văzu cum trăsăturile feței lui Rim erau dăltuite parcă în piatră.

Parcă stă la pândă! Parcă e un hultan care stă la pândă!

Stin se hotărî să se ferească din calea acestui frate ostaș. Privi peste mulțime și întâlni ochii Mariei. Și ea îl căuta. Porni spre stejarul unde se întâlneau de obicei.

Maria nu avusese Ciumă. Deși trupul ei zvelt nu o arăta deloc, era ceva mai în vârstă și făcea parte din grupul de femei care le fuseseră mame pe timpul copilăriei. Acceptase benevol să se infecteze numai pentru a putea avea grijă de ei. După ce copiii crescuseră, multe dintre femeile acelea formaseră o comunitate la marginea Satului și își petreceau cea mai mare parte a timpului împreună. Ciuma își luase și dintre ele obolul de suflete...

Maria fusese cea care îl crescuse pe Stin și, din punctul ei de vedere, încă îl mai creș-tea de vreme ce spunea mereu că rolul unei mame nu se încheie imediat ce copilul poate tăia singur un copac ca să-și construiască o colibă numai a lui. Vorbeau adesea, și Stin aprecia, fără să știe exact de ce, învățăturile pe care le deprindea de la Maria, iscodind-o în același timp despre noutățile pe care i le mai dădeau călugării. Maria era și un fel de ambasador al fraților printre săteni și strân-gea toate petițiile către Abate. Mâna Mariei zăbovi în părul negru și des al lui Stin.

— Te simți vinovat?

— Nu știu? Ar trebui?

Femeia se ridică și privi spre cerul înalt, de vară.

— Să știi că toate se întâmpla cu un scop, Stin. Dumnezeu ne-a orânduit pe fiecare pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Lui. El știe încă de la început ce urme trebuie să lăsăm prin viață și de aceea ne înzestrează diferit încă de la naștere.

— Ce vrei să spui?

— Că eu, de pildă, am fost mamă pentru copiii altora, pentru că nu i-am putut avea pe-ai mei.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre ceea ce-ai fost înainte să vii aici, în Abație.

— Și nici nu am să o fac. L-aș mânia pe Dumnezeu cu trecutul meu de pierzanie.

Stin se încruntă ușor, gândindu-se de câte ori mai avuseseră această discuție. Niciodată nu aflase nimic despre trecutul Mariei. Când fusese mai mic, sperase că ea este cu adevărat mama lui și că se jertfise pentru el, dar că nu vrea să-i spună lucrul ăsta ca să nu-i amărască pe ceilalți copii. Crezuse asta pentru că, de când se știa, se simțise diferit față de tovarășii săi din sat. Chiar și în aceste momente, Maria se comporta altfel față de el, dar acum știa că ea vedea în el copilul pe care nu-l avusese nicicând.

— Nu mă simt vinovat, să știi! Jeremiah a căpătat ceea ce a căutat. L-am învins în luptă...

— Nu ți se pare că ești laș? Te ascunzi în dosul norocului, a forței și a îndemânării tale, numai ca să nu te implici în viața celorlalți.

Stin rămase cu gura căscată. Maria vorbise cu o furie pe care nu o mai auzise niciodată. Știa că Jeremiah fusese crescut tot de ea, dar nu-și închipuise că îl iubise atât de mult. Nu i-o arătase niciodată.

— Nu înțeleg! La fel mi-a spus și Jeremiah. Nu știu ce vreți de la mine! De acord, o să pierd câteva jocuri, o să...

Maria lovi cu piciorul în pământ, stârnind praful.

— Nu înțelegi, nu-i așa? Nu vrei să înțelegi, continuă femeia, aranjându-și nervos baticul negru care îi acoperea și părul grizonat și fruntea, până jos spre sprâncene. Poate că ai dreptate și ar fi trebuit să-ți vorbesc deja despre învățăturile Sfântului Augustin, despre forța și voința de a face bine, despre destinul pe care trebuie să îl aibă orice popor, despre cetatea lui Dumnezeu.

— N-am auzit de toate astea!

— Nici nu aveai cum. Ele aparțin Sfântului Augustin cel creștin, și nu celui căruia i se închină călugării.

— Și toate astea mă vor ajuta să înțeleg ce vrei de la mine?

— Nu, Stin, te vor ajuta să îți asumi un lucru pe care îl știi deja și din cauza căruia Jeremiah zace acum cu capul zdrobit în colbul din fața porții. A fi așa cum ești tu înseamnă și să îți asumi responsabilități, nu numai posibilitatea de a avea orice femeie dorești!

Din privirea pe care i-o întoarse Stin, Maria își dădu seama că tânărul nu înțelesese nimic din ceea ce vorbise.

— Doamne Dumnezeule, dă-mi putere și înțelepciune, spuse ea îndepărtându-se.

— Să știi că nu e drept! strigă Stin în urma ei. Nu e drept să mă tulburi cu cuvinte cărora eu nu le înțeleg sensul și apoi să pleci fără să mi le explici. Vreau să îți dau ascultare și cred că ai dreptate. Întotdeauna ai avut! Dar

acum ești nedreaptă!

Maria se opri și se întoarse doar pe jumătate:

— O să facem așa, Stin. Mai întâi o să înveți ce e lipsa pentru a putea aprecia belșugul. Mâine nu o să mănânci nimic...

Stin se trânti la rădăcina stejarului.

— Sigur, de parcă asta ar rezolva ceva! Jeremiah e mort, eu nu o să mănânc... Atâta pagubă. Cossel o să se îndoape mâine și cu porția mea și o să creadă că Dumnezeu îl apreciază în mod deosebit!

4

Kasser își privea fiul cu un amestec de milă, neîncredere și presentimente care îl chinuiau de câteva luni bune, de când se întorsese Vassur din campanie. Amel, fiul său, degaja o senzație de forță masculină pe care el nu o avusese niciodată și de care ar fi știut să profite în situații delicate precum Tratatul de la Alderbaraan sau tentativa de lovitură de palat de aici, de pe Tengys, de acum treizeci de ani. Motivele de invidie se opreau însă la înfățișare, pentru că ajunsese să regrete din ce în ce mai des că abdicase în favoarea fiului său. Amel se dovedea un monarh impulsiv, cu o apetență deosebită pentru violența la scară universală.

— Amel, fiul meu, m-ai chemat?

— Aș prefera să-mi spui Bella, tată!

Prin pomenirea numelui oficial, Bella al

VH-lea, se dorea probabil fixarea termenilor în care avea să se poarte discuția. Kasser rămăsese membru în Consiliul de Coroană și, deși părerea sa nu ar fi putut schimba mare lucru, Bella nu era încă în postura de a ignora total opiniile bătrânului său tată.

Împăratul avea pe masă numeroase filme și hârtii. Deasupra trona însă una care purta însemnele personale ale lui Vassur.

— O să discutăm mâine în consiliu acțiunile *quintului* nostru, tată, care îmi raportează că s-a integrat în corpul de pază al Abației și că are deja cel puțin două direcții de investigație.

Kasser lăsă tăcerea să își stânjenească fiul.

— Aș dori să știu părerea ta despre planurile noastre înainte de a ne prezenta mâine în consiliu, pentru consemnare. Sfatul tău este foarte important pentru mine.

Pe naiba, gândi Kasser care încuviință mut din cap, încăpățânându-se să tacă.

Bella așteptă preț de câteva clipe, apoi se

ridică și începu să se plimbe nervos prin micul cabinet care îi servea drept încăpere de lucru și de unde avea o priveliște minunată asupra instalațiilor imense care făceau din Klemplant cel mai mare spațioport al universului cunoscut și, totodată, sursa puterii incontestabile a împăratului.

— Nu poate exista decât un singur motiv pentru care ești atât de rezervat, tată.

— Și care să fie acesta, fiule?

— Invidia de a nu fi avut curajul să valorifici tu însuți descoperirea zeților.

Kasser zâmbi cu amărăciune. Ținuse într-adevăr secretă timp de mai bine de zece ani descoperirea planetei zeților fiindcă îi fusese frică exact de ceea ce dorea să facă acum fiul său. Îi omorâse cu mâinile lui pe cei doi exploratori care îi prezentaseră raportul. Zeții nu erau numai prima rasă inteligentă întâlnită de omenire, ci și cheia spre eliminarea dominației seculare a Abației în domeniul atât de sensibil al fabricării religiilor lucrative. Bella era al treizeci și doilea

monarh din dinastia Boszt care ar fi trebuit să recunoască suveranitatea absolută a Abației în interiorul propriilor ziduri, ca urmare a șantajului perpetuu exercitat de călugării augustinieni: independența în schimbul continuării însămânțării Lumilor Agricole.

Z și ființele sale ar fi putut lesne rezolva problema pe care o reprezentase dintotdeauna Abația. Chiar dacă ar fi fost să se gândească la presupusa implicare a ultimului Abate în răscoalele de pe Tengys, și tot ar fi trebuit să aprobe planul fiului său. Și totuși simțea că trebuie să-l domolească pe Amel.

— Vorbește gura fără tine, fiule, când spui asemenea enormități. Uiți probabil că a avea o înfățișare războinică nu e același lucru cu a fi un luptător adevărat. E o confuzie care ar putea să te ducă la pierzanie în împrejurări complicate.

— Spune-mi atunci! Învață-mă! De ce te opui încercării mele de a înlocui clonele de pe Lumile Agricole cu colonii de zeți?

Kasser trase aer în piept și răspunse

cumpănindu-și cu grijă vorbele, fiindcă știa că avea una dintre puținele ocazii care îi mai rămăseseră de a schimba cursul istoriei.

— Toate lucrurile vechi, fiule, au resurse nebănuite. Iar Abația este unul dintre primii piloni pe care s-a clădit ordinea politică pe care tu ai moștenit-o de la mine. În Imperiu există șase sute șaizeci și patru de Lumi Agricole care hrănesc patru sute treizeci și cinci de confederații și domenii familiale. Ce te face să crezi că Senatul va fi de acord cu planurile tale? Țin să-ți aduc aminte că familia Kallys, de pildă...

— De ce să nu fie de acord? Toată lumea știe că onorariile pretinse de Abație pentru însămânțarea unei noi Lumi Agricole au crescut de trei ori numai în ultimele două secole. Dacă am reuși să descifrăm modul de alcătuire a unor viruși pentru Z, am înlocui...

Kasser tăie vorbele fiului său cu un gest hotărât:

— Vei înlocui un monopol cu altul. Că doar nu o să-mi spui acum că, imediat ce vei

fura știința călugărilor în a face viruși generatori de religii și vei găsi o cale prin care să îi comanzi pe zeți, te vei grăbi să împărtășești tuturor descoperirile tale!

— Evident că nu!

— Și atunci ce propui consiliului? Să înlocuiască un mecanism care merge bine de peste treizeci și șase de generații și hrănește cinci sute de miliarde de oameni întinși pe trei sute de parseci cu ipotetica ta rasă de extratereștri, despre care nimeni nu știe nimic?

Kasser era conștient că exagera. Zeții trăiau în colonii imense, guvernate de o matcă, singurul individ inteligent. Se pare că matca își comanda lucrătorii prin infecții succesive, sintetizând viruși adecvați nevoilor sale proprii. Putea de pildă să își infecteze, selectiv, o sută de mii de lucrători cu un virus care nu numai să îi facă pe aceștia să îi construiască o fortificație gigantică, dar să și conțină planurile construcției. Kasser știa că trei sute de mii de zeți, infectați cu virusul

potrivit, ar fi putut transforma în grânar o jumătate de planetă în numai doi ani. Nu era nevoie de cine știe ce alte dovezi pentru a accepta că zeții sunt muncitori superiori oricărei comunități de clone importate din Abație, care începea să funcționeze cel mai devreme la a cincea generație.

— Nu e adevărat! protestă Bella. Zeții sunt speranța noastră...

Kasser se întoarse cu spatele într-un gest pe care nici măcar faptul că era tatăl Împăratului nu putea să îl scuze. Bella își înghiți vorbele de uimire.

— Ascultă, Amel! Am să-ți spun o singură dată, încălcând tot ceea ce eu însumi am clădit ca regulă în această Curte Imperială. Și de aceea te rog să mă asculți atent. Abația nu e un adversar pe care să îl dobori într-o viață. Călugării de acolo știu despre manipularea genetică, despre clonare și realizarea de viruși mult mai multe decât va afla tot restul Universului în următorii șase sute de ani! Nu cer nimic decât propria prosperitate.

Nu poți să ataci pur și simplu o asemenea parte a istoriei noastre. Îl cunosc pe Abate. E un om cu multe resurse, un filozof desăvârșit, un strateg minunat și unul dintre cele mai deschise spirite ale timpurilor noastre. A-ți închipui că el va sta cu mâinile în sân când tu încerci să-i iei monopolul asupra Lumilor Agricole este o greșeală copilărească, de care îmi este mie rușine, pentru că nu credeam că te-am învățat atât de prost. Cui va servi ca principalele două forțe ale Imperiului să se lupte între ele? Gândește-te că, așa cum tu încerci să răpești Abației ceea ce îi aparține de atâta vreme, și călugării ar putea să aspire la tron!

— Asta chiar că e o prostie! De asta ți-a fost frică în toți anii ăștia?

— Nu, Amel! Mi-a fost frică să împing omenirea pe marginea unui război căruia eu unul nu-i văd rostul! Te comporți superficial. Ai citit dogmele Abației? Știi oare că frații augustinieni se consideră urmașii unui gânditor care susține că menirea oricărei comu-

nități umane este să-și salveze Dumnezeul când va veni lupta sfârșitului lumii? Oare chiar nu înțelegi câtă violență ar putea stârni ei?...

— Sunt niște țărani proști! Vassur îi poate omorî pe toți...

— Asta crezi tu acum! Să știi însă că violența poate îmbrăca multe forme, unele dintre ele fiind și cele mai rele coșmaruri ale mele, motivele pentru care am preferat să îi ignor pe zeți și posibilitățile pe care ni le-ar putea oferi.

Bella se așează din nou la masă și își cufundă privirea în hârtii.

— Uite, aici ne deosebim, tată! Eu cred că eliberarea pământurilor de obârșie ale strămoșilor noștri merită orice dezlănțuire de violență!

Kasser își îngustă ochii. Povestea originii dinastiei Boszt în Câmpia Pannoniei nu era nouă. Înșiși călugării o preluaseră cu entuziasm și o amplificaseră până când ea devenise din legendă un fapt istoric. Se pare că,

înainte de a pleca de pe Vechea Terra, familia Boszt locuise undeva în Câmpia Pannoniei și călugării reușiseră să întocmească un arbore genealogic regresiv studiind ADN-ul mitocondrial al mai multor împărați, fapt care dovedea adevărul legendei. Motivele fraților augustinieni rămăseseră pentru totdeauna un mister, provocarea orgoliilor imperiale nefiind o întreprindere tocmai lipsită de pericole. Periodic, în Klemplant ajungea la putere câte un împărat care dorea să recupereze pământurile strămoșilor săi, dar nici unul nu apelase la acțiuni fățișe împotriva Abației, deși mulți analizaseră serios această posibilitate.

— Amel, băiete, să știi că nici o fărâmă din osul nimănui nu merită irosirea unei resurse atât de importante precum favoarea istorică pe care o aveam ca atu în relațiile noastre cu Abația.

— Asta o să spui mâine la consiliu, tată?

Kasser își plecă fruntea în pământ.

— Nu. Asta ți-am spus în calitate de pă-

rinte și de consilier. Părerea mea oficială o vei afla mâine.

— Și ea va fi defavorabilă acțiunilor mele!

— Tot ce se poate. Nu știu încă nimic din ceea ce dorești. Dacă o să-mi răspunzi cum trebuie la întrebări, poate că voi merge alături de tine.

Bella zâmbi amar.

— Știm amândoi însă că, după cele ce ți-am spus astăzi, nu vei fi niciodată de acord cu planurile mele.

Kasser închise ușa, lăsându-l pe tânărul împărat să citească pentru a treia oară raportul lui Vassur, *quintul* lor din Abație.

„Înălțimea ta, nu îți ascund că misiunea de aici e de departe cea mai grea pe care mi-a încredințat-o vreodată dinastia Boszt. Mi-e teamă chiar că perioada prea lungă în care am fost condiționat pentru violență mi-a afectat în parte capacitățile de quint. Am ucis deja șase oameni, pe cinci dintre ei într-o luptă pe care am crezut-o inițial ca fiind un criteriu de consacrare. A fost însă

evident un test pe care nu l-am trecut, o primă lecție pe care mi-a servit-o Abatele. M-au pus să car trupurile învinșilor mei și să le îngrop pe un gorgan, undeva în Abație. Doi dintre cei pe care i-am omorât erau pușteni, iar ceilalți abia dacă deprinseseră primele mișcări corecte de scrimă. Mușchii lor erau moi și neformați și probabil că în armata noastră nici nu ar fi fost recrutați vreodată. Nu știu ce învățăminte vrea Abatele să trag din toate astea. E posibil chiar să fi dorit să-mi arate că nu aș fi fost niciodată acceptat ca Ucenic în Abație dacă nu aș fi venit să îi cer favoarea istorică, dar e la fel de posibil ca violența să-i fi scăpat și lui de sub control.

Abația nu e nici pe departe locul tihnit pe care ni-l închipuiam în serile când plănuiam întreprinderea noastră. Deunăzi a trebuit să ucid un nefericit care evadase dintr-un fel de carantină primitivă în care călugării țin o comunitate de vreo mie de oameni. Am temeiuri serioase să cred că e rezervorul lor de clone, dar, desigur, asta nu e decât o presu-

punere. Abatele a lăudat destoinicia cu care am omorât fugarul care, înainte de a-l ajunge eu, apucase să doboare două gărzi. De la înmormântarea uneia am venit chiar înainte de a începe săvă scriu aceste rânduri.

Aștept cu încredere vești de la înălțimea Ta și închei sperând că sistemul nostru de comunicare nu va fi descoperit prea curând, pentru că nu sunt foarte nerăbdător să apelăm la celelalte talente ale mele. *Rimio de Vassur*”

Bella împături foaia fină de hârtie pe care i-o adusese operatorul cornului secret cu Vechea Terră. Urmau vremuri interesante și, așa cum obișnuia să spună Ursula după ce mai inventa câte o poziție nouă în pat, în viață trebuia să îți pară rău după lucrurile pe care nu le-ai făcut și nicidecum după cele pe care le-ai întreprins.

5

Aloim era întins pe patul modest din chilia Abatelui și încerca din răsputeri să nu se lase dominat la rândul său de sentimentul de frică pe care îl simțea venind dinspre bărbatul masiv, care stătea aplecat asupra cărții de rugăciuni. Radoslav se ruga întotdeauna după ce făceau dragoste. O făcea din obișnuință, deși știa că Aloim poate să-i străpungă zidul dogmatic al meditației aparente și să pătrundă până la natura fundamental laică a celor mai intime resorturi ale gândirii sale. De multe ori, îl mustra și îl conjura să se roage și el. Aloim, la adăpostul chiliei Starețului, prefera însă să răspundă de fiecare dată că este cu mintea alături de rugăciunea Abatelui către Dumnezeu și Sfântul Augustin cel Nou, dar nu îngenunchea niciodată.

Se întrebase de nenumărate ori de ce stătea în umbra Abatelui și mai ales de ce nu profita de felul în care l-ar fi putut manipula. Și răspunsul care se conturase în cei aproape șase ani de când era sfetnicul personal al Starețului nu se putea referi decât cu recunoștință. Aloim fusese un copil chinuit. Prima sa amintire era aceea a unui șef de clan barbar din Câmpie care îl ținea deasupra unui cazan care clocotea, în timp ce o femeie, probabil mama lui, răsufla din greu cu fața afundată în pantalonii lui de piele. Imaginea aceea îl urmărea mereu, tulburându-l profund pentru că, în ciuda amintirii clare, nu știa ce se întâmplase cu mama lui și cum ajunsese să cutreiere Câmpia Pannoniei cu familia aceea de țărani scăpătați, pribegi și nu foarte prietenoși.

Își descoperise puterile la pubertate și crezuse că ele sunt un dar de la Dumnezeu. Putea percepe instantaneu sentimentele care îi animau pe cei cu care vorbea sau pe care îi observa. Neștiutor, s-a repezit să folo-

sească darul lui pentru a seduce o fată. Scârba pe care o citise în gândurile ei atunci când făcuseră dragoste pentru prima dată îl împiedicase să mai atingă vreodată o femeie. Cu timpul, a devenit un adolescent tăcut, temut de ceilalți pentru că obișnuia să pună întrebări înfricoșătoare și fiindcă părea să poată deslușI cele mai ascunse secrete ale sufletelor omenești. El nu avusese curaj însă niciodată să vorbească sincer despre înzestrarea sa.

Îl învinuiau de deochi sau îl chemau să mai exorcizeze câte o femeie posedată și el împlinea ritualuri pe care le inventa pe loc, distrându-se. În realitate, puterile lui Aloim nu erau chiar atât de mari. Îi era imposibil să sugestioneze pe cineva să întreprindă ceva sau să-i citească vreo amintire. Singura împrejurare când reușea să intre efectiv în mintea unui om era atunci când se apropia pe nesimțite de cineva, blocându-i atenția. Așa făcuse și cu veneticul de la Curtea Imperială. Ce se mai speriase când îl văzuse în

spatele lui! Știa că mintea lui Rim fusese dominată pentru scurt timp de viziunea propriei morți.

Bătuse la porțile Abației într-un moment de derută, când trebuise să ucidă fiindcă familia lui se pregătea să-l ofere unei hoarde de barbari în schimbul libertății. Fugise preț de câteva nopți și știa că, dacă nu ar fi fost primit de călugării augustinieni, ar fi murit. Iar Abația nu i-ar fi devenit casă fără sentimentul de atracție irezistibilă pe care îl simțise dinspre Stareț atunci când îl întâlnise pentru prima oară. Amestecat cu ura față de femei și cu disperarea fugii din Câmpie, sentimentul acela sfârșise prin a-l transforma în homosexualul convins care era astăzi.

La început, Abatele îndurase cu stoicism frazele în care îi reproșase că îl dorește și îi spusese că doctrina augustiniană nici nu dezavua homosexualitatea și nici nu propovăduia castitatea, că sentimentele sale erau o lucrare a Domnului, iar atracția dintre ei ar fi putut fi temelia unei deveniri sortite de

însuși Dumnezeu. Aloim știa că Abatele vedea în el nu numai un amant, ci și un aliat puternic în lucrarea destul de complicată a conducerii celor douăsprezece mii de călugări care constituiau ordinul augustinian, și apelase adesea la serviciile sale de empat, oferindu-i în schimb tot ceea visase vreodată: o viață în care să nu facă nimic altceva decât să studieze emoțiile celor din jur. Și totuși de ce nu-și folosea puterile asupra Abatelui, pentru a-și accelera ascensiunea în ierarhia mănăstirii? Nici măcar sieși nu-și putea da un răspuns cu adevărat cinstit. Fiindcă recunoștința începea totuși să nu mai fie o motivație suficientă.

— La ce te gândești, Aloim? Nu cumva la vreo clonă tinerică sau la vreo femeiușcă din acelea care au venit ieri să muncească în spălătoriile noastre?

— Rade, Rade! Cui servesc cuvintele astea? Știi că nici măcar eu nu concep că aș putea fi și al altcuiva... Și asta deși, în ultima vreme, mintea ta e din ce în ce mai întune-

cată. Îți ascunzi gândurile de mine și asta mă sperie.

Abatele se așeză la rândul său pe pat, făcând scândurile să scârțâie lung.

— Mi-e teamă, Aloim...

— Asta știu. Aș fi mai liniștit însă dacă ai putea să-mi spui de ce anume te temi? Ce poate să fie atât de cumplit, încât să te sperie dincolo de vorbe? Doar nu ți-ai întâlnit nemărginirea înaintea Dumnezeului tău!

Abatele își netezi barba lungă, privind într-un punct fix, la încheietura a două scânduri din podea.

— Am fost slab cu tine, Aloim. Ar fi trebuit să primești consacrarea abia după ce vei fi trecut de un examen teologic mult mai riguros. Atunci poate că m-ai fi putut înțelege. Așa însă... Câteodată mă blestem că nu am puterea să te biciuiesc pentru erezie. Nu ești credincios deloc!

Aloim scoase un hohot de râs gros:

— Rade, am mai avut discuția asta de mii de ori! De ce să fiu credincios din moment ce

nici măcar tu nu pari să fii printre aceia care mai prețuiesc cu adevărat aiurelile astea cu sfinți și dumnezei. Știi la fel de bine ca și mine că ești conducătorul celei mai mari afaceri din univers, care a pornit pe vremuri sub o mască de religiozitate, dar care nu i se mai potrivește astăzi decât ca pavăză împotriva ochilor indiscreți. Însuși sistemul de recrutare a fraților se clatină...

— Ce vrei să spui?

— L-ai primit pe Rim...

— Am fost nevoit! Împăratul...

— Dar pe mine?! Lucrurile nu mai sunt la fel de stricte ca odinioară și nu trebuie să fii cine știe ce popă rafinat în dogme ca să constați asta. Ajunge să privești în ce fel s-au schimbat în ultimii două sute de ani basoreliefurile și vitraliile ca să înțelegi că frații noștri nu mai sunt nici pe departe atât de religioși. Iar eu știu prea bine toate lucrurile astea, nu trebuie să le deduc. Și atunci, te întreb, la ce bun?

Abatele privise podeaua pe tot timpul ti-

radei lui Aloim.

— Uneori e de ajuns o singură conștiință cu adevărat religioasă pentru a arunca lumina adevărată asupra lumii.

Aloim așează o mână pe umărul bătrânului său prieten.

— Așa este! Dar oare, dacă tu ar trebui să fii acea conștiință, nu ești oare cam prea înfricoșat pentru ca eu să cred că lucrurile decurg exact așa cum a plănuit Sfântul Augustin cel Nou?

Starețul știa că Aloim are dreptate și își dori să poată să împartă cu cineva povara pe care o purtaseră pe umeri ceilalți cincizeci și nouă de înaintași. Tânărul din fața lui nu era defel potrivit însă pentru asta și, pentru un moment, se gândi chiar că Rim, trimisul împăratului, așa rudimentar și violent cum era, ar fi putut fi persoana cea mai bună cu care să se sfătuiască, de vreme ce chiar de la el pornea vârtejul de care se temea. Își alungă însă repede acest gând.

— Mi-e frică de sfârșit, Aloim, spuse Aba-

tele deodată, surprinzându-l până și pe tânărul său amant. Mi-e teamă că ne apropiem de Armaghedon, bătălia în care va trebui să luptăm pentru Domnul Dumnezeul nostru.

Aloim sări în picioare și începu să gesticuleze.

— Ei nu! Să nu mă iei iarăși cu prostia aia despre menirea fiecărei societăți de a transcende propria istorie pentru a-L salva pe Dumnezeu! N-am înțeles niciodată chestia asta și am renunțat să mai încerc.

— Nu ai vrut să asculți...

— Ba am ascultat de nenumărate ori și tot n-am înțeles! Dacă vrei, pot să-ți și recit din Cartea Dintâi versetele în care Sfântul Augustin cel Nou primește iluminarea felului în care trebuie să dezvolte gândirea Sfântului Augustin din Hippona!

— Și ce spun versetele alea? întrebă slab Abatele.

— Că bătălia sfârșitului lumii se va petrece atunci când Hristos va coborî a doua oară pe Pământ ca să îl învingă pe anticrist și să

conducă omenirea într-o epocă de aur.

— Da, dar ce anume ar putea stârni bătălia asta?

— Păi aici e și toată neînțelegerea mea! Cum poate Dumnezeu să-și atingă propria-I nemărginire? Cum se poate ca el să fie peste tot deodată și totuși să se întâlnească cu ceva sau cu cineva în care el să nu fie.

Aloim are ochii în lanțuri. E sclavul darului său și de aceea nu poate vedea. Iartă-l, Doamne!

Abatele zâmbi și schiță un gest împăciuitor. În fond, Aloim nici nu ar fi trebuit să fie inițiat în această ultimă și capitală taină, rezervată Abaților. El însuși demonstrase predecesorului său că a înțeles bine în care moment Dumnezeu își va fi atins nemărginirea și abia apoi fusese desemnat ca succesor la stăreție. Confirmările intuițiilor sale, adunate de generații întregi de călugări și de inițiați, fuseseră însă de-a dreptul fabuloase. Încă mergea cu inima strânsă în imensa bibliotecă, locul primelor sale revelații ca Abate.

Era ciudat cum toți frații și novicii credeau că esența secretelor Abației se concentra în jurul Alambicului de Dumnezei și a funcționării sale, neglijând istoriile. De-a lungul vremurilor, Abații fuseseră obligați să acționeze cu hotărâre extremă împotriva unor frați prea curioși. Deși pedeapsa spionării clădirii în care se afla Alambicul era moartea, se găsea mereu câte un grup de frați care să încerce să afle mai mult decât ar fi trebuit să știe. Biblioteca însă nu era niciodată atacată. În urma ultimului asemenea incident, Abatele căutase în arhive și văzuse că accidentele de acest tip se înmulțeau. Iar acest lucru era un semn în sine că fundamentele seculare ale Abației se năruiau încet, dar sigur, fără ca el să se poată hotărî în privința căii de urmat.

Radoslav se simțise dintotdeauna un caracter ales. Numirea sa în funcția de Abate aproape că nu-l mirase. A conduce însă armatele Domnului în Armaghedon era o misiune de o importanță în fața căreia până și

credința sa tremura ca o frunză în vânt.

— Singura mea grijă, Aloim, este ca nu cumva să scapi asemenea vorbe și în alte împrejurări decât cele în care împărțim chilia.

— Fii fără grijă, Rade!

— Mi-aș dori să pot fi cum zici. Semnele însă sunt fără putință de tăgadă și mi-e teamă să nu înșel încrederea pe care Domnul Dumnezeul nostru se pare că a investit-o în mine...

Aloim făcu doi pași iuți și prinse fața Abatelui în palmele sale fine:

— De ce anume ți-e teamă, Rade? Lasă-mă să te ajut!

Abatele îi îndepărtă blând mâinile și vorbi pierit:

— În ultima vreme s-au întâmplat lucruri care îmi arată că istoria se schimbă, că se apropie momentul în care scopul ultim al Abației va fi atins.

— Și care este acest scop?

— Nimeni nu-ți poate spune asta, Aloim.

Trebuie să înțelegi singur. Altfel, se poate ca imaginea văzută să nu fie cea adevărată.

— Vorbești în dodii...

— Se prea poate. Sunt obosit. Veștile zilei de azi nu au fost tocmai fericite.

Aloim privi prin fereastra îngustă și zăbrelită care dădea dincolo de zidurile Abației. Se înnoptase și cerul era senin. Și el fusese unul dintre cei care îi dăduseră vești proaste Abatelui. În dimineața aceea zăbovise pentru câteva ore în fața porții principale a Satului de Clone. Profitase de vizita unui frate-cantor, care declamase versete din Cartea a doua, folosindu-se de instalația de amplificare din turn. Ca de obicei, clonele se adunaseră curioase pentru a asculta ceea ce aveau de spus cei pe care îi considerau salvatorii lor. Printre ei nu se aflase Stin, și tocmai de aceea Aloim încercase să sondeze pe ceilalți. Existaseră momente în care trebuise să se îndepărteze peritru ca valul de furie care i se transmitea din sat să nu-l facă să sufere fizic. Clonele erau furioase și, fără

putință de tăgadă, printre ele exista un agitator. Lipsa lui Stin îl făcuse să sugereze că tocmai el ar putea fi cel care aprinde spiritele împotriva regimului concentraționar impus de călugări. Deși nu putea fi nicidecum sigur, îi spusese Abatelui de presimțirile sale. Obținuse un răspuns în doi peri și acum ezita să continue discuția. Decise că nu avea mare lucru de pierdut.

— De ce crezi că Stin nu poate fi agitatorul din Satul de Clone? Chiar tu mi-ai spus că e un individ special, spre care trebuie să-mi îndrept atenția.

Abatele schiță o grimasă plictisită:

— Te asigur că Stin este de cealaltă partea baricadei. Mai mult, el se va strădui să-l găsească și să-l anihileze pe agitator. Dacă un asemenea agitator există...

— Dar de unde poți fi atât de sigur?

— Dacă ți-aș explica, ar trebui să fac apel la credință și tocmai asta este ceea ce îți lipsește ție.

— Hai să încercăm totuși!

— Știi bine că nu îți pot dezvălui prea multe...

— Într-o zi, lipsa asta de încredere o să mă supere și atunci o să...

— O să înțelegi că am secrete față de tine tocmai ca să te apăr. N-aș vrea să atârni din nou deasupra unui cazan care fierbe!

Vorbele Abatelui parcă se rostogoliră cu zgomot pe podea. Aloim simți în ele o determinare împotriva căreia învățase că nu e bine să lupte. Ultima confruntare se încheiase cu o lună de detenție și de post negru, în tainițele de sub Bibliotecă. Încă avea cicatrice din cauza mușcăturilor de șobolani.

— Nu te supăra, Rade! Știi bine că întrebările mele nu au alt scop decât să-ți ușureze povara...

Uneori am senzația că poate citi și gândurile, nu doar sentimentele. Sau poate că sunt cu adevărat neajutorat...

Ca întotdeauna când dorea să ascundă adevărata natură a lucrurilor, Abatele se aplecă asupra unui exemplu.

— Aloim!? Te-ai întrebat vreodată unde se întâlnește gândirea Sfântului Augustin, episcopul de Hippona, cu cea a întemeietorului Abației noastre?

Tânărul ridică din umeri.

— Știi bine că las deliciul unor asemenea dantelării teologice în seama celor mai învățați.

— Ei bine, din multitudinea celor care ar fi de spus, o să-l amintesc pe acela care ar trebui să te mulțumească și care este în sine un mare secret.

Spre marea mirare a Abatelui, fiorul de încântare care îl străbătu pe Aloim fu foarte evident.

Doamne, mă pui oare la încercare cu băiatul ăsta?

Prefăcându-se că nu a văzut nimic, Abatele continuă amuzat, știind că Aloim nu va înțelege oricum mare lucru.

— Ce-ai spune dacă Domnul Dumnezeul nostru ar ști dinainte care dintre sufletele care ajung pe Pământ sunt sortite mântuirii?

Aloim râse scurt:

— Aș zice că e tare plicticos să fii Dumnezeu!

— Asta e o observație a cărei subtilitate nu-i reduce cu nimic caracterul blasfemiator. Știi că nu-mi place să vorbești așa! Sfântul Augustin din Hippona credea că Dumnezeu știe dinainte dacă ne vom mântui și care va fi destinul sufletului nostru. Să spunem că, din motive pe care nu ți le pot dezvălui, eu știu că Stin urmează să aibă un destin exemplar, care să-l transforme în sfântul de care avem nevoie pentru a însămânța o Lume Agricolă.

— Asta înseamnă că ești Dumnezeul Satului de Clone?

— Da. Arta practică a dumnezeirii este arma noastră cea mai puternică, pilonul care susține bolta sub care Abația a devenit ceea ce este în prezent.

Abatele știa că în acest punct al discuției, un spirit mai ascuțit decât cel al lui Aloim ar fi putut reconstitui cele mai intime resorturi

ale funcționării Abației. Era însă liniștit, fiindcă îl cunoștea bine pe tânăr.

— Nu înțeleg, Rade. Mi-ai dat cărți în care am citit că un om poate căpăta în multe feluri puteri dumnezeiești asupra supușilor săi. Faraonii vechiului Egipt au fost primii care au descoperit...

— Da. Dar întotdeauna aplicarea forței brute pentru a controla viețile supușilor nu a dus nicăieri.

— Și minciuna e mai bună? Bietele clone cred că sunt bolnave și de aceea nu au voie să iasă din Sat!

— Nu e o minciună, Aloim. E o iluzie, o graniță dumnezeiască menită să ne facă să ne atingem scopurile...

Aloim dădu din mână a lehamite. La urma-urmei, trebuia să recunoască față de sine însuși că nu-i prea pasă de clonele din sat și că ultimii ani fuseseră cei mai buni din întreaga sa viață. Măcar și pentru faptul că aproape uitase cum e să-ți fie foame. Nu avea sens să-l supere pe Abate. Dar nu se

putea abține să nu întrebe:

— Și totuși, nu înțeleg... Dacă tu te poți transforma în Dumnezeu, cum faci ca Satul să funcționeze așa cum a prezis episcopul Augustin, ăla creștinul? Mi-ai descris un mecanism fără nici un punct de sprijin!

— Credința, Aloim! Credința nestrămutată că liberul-arbitru e doar o aparență de libertate. Eu, Dumnezeul Satului de Clone, cred în Stin. Și, în acest fel, el e sortit să devină ceea ce i-am hărăzit eu, spuse repede Abatele, încercând din răsputeri să-și reprime un sentiment de teamă despre care știa că poate fi citit repede de Aloim.

— Păi și nu-l mânii pe Dumnezeu, substituindu-te Lui?

— Nu. Fiindcă, pe de o parte, eu nu lucrez cu suflete umane, ci cu copiile unor suflete dispărute, și pentru că Sfântul Augustin cel Nou a rezolvat această dilemă. Dacă mântuirea noastră nu depinde de ceea ce facem în timpul vieții, înseamnă că suntem liberi să întreprindem orice ne îndeamnă bunul-simț.

Inclusiv să fim Dumnezeu pentru făpturile inferioare.

Aloim îl privi în ochi pe Abate, fără să încerce să-și mascheze intenția clară de a afla ce simte.

— Ba nu! Asta e o șmecherie de-a voastră, de-a Abaților. Simt asta! Mă păcălești, deși nu pot să-mi dau seama cum...

— Știam că o să ajungem aici! Ți-am spus încă de la început că argumentul meu face apel la credință, iar tu nu vei înțelege.

— Pe naiba! Pur și simplu nu funcționează! Trebuie să mai fie ceva în legătură cu Stin ăsta care să-l facă atât de special încât tu să știi dinainte că va avea un destin special. Nu se poate să fie de-ajuns numai faptul că e clonă, iar tu crezi în destinul lui!

Dumnezeule, semnele pe care mi le dai sunt din ce în ce mai clare! Dă-mi însă și putere și ajută-mă ca iubirea mea pentru Aloim să nu mă orbească atunci când va veni momentul să-l trimit spre tine!

6

„Sire, cererea Voastră mă pune în situația de a improviza și de a lua decizii bazate și pe alte criterii decât cele ale logicii, înainte de toate vă previn că, dacă evenimentele vor lua cursul prevăzut de Înălțimea Voastră, va fi imposibil să neglijăm rolul norocului și al întâmplării în desfășurarea lor. Sfatul meu este să încercați să evitați confruntarea cu părintele Vostru, mai ales că, în calitatea mea de observator desemnat al planetei Z, trebuie să amintesc că întreprinderea noastră ar putea fi zădărnicită de multe aspecte care, deocamdată, nu ne sunt clare. Dintre acestea, două ar fi de menționat pentru a decide dacă urmează să le luați în seamă în judecata înălțimii Voastre. Primul se referă la absența oricărei garanții a faptului că virușii pe care vom reuși să-i producem vor

avea efect pe termen scurt și vom putea înlocui cu zeți clonele de pe Lumile Agricole. Ca orice domeniu în care operează necunoscutul inovației științifice, încercarea mea de a deprinde arta augustiniană a manipulărilor genetice s-ar putea să nu fie încununată de succes, în ciuda faptului că, așa după cum știți, încerc să fac tot ceea ce îmi stă în putință…”

Rim se opri din dictare. Călugării îi luaseră consola de comunicații, așa că acum era nevoit să se folosească de dispozitivul implantat sub pielea capului, care îi înregistra vorbele și apoi le transmitea conform unui cod bine stabilit cu operatorii psi de pe planeta-far, Kyrall. Împăratul fusese prea ocupat pentru un dialog.

Zeții ar fi putut reprezenta soluția optimă pentru înlocuirea populațiilor de clone pe care le furniza Abația. Dar Rim se îndoia că o așa sarcină gigantică ar fi putut fi îndeplinită într-o singură viață de om. Când Bella al VH-lea îl trimisese să observe lumea Z, în-

cercase să se eschiveze. Situația complicată de pe Sagittarius și războiul din districtul Centauri ar fi putut fi oricând argumente pentru care i-ar fi putut cere împăratului să nu se despartă de unul dintre cei cinci *quinți* ai săi. Adevăratul motiv era însă boala incurabilă a lui Rajji, maestrul de la care învățase, în ani grei de ucenicie, tot ceea ce trebuie să știe un *quint*. Dar tocmai maestrul său, aflând despre ce este vorba, îl îndemnase să plece. Dăduse ascultare ordinului și Rajji murise în timp ce el se afla departe, studiind rasa de extraterestri. Despărțirea de el era amintirea cea mai vie din întreaga viață a lui Rim și o rememorase de sute de ori în timp ce cutreiera singur câmpiile întinse de pe Z.

Zeții... Creaturile nu păruseră să-i mai dea nici o atenție după o primă încercare de a-l captura care se soldase cu câțiva morți printre lucrători. Își vedeau de treburile lor și, în această privință, Rim trebuia să se recunoască impresionat: mereu aveau câte ceva de întreprins, iar realizările lor erau pe mă-

sura hărniciei, deși scopul și utilitatea lor erau de multe ori obscure pentru mintea omenească.

Cutreierase timp de aproape cinci zile într-o ambarcațiune improvizată o rețea de canale al căror scop evident era acela de a iriga o suprafață imensă pe care zeții cultivau o plantă uleioasă din care, în stup, extrăgeau un fel de esență pe care o consumau cu mare plăcere.

Dimensiunile gigantice ale lucrărilor erau însă întrecute de măreția digului cu care zeții reușiseră să zăgăzuiască un fluviu imens, creând un lac de câteva milioane de kilometri pătrați. Erau muncitori excelenți și numai după o observare atentă îți puteai da seama că acele creaturi cu șase picioare nu sunt inteligente și nici măcar independente pe deplin.

O săptămână întreagă, Vassur înconjurase cu glisorul său câteva edificii cu adevărat gigantice, turnuri fără o utilitate aparentă, înalte de până la doi kilometri. Clădirile pă-

reau abandonate, dar inginerii care le construiseră nu aveau egal pe tot cuprinsul Imperiului. Structura lor de rezistența părea formată din armături metalice, împletite cu o știință ciudată, într-o logică ternară, pe care nu o mai întâlnise niciunde.

Abia când a aterizat pe terasa celui mai înalt dintre turnuri și-a dat seama că masivul muntos din dreapta lui nu e natural, ci un imens trunchi de piramidă, o încercare neterminată parcă de a reconstitui piramidele Egiptului antic. Pe suprafața perfect plată care acoperea construcția, Rim a descoperit însă semne dintre cele mai ciudate. Unele erau evident pictograme destinate unor vizitatori din cer, dar pe sute de hectare se înghesuiau și grupuri de două și trei linii, într-un alfabet bizar, pe care computerele navei nu au reușit să-l descifreze.

Pentru un om, ceea ce creau zeții părea la fel de ciudat ca și înfățișarea lor. Erau ființe masive, cam de mărimea unui elefant pământean, sau mai degrabă a unui aggran de

pe Sagittarius. Cele mai mari exemplare cântăreau mai bine de zece tone vechi și, cu toate acestea, lucrurile pe care le făceau dovedeau o migală și o îndemânare surprinzătoare pentru niște animale de dimensiuni atât de considerabile. Zeții aveau șase membre, toate dotate cu un sistem apucător extrem de eficace, dar care diferea de la un picior la altul. Unul dintre membre, evident mai mic, părea să fie înzestrat cu o sensibilitate aparte. Cei mai mulți zeți îl acopereau cu o împletitură din fibre uscate și Rim observase că îl foloseau atunci când aveau nevoie de precizie. Zeții puteau să-și utilizeze două, trei sau chiar patru membre deodată la munci dintre cele mai complexe și, în repaus, se sprijineau pe două picioare, de obicei pe cele din partea capului.

Pe Z, totul avea o simetrie ternară. Trei sexe, trei perechi de membre, câte trei receptori pentru lumină, vibrații sonore și miros, orientate în cele trei direcții ale spațiului... Primele rapoarte ale xenobiologilor

avansaseră ipoteza conform căreia tocmai această concepție tridimensională îi împiedicase pe zeți să-și formeze o cosmologie valabilă și să accepte că te poți deplasa la infinit într-o direcție, fără să fii nevoit să te miști și pe celelalte două. Deocamdată, aceasta era unica explicație, și ea tare șubredă, pentru lipsa lor de interes în privința zborului și a călătoriei spațiale. Desigur, toate acestea erau însă doar presupuneri, de vreme ce nimeni nu apucase să vadă vreodată o matcă, adevărata depozitară a inteligenței zeților, și să încerce să intre în contact cu ea.

Îi trebuiseră lui Rim mai bine de trei săptămâni pentru a vedea intrarea în primul stup. De altfel, era destul de greu să crezi că niște creaturi care se asemănau mai mult cu un elefant pământean cu șase membre ar fi putut fi atât de asemănătoare insectelor. Cu toate acestea, rapoartele făcute de xenobiologi cu decenii în urmă, când Z fusese vizitată pentru prima dată, arătau că lu-

crătorii, deși aveau un sistem nervos extrem de bine dezvoltat și se înmulțeau trisexuat, erau incapabili de orice inițiativă lucrativă. Ei erau însă coordonați în realizarea gigantice-lor lucrări care umpleau Z, prin infecții succesive cu viruși care păreau că poartă cu ei și informația a ceea ce trebuia să construiască sau să întreprindă. Comenzile erau date de matcă, o creatură pe care Vassur nu reușise însă să o vadă, fiindcă zeții se opuseseră cu furie încercării sale de a pătrunde într-o clădire imensă, unde bănuia că se află partea centrală a stupului și regina. Rim renunțase după ce se văzuse silit să se refugieze în glisor și să facă uz de armamentul greu montat pe fuselaj pentru a scăpa din încercuire. Muriseră atunci mai bine de treizeci de zeți.

Amintirile de pe Z nu erau însă legate numai de violență și de solitudinea impusă de secretul în care trebuia cercetată planeta, într-o zi găsise un câmp întins, plin de sculpturi imense. Erau reprezentări de toate felurile, dar majoritatea aveau în prim-plan

o creatură greoaie și bondoacă despre care Rim și-a dat seama imediat că trebuie să fie matca. După câteva săptămâni a găsit un basorelief imens care înfățișa încleștarea dintre două regine, asistată de o mulțime de lucrători care păreau să nu ia parte la confruntare. Aceste două descoperiri îl făcuseră și mai curios să vadă mătcile, dar nici una dintre stratagemele sale nu l-a dus în interiorul vreunui edificiu. Ar fi putut lesne să omoare o întreagă familie și apoi să caute matca, dar îi era frică să intervină atât de brutal, fiindcă un asemenea act de violență ar fi putut compromite contactul dintre cele două specii. Plecase cu senzația că, indiferent cât de potriviți păreau zeții pentru a înlocui clonele Abației pe câmpurile Lumilor Agricole, până nu se stabilea un contact cu o matcă, întreprinderea era mult prea riscantă pentru a putea fi pusă în practică. Bella al VII-lea fusese însă de altă părere și îl trimisese în Abație să studieze felul în care pot fi manipulați virușii, iar el își adusese aminte

că e militar. Împăratul spera să învețe cum se pot crea viruși complecși, de genul celor emiși de matcă, pentru a infecta apoi lucrătorii în funcție de interesele sale.

„Al doilea element pe care merită să-l aveți în vedere este precaritatea temporară a poziției mele în Abație. Deocamdată nu am reușit nici măcar să fiu primit în clădirea garnizoanei deși, formal, fac parte dintre frații-ostași. Când i-am întrebat, călugării augustinieni au pomenit ceva de un fel de ritual de inițiere, care nu e lupta pe care am dus-o la acceptarea mea ca novice. Se pare însă că, după reprezentația pe care am dat-o pe câmpul de luptă, nici unul nu se grăbește să inițieze ritualul acela. Intenționez ca mâine să mă plâng Abatelui. Scopul meu imediat este garda de noapte, care mi-ar permite să investighez comunitatea aceea de clone, care cred că va reprezenta și începutul, dar și sfârșitul cercetărilor mele.

Coroborând informațiile vagi pe care le am, se pare ca Abația deține multe clădiri

păzite. Deunăzi l-am auzit pe un frate vorbind despre Consistoriul de Suflete și pe altul de Mormântul Aleșilor. Deocamdată nu îmi dau seama ce s-ar putea ascunde sub aceste denumiri. La lecția de religie de astăzi dimineață, Abatele a mai vorbit și despre tainițele aflate sub Bibliotecă. Din păcate nu am reușit nici o clipă să scap de impresia că vorbele lui îmi erau adresate mai mult mie, ca o invitație. Mi-e teamă că, dacă voi încerca să intru acolo, mă pândesc capcane mortale.

Îmi închei misiva către Înălțimea Voastră manifestându-mi încrederea pe termen lung în lucrarea noastră și afirmând că, dacă sfatul meu are vreo importanță, el ar fi unul care îndeamnă la o discreție totală în ceea ce privește lucrurile pe care dorim să le întreprindem."

Vassur închise micul înregistrator și simți în țeastă vibrațiile vagi ale cornului. Ca întotdeauna când îl folosea, avea o senzație neplăcută. Știa că Bella nu îi va da ascultare

și se va grăbi să se confrunte cu tatăl său, într-o scenă de coșmar pe care omenirea o joacă iar și iar, începând de la Oedip. Dacă ar fi fost religios, s-ar fi rugat. Cum nu o făcuse însă niciodată, preferă să se întrebe dacă alegerea conducătorilor pe baza unei legi falice mai era în măsura să răspundă exigențelor unor vremuri pe care le simțea în schimbare.

Adormi în timp ce privea basorelieful ciudat de pe tavanul chiliei sale și întrebându-se cine va fi fost cavalerul care împărtășise o asemenea soartă crudă.

7

Smerenie până la lacrimi! Fiindcă numai o imensă smerenie poți simți, după ce ai întrezărit viziunea cuprinzătoare a fratelui Ustin, căruia de-acum nu poți să-i spui altcumva decât Mântuitorul. Anii pe care i-ai petrecut lângă el te pun în încurcătură pentru că, deși au fost îndelungați și binecuvântați de o prietenie strânsă și de discuții nesfârșite, Ustin nu ți-a dezvăluit în timpul întregii sale vieți atâtea minuni câte ți-a picurat în vis, în timpul nopții trecute. Și, cu toate astea, poruncile lui par atât de logice, atât de simple, impregnate cumva de grația divină!

Munca e sfântă, spune Mântuitorul. Munca îți va salva neamul și îl va face să dăinuie în veac și poate vă va spune și de unde au venit părinții voștri. Ce poate fi mai frumos decât unirea pe care o aduce un țel măreț? Ce altceva i-ar putea uni pe frații tăi, răspândiți în Câmpie și ocupați

să nu facă nimic? Templul o să fie întâia lucrare închinată lui Dumnezeu și priveliștea ei va fi măreață.

Fratele Isidor își îndreptă bărbia ascuțită către guvernatorul Crey, încercând să priceapă substratul întrebării omulețului, care se agita perpetuu, tulburându-i concentrarea și meditația pioasă.

— Te-am întrebat de ce nu încep să construiască încă! E o întrebare simplă și trebuie să-mi răspunzi! Uite, am căutat aici, în contractul nostru cu Abația, și am găsit o clauză în care se zice foarte clar că trebuie să-mi explici tot ceea ce faci. Vreau să știu!

— Ca noi toți, guvernatorule Crey. Mi-e teamă însă că înțelegerea profundă a ceea ce se petrece cu adevărat pe o Lume Agricolă este doar la îndemâna Abaților. Eu vă pot prezenta niște detalii despre forma...

— Doamne, ce mă poți enerva! De ce nu vorbești omenește? Folosește propoziții scurte și clare și încearcă să nu uiți că, într-un fel, ești slujbaș în administrația

Sagittarius.

— Mi-e teamă că aici interpretați în favoarea domniei voastre contractul. Voi încerca totuși să vă răspund la toate întrebările, în măsura în care veți reuși să le formulați clar.

Crey sări de pe fotoliul larg în care se cufundase și începu să se plimbe prin cabină. Mergea aplecat și cu mâinile la spate privindu-și papucii. Se opri brusc și îl întrebă pe Isidor:

— Pe voi, acolo la mănăstirea aia a voastră... vă învață să vă și bateți? Adică lupte din astea, corp la corp?

Surprins, tânărul călugăr clătină din cap într-un gest care ar fi putut însemna orice.

— Nu contează! Fiindcă eu oricum o să-ți trag un șut în gură fiindcă mă enervezi.

Ca și cum ar fi vrut să-și pună în aplicare amenințarea, Crey făcu doi pași spre călugăr care rămase însă neclintit, stăpân pe sine dar și pe învățăturile deprinse cu prețul multor cicatrici de la frații-ostași. Guverna-

torul se opri în fața lui Isidor.

— Da.

— Ce da?

— Ne învață să ne luptăm. Dar lecțiile despre confruntările fizice sunt mult mai puține și mai ușoare decât cele în care încercăm să deprindem metodele prin care să ne ferim de asocierile cu persoane impulsive.

Cumințit brusc de stăpânirea de sine a călugărului, Crey mormăi în barbă:

— Totuși trebuie să-mi spui ce urmează!

— Asta așa este, încuviință Isidor. De pildă, acum, Apostolul Laak își adună forțele și va trece la o etapă extrem de importantă...

— Suntem în pericol?

— Nu, nicidecum! Momentul e important mai mult pentru religia populației de clone, decât pentru întreaga noastră lucrare...

Crey flutură din mâini într-un gest disperat, menit să-l oprească pe Isidor. Gura îi era încleiată într-o prăjitură cu cremă de melasă și nu putea vorbi. Într-un târziu, reuși să ar-

ticuleze:

— Nu înțeleg de ce insiști asupra caracterului religios al întreprinderii noastre.

Isidor, rotunji un cerc cu degetele împreunate ale mâinii stângi.

— Pentru că așa este. Domnul Dumnezeul nostru...

— Lasă-mă cu gogoșile astea! La câți bani v-am dat, măcar aveți bunul-simț și nu mă amețiți cu bolboroselile voastre de babe. Uite cum înțeleg eu lucrurile: pentru nenorociții ăia de jos, clone sau nu, religia e importantă pentru că urmează să le dea un scop în viață. Și pentru noi e importantă pentru că, știind dinainte ce fel de religie vor fi construit, o vom folosi și vom beneficia de ofrandele lor. Dar între noi, aici la centrul de control, ce sens are să ne prefacem că asistăm la o minune dumnezeiască când știm amândoi că totul este numai o înșelătorie profitabilă pentru ambele părți. Întotdeauna am spus că voi, frații augustinieni, sunteți fățarnici.

Isidor ascultase cele spuse de Crey fără

nici o mișcare, dar roșeața ușoară care îi pusese stăpânire pe chip arăta revolta sa profundă împotriva vorbelor scundului guvernator.

— Pe toți dracii din adâncuri! O să-mi spui acum ce urmează. Auzi, chiar acum!

La fel de calm ca și mai înainte, Isidor începu să vorbească pe un ton egal. Urma ceea ce în *Manualul Însămânțării* se numea „Primul Incident Tehnologic”. Populația de clone, mobilizată de Laak, urma să se apuce de muncă în încercarea extrem de grea de a construi inima a ceea ce ar fi trebuit să fie primul templu. După ce clonele se vor fi chinuit îndeajuns, Laak avea să primească un vis profetic în care îi apare Ustin, Mântuitorul neamului său, care îi dezvăluie locul unde se află depozitul de unelte. Pentru început, clonelor aveau să li se dea cuțite, topoare, hârlețe. fierăstraie, furci și greble ca să-și poată duce la bun-sfârșit munca.

— Interesant, mormăi Crey. Dar când vor începe să muncească pentru noi?

— Chiar și într-o desfășurare excepțională de evenimente, așa cum se anunță cea de pe Praxtor, Abația nu deține înregistrări ale vreunor ofrande substanțiale înainte de a doua generație ecleziastică.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Că ofrandelor aduce cel mai probabil nepoții maturi ai clonelor actuale. În plus, până atunci, sperăm că și populația va crește semnificativ, așa încât să ajungem la cel puțin două sute de mii de indivizi apți de muncă. Dacă și cel de-al treilea accident tehnologic...

— Și ăsta ce mai e?

— Momentul în care le veți da mașini agricole moderne.

— Bine, dar al doilea accident din ăsta cum zici, când...

— Se va întâmpla peste o generație și le veți da clonelor primele animale care să le ajute la câmp.

— Aha, zi mai departe.

— Spuneam deci că, abia după cel de-al

treilea incident tehnologic, este foarte probabil ca producția agricolă să ajungă la parametrii proiectați și la un optim în ceea ce privește suprafața ogoarelor de pe Praxtor.

— Bine, omule, și asta ce înseamnă? Cât mai avem de așteptat?

— 60, poate 70 de ani standard...

— Enorm! Crezi oare că Sagittarius poate rezista atât în fața asaltului tâlharilor de vaaleeni, care ne-au exclus de pe toate piețele de minereuri pe o rază de trei parseci?

Isidor își ridică privirea și o pironi în ochii guvernatorului.

— Nu e vina noastră. Trebuia să fi început mai devreme. La ce v-ar folosi acum ca o populație de 2.000 de oameni, răzlețiți în grupuri mici peste Câmpie, să se apuce să cultive cereale? Producția ar fi oricum insignifiantă, iar sporul natural s-ar prăbuși.

Crey pluti ușor cu scaunul până la fereastra imensă, dominată de priveliștea alburie a planetei.

— Ce stupid! Sunt prizonierul propriului

meu timp! Mai devreme nu mi-a stat în putere să înființez o Lume Agricolă și, dacă rezultatele ei vor fi cele pe care le aștept, voi fi prea bătrân să mă mai bucur de ele. Iar prezentul e guvernat de Edictul Korona. Mai bine m-aș apuca eu însumi de arat câmpurile alea. Mă declar clonă și trec la treabă.

Isidor zâmbi cu condescendență. Avea un sentiment ciudat, de milă, față de micul guvernator.

Știi că întâia zidire care ar trebui să slăvească înălțarea Mântuitorului tău trebuie să îmbrace izvorul cu apă dulce pe care Domnul Dumnezeul tău l-a făcut să apară pe locul în care l-a jertfit pe Mesia. Pe acel loc ar trebui să se înalțe un edificiu măreț. E ciudat, dar îl ai clar în minte: se sprijină pe piloni făcuți din trunchiurile copacilor și este acoperit cu crengi împletite meșteșugit. În imaginea din mintea ta dăinuie mai ales cum ar trebui construite îmbinările, dar și un meșteșug ciudat, prin care din lemnul copacilor se pot obține platforme netede, numai bune pentru construcție. Nu știi de unde cunoști toate astea, dar presupui că

ele nu sunt decât o altă față a revelațiilor pe care ți le trimite în fiecare noapte Ustin și care au ajuns să te facă să te temi de somn. Noapte trecută ți-a vorbit despre copii. „Ei sunt singura bucurie adevărată a neamului nostru, cei care vor duce mai departe Lucrarea sfântă cu care abia începem să ne îndeletnicim. Spune-le tuturor cuvântul Domnului Dumnezeului nostru, care vrea ca poporul nostru ales să crească. Și mai ales adună grupurile răzlețite pe Câmpie! Fă să fim din nou numeroși, ca în clipa în care Domnul ne-a adus în Câmpie. Fii conducătorul lor și zidește-mi Templul, fiindcă în jurul lui se va construi Lucrarea Domnului și se vor rândui cu toții spre Mântuire."

8

Răcoarea nopții îi făcea bine lui Rim. De când venise pe Vechea Terra se simțea mereu transpirat și lipicios din cauza căldurii umede care domnea peste Câmpia Pannoniei. Privi cerul senin. Constelații necunoscute lui luceau din înalt. Preț de câteva clipe, încercă să se concentreze pentru a afla unde este Antares, steaua în jurul căreia gravita planeta lui natală. Renunță însă imediat. Casa și copilăria erau lucruri la care se gândea de obicei cu căldură, și sentimentul acela îl făcea să se simtă superficial. Rim rămăsese sclavul experiențelbr inițiatice, refuzând cu încăpățânare să-și schimbe părerile pe care și le forma atunci când era pus pentru prima dată într-o situație nouă. Încă mai simțea un soare mic înflorindu-i în piept când se gândea la Fanya, prima lui iubită.

Avea șaisprezece ani și ea doar paisprezece și se sărutaseră după un concurs sportiv. Credea și acum că sărutul acela fusese cea mai intensă experiența erotică din viața lui. Și asta deși fusese cantonat preț de trei ani pe Orion IV, planeta bordel...

La fel, experiența întâlnirii cu maestrul său fusese de-ajuns pentru a umple o viață și pentru a trasa un drum la capătul căruia îl așteptase *quintaratul*. Își amintea perfect de primul soldat pe care îl ucisese în luptă, prima dată când prizase *feeryl* și încrederea în sine pe care o căpătase atunci... Maestrul îi încurajase gândirea individualistă, întărind firul ei: „A avea o femeie e același lucru cu a avea un milion, a comanda doi oameni e la fel de complicat cu a conduce un miliard, după ce ai spus prima minciună, restul nu mai contează... Numai lupta e mereu altfel. Violența este singurul criteriu care poate descătușa monotonia invariantelor unei vieți adevărate.” Bătrânul Rajji avea multe asemenea pilde care, ca un făcut, îi veneau în

minte exact atunci când avea mai multă nevoie de ele.

Inconștient la început și apoi amplificat de implanturile sale neuronale, auzul lui Rim percepu strigătul unei femei. Venea dinspre Abație, și nu dinspre Satul de Clone deci, teoretic, nu ar fi trebuit să îl intereseze. Misiunea lui de pază se referea la clone și nicidecum la ceea ce se întâmpla în chiliile fraților. Și totuși strigătul se repetă, de data asta mai ascuțit și trădând parcă mai multă durere. Cu mersul său elastic, Rim se îndreptă spre sursa sunetelor, o îngrămădire ciudată de arbuști, un fel de labirint vegetal despre a cărui utilitate se întrebase și peste zi. Pe măsură ce se apropia de tufișuri, strigătele femeii se auzeau din ce în ce mai bine. Erau ritmice și punctate de gâfâiturile unui bărbat. Realizând ce se petrece, Rim dădu să se întoarcă la locul său de pază, când auzul său antrenat îi semnaliza că la scenă mai asistau cel puțin încă doi bărbați. Curios, împinse tufișurile și văzu doi călugări vio-

lând o femeie. Auzind zgomot, cel de-al treilea, care părea doar să savureze spectacolul, se întoarse spre Rim și păli.

— Ce dracu' faceți aici? Ce-aveți cu ea?

Fără ca măcar să se sinchisească de intervenția lui Rim, unul dintre cei doi violatori întrebă scurt:

— Tu ești, străinule? Rim parcă îți spune!

Fără măcar să-și încetinească ritmul mișcărilor, celălalt călugăr scoase un sunet gutural.

— Mmaaaaaahhhh. Ce dracu' nu-ți vezi tu de treaba ta?

Rim era deja cu mâna la cingătoare, dar își aminti că ultimele sale confruntări cu frații se soldaseră cu mai mulți morți decât ar fi fost necesar. Ceva îi semnaliza însă că lucrurile care se petreceau acolo nu erau în regulă. O rază de lună poposi pe chipul chinuit al femeii care aproape că nu mai putea respira și îi întări convingerea că nu asista nicicum la o partidă oarecare de sex, ci la un viol.

— Femeia asta este de acord cu ce faceți?

întrebă Rim.

— Sfinte Augustine! Doar e Maria! Cine dracu' o întreabă vreodată pe Maria dacă o vrea?

— Vrei să spui că...

Cel de-al treilea călugăr îi puse o mână în piept lui Rim și-i vorbi cu blândețe.

— Nu te amesteca! Te asigur că faci o mare greșeală! Prea Fericitul Radoslav știe...

— Că violați aici femeia asta fără apărare?

Tonul vocii lui Rim sunase amenințător.

— Oarecum... Adică nu e nevoie să-i ceri voie ca să... Știi tu... E Maria!

Rim înghiți în sec și încercă să se controleze. Fața femeii îl atrăgea însă ca un magnet. Ochii negri, imenși, păreau rugători.

— Încetați! strigă el deodată.

— Ei nu, că asta-i bună! izbucni unul dintre violatori și se desprinse de victima sa.

Eliberată, femeia îi strigă lui Rim:

— Salvează-mă, frate! De aproape o oră trec prin toate chinurile Iadului!

— Ce curvă nenorocită! strigă și cel de-al

treilea călugăr și își însoți vorbele cu o lovitură în obrazul femeii.

Într-o fracțiune de secundă, rațiunea lui Rim notă cu tristețe că avea să dea iarăși tribut violenței.

Rim puse mâna pe cel mai apropiat dintre călugări și acesta încercă să-și elibereze brațul printr-o schemă rotativă clasică. *Quintul* îi văzu axila expusă și, într-un gest reflex, își proiectă degetele dure precum oțelul într-o lovitură fulgerătoare. Unghiile pătrunseră prin carne, apucară de tendon și traseră. Urletul de durere al călugărului era neimportant pentru că Rim trebuia să se apere de furia unui atac simultan din părți. Sări exact atât cât era necesar pentru a lovi simultan bărbiile celor doi călugărilor. La aterizare, singurul sentiment al lui Rim era că pe Vechea Terra nu se afla nici un cunoscător adevărat, în măsură să aprecieze grația cu care lovise.

Sălbatici.

Spre marea uimire a lui Rim, călugării nu

se dădură bătuți după prima ciocnire. Deși mâna dreaptă-i șiroia de sânge, primul dintre ei se năpusti spre *quint*, sperând să-l dărâme sub greutatea trupului său masiv. Rim fandă spre dreapta, dar acolo îl aștepta un alt atac. Pară însă fără probleme lovitura de pumn a celui de-al doilea călugăr și, tocmai când se pregătea să răspundă pe lângă brațul întins al atacatorului său, realiză că unul dintre călugări se deplasase destul de mult în lateral.

Mintea antrenată a lui Rim pricepu instantaneu că fratele-ostaș se pregătea să folosească o armă lans-proiectil de un fel oarecare și sări cât putea de sus. Șuieratul proiectilului veni imediat, ca o confirmare.

Arbaletă! Ce copil!

În timp ce ateriza, Rim știa că proiectilul declanșase un mecanism de luptă pe care îl deprinsese atât de bine încât doar cu greu îl mai putea controla. Maestrul Rajji îl învățase că implantul neural nu făcea doi bani fără o voință adevărată, în măsura să îl folosească

la adevărata lui valoare și că, deci, nu era un fel de a trișa în luptă. „Să spunem că e un pariu cu viața”, zisese el imediat după operație, folosind cuvinte al căror înțeles Rim îl deslușea abia acum. Anii lungi în care învățase însă să controleze complicata serie de sinapse predefinite, care controlau mușchi din întregul său corp pentru realizarea a două sute treizeci și trei de rutine de luptă, avuseseră și partea lor proastă. Rim era probabil cel mai bun luptător al Imperiului, învingea întotdeauna, dar ajunsese să nu mai poată controla felul în care obținea victoria. Atacul cu proiectile era cel mai eficace dintre stimulii care îl transformau pe Rim într-o colosală mașină de luptă.

Abia ce făcuseră contact cu pământul, că picioarele sale se și lansară într-un dans drăcesc, acompaniate parcă de zvâcnetul surd al lamei de accun. Ca orice alt martor al luptelor lui Rim, Maria văzu doar o umbră care se agită și apoi corpurile însângerate ale călugărilor căzând descăpățânate.

— Aaah, strigă Maria, făcându-l pe Rim să tresară.

— S-a întâmplat ceva? Te-am lovit?

Femeia tremura ca varga, gâfâia și abia dacă mai reușea să rostească vorbele corect:

— Trebuie să mergem la Abate! Prea Fericitul Radoslav trebuie să afle de asta. Imediat! Altfel suntem pierduți. Dacă ne găsesc ceilalți...

— Suntem în perfectă siguranță.

— Așa crezi?

Maria sări în picioare și se apropie atât de mult de Rim, încât *quintul* putu să îi simtă respirația grea.

— N-am mai văzut un luptător ca tine, dar te asigur că nu vei putea să scapi de două sute de arbaletieri.

Ba pot. Dar nu te-aș putea salva pe tine.

Rim încuviință din cap și porni repede pe urmele femeii. În cinci minute intrară într-un pavilion micuț din spatele consistoriului. La ușă stătea un călugăr care le aruncă o privire de gheață. Ochii lui zăboviră pu-

țin pe pieptarul pătat cu sânge pe care Rim îl purta peste rasa regulamentară a novicilor.

— Vrem să-l vedem pe Abate! spuse Maria cu voce autoritară.

— Știi bine că nu poate fi deranjat la ora asta! veni răspunsul pe un ton gâjâit.

— Prea Fericitul Radoslav mi-a spus că mă va primi la orice oră și sunt sigură că, dacă te vei gândi, vei vedea că și ție ți-a spus același lucru.

— Așa este. Dar în instrucțiunile mele nu a fost niciodată vorba să vii însoțită. Mai ales de el! De altfel, nu știu dacă asta nu e chiar strict...

— Ascultă, poponar nenorocit! Am să intru la Stareț și discuția asta o să înceteze înainte să ne ducă pe amândoi la pierzanie! Du-te și trezește-l fiindcă altfel...

Maria se opri gâfâind.

— Altfel ce?

Rim făcu un pas lateral și își încrucișa brațele peste piept, zâmbind ușor. După musculatura gâtului știa că bărbatul din fața

lui este un războinic încercat. Înfrângerea lui nu ar fi putut veni decât dacă era atacat prin surprindere sau dacă ar fi făcut vreo greșeală. Asta i-ar fi folosit însă dacă s-ar fi luptat cu oricine altcineva în afara unui *quint*. Și asta chiar și în lipsa lamei de accun, care nu putea fi folosită în spații închise. Era prea periculos. O făcuse de două ori, dar nu dorea să repete încercarea.

— Te asigur că și Abatele vrea să știe că am fost atacat și că am omorât trei dintre tovarășii tăi, vorbi Rim într-un târziu.

— M-au violat și omul ăsta, pe care nu-l cunosc, m-a salvat!

Ochii călugărului se măriră și, ca și cum aceste ultime argumente ar fi contat mai mult decât insistențele inițiale ale Mariei, se întoarse repede și porni pe un coridor în întunericul căruia dispăru imediat. După trei minute se întoarse cu Abatele pe urmele sale și se retrase apoi în colțul camerei.

— Doamne, de ce mă pui la încercare cu asemenea acte de prostie?! De ce ai omorât

încă trei dintre frații noștri?

— Frații tăi violau cu bestialitate această femeie care mi-a implorat ajutorul. Nu am dorit să îi omor, ba chiar i-am tratat cu blândețe la început, dar apoi au încercat să mă ucidă cu o arbaletă, de felul celei pe care o agită pe sub rasă și nenorocitul tău de paznic, neștiind că, procedând astfel, Dumnezeu îi ține viața în palmă chiar în acest moment și se pregătește să strângă pumnul.

Abatele îl fulgeră cu privirea pe călugăr.

— Aici numai eu comand cine și când moare!

— Sfinția Ta, a omorât nouă oameni în numai o săptămână, în ritmul acesta ne va ucide pe toți, unul câte unul...

— Violența e un tărâm periculos, în care mulți se avântă crezând că îi cunosc adevărata esență, rosti rar Rim. Un *quint* învață să se ferească de o asemenea trufie încă de la începutul inițierii sale. Iar după ce a ajuns ceea ce trebuie să fie, viața lui e o perpetuă lecție de blândețe adresată celor din jur.

— Halal blândețe! strigă călugărul, încercând zadarnic să-și ascundă nodul din gât. Ce vrea să zică cu asta?

— Că ne poate ucide pe toți înainte ca noi să ne dăm seama ce se întâmplă, spuse Abatele.

— Înseamnă că e periculos, că trebuie...

— N-aș zice. Eu cred mai degrabă că îndemânarea lui în a ucide oameni este o slăbiciune.

Rim își miji ochii.

— Cum așa, Sfinția Ta?

Fu rândul Starețului să zâmbească:

— Pentru că, dacă mai ucizi vreun frate de-al nostru, o să consider gestul tău ca o agresiune a Curții imperiale împotriva Abației și...

— Și o să declanșezi un bombardament orbital asupra mănăstirii ăsteia, fiindcă supușii tăi mă provoacă mereu. Și asta este o negare a Favorii Istorice de care împăratul meu nu va întârzia să afle. Vorbește, femeie, și spune cum s-au petrecut lucrurile! se în-

toarse Rim către Maria.

— Mi-e teamă, Sfinția Ta, că străinul are dreptate. A fost provocat să-i omoare, deși sunt convinsă că, dacă frații ar fi știut de ce e în stare, ar fi fugit mâncând pământul. S-a petrecut ceva magic.

Abatele se așeză pe un scaun modest. Barba îi era încâlcită, iar ochii roșii și împăienjeniți de somn. *Alcool? Neurostimulente?*

— Rimio de Vassur, slujitor imperial! O să trec cu vedere acest nou incident violent în care ai fost implicat. De asemenea, mâine dimineață voi da ordine clare ca nimeni să nu te mai atingă decât sub rezerva pedepsei cu excomunicarea. Ți se recunoaște dreptul la autoapărare... Orice altă crimă pe care o înfăptuiești în Abație va fi însă pedepsită cu moartea.

Abatele făcu o pauză și continuă pe un ton domol.

— Și nu te amăgi că abilitățile tale de luptător te pot salva din mâinile a douăsprezece mii de călugări hotărâți.

Văzând zâmbetul subțire al lui Rim, Abatele continuă amuzat la rându-i.

— Iar dacă ne poți învinge pe toți, atunci nu o să mai rămână nici un suflet de la care să storci informații. Și misiunea ta va fi un eșec.

— Promit, Sfinția Ta, să mă abțin pe viitor, dacă nu sunt provocat.

Abatele se ridică cu greutate de pe scaun, ținându-se cu mâna de spate și gemând ușor. *Se preface. Și e jalnic.*

— Ești liber să pleci acum! Eu o să ascult povestea sorei Maria ca să aflu cum s-a putut întâmpla grozăvia asta. Poți să te întorci la postul tău. Parcă ești de gardă la lazaretul nostru...

Rim încuviință scurt din cap și o mai privi încă o dată pe femeie ca să-și întipărească în minte trăsăturile ei. Era hotărât să o mai caute, din motive pe care nu avea curaj să le analizeze. Trânti ușa în urma lui. Era felul său de a avea ultimul cuvânt. Dar și un zgomot puternic menit să disimuleze direc-

ția în care dorea să-și îndrepte pașii. Reflexe de militar.

***

Cartea zbură prin aer și, dacă Maria nu s-ar fi ferit, probabil că ferecăturile greoaie de aur i-ar fi spart buzele.

— Târfă nenorocită! Te-a excitat sângele? Asta a fost, nu? Ei, ești satisfăcută acum?

Femeia începu să râdă cu hohote groase, nestăpânite.

— Să fi văzut cum i-a bătut. A fost colosal! M-a înfierbântat! Chit că masturbarea nu e chiar în stilul meu... Părințele, n-am mai avut așa un orgasm de când am făcut-o amândoi în altar!

Abatele nu se obosi să o contrazică. Știau amândoi că asemenea lucru nu se întâmplase.

— A fost atât de drăguț! Tocmai îi provocasem pe ăia trei la o partidă și se comportau ca vai de capul lor. Unul era terminat

după numai jumătate de oră! Iar Dumnezeu mi-a trimis un bărbat adevărat, nu ca fătălăii ăia de călugări, care n-au reușit nici măcar să îi clintească un fir de păr din cap. Păcat însă că s-a desfășurat totul atât de repede. Dacă se mai juca puțintel cu ei, sunt si—

Abatele se întoarse spre călugărul paznic și, fără vorbe, îi indică să părăsească încăperea. Fratele-ostaș ieși din cameră și se postă afară, în fața ușii grele. Sigur că nu mai poate fi auzit de nimeni, Radoslav rosti cu glas aspru, amenințător.

— Ești rezultatul a două generații de muncă. Sute de frați savanți au muncit să aranjeze condițiile în care să crești și mai ales ceea ce trebuie să devii.

Sărind de pe scaunul ei, Maria se opri pe masă, în patru labe. Rasa largă lăsa să i se vadă sânii mari, cu sfârcuri groase.

Scârbos. Și când te gândești că militarul ăla e aproape îndrăgostit…

— Și nu mi-ai repetat tu, părintele, că nu v-am înșelat niciodată așteptările? Nu sunt

eu oare tot ceea ce ați dorit de la mine? Cine e de vină că sunt așa cum sunt, dacă nu împuțiții ăia de frați-savanți care mă sâcâie cu întrebările lor și îmi împuie capul cu fel de fel de sfaturi. Și nu mai spune oare Sfântul Augustin că n-ai cum să păcătuiești pe lumea asta decât față de oameni? Mie nu-mi pasă de oameni. Sunt cu milioanele în Câmpie! Ia de acolo și completează-ți haita de psihopați!

Abatele știa că Maria are dreptate. Dar asta nu schimba cu nimic esența periculoasă a celor întâmplate.

Doamne Dumnezeule, semnele se învolburează și calea e din ce în ce mai întunecată, chiar și pentru lumina unei credințe nețărmurite.

— Cel pe care tocmai l-ai numit bărbat adevărat este un spion pe care Imperiul m-a obligat să îl primesc în Abație. Dintre toți oamenii din Univers, el este ultimul care ar fi trebuit să afle că exiști.

Abatele povesti pe scurt istoria venirii lui Rim și a acceptării sale ca ucenic. Îi spuse și

că misiunea lui evidentă era să smulgă cât mai multe dintre secretele Abației și mai ales pe acela al creării religiilor lucrative cu ajutorul virușilor.

Pe măsură ce bătrânul povestea cu voce egală, de pe fața femeii se ștergea mina obraznică pe care o arborase la început.

— Sfinte Augustine, dar oare cu ce-am greșit să ne trimiți un asemenea om?

Abatele desenă un cerc în aer cu degetele împreunate.

— Adevărat zici! Și pe mine mă preocupă lucrul ăsta. Din păcate însă, tainele mi se refuză.

— Va trebui să o trimiți pe sora mea din Abație. Pentru o vreme...

— Ba dimpotrivă!

Maria duse o mână la gură într-un gest de mirare supremă.

— Doar nu vrei...

— Ba da. E vrerea Domnului nostru și a Sfântului Augustin. Faptul că el te-a descoperit e un semn divin. Și, fiindcă este un

quint, probabil că nu e cu nimic mai prejos decât Stin. Dacă împăratul folosește împotriva noastră un asemenea om, nu putem nicicum să ne permitem luxul de a nu face apel la una dintre cele mai redutabile și mai tainice arme de care dispunem. Ai văzut ce privirea avea?

Maria încuviință mut.

— E gata îndrăgostit de voi...

— Viețile noastre sunt în mâinile Domnului. Ne-am născut din imaginația lui Bogumil și sfârșim prin a fi miresele Sfântului Augustin cel Nou.

Chipul Abatelui arăta o oboseală fără margini.

— Ce-mi spui despre Stin?

— Nimic. Totul merge bine. Mâine încep să-i predau primele învățături ale Sfântului Augustin din Hippona. O să fie pregătit atunci când vei avea nevoie de el.

— Cei din Alderbaraan par să aibă nevoie de o nouă Lume Agricolă destul de curând. Urgentează, te rog, educația lui...

— Cum spui, Sfinția Ta! Dar să știi că nu ai fost niciodată atât de aproape de blasfemie ca acum. Străinul ăsta nu e nicicum un Mântuitor! Nu-l compara cu Stin!

Maria ieși din încăpere cu pași înceți și Abatele auzi ușa închizându-se chiar în momentul în care începea să urce scările.

Doamne Dumnezeule, simt Armaghedonul tău aproape. Știu că e o trufie să cred că, dintre toți ilustrii mei înaintași, m-ai ales tocmai pe mine să sun goarna Armaghedonului, dar semnele sunt atât de clare! Nu se poate ca Rim să se fi întâlnit cu Maria altfel decât cu un scop pe care numai Tu poți să-l întrevezi.

Maria mai avea o soră geamănă și identică din punct de vedere genetic, fiindcă erau amândouă clonele primei fiice a Prea Fericitului Bogumil, starețul care condusese mănăstirea cu două generații în urmă. Maria originală murise în cea mai sălbatică dintre șarjele barbarilor din ultimele trei sute de ani. Tatăl său decisese că trebuie să o readucă la viață și atunci apăruse primul cuplu

de Marii. Spre disperarea lui Bogumil, frații-savanți îi aduseseră înapoi doi copii în loc de unul, fiindcă se temuseră ca una dintre clone să nu moară la naștere. Fetițele fuseseră însă amândouă sănătoase. Bogumil alesese una dintre ele pentru a fi crescută în iatacurile sale, iar pe cealaltă o mutase în cea mai sigură temniță din Abație: Satul de Clone.

Voința Domnului a fost ca fetele să crească fără să afle una de cealaltă. Cea din Satul de Clone excela într-un comportament libertin în timp ce cealaltă, crescută în canoanele stricte ale credinței, era o doamnă desăvârșită. Din păcate însă, clona Mântuitorului a ales să o iubească dincolo de orice rațiune tocmai pe fiica lui Bogumil, și relația dintre ei s-a dezvoltat strâmb din pricina caracterului ușuratic al Mariei. Văzându-se pus în situația de a rata o întreagă populație de clone din cauza unei iubiri nefericite, Bogumil o ucisese pe Maria din Satul de Clone și își introdusese în loc cealaltă fiică,

împărtășindu-i toate secretele Abației. Virtuțile celei de-a doua Marii nu au întârziat să-și facă efectul și, în numai opt luni, Alambicul de Dumnezei a rodit din plin.

Frații-savanți au descoperit curând ce armă redutabilă creaseră și au început să o perfecționeze. De atunci se specializaseră și aveau la dispoziție în permanență cel puțin un cuplu de Marii. Una era o târfa perfectă, iar cealaltă întruchiparea virtuții. Apoi dezvoltaseră o sumă de teste și împrejurări în urma cărora alternau subtil contactul Mântuitorului din Satul de Clone cu una sau cu alta dintre Marii. Înzestrate cu o inteligență drăcească, femeile deveniseră catalizatorul care ameliorase timpul mediu de maturare a populației de clone, asigurând bunăstarea prezentă a Abației. Toate acestea aveau însă un preț: Mariile știau aproape tot ce se putea ști despre tehnologia cu care Abația își distila religiile lucrative. Nici nu se putea gândi la eventualitatea în care Rim ar fi reușit să o facă pe una dintre Marii să spună chiar și

jumătate din ceea ce știa.

După trei generații de asemenea cupluri de clone, Abația fusese cât pe ce să exploateze comercial descoperirea sa. Fiindcă frații-savanți constataseră că Mariile posedau o infinită forță de seducție atunci când erau folosite judicios în raport cu personalitatea celui care trebuia atacat astfel. Ce bărbat ar rezista invitației unei călugărițe, rostite pe un ton lasciv, de a o viola sălbatic? Și dacă există un asemenea bărbat, nu ar capitula el oare în fața unei târfe care îl îndeamnă să se roage împreună cu ea? Cuplul Manilor era una dintre cele mai puternice arme ale Universului cunoscut și, de aceea, primul edict al lui Radoslav fusese interdicția folosirii ei în alte scopuri decât acela al maturării populației de clone.

Timpurile se schimbau însă. Dacă Imperiul își trimisese arma sa cea mai de temut, un *quint*, Starețul era convins că și Abația avea dreptul de a folosi loviturile sale cel mai puternice.

Femeia pe care o salvase Rim de la moarte avea să se întoarcă în Satul de Clone, pentru că Stin era într-o perioadă în care trebuia culpabilizat. Schimbul se făcea nu prin Biserica Alambicului, ci printr-o cabană pe sub care era săpat un tunel.

Ultima generație de Marii avea însă ceva schimbat. Pentru a preveni o inexplicabilă tendință spre temperarea exceselor și a uniformizării caracterelor celor două clone, frații-savanți creaseră o dependență genetică de sex pentru una din ele și o puternică latură emoțional-religioasă pentru cealaltă. Rezultatele se îmbunătățiseră, femeile devenind mai eficiente în modelarea personalității tânărului Mesia. În schimb, erau mult mai greu de controlat. Trebuia să își schimbe mai des rolurile și aveau nevoie de mai mult timp liber, una pentru interminabile și savante orgii, iar cealaltă pentru post negru și meditație. Abatele se întreba care dintre ele era mai de încredere. Personal o prefera pe cea dependentă de sex. Era mai simpatică...

9

Consiliul de Coroană era fantoșa care ar fi trebuit să demonstreze Universului întreg că destinele a peste 1200 de miliarde de oameni și clone erau conduse de un organism colectiv. În realitate însă, se menținea un *stătu quo* ciudat. Reprezentanții celor șapte familii ducale nu votaseră niciodată împotriva voinței împăratului deși, teoretic, ele ar fi putut să contracareze voturile lui, ale celor cinci *quinți* imperiali și a celuilalt membru al familiei domnitoare, care îl seconda, conform statutului, pe suveran, în Consiliu. De mai bine de două sute de ani însă, nici un *quint* nu mai participase la ședințe, semnarea procurii în favoarea împăratului pentru votul în Consiliu devenind un fel de ceremonial la învestirea sa. Cu alte cuvinte, Bella avea șase voturi pentru sine și pe cel al tatălui său, și

asta era de-ajuns pentru a bloca practic orice inițiativă care nu convenea dinastiei Boszt. Și mai exista și precedentul de neuitat al familiei Williams, care votase, cu mai bine de două secole în urmă, împotriva voinței împăratului. În mai puțin de zece ani se transformase din familie ducală în clan pribeag, pierzându-și planeta ca urmare a unui atac fulger a forțelor armate imperiale, conduse de toți *quinții*. Evident, existase un pretext oarecare, dar el fusese atât de insignifiant încât istoria nici măcar nu-l înregistrase.

În condiții normale, Bella al Vll-lea nu ar fi avut de ce să se teamă de ședința unui Consiliu de Coroană. Desigur că oportunitatea punerii în discuție a unei chestiuni atât de delicate, precum cea a zeților, era în sine o problemă. Diferendul cu tatăl său și veștile nu foarte liniștitoare care îi parveniseră din Abație îl făceau să fie îngrijorat.

Se îmbrăcase cu o uniforma simplă, fără grade, dar plină de însemne subtile, menite să arate oricui adevărata structură a puterii

imperiale. Peste piept purta o diagonală cu o reprezentare a celor șase cercuri care simbolizau stelele de la care începuse ascensiunea dinastiei Boszt. Pe umărul stâng avea cinci grupuri de câte cinci ținte din platină strălucitoare, o aluzie foarte clară la devotamentul necondiționat de care se bucura din partea *quinților*. Implicațiile militare ale acestei alianțe erau mai evidente chiar și decât cea a brelocurilor minuscule care atârnau la brățara de pe mâna dreaptă: un cerc pentru Abație și un fulger pentru planeta-far Kyrall, două teritorii independente, dar care jurase-ră credință Imperiului. Lângă aceste două mici figurine se legăna, pentru prima dată, și simbolul antic corespunzător literei Z, dar care era atât de discret, încât Bella se îndoia că vreunul din delegații familiilor ducale îl observase.

— Nu vă ascund că ședința de astăzi a Consiliului de Coroană va fi una cu adevărat istorică, pentru că ea este menită să marcheze începutul schimbării uneia dintre cele

mai vechi rânduieli din Imperiu: populațiile de clone cu care exploatăm Lumile Agricole. Tocmai din pricina acestei importanțe, vă previn încă de la început că, după ce veți fi votat, urmează să fiți condiționați hipnotic pentru păstrarea secretului absolut asupra celor discutate.

Krog, delegatul familiei Saalun, își mușcă buza și privi repede spre Han, singurul moștenitor al casei Lee. Acesta însă rămăsese cu ochii pironiți la Bella, la fel ca și Cullele Mwan. Singur, John Robertson scoase un sunet care ar fi putut însemna orice, dar care era evident că-i masca uimirea. Până și bătrânul Caadarick Mustersson părea că renunțase la proverbiala sa moliciune și privea cu ceva mai multă viață la împăratul său. Ca și cum Bella ar fi spus cine știe ce banalitate, Kasser sorbi ușor din sucul de mere care îi ținea de la o vreme loc de vin.

— Maria Ta, vorbele pe care tocmai le-am auzit ne pun pe gânduri, vorbi Han într-un final. Pe de o parte, știm că nu obișnuiești să

faci glume despre lucruri atât de serioase, iar pe de alta, Abația mi se pare nu doar mai eficientă ca oricând, ci și mai puternică decât a fost vreodată. Banii pe care emisarii ei...

Bella zâmbi, încercând să își întipărească pe chip o condescendență despre care până și el știa că nu poate părea decât o minciună pentru cei care îl cunoșteau cât de cât.

— Istoria, domnilor, e hărăzită acelora care pot privi dincolo de ea! De altfel, cam asta repetă mereu și Abatele. Vă asigur că avem nu numai toate mijloacele, dar și motive mai mult decât suficiente să transformăm Abația în ceea ce ar fi trebuit să fie ea dintotdeauna: un lăcaș modest de preoți săraci și supuși.

Krog își drese glasul și rosti cu voce cumpănită:

— Înălțimea Ta, nimeni nu va fi în această încăpere atât de fățarnic încât să nu accepte că una dintre cele mai mari frici ale oricărei unități administrative a Imperiului este fie că nu va avea destui bani, fie că va fi refuzată de Abație când va avea nevoie de o nouă

Lume Agricolă. De asemenea, nu e un secret pentru nimeni că ritmul de un set de clone la douăzeci de ani pentru fiecare district este de-a dreptul nesatisfăcător în prezent și nu poate fi considerat pe termen lung decât ca o stavilă în dezvoltarea unei omeniri cu adevărat cuprinzătoare.

— Vorbești cu îndreptățire, nobile Krog. Ba chiar aș vrea să generalizez cele spuse de tine, înclină împăratul cu mulțumire din cap. Singura resursă finită a omenirii este în acest moment forța de muncă...

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o în ultima vreme, izbucni Kasser în râs. Oamenii, dacă sunt atât de dornici de a se întinde, ar trebui să facă exact ceea ce au făcut strămoșii noștri. Să colonizeze planete și să le muncească ei înșiși. Nu forța de muncă ne lipsește, fiule, ci sârguința. Am uitat cu toții cum se ară un ogor și cum se taie copacii falnici din păduri, cum se cresc vitele... Singura resursă limitată e voința!

— Pui la îndoială Edictul Korona? întrebă

scurt împăratul.

—Nicidecum! Spun doar că interdicția de a munci fizic se referă tocmai la limitarea unei explozii incontrolabile a ritmului în care crește omenirea. Spun că marele Korona a dorit ca noi să depindem de Lumile Agricole tocmai pentru a nu păți cu întreaga Galaxie ceea ce am pățit pe Terra înaintea primelor colonizări. Dar fiindcă știa că la conducerea Imperiului vor veni și oameni ca tine, a preferat să dea planului său un aspect dogmatic, de regulă care trebuie numai urmată, fără prea multă judecată. Dacă omenirea vrea să se extindă, o poate face și fără distrugerea Abației. Ce vrei tu, Bella, e cu totul altceva.

Uimiți de spusele bătrânului Kasser, reprezentanții familiilor ducale își plecară capetele privind în direcții care nu le-ar fi putut oferi nimic interesant de văzut.

— O să trebuiască să-l scuzați pe tatăl meu. E tulburat astăzi, fiindcă știe deja ce urmează să vă împărtășesc. Probabil că toc-

mai acest lucru îi devoalează esența retrogradă, absolut de înțeles având în vedere vârsta sa. Schimbarea e un atribut al tinereții, tată!

— La fel e și nesăbuința, mormăi Kasser.

— Se prea poate, dar ce-ar fi să-i lăsăm pe onorabilii noștri invitați să decidă singuri asupra a ceea ce doresc eu să le propun?

Bătrânul dădu din mână a lehamite și se ridică de la masă, așezându-se pe pervazul ferestrei ca să privească imensele crucișătoare și nave de transport care pluteau pe orbite joase.

Bella începu să povestească despre lumea zeților. Planul său era simplu: izolarea unei familii de zeți și apoi manipularea felului în care matca își controla lucrătorii pentru ca aceștia să întreprindă exact lucrările dorite de stăpânii Lumii Agricole. Pentru a se face mai bine înțeles, Bella folosi proiectorul holografic din centrul mesei de Consiliu pentru a prezenta înregistrările realizate de primii descoperitori ai planetei și apoi de Rimio de

Vassur. Edificiile uriașe, numărul imens și extraordinara îndemânare a lucrătorilor zeți, cifrele demografice trucate cu grijă pe baza unei „dinamici a apariției de noi stupi”, dar în special încrederea nețărmurită care părea să îl anime pe împărat îi convinseră repede pe membrii Consiliului de Coroană. Când Bella încheie prezentarea proiecției economice a primelor rezultate ale unei asemenea schimbări, reprezentanții familiilor ducale erau deja convinși, deși păreau temători. Fără să poată sesiza adevăratele dimensiuni ale amănuntelor care nu le erau dezvăluite, bănuiau că nu li se spune totul.

— Înălțimea Ta, este de așteptat ca aceste regine să fie inteligente? În sensul uman al cuvântului? Pentru că dacă va fi așa, înseamnă că avem primul contact al omului cu o civilizație extraterestră.

— Acesta este și motivul pentru care am convocat acest Consiliu de Coroană, care nu va fi deloc formal, fiindcă intenționez să nu-mi iau pe umeri povara singulară a hotă-

rârii destinului omenirii într-un moment atât de important. Da, se pare că mătcile sunt inteligente și vă cer acordul să le folosesc pentru înlocuirea populațiilor de clone de pe Lumile Agricole. Conștiința lor de sine, presupusă deocamdată de noi, fiindcă nu am ajuns la nici o asemenea regină, este și motivul pentru care investigațiile noastre au fost discrete și hmmm, întinse pe mai bine de cinci decenii...

Han Lee fluieră ușor.

— Să înțelegem că tatăl Înălțimii Voastre știa de acești zeți?

— Evident. Au fost descoperiți în timpul domniei lui, dar a ținut acest lucru secret dintr-o pornire pe care, deși nu o apreciez, o înțeleg perfect. Revoluția pe care o vor produce zeții în cadrul civilizației umane va fi poate cea mai importantă din istorie. Rasa umană se va putea de-acum dedica exclusiv artelor și inovației științifice.

— Da, da! Sau statului degeaba, trândăvelii îmbelșugate, adevărata vocație a supușilor

tăi, izbucni Kasser.

— Nu te înțeleg, tată! Situația este la fel! Lumile Agricole...

— Sunt prea puține! Și de aceea oamenii nu se înmulțesc peste măsură!

Bella ridică mâinile în sus, într-un semn de neputință.

— Înțeleg că în familia imperială domnește un dezacord în privința căii de urmat, vorbi sâsâit Caadarick Mustersson.

Kasser își îndreptă spinarea, îl privi cu dispreț pe bătrânul blond care spusese o platitudine îngrozitoare și începu să se plimbe prin încăpere, lăsându-se dus de obișnuința anilor lungi în care ținuse asemenea cuvântări.

— Nu voi intra defel în amănunte, domnilor, ci voi accepta reproșul fiului meu. Sunt, într-adevăr, bătrân, și asta mă face să văd lucrurile altfel. Befla spune că le percep mai înfricoșătoare decât sunt ele de fapt. Eu spun că le văd în adevărata lor profunzime. „Cine are dreptate?” o să vă întrebați. Tine-

rețea sau experiența? N-aveți decât să priviți în propria voastră conștiință. Până atunci însă, aș vrea să vă atrag atenția asupra unor puncte slabe ale planului imperial, care pot transforma toate cele proiectate de fiul meu într-un dezastru cu dimensiuni galactice.

Abația nu e o adunătură de scursori care se prefac religioase, ci o instituție care a reușit să-și impună punctul de vedere politic și să-și câștige o bunăstare economică de invidiat. Reacția unei asemenea forțe confruntate cu dispariția este imprevizibilă. Nu putem ști ce au pregătit călugării augustinieni în cincizeci și nouă de generații. Armele lor pot fi cumplite! Abația e prea veche ca să dispară fiindcă am găsit niște furnici cu trup de elefant. Dacă la acest lucru mai adăugăm și fanatismul religios al călugărilor, mi-e teamă că vă veți război multe veacuri cu Abația.

— Asta e problema mea! Un bombardament orbital...

— Nu va arăta decât că nu ai înțeles nimic

din ceea ce încerc să-ți spun. Chiar crezi că armele cele mai redutabile ale Abației sunt „depozitate” în Câmpia Pannoniei a Vechii Terre? Chiar crezi că pot fi distruse cu o bombă?

Cullele Mwan, care se trăgea de barba albă ce contrasta frumos cu chipul său negru, vorbi pentru prima dată.

— Înălțimile Voastre! De ce să nu examinăm planul concret al împăratului nostru și să ne spunem părerea asupra fiecărui pas? În felul acesta poate că vom înțelege și noi câte ceva și poate că vom putea fi și de ajutor.

— Așa este! se repezi Bella.

— Nu veți face decât să vă pierdeți în amănunte, fără să vedeți esența a ceea ce dorește să întreprindă.

Tăcerea celor șapte delegați îl făcu pe Kasser să bată în retragere și să se cufunde într-o tăcere furioasă.

— Primele două etape ale planului s-au desfășurat cu succes. În prima, am cartogra-

fiat, după cum ați putut vedea, planeta Z și am făcut o evaluare a populațiilor de zeți. După estimările noastre, într-o primă etapă putem înființa cel puțin o sută de Lumi Agricole.

Bella savura rapiditatea cu care lăcomia se instalase pe fețele celor din jur. O sută de Lumi Agricole? Și cele mai sărace districte și-ar fi putut permite o Lume Agricolă proprie. Abația diminuase drastic numărul de însămânțări seculare pentru ca prețul acestora să nu scadă.

— Concomitent, se lucrează la studiul atent al virușilor care stau la baza comenzilor pe care le emite matca spre lucrătorii ei. Savanții noștri au izolat deja câteva secvențe esențiale ale informației și pot în mare măsură crea viruși care să ne facă să ne atingem scopul. Producția unor asemenea viruși și testarea lor este îngreunată, din păcate, de faptul că metodele noastre de manipulare genetică sunt încă destul de primitive. Această considerație, dar și necesitatea ab-

solută a unui control oarecare asupra Abației în decursul evenimentelor viitoare, m-au făcut să trec la cea de-a doua etapă a planului meu, și anume aceea de a-l introduce pe Rimio de Vassur în inima Abației.

Un murmur străbătu încăperea:

— Nu or să accepte niciodată un *quint* în citadela lor...

— Ba chiar au făcut-o...

— Spune-le cu ce preț! strigă Kasser.

Bella își privi tatăl cu o expresie înghețată.

— Distinsul meu părinte vrea să vă spun că am făcut uz de o prevedere secretă a tratatului nostru cu Abația, care spunea că un împărat are voie să ceară o favoare, dar numai una, pe parcursul întregului tratat, împotriva căreia Abatele nu se poate opune, cu condiția să nu i se ceară distrugerea sau înstrăinarea Abației, a lui însuși sau a vreunui frate din ordinul călugărilor augustinieni.

Krog vorbi cu precauție:

— Să înțelegem că pentru schimbarea clonelor de pe Lumile Agricole ați uzat de

cea mai puternică armă pe care o aveați împotriva Abației? întreba John Robertson.

Împăratul schiță un gest vag:

— Și tatăl meu mi-a reproșat că am renunțat la un imens avantaj tactic, cerând Abației să-l accepte pe Vassur. Poate că așa este... Dar la ce bun o armă pe care nu o folosești niciodată? Un argument istoric pentru decizia mea e însăși Vechea Terra. Timp de optzeci și doi de ani, de la primul bombardament nuclear, cu toții au păstrat bomba ca pe o descurajare. La ce le-a folosit? Planeta e un deșert radioactiv. Avantajele tactice au prostul obicei de a se perima în timp. Până la urmă, toată lumea a construit bomba și descurajarea nu a mai avut nici un sens. Eu unul prefer acțiunea... Iar folosirea Favorii Istorice îmi aparține numai mie.

Cullele Mwan se foia pe scaun, așa că toată lumea se întoarse spre el:

— Nu doream să zic ceva neapărat, spuse repede bărbatul, văzând că toate privirile sunt îndreptate spre el. Dar dacă ar fi să zic,

mi-e teamă că ar trebui să mă alătur seniorului Kasser și să spun că folosirea unui asemenea favor e o chestiune complicată și îndrăzneață. Mai ales că nu avem nici o garanție...

— Garanție? Ai înnebunit? Încercăm să schimbăm destinul omenirii, și tu vrei garanții? întrebă Bella.

— Universul se poate schimba în multe feluri, din moment ce mintea ta a decretat că trebuie să se schimbe, strigă Kasser. Unul din ele ar fi eliminarea Edictului Korona. În cei nouă sute de ani de când se aplică, nu s-a înregistrat vreo mărire semnificativă a ritmului dezvoltării tehnologiei!

Bella lovi violent în masă, și în sala de consiliu se lăsă imediat o tăcere grea.

— În Abație am trimis un *quint!* Doi se află pe Z și ceilalți mă păzesc. Nu se poate ca planul nostru să nu reușească. De aceea o să vă spun care ar trebui să fie restul etapelor. După ce Vassur va fi deprins destule cunoștințe sau va fi răpit un călugăr destul de

competent pentru a ne putea ajuta la sinteza virușilor de pe Z, o să denunțăm unilateral tratatul de pe Eridani și vom declanșa un bombardament orbital asupra Abației pentru a o împiedica să se opună colonizării cu zeți a viitoarelor noastre Lumi Agricole. De asemenea, misiunea lui Vassur este și de a afla mecanismul prin care se produce însămânțarea Lumilor Agricole pentru ca, în cazul în care alternativa zeților eșuează, să ne putem continua existența... Luând însă asupra noastră donarea populațiilor.

Krog privi spre ceilalți șase reprezentanți ai familiilor ducale și apoi vorbi în felul său, măsurându-și cu grijă vorbele:

— Înălțimea Ta, înainte de a vota ceea ce pare a fi cea mai importantă schimbare în istoria omenirii de la Edictul Korona, avem o solicitare. Dat fiind faptul că ai prevăzut și posibilitatea unui eșec, întreaga acțiune pare menită mai mult să elimine fizic Abația decât să ne dea Lumi Agricole mai multe și mai productive. De aceea, trebuie să te rugăm să

ne răspunzi sincer la o întrebare: toată desfășurarea asta de forțe și nebunia care va urma are vreo legătură cu faptul că în Câmpia Pannoniei sunt înmormântați strămoșii voștri?

Bella privi spre Kasser și răspunse zâmbind:

— Niciodată nu aș antrena întreg Imperiul într-o aventură al cărei scop final să fie recuperarea unui deșert în care sunt îngropate pe undeva rămășițele unor oameni despre care nimeni nu știe nimic. Nu! Dorința mea de a schimba universul izvorăște din necesitatea de a ne extinde într-un ritm superior celui de acum!

Cât de senin minți, fiule!

— Atunci cred că putem consemna unanimitatea....

— Ba nu, îl întrerupse Kasser. E de datoria mea să mă opun planurilor fiului meu. Și fiindcă sunt un Boszt și nu voi cuteza niciodată să mă împotrivesc *de facto* capului familiei mele, o s-o fac acolo unde se poate. Pe

tărâmul ideilor. Eu sunt împotrivă!

Și cine te crede, tată? Niciodată nu ai fost spectator la trecerea timpului! Vin vremuri interesante.

10

Stin o privea cu neîncredere pe Maria.

— Peste câteva ore se împlinesc două zile de când nu am mâncat nimic. Orice urmă de vinovăție pentru soarta lui Jeremiah, dacă o fi existat vreuna, a dispărut demult. E adevărat că nu mai simțisem niciodată senzația de foame, dar acum o știu, nu-mi place și nu văd ce rost are să mai continuăm jocul ăsta.

Femeia oftă adânc, îl privi în ochi și se întrebă, ca întotdeauna când trebuise să-i dea lecții, de unde izvora izbitoarea vocație mesianică a tânărului. Era lihnit, dar căuta rosturi.

— Nu poți aprecia belșugul fără să cunoști lipsa!

— Și la ce mi-ar folosi să apreciez belșugul, de vreme ce nu văd nici o noimă în a cunoaște lipsa? Știi bine că trăim într-un

spațiu închis și că soarta noastră oste pecetluită. Sfinții părinți ne-au dat dintotdeauna tot ceea ce am avut nevoie și nu cred că ne vor lăsa vreodată să murim de foame.

Copile, cum îmi arăți tu cât de searbădă îmi este propria viață, închisă între pereții Abației. De unde știi care îți sunt nevoile, de vreme ce trăiești într-un țarc?

— La fel, nu cred că frații augustinieni vor reuși să facă un medicament care să ne scape de boală, așa încât să ieșim de aici ca să devenim oameni liberi. La ce mi-ar folosi să mă obișnuiesc cu rânduielile unei lumi în care se poate să nu ajung niciodată? Mi-e foame!

Maria își ascunse grimasa cu un gest vag cu mâna. Avea ades senzația că îl subestima pe Stin.

— Poți mânca oricând. Am aici niște merinde pregătită pentru tine. Dar de ce să nu încerci să vezi ce înseamnă adevărata lipsă, adevărata senzație de foame? De ce să nu-ți afli limitele? Te înfricoșează cumva? Numai

lui Dumnezeu îi e frică de propria-I nemărginire...

Stin medita câteva clipe și mormăi apoi în barbă:

— Nu văd de ce să mă supun unor cazne pentru o vină care nu este a mea!

— Așa să fie oare? Ești tu cu totul nevinovat de moartea lui Jeremiah? Trufia ta nemărginită de a o avea pe Xentya ți se pare mai întemeiată decât gestul simplu de a nu mânca timp de câteva zile? Ce fel de judecată mai e și asta?

— Una care se călăuzește după legile care domnesc aici în sat!

Copil! Impetuos și minunat copil! Nu numai că ești sortit să te jertfești, dar îți construiești singur și altarul!

— Înseamnă că legile sunt strâmbe!

— Nu se poate! Ele au fost stabilite de Abate și...

Stin tăcu brusc, realizând că, de fapt, călugării nu le spuseseră niciodată că trebuie să urmeze vreo rânduială anume, în afara

interdicției categorice de a provoca prin luptă sau în orice alt fel moartea sau suferința unui aproape. În rest, regulile după care se ghidau oamenii din sat erau inventate de ei sau păreau atât de firești, încât nimeni nu le pusese vreodată la îndoială. Chiar și puținele legi care păreau că sunt inspirate de călugări, cum era aceea a evitării monogamiei, nu erau defel impuse, în sensul existenței unei forțe care să vegheze respectarea lor, cât erau mai ales subînțelese în urma predicilor ținute de prelați în turnul din fața porții mari. Tânărul realizează că trăiau în absența totală a oricăror reguli.

— Ai plănuit asta! Nu se poate să fi pus totul la cale acum! E prea complex! Revelația asta...

Maria încuviință din cap.

— Desigur. Nimic din ceea ce fac nu este necunoscut Abatelui, care a decis că de-acum sunteți destul de maturi pentru a vă putea împărtăși credința augustiniană despre cetatea pământească și despre felu-

rile în care trebuie rânduite lucrurile în ea.

— Și de ce m-ai ales tocmai pe mine ca să-ți începi lecțiile?

— Fiindcă, dintre toți, Stin, tu acești acela pe care eu și Abatele te apreciem cel mai mult. Prea Fericitul Radoslav își pune mari speranțe în tine.

— Că o să fac ce anume?

— Dumnezeu a vrut ca tu să fii un caracter ales, iar ceea ce vei înfăptui e deocamdată o taină cerească. Noi nu știm, dar nu ne îndoim că vei avea ceva de spus de-a lungul existenței tale în cetatea pământească.

Stin se ridică și începu să umble agitat prin coliba lui.

— Bine, dar... părinții ar putea... trupele lor... sau să nu ne mai permită...

— Nu înțeleg nimic, Stin. Încearcă să vorbești coerent, spuse Maria.

Rosti cu calm cuvintele despre care știa că îl vor face pe tânăr să tacă pentru o lungă perioadă de timp, prea ocupat să facă față șuvoiului de gânduri pe care i-l declanșase.

Efectul vorbelor se instală aproape imediat și abia după ce Stin căpătă privirea aceea pierdută, care o făcea aproape să înnebunească, Maria începu să-i explice filozofia Sfântului Augustin din Hippona.

Dumnezeu, în marea sa înțelepciune, știe ce destin vor avea oamenii, o dată ajunși în cetatea pământească. El știe că, prin uzanța liberului arbitru, majoritatea oamenilor sunt damnați și că, indiferent de ce-ar face, ei nu vor putea niciodată să-și obțină mântuirea. Dar asta nu înseamnă defel ca oamenii trebuie să-și petreacă viața într-o stare de umilă decrepitudine, confundându-se cu animalele. Nu! Cetatea pământească, deși este doar un răgaz vremelnic în drumul spre Cetatea Cerească, trebuie să fie dominată de legi clare, iar oamenii trebuie să-și asume un conducător, fiindcă scopul ultim al oricărei societăți omenești este acela de a trece dincolo de istorie și de a-l salva pe Dumnezeul ei când va veni vremea Ultimei Lupte.

Existaseră desigur și societăți în care

conducătorul era unsul lui Dumnezeu, dar ele sfârșiseră prin a decădea până la limita inferioară a existenței, fiindcă persistaseră în transmiterea familială a puterii, calea cea mai scurtă pentru un popor de a sfârși prin a fi condus de un dement sau de un incapabil. Conducătorii trebuie aleși în funcție de faptele lor, și nu de familia în care s-au născut.

— Îmi spuneai odată ca asta se cheamă politică, acolo sus, printre stele.

— Da, Stin. Tot ceea ce înconjoară alegerea unui conducător în lumea de afară se înscrie, într-un fel sau în altul, în ceea ce se numește politică.

— Adică voi spuneți că eu ar trebui să inventez politica aici, în sat?

Sfinte Augustine! Ai milă și fă ca frații-savanți să nu-și fi greșit socotelile! Stin pare să fie altceva decât ar trebui să fie!

Maria înghiți cu greutate, lăsând, spre ciuda ei, să i se citească tulburarea de pe chip.

— Da, ne-am dori să poți face asta...

— Bine, dar de ce tocmai eu?

— Așa a vrut Dumnezeu!

— Când m-a făcut pe mine ceea ce sunt sau când v-a trimis vouă gândul de a mă folosi?

— Folosi? E un cuvânt care mă întristează, rosti repede Maria.

— De ce? Nu spune el oare un adevăr?

— Sfinții părinți respectă dincolo de orice ființa omenească.

— Ei, se pare că pe mine nu mă respecta chiar atât de mult. Poate că nu sunt destul de om pentru a aduna întreg respectul lor!

Dumnezeule! Dă-mi grația Ta și fă să ies cu bine din această încercare! Fiindcă deșteptăciunea băiatului ăstuia nu poate fi, Doamne, decât o încercare pentru păcătoasa de mine!

Femeia se ridică la rândul ei și îl forță pe tânăr să se așeze pe un scaun. Mulțumită că avea acum un ascendent asupra lui, Maria începu să vorbească repede, temându-se parcă să nu fie întreruptă.

— Sfântul Augustin a răspuns la întrebă-

rile tale cu mult înainte ca noi să ne fi născut! El spunea că în cetatea pământească trebuie să domnească ordinea și că toți oamenii trebuie să dea ascultare unui conducător. Iar acest șef nu e dat de Dumnezeu, nu e hotărât din ceruri, ci e acela care poate și care vrea să facă bine semenilor săi. A putea fără să vrei, a vrea fără să poți nu ajută la nimic. Sfinția Sa Radoslav și cu mine credem că tu poți și vrei să-i ajuți pe semenii tăi. De aceea te-am ales. Într-adevăr însă, dacă e să privești lucrurile din punctul tău de vedere, atunci Dumnezeu a vrut să fii ceea ce ești, adică acela spre care noi ne îndreptăm speranțele că poți conduce...

Stin clătină din cap violent și întinse un deget spre femeie.

— Dar de ce drept acum s-a ivit necesitatea ca frații mei să fie conduși? Ne descurcam bine și fără un șef care să ne spună ce să facem. Trăim bine și, dintr-o zi în alta, frații-savanți vor termina munca și vor...

— Mai devreme te îndoiai de eventualita-

tea asta!

— Ceea ce cred eu nu e neapărat necesar să se și întâmple. Nu știu de ce, dar mi se pare că suntem sortiți să nu mai ieșim niciodată de-aici. Dar ăsta poate fi și un sentiment de disperare, izvorât din răstimpul îndelungat petrecut în Sat. Ce cred eu nu are nici o importanță, fiindcă realitatea e că, în Abație, se lucrează pentru un leac. Nu se poate să nu îl descopere, luminați de știința...

Tânărul se opri, sesizând tăcerea Mariei.

— Sau poate nu?

Întrebarea lui Stin pluti câtăva vreme în aer. Văzând înțelegerea supremă cum pune stăpânire pe chipul tânărului, Maria încuviință ușor din cap.

— Au încercat, Stin, să știi că s-au străduit. Se pare însă că virusul cu care ați fost infectați este unul militar, dezvoltat înainte de ultimul război, și pentru care știința Sfântului Augustin nu are putere. Ei nu au renunțat și, într-un fel sau în altul, se poate ca până la

urmă să vă vindece. Atâta doar că după rezultatele de săptămâna trecută, lucrul acesta a devenit destul de puțin probabil. Iată de ce a sosit momentul să vă organizați într-o comunitate... O să aveți multă vreme de stat împreună. Iar tu, Stin, ești singurul care îi poți conduce și îi poți îndruma spre calea adevărată a credinței augustiniene, aceea de a vă împlini menirea și de a-l sluji pe Dumnezeu. Va trebui să-i înveți politica, să le fii exemplu și, mai ales, va trebui să găsești tu însuți puterea de a fi ceea ce trebuie să fie un conducător pentru ei. Stin privea spre femeie cu ochii în lacrimi.

— De ce am fost oare blestemați?

— Puteați fi la fel de bine morți precum părinții voștri. Viața e un dar pe care nu trebuie niciodată să-l desconsiderați. Spre deosebire de foame, viața nu poate fi păcălită. Nu poți să mori un pic pentru ca apoi să o apreciezi pe deplin!

— Ba da! Tu însăți mi-ai spus de un Mesia creștin...

— Numele lui nu e bine să fie rostit în Abație. Pentru că, în ciuda apropierii Sfântului Augustin din Hippona de creștinism, tot ceea se poate vedea astăzi pe Vechea Terra s-a petrecut fiindcă religia creștină conține în ea sâmburele unei lipse profunde de apărare. „Să nu ucizi!” spuneau ei.

— Așa spun și frații augustinieni.

— Da, dar ei se și conformează acestei porunci! Jumătățile de măsură în care a excelat creștinismul în privința puterii de viață și moarte au ros ca un vierme și i-au transformat în victime sigure. Călugării augustinieni nu ucid niciodată oameni. Ei acceptă însă că acela care vrea, la rândul lui, să ucidă nu e om, ci fiară turbată, și e de datoria celor puternici să îl vâneze. Creștinii refuzau să îi omoare chiar și pe aceia care le decapitau copiii și îi omorau cu miile. Era felul lor de a fi credincioși. De aceea au și inventat povestea cu acel Mesia reînviat. Nu te amăgi, copile, moartea nu e foame. Viața nu are grade de comparație, exceptând poate împrejura-

rea în care consimți că a sosit vremea să mori. Dar chiar și-atunci trebuie să fii sigur că o faci pentru un scop măreț, pentru Domnul Dumnezeul tău sau pentru cei care te urmează. Asta trebuie să fie prima învățătură pe care o să o împărtășești tuturor.

Stin tăcu, prelungind liniștea până când Maria simți cum nervii îi sunt întinși precum coardele unei harpe antice.

Asta suntem cu toții! O harpă mânuită de Stin. Chiar și Abația e prinsă în capcana asta mortală. Ce noroc că singura melodie pe care știe să o interpreteze a fost scrisă demult, de Sfântul Augustin cel Nou!

— Bine, dar de ce nu vine un călugăr să ne conducă?

— Fiindcă nu va fi niciodată unul de-al vostru și nu va ști cu adevărat cum să facă bine.

Tânărul plecă privirea și spuse:

— Am să încerc. Dar o să trebuiască să stai de-a dreapta mea!

— Nu voi pleca niciodată de lângă tine,

Stin.

— Și atunci de ce să nu ne conduci tu?

— Fiindcă mie Dumnezeu mi-a hărăzit alt rol.

— Și o să mă înveți?

— Desigur, atât cât îmi stă în putere și atât cât mă va lumina Dumnezeu. Fiindcă nu trebuie să uiți niciodată că scopul ultim al oricărei comunități de oameni este de a-l păzi Dumnezeu de frica sa cea mai mare: atingerea propriei nemărginiri. Acesta este sensul ascuns al existenței, pe care va trebui să-l impui fraților tăi.

— Și cum trebuie să încep?

Femeia luă în palme fața tânărului și îl sărută ușor pe frunte:

— Primul lucru pe care trebuie să-l învețe un conducător este să ia de pe umerii poporului său povara cunoașterii.

— Va trebui deci să țin pentru mine ceea ce mi-ai spus?

— Poate pentru totdeauna. Dormi acum. Somnul îți va da putere. Iar când te trezești,

mănâncă tot ceea ce ți-am adus în coș. Acum ai de deprins lipsuri mai importante decât cel al hranei.

Maria își uni degetele, desenă un cerc în aer în direcția tânărului și apoi ieși din colibă. O dată ajunsă pe pietrișul aleii care ducea spre propria ei locuință, respirația îi deveni gâfâită pe măsură ce realiza cât de aproape fusese să-l piardă pe Stin. Nu se pregătise îndeajuns, și clona manifestase un nivel de înțelegere pentru care avea să facă un scandal monstru în vizita ei următoare la Abate. Știa că în cel puțin două privințe victoria ei fusese norocoasă și incompletă. Stin aproape că se îndoise de natura sa strict umană, intuind într-un fel faptul că era clonă. Dar acest lucru nu era nimic în comparație cu faptul că fusese cât pe ce să descâlcească firul dogmatic al caracterului său ales. Maria se întreba cât va mai dura până când Stin va pune semnul egal între Abate și Dumnezeu, de vreme ce amândoi îl alesese-ră pentru ceea ce avea să urmeze. Și cum va

reacționa atunci oare?

Plutim în necunoscut. Vremurile se schimbă. Scripturile nu vorbesc de vreo clonă care să se fi maturat atât de repede. Iar noi suntem parte a acestei transformări.

Dacă lucrurile se vor desfășura conform planurilor, în cel mult șase luni, Alambicul de Dumnezei va rodi și misiunea ei se va fi terminat. Și știa că partea cea mai grea trecuse. Întotdeauna găsise de-a dreptul injurios la adresa Dumnezeului ei faptul că etapele practice ale manipulării politice erau cu mult mai ușor de înfăptuit decât cele în care clonele trebuia convinse că Dumnezeu însuși dorește ca ele să întreprindă un lucru sau altul.

Îi părea rău de Stin. Într-un fel, chiar îl simțea ca pe un fiu excepțional. Îl legănase încă de mic, îi oblojise rănile, îl învățase primele deprinderi practice. Și asta de la o vârstă la care sora ei mai obișnuia să se joace cu păpuși din lemn în praful din fața pavilionului fraților-savanți. Femeia scuipă cu

ciudă în direcția unui cărăbuș care zbura greoi în calea ei. Viața era o prostie...

Cum de lași, Doamne, asemenea nedreptăți pe lume? Cum de îngădui ca oamenii să fie atât de diferiți? Ai văzut cum mi-a pus toate întrebările cu putință, dar nu s-a îndoit nici o clipă că oamenii îl vor urma? Asta să fie, Doamne, esența dumnezeirii, chemarea de care vorbesc Scripturile? Și dacă da, de ce ești atât de zgârcit cu ea?

11

Abatele obișnuia adeseori să se reculeagă lângă zarzărul din piața centrală a Citadelei, înainte de lecțiile de teologie pe care le ținea ucenicilor. În dimineața aceea nu se grăbea, deși știa că, în amfiteatrul bibliotecii, novicii îl așteptau, pregătindu-se pentru ceea ce ei credeau a fi o culme a activității lor, pentru care trebuia să mobilizeze și ultimul strop de concentrare de care erau în stare.

Privi spre copacul firav, care înflorise mereu, dar nu rodise niciodată. Îl plantase în prima săptămână a pontificatului său. Din sâmburele pus atunci în pământ se ridicase un vlăstar timid, care necesitase îngrijiri încă din primele luni. Clima din Câmpia Pannoniei nu-i pria. Din superstiție, Abatele refuzase ajutorul fraților-savanți, care l-ar fi putut transforma într-un copac falnic, plin de

fructe parfumate. Ajunsese să creadă că soarta sa depindea într-un fel mistic și magic totodată de cea a zarzărului și, după ce timp de ani de zile fusese trist din cauza aparentei fragilități a copacului, Abatele începuse să se simtă îmbărbătat de încăpățânarea cu care acesta se agăța de viață.

Își îndreptă oasele bătrâne și se rezemă de spătarul băncii de piatră. Nu se grăbea... Răbdarea era și ea o virtute dumnezeiască și trebuia deprinsă înainte ca blazarea care se instalează o dată cu înaintarea în vârstă să o facă să își piardă sensul. Dar nu numai lecția așteptării îl împiedica pe Abate să plece spre amfiteatru, ci și gândurile negre care îl podidiseră în timp ce coborâse în tainițele bibliotecii.

Semnele sfârșitului erau din ce în ce mai evidente. Lucruri fără precedent se întâmplau și asta nu numai pentru că în Abație sosise Rim, ci pentru că însuși timpul părea să fi ajuns la un nod dincolo de care nu-și putea continua curgerea decât

modificându-se profund. Ordinul se dezvoltase cu conștiința clară că își va înceta existența o dată cu bătălia ultimă, o dată cu Arma-ghedonul care va însoți a doua venire a lui Mesia pe Pământ. Iar el era atât de departe de a afla taina cea de pe urmă, secretul care îi măcinase pe toți cei cincizeci și nouă de înaintași...

Exista o legendă care spunea că undeva, în tainițele bibliotecii, era ascunsă o scriere veche care istorisea viața și patimile Sfântului Augustin cel Nou. Ea ar fi trebuit să conțină și dezlegarea misterului care îi chinuise ani de-a rândul pe Abați: cine fuseseră cei o mie de oameni pe care frații augustinieni îi clonau la nesfârșit, atât în Satul de Clone, cât și ca primă generație de copii pentru Lumile Agricole? Conducătorii Abației speraseră întotdeauna ca misiunea lor pe Pământ să nu se termine înainte de a afla această ultimă taină. Nimeni nu făcuse însă nici un progres, iar biblioteca aproape că fusese dărâmată și reconstruită la loc în mai multe rânduri

pentru a se descoperi manuscrisul. Degeaba.

De-a lungul generațiilor, încercaseră să trezească sentimentul religios strict necesar pe Lumile Agricole și altor populații de clone. Edictul Korona nu numai că permitea, dar chiar încuraja acest lucru. Nici o asemenea adunare de oameni nu evoluase în civilizația teocratică de care aveau nevoie oamenii, pe când Satul de clone constmit după preceptele și cu resursele Sfântului Augustin cel Nou nu greșea niciodată. Misterul proveniență materialului genetic al clonelor augustiniene deopotrivă cu acela al funcționării Alambicului de Dumnezei erau, fără îndoială, și motivul pentru care Abația își menținea monopolul în domeniul producerii de locuitori pentru Lumile Agricole. Iar dacă despre Alambic se știa tot ce se putea ști încă de acum mai bine de patru sute de ani, misterul identității clonelor rămăsese un fel de provocare a Abaților. Radoslav avea senzația că el va fi ultimul conducător al Abației, deși era încă departe de elucidarea misterului.

Dar însăși esența Armaghedonului era ascunsă în originea clonelor! Iar el nu deslușea nimic deocamdată. Era îngândurat și mohorât.

Abatele păstra încă în palma dreaptă amintirea asprimii îndoielnice a scoarței zarzărului pe care îl mângâiase la plecare. Intră în sala de prelegeri și îi văzu pe novici privindu-i cu un amestec de teamă și respect, despre care știa că paralizează de cele mai multe ori înțelegerea și rațiunea. Îl remarcă pe Rim la una dintre mese, dar nu îi dădu vreo atenție specială. Pe Aloim, care se așezase în spatele spionului imperial, nici nu-l privi, de frică să nu compromită acțiunea iscoadei sale.

Abatele trasă un cerc cu mâna asupra novicilor, unindu-i pe toți întru grația Domnului său.

— Despre ce vreți să vorbim astăzi? întrebă Abatele.

— Despre funcționarea Lumilor Agricole, Sfinția Ta! se grăbi Rim să ofere un subiect.

Mă interesează...

— Degeaba! Nu vei putea afla din această lecție mai multe decât știi deja, zâmbi Abatele.

— Trufia, Sfinția Ta, e un păcat pe care până și creștinismul înapoiat îl stigmatiza. Nu vei putea spune niciodată ceea ce știe un *quint*...

— Nici tu nu ești modest, frate Rim.

Quintul înclină din cap, aprobând fără vorbe.

— De acord! Și ce-ai vrea să știi, spionule? întrebă Abatele.

— Mai întâi, ar fi interesant de aflat de ce numai Abația a izbândit în încercarea de a forma o populație care să poată fi folosită pe Lumile Agricole.

Tainele au un fel al lor de a se insinua în mințile tuturor acelora care calcă dincolo de zidurile Abației. Sau poate Tu, Doamne, îl luminezi pe acest venetic. Este el alesul Tău, Doamne?

Radoslav se prefăcu gânditor pentru câteva clipe, dar își întrerupse repede tăcerea.

— Edictul Korona spune totul...

— Da, dar Korona a trăit după ce primele Lumi Agricole funcționau. Ba aș putea spune chiar că existența Lumilor Agricole din sectorul Centauri l-a inspirat în opera sa filozofică. Teza lui despre unicitatea modalității de control total asupra unei populații e desprinsă parcă din preceptele Sfântului Augustin cel Nou.

— Korona a fost un apropiat al Ordinului nostru. Nu e nimic de ascuns aici.

— Dar nici nu vă lăudați prea des cu asta, nu-i așa? Pentru că, dacă ați face-o, v-ar întreba mai multă lume cum reușiți să înrobiți planetele numai făcând asupra lor un cerc cu mâna, precum acela pe care l-ai trasat adineauri.

— Ai dreptate, spionule! Dar nu și înțelepciune. Pentru că, dacă ai judeca adevăratele opțiuni ale controlului asupra unei populații oarecare, ai vedea că aceea aleasă de noi e singura modalitate posibilă.

Rim se încruntă și rosti repede.

— Ce vrei să spui, Sfinția Ta? Luminează-ne, că doar de aceea am venit la școală.

Abatele se întoarse pentru o clipă cu spatele la novici și porni proiectorul holografic, făcând să apară un superb cerc albăstrui la câțiva centimetri de tavanul înalt al sălii.

— Cercul, spionule. Noi propovăduim religia cercului, aceea fără început și fără sfârșit, cea echilibrată și fără de excese, cea stabilă și deopotrivă egală și cu ea însăși, dar și cu tot ceea ce conține. Știu însă că dorești ceva mai concret, așa că voi încerca să analizez pe rând opțiunile. Dar mai bine zi-mi tu, Spionule, cum poate fi controlată o populație?

— În primul rând, prin forță.

— E interesant că începi așa, zâmbi Abatele. La urma-urmei, ești ceea ce ești și nu vei putea niciodată să te desprinzi de a privi lucrurile prin prisma violenței. Ești însă iertat, pentru că la fel au judecat oamenii timp de două milenii, alegând Inchiziția în locul unirii consensuale. Când frații mei înaintași au fost puși în situația de a controla o lume,

s-au gândit prima dată la religie, fiindcă erau oameni credincioși în învățăturile Sfântului Augustin.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Demult... Știai că, de fapt, prima Lume Agricolă a fost construită de frații-savanți pentru a oferi adăpost unei comunități de călugări franciscani care doreau să se îndeletnicească cu meditația într-o sărăcie absolută? Frații augustinieni au dorit să le fabrice o populație care să îi hrănească. Mult mai târziu a apărut Korona, cu tratatele sale despre creativitate și despre inferioritatea clonelor, și lucrurile au început să se schimbe.

— Forța rămâne totuși oricând o opțiune! se încăpățâna Rim.

— Faptul că istoria a uitat numele celor care s-au chinuit să înrobească popoare prin forță, iar Lumile Agricole există încă, este un răspuns la întrebarea pe care o naște afirmația ta. Acțiunea omenească nu se deosebește cu nimic de celelalte forțe din univers: sfâr-

șește prin a-și epuiza repede energia și lasă loc reacțiunii.

— Mai există și politica! Este cel mai folosit instrument de a controla un popor.

— Desigur! Numai că este o unealtă nesigură. Și, dacă vrei argumente, privește într-o oglindă. Nu noi am trimis un spion la Curtea Imperială, ci o forță politică opresoare simte nevoia de a ne spiona... Cine e mai tare? Decide tu, spionule!

— Rostești vorbe periculoase, Sfinția Ta! spuse *quintul* mijindu-și ochii.

Ce criminal perfect, Doamne! Ce n-aș da să fiu pentru o clipă în locul Tău și să deslușesc ce îi rezervă viața acestei fiare.

— Poate sunt iritat de stupiditatea unora dintre novicii mei, rosti calm Abatele.

— Politica e un dat de la Dumnezeu! Până și ateii Universului civilizat acceptă asta.

— Amin! Adevărat grăiești. Sfântul Augustin din Hippona spunea asta. Doar că un conducător politic trebuie să fie legitim, pe de o parte în fața propriilor electori, fiindcă

poate și vrea să îi conducă, și pe de altă parte în fața lui Dumnezeu. Și ce conducător politic poate fi legitim în fața lui Dumnezeu din moment ce guvernarea sa, care ține fatalmente de politică și se impregnează cu neadevărurile pe care doresc masele să le audă pentru a se simți în siguranță sau valoroase, este în esență o minciună? Politica e și ea un cerc, spionule. Dar e un cerc vicios. Iar dacă te ridici deasupra ei, vezi că este de fapt o spirală descendentă, care sfârșește prin evenimente care zguduie din temelii lumea respectivă.

Ai să spui că și pe Lumile Agricole există o oarecare formă de organizare care seamănă cu politica. Se poate... Numai că, fiind subordonată credinței, o putem reduce până în limitele sale cele mai rudimentare, care presupun fundamentarea în termeni omenești a ascultării pe care clonele o dau apostolilor.

Rim încuviință din cap. Era evident că, așa cum el l-ar fi putut înfrânge dintr-o singură

răsuflare în luptă pe Abate, ar fi putut ieși învingător dintr-o dispută ideologică. Intrase însă în joc și trebuia să meargă până la capăt.

— Un popor mai poate fi condus și prin acțiuni economice.

— Asta da! Aici ai mare dreptate. Noi înșine am avut dese controverse în primele generații ale Abației privind acest lucru. Unii dintre predecesorii mei au dorit să controleze ei exporturile Lumilor Agricole, pe care să le revândă mai apoi. Era în vremea în care Kyrall nu fusese descoperită și comunicațiile erau încă tributare vitezei luminii. Ei bine, a fost un experiment nefericit...

— De ce?

— E mult de povestit și e dureros pentru noi. Ajunge doar să spun că înrobirea omului față de valorile materiale este indiscutabil superioară celei obținute prin religie. Atâta doar că, de multe ori, ea capătă o viață în sine și pervertește scopul final...

— Nu înțeleg, se plânse Rim.

— Obligă un om să muncească la nesfârșit pentru aerul pe care îl respiră și vei constata că la a treia generație ori a inventat un substitut, ori a învățat să se lipsească de el. Și asta încă nu e nimic, pentru că tu te lupți deja de cel puțin o generație cu tot soiul de gherile, auzi Rim o voce în spatele său.

— Vezi, până și Aloim știe, zâmbi Abatele.

Rim privi în spate și îl recunoscu pe călugărul tinerel care avea prostul obicei de a-i sufla mereu în ceafa. Îi zâmbi și el, întrebându-se dacă știe că se joacă periculos cu propria-i moarte.

— Bine, acceptă Rim, dar trebuie să mai fie și alte metode...

— Absolut, încuviință Abatele. O populație mai poate fi controlată prin mijloace magice, prin condiționare genetică, prin manipularea informațiilor și, evident, prin religie. Dar exact asta facem noi pe Lumile Agricole. Combinăm aceste patru elemente în realizarea celei mai perfecte orânduiri. Te asigur de fericirea clonelor noastre. Muncesc cu

spor, sigure de mântuire, cu credința întărită pe ici pe colo de câte vreun miracol, o jucărie oarecare...

Rim păstrase cel mai puternic argument pentru ceea ce credea că va fi finalul discuției.

— Dar dacă populațiile ar fi conduse autoritar de o entitate dincolo de orice îndoială, despre care toată lumea să fie convinsă că are ca unic scop binele poporului? Dacă un asemenea conducător le-ar cere oamenilor să muncească, atunci ei n-ar crâcni...

— Și cine să fie această conștiință? Nu ai decât două variante. Fie îți imaginezi o mașină, de mii de ori mai înțeleaptă ca un om, ori pe însuși Dumnezeu. Noi l-am ales pe Dumnezeu, reprezentat prin fiul său, Augustin cel Nou. Și asta pentru că oamenii nu se vor identifica niciodată cu nimic din ceea ce nu poartă pecetea omenescului. Indiferent cât de omenești și cât de bine intenționate ar fi acțiunile acelei entități.

Abatele își încheie vorbele privind atent în

ochii lui Aloim. Acesta clipi repede de două ori, semnalizându-i că Rim e gata să ridice problema pe care o așteptau cu atâta încântare.

— Știu ce vrei să mă întrebi, spionule.

— Mă îndoiesc.

— Am putea pune un pariu?

— Pariu? Adică să mizăm pe ceva?

— Da.

— Un *quint* nu-și provoacă niciodată norocul. Nu joc jocuri de noroc. Îți promit în schimb ca, la rândul meu, să-ți răspund sincer la o întrebare.

— E o ofertă bună, Vassur. Sper că ești om de onoare și vei recunoaște dacă am dreptate.

— Desigur, rânji *quintul*.

— Tocmai fiindcă ești om de onoare, dorești să mă întrebi unde e morala acțiunilor noastre. Iar eu o să răspund acestei întrebări chiar înainte ca tu să-mi spui dacă am câștigat pariul. Morala, spionule, e un atribut creștin. Iar noi nu numai că nu suntem creș-

tini, dar le și disprețuim învățăturile. Avem, desigur, propriile noastre credințe și emitem propriile noastre judecăți de valoare asupra comportamentului unui om. Dar morala aceea de care este impregnat tot Imperiul, și care e, fără îndoială, o rămășiță â creștinismului de dinaintea Ultimului Război, nu ne umbrește mințile.

Rim izbucni în râs și începu să aplaude.

— Bravo, Sfinția Ta. Ai folosit șiretlicul ăsta ca să îmi dai o adevărată lecție de teologie augustiniană.

— Ce vrei să spui?

— Că nu doream defel să întreb despre morală, Sfinția Ta, în schimb, erai tare nerăbdător să dai răspunsul asta.

— Și atunci...

— Sunt om de onoare. Ne-am înțeles numai să-ți spun dacă ai avut dreptate. Cum spuneam și mai devreme, niciodată nu poți ști la ce se gândește și ce știe un *quint*. Nu asta doream să te întreb.

Abatele se întoarse și plecă cu pași repezi

din încăpere, urmat îndeaproape de suita sa, în care se amestecase și Aloim. Când ajunseră în micul său cabinet de lucru, Radoslav se întoarse spre Aloim cu priviri acuzatoare.

— Minte, Rade. A mințit cu seninătate. Se gândea exact la ceea ce ai spus tu.

— Și atunci de ce... a zis ceea ce a zis.

— Pentru că, așa imorali cum ne considerăm, se pare că suntem niște heruvimi pe lângă un *quint*. Ne-am făcut jocurile greșit și trebuie să o chemi repede pe Maria. Informațiile pe care le ai...

— Dar sunt culese de ilustrul Canaan! A plătit pe ele... protestă slab Abatele.

— Nu au nici o valoare. Tot ceea ce știm despre *quinți* e fals. Sau, mă rog, cel puțin partea cu extraordinarul lor simț moral. Poate că, de când ilustrul Canaan a obținut informațiile, i-au ameliorat. Nu mai au slăbiciunea aceea milităroasă a asumării cuvântului dat. Cheam-o pe Maria! Trebuie să-l lucreze imediat.

— Să-l lucreze... Ce vorbe sunt astea?

— Unele care descriu exact ceea ce are de făcut jumătatea noastră de armă.

— Cheam-o la mine.

Ieșind cu pași măsurați din bibliotecă, Rim încerca să se convingă că soluția pe care i-o indica logica trebuie să fie cumva incompletă.

Nu se poate să fie empat. Trebuie să existe o altă explicație pentru faptul că Abatele a știut la ce mă gândeam.

12

E uimitor de câte feluri pot fi uneltele! Propriile tale gânduri slujesc scopurile lui Dumnezeu, la fel cum Soarele răsare în fiecare zi pentru a-I împlini vrerea. Dar uneltele pe care vi le-a dat vă fac să deveniți mai capabili de a urma calea devenirii întru slava Domnului Vostru. Ai acum lame lucitoare cu care să tai copacii pentru coloanele templului, ai cazmale ascuțite pentru a săpa în jurul fântânii, ai cuie și ciocane pentru șipcile înguste... Harron s-a apucat chiar să șlefuiască o piatră cu o bucată de metal aspru și speră să-i poată da chipul lui Ustin. Și celelalte unelte pe care ni le-ai trimis, îl ajută foarte mult. L-ai binecuvântat și aștepți cu înfrigurare să vezi dacă poate modela piatra la fel cum face cu lutul. Sigur că unele unelte îți sunt încă străine. Nu știi la ce-ar putea folosi bățul acela terminat cu trei țepușe. Cât despre roată... Doamne, ce revelație! Nu știi ce

anume L-a făcut să o amestece printre unelte, dar e evident că dorește să îi împodobiți cu ea templul fiului Său…

— E cam prost! izbucni Crey, care învățase deja binișor să citească pe monitorul sondei montate în cutia craniană a lui Laak. Nu-și dă seama la ce e bună roata!

Gânditor, Isidor rosti cu încetineală:

— Am comandat deja pe Kyrall un canal direct cu fratele Kalator. Aștept legătura dintr-un moment în altul.

Guvernatorul începu să se agite, frângându-și mâinile:

— E grav? I-am pierdut? Ce poate fi atât de neașteptat încât să trebuiască să ceri ajutorul Abației?

La rândul său, pradă unei agitații evidente, tânărul călugăr se ridică de pe scaunul său și începu să meargă prin cabina îngustă, ciocnindu-se de Crey, dar neluând în seamă acest lucru.

— Se cheamă blocaj mental. În visul profetic de acum două nopți i-am transmis cum

se utilizează principalele unelte și ce se poate construi cu ele. De aceea, știe de pildă despre coloanele templului. Se pare însă că partea în care ar fi trebuit să învețe ce este un car a fost bruiată sau, pur și simplu, nu i-a intrat în cap.

— Să nu spui nimic! exclamă guvernatorul. Atâția bani am avut! Nu cumpăr altă sondă!

— Oricum e prea târziu. Mi-e greu să cred că i-am mai putea face vreo operație lui Laak. Problema e că, în momentul în care a văzut roțile, a crezut că sunt însemnele noii sale religii. Ba acum e chiar convins că roțile atestă apartenența divină a uneltelor. E periculos să-l contrazicem chiar acum.

— De ce? Mai pui o dată înregistrarea aia cu roata și gata! spuse Crey pe un ton plângăreț.

— Nu e chiar așa! Chiar dacă îl vom convinge pe el, e greu de prevăzut ce s-ar putea întâmpla cu ceilalți. A schimba un simbol atât de important cu o unealtă care se târâie

prin praf ar putea crea confuzii majore și i-ar putea submina autoritatea lui Laak.

— Nu prea cred!

— Și totuși, e simplu. Orice Mântuitor e legat într-un fel intim de simbolurile sale. Coborârea roții în praful Câmpiei ar putea sugera unora că Mesia ar trebui să ia același drum. Și cum Ustin e deja mort, se prea poate ca soarta crudă să fie împărtășită de Laak. Și abia atunci i-am pierdut.

— Nu se poate, își duse Crey mâna la gură. Cred că ai dreptate... Deși nu ai de unde să fii sigur. Fiindcă nu toate roțile sunt la fel! Poate că îl facem să viseze alt fel de roată...

— Nici eu nu sunt foarte sigur! Tocmai de aceea trebuie să mă sfătuiesc cu fratele Kalator.

Ai tăiat cincizeci și patru de copaci din pădure ca să-i folosești drept stâlpi pentru acoperișul Templului. Cincizeci și patru... Atâția ani avea Profetul atunci când s-a înălțat..

Te gândești deja ce să faci când templul va fi gata. Ai văzut în vis o grădină superbă care în-

conjoară lăcașul Fiului lui Dumnezeu. Următorul pas pentru poporul tău va fi să mute în apropierea Templului florile colorate ale Câmpiei și arbuștii pitici de la liziere. Asta va fi treaba bărbaților, care vor trebui să care brazde de pământ. Femeile se vor îndeletnici cu ceea ce vei construi imediat ce se va fi ridicat acoperișul: cuptorul. Ai visat că dacă lutul pe care îl modelează Harron ar fi ars, atunci el s-ar întări și ai putea construi și vase de păstrat și de băut apa, dar și minunate decorațiuni pentru Templu. Știi ce ai de făcut și de aceea te simți mai aproape de Dumnezeu.

Crey privea spre stele. Știa că fereastra sa era orientată spre Vechea Terra, deși Soarele era o stea mult prea mică pentru a fi văzută de pe orbita lui Praxtor. Guvernatorul suferise o decepție imensă când Isidor se încurcase în manipularea viselor profetice ale Apostolului Laak. Pentru prima dată de la începutul formării Planetei Agricole, era cât pe ce să arunce masca de stupiditate superficială cu care se afișa în fața călugărilor augustinieni și să ia măsuri în stilul său pro-

priu. În ultima discuție cu Isidor se abținuse doar cu greu să nu revină la vocea sa aspră, obișnuită să comande.

Când luase decizia de a cumpăra o populație agricolă pentru una dintre planetele sale de tip M, Sagittarius folosise aproape toate rezervele bugetare. Pe termen scurt, unele deficite puteau fi mascate, alte lipsuri puteau fi compensate printr-o propagandă bine mascată. E greu însă să minți cinci miliarde de oameni care toată ziulica se îndeletnicesc numai cu politica și cu artele...

Crey scoase de sub pernă un mnemocub și proiectă pe tavan un text încurcat, scris într-o limbă străveche. Banii economisiți prin cumpărarea unei sonde hipnotice ceva mai ieftine îi investise în plata unor spioni kaareelieni, care îi aduseseră o copie a unui manual furat acum multe generații din Abație. Crey știa că este același text după care încerca să se ghideze și Isidor. Numai că tânărul călugăr se dovedise incapabil de să facă față unor situații limită, cum fusese și

defecțiunea sondei hipnotice. Nu trebuia să fii specialist pentru a realiza că, în lipsa roții, clonele se vor căzni mult și bine până vor transporta materialele de construcție până la templu. Ca să nu mai vorbim de cei care vor muri striviți sub buștenii grei. Isidor dăduse greș, iar Kalator era departe... Simțea că asupra umerilor săi apăsa responsabilitatea de a învăța tot ceea ce știa Isidor.

Crey era încrezător. În fond, ce trebuia să învețe oamenii aceia? Politica, administrația și religia. Se părea că erau deja destul de bigoți. Guvernatorul vedea asta fără să aibă nevoie de părerile altora. Cât despre celelalte două subiecte, credea că știe mult mai multe decât tânărul călugăr.

Știa că manipularea unei religii neformate încă pe deplin putea avea efecte dintre cele mai nefaste. Istoria consemnase câteva cazuri în care, scăpate de sub controlul autorităților lor, Lumile Agricole trebuiseră să fie pârjolite, sau chiar reduse la pulbere cosmică. Crey studiase însă toate aceste eșecuri și

știa unde greșiseră fiecare dintre cei care încercaseră să ia Abației controlul asupra dezvoltării religiei.

Simțea că el va reuși, măcar și fiindcă nu prea avea de ales. Predecesorul lui amânase mult prea mult construirea unei noi Lumi Agricole. Dacă Primul Beneficiu nu venea în maximum treizeci de ani standard, era clar pentru oricine că sectorul Sagittarius urma să fie declarat ca inapt de a se mai autoadministra și va fi permisă împărțirea lui între vecini. Crey nu avea nimic de pierdut, dar știa să nu se grăbească. Avea să preia controlul, dar numai la momentul potrivit. Și mai era și celălalt plan...

Meditația guvernatorului se termină brusc, în zgomotul unei bătăi ușoare în ușă. Abia ce avu timp să închidă proiectorul.

— Am vorbit cu fratele Kalator. Spune că putem relua visul profetic, făcând deosebirea între cerc și roata cu spițe.

Fără un cuvânt, Crey coborî din pat și îl urmă pe Isidor la consolă. Avusese dreptate.

Și asta era bine de știut fiindcă avea presimțirea că va fi silit în curând să preia frâiele formării populației de clone.

Trufia e un păcat de moarte. Cum ai crezut că ai înțeles și cum ți-ai închipuit că Domnul Dumnezeul Tău poate greși amestecând uneltele scârbavnice cu sfântul cerc? Ți-ai sfâșiat carnea cu unghiile când ai înțeles că roțile nu erau defel simboluri divine, ale unei sfințenii pe care o cauți și pentru poporul tău. Roțile acelea erau împărțite, așa cum Dumnezeu nu face niciodată cu învățăturile Sale. Cercul lui Ustin e întreg, fără început și fără sfârșit, și nu despărțit în sectoare! Poate de aceea ai muncit fără preget la construirea carelor. Acum e mai simplu să cari bușteni din pădure și, după muncă, unii dintre frații tăi se înhăma la care și se întrec ducând în ele fetele cele mai frumoase. Privești spre cer, îl vezi pe Ustin de-a dreapta Tatălui și înțelegi de ce, în nimicnicia ta, ai rămas pe Pământ în timp ce ei sunt în ceruri. Mântuirea e deopotrivă promisiune și destin.

13

Întrebarea lui Kasser stăruia încă în mintea împăratului.

Ce avea să facă acum când el i se opusese în cel mai elocvent fel cu putință și votase împotriva voinței sale? Era un act fără precedent, care, deși era disimulat deocamdată sub condiționarea hipnotică pe care o impusese asupra delegaților, nu putea să fie ascuns mult timp. Adevărul era că nu știa ce să facă și alese calea sincerității pentru ceea ce presimțea că avea să fie o nouă dispută cu tatăl său.

— Nu știu ce să zic. Respectul pentru tine mă împiedică să iau măsurile care s-ar impune dată fiind atitudinea ta. Știu însă j că aș umple-o de tristețe pe mama și...

— Mama ta e o femeie curajoasă, care suferă oricum de pe iUrma purtării noastre.

Dacă mă vei executa, va plânge după f mine; dacă mă vei lăsa în viață, își va jeli fiul slab și temător.

Bella VII își privi tatăl cu curiozitate.

— Mă provoci? Crezi că sângele tău va putea opri felul în care istoria se schimbă? E o dovadă de stupidă vanitate, mai ales când vine din partea ta. Nici chiar moartea noastră nu ar mai putea opri tăvălugul pe care l-am pornit, tată!

— L-am pornit? Adică eu și cu tine? Nu cred că mă poți face în vreun fel parte la aventura asta a ta!

— Ba da, tată. Tu ai pornit totul atunci când ai decis să ții ascunsă descoperirea zeților. Secretul de care te-ai înconjurat arată că ai fost încă de la început conștient că este posibil ca zeții să înlocuiască clonele Abației, dar, dintr-un motiv care până la urmă nu interesează pe nimeni, ai ales să nu acționezi. Respectăm opțiunea ta. Dar acum eu sunt împărat, și decizia e numai și numai a mea. Nu poți nega însă că ai întrevăzut și

tu calea pe care am apucat eu și *quinții* mei.

Kasser își trecu degetele mâinii drepte prin barba rară și roșietică.

— Și crezi că decizia mea a fost una bazată pe frică?

— Am copilărit în casa ta, zâmbi Bella. Încă îmi mai aduc aminte de episodul ambasadorilor de pe Orion, de incidentul Beltegeuse și de multe alte prilejuri în care ai fi putut fi ceva mai curajos.

Kasser știa că, privite dinafară, evenimentele și deciziile din timpul domniei sale puteau părea acelea ale unui monarh slab. Atâta doar că pe el nu-l interesase niciodată gloria personală sau aceea a dinastiei Boszt, ci păstrarea vieților omenești. Lăsase adesea mândria familiei sale să fie ușor știrbită numai pentru a nu da amploare unor incidente care s-ar fi putut termina sângeros, în cazul ambasadorilor de pe Orion, de pildă, purtarea acestora fusese de-a dreptul insultătoare. Veniseră într-o dimineață și, nerespectând uzanțele, anunțaseră că în

quadrantul lor fusese descoperit un asteroid de aproape cinci tone, vechi, alcătuit în proporție de 85% din austral, prețiosul combustibil care făcea posibilă călătoria la viteze superluminice. Dacă ar fi fost adevărat, Orion ar fi putut lesne deveni cea mai importantă planeta din univers. Kasser știa însă că australul se formează natural în condiții atât de speciale, încât probabilitatea de a găsi un asemenea asteroid era practic nulă. Ordonase forțelor apărării orbitale să caute cu atenție și, după o luptă care rămăsese anonimă, garnizoana de pe Tengys neutralizase o flotă mică de vase oriohiene, pregătite să atace capitala Imperiului. Socoteala fusese simplă. Dacă împăratul și-ar fi trimis forțele armate ca să recupereze pentru el o asemenea comoară, atunci capitala și el însuși ar fi rămas fără apărare, și Orion ar fi putut da o lovitură de palat. Eșecul acestui plan rămăsese însă secret și Kasser nu vedea de ce ar fi trebuit să spună cuiva adevăratul motiv pentru care îi lăsase pe ambasadori să plece

fără să li se clintească nici măcar un singur fir de păr. Împăratul știa că acasă, pe Orion, îi aștepta priveliștea cruntă a leșurilor tuturor membrilor familiilor lor.

— Poate că de multe ori am acționat mai greu, recunoscu Kasser, dar niciodată nu am pus în pericol viața supușilor mei loiali. Și, mai mult, am căutat întotdeauna să văd ce se poate ascunde dincolo de aparențe. Un adevărat conducător nu trebuie să se lase manipulat în nici un fel.

Cu o voce binevoitoare, Bella îl întrebă pe tatăl său:

— Și atunci, care au fost motivele pentru care nu ai acționat împotriva Abației, tată?

— Amel, Amel... Poate că ai dreptate. Poate că mi-a fost frică într-adevăr. Cred însă că Abația a fost un dușman pe care nu am îndrăznit să-l provoc, fiindcă am simțit dintotdeauna că nu voi putea ști niciodată nici măcar jumătate din ceea ce este de aflat despre ordinul călugărilor augustinieni.

— Mi-ai mai spus asta. Și mi-ai pomenit și

de vechimea Abației, de fanatismul fraților...

— Da, dar nu e numai asta, se grăbi Kasser să îl întrerupă pe fiul său. Gândește-te numai la originile Abației. A luat naștere imediat după Ultimul Război, încă înainte de colonizare. Sfântul acela, Augustin cel Nou, se prea poate să fi trăit în timpul războiului. Nu poți ști ce fel de om a fost și care sunt adevăratele fundamente ale religiei lui. Și mai sunt și clonele... Știi bine că Abația nu permite niciodată accesul la prima generație de clone. Nu știm cine sunt, de unde provin. După o generație de împerecheri aleatorii, e greu să mai reconstitui zestrea genetică a populației inițiale. Studiile noastre arată însă destul de clar că pe Lumile Agricole se folosesc cam aceleași seturi de clone. Dar informațiile noastre nu pot fi acceptate pe deplin fiindcă știi prea bine că nimeni nu a putut vreodată să studieze cu adevărat Abația. Nu știm cum lucrau călugării acum douăzeci de generații, de pildă.

Bella ar fi surâs dacă n-ar fi știut că gestul

său ar fi spulberat momentul efemer de liniște pe care îl avea cu tatăl său. Toate temerile lui erau prostești. Ce conta ale cui fuseseră clonele, din moment ce era un fapt dovedit acela că doar foarte puține dintre caracteristicile adultului se păstrau de la original la clonă. Împăratul deosebea aici chiar și un paradox amar. El credea că omul este ceea ce îl face mediul în care se dezvoltă și de aceea, când era singur, își permitea să se îndoiască de faptul că originalele ar fi fost superioare clonelor printr-un dat al firii, printr-o lege universală. Poate tocmai fiindcă crescuse lângă un tată slab de înger și fricos, devenise ceea ce era.

— ...și nici nu vom ști vreodată. Religia asta a lor, a Sfântului Augustin cel Nou...

— E o deviație de la creștinismul iluminat al secolului XXI, tată. Nu e nici un mister aici.

— Așa am crezut și eu, Amel. Și chiar i-am spus Abatelui că îl consider creștin, indiferent de ceea ce îmi va spune el. Știi ce mi-a

răspuns?

Bella tăcu, fără să ofere tatălui său satisfacția unui răspuns negativ.

— Mi-a zis că, într-adevăr, între religia lui și creștinism există multe asemănări, în special în aspectele exterioare ale cultului. Abatele susține însă că întemeietorul Abației a fost primul care a înțeles că Iisus nu a fost defel un personaj istoric, că nu a fost niciodată om și că a reunit de-a lungul anilor în carnea sa mai mulți profeți minori. Din această extraordinară plămadă a ieșit mai apoi Iisus Hristos. Spre deosebire de Mahomed sau de Buddha, nimeni nu poate spune cu exactitate care a fost viața lui Iisus, și de aici izvorăsc diferențele între credința fraților augusti-nieni și creștinismul luminat.

— Folosești cuvinte complicate, pentru un concept neclar...

Kasser oftă din rărunchi.

— Abatele voia să spună că Iisus a fost doar un zeu, și nu om și, de aceea, a doua venire a sa pe Pământ nu va fi nicicând po-

sibilă, fiindcă el nu va putea fi redus niciodată la un înveliș de carne. Un profet care a fost însă om, așa precum Sfântul Augustin cel Nou, se va putea întoarce...

— Hai că bați câmpii! De unde a ajuns acum acest sfânt Augustin și profet?

— Așa îl consideră ei.

— Prostii, flutură din mâini Bella VII. Se prefac a fi o sectă creștină, dar în realitate nu urmăresc decât propria lor bunăstare printr-o comportare lipsită de orice onoare!

Kasser se repezi să spună ceva, dar se răzgândi la fel de repede văzând întipărită pe chipul fiului său expresia aceea de îndărătnicie pe care învățase demult să nu mai încerce să o învingă.

— Se pare că nu vom fi niciodată de acord în privința Abației.

— Așa se pare. Și e trist, încuviință Bella.

— Și ce e de făcut?

— Nu știu ce vrei tu să faci! Eu aștept vești de la *quinții* mei...

Bătrânul își adună forțele și rosti dintr-o

suflare.

— Lasă-mă să zbor până pe Pământ!

— O să faci zece ani. Până atunci se prea poate ca lucrurile să se fi clarificat demult.

— Vreau să îmi dai o navă supraluminică și pe cel mai bun operator de comunicații pe care îl ai.

— Pe legea mea! Ce te-a apucat? În primul rând că asta ar însemna să ne reducem cu cinci la sută rezervele de austral și, în al doilea rând, Abatele nu te-ar primi...

— Nu vreau să mă duc la Abație!

— Și atunci?

— Vreau să fiu aidoma ție. Să dau și eu o dată dovadă de curaj în urmărirea unui țel, a unei intuiții.

— Lingușelile astea ieftine îmi fac scârbă.

Planul lui Kasser era simplu și urma să speculeze singura slăbiciune a Abației de care Kasser se convinsese de-a lungul timpului.

— Călugării augustinieni venerează cercul. Întregul...

— Trebuie să recunosc că aici îi înțeleg. Cercul e frumos, minunat de simplu... Am auzit de fii care își definesc tații ca fiind cercuri.

Kasser ignoră zeflemeaua.

— Da, fiule, dar în viață nu toate lucrurile sunt simple. Așa cum în geometrie există forme care nu pot fi cuprinse nicicum într-un cerc, la fel, ghidându-te după teologia augustiniană, nu vei putea înțelege niciodată absolut totul. Și asta cu atât mai puțin cu cât ești mai implicat în afacerile Abației. Cercul este o figură autosuficientă. Am știut asta dintotdeauna. E atât de stabil încât nu va avea nicicând nevoie de puncte de sprijin. E atât de simetric încât va fi în permanență etalon absolut de perfecțiune. Și totuși... Abatele este condiționat să caute rezolvări ale propriilor probleme în incinta Abației și în scrierile teologilor augustinieni. El nu va accepta nicicând faptul că soluția la propriile dileme ar putea veni și din altă parte decât de la Abație. Iar asta este o slăbiciune.

— Teoria ta are toate șansele de a fi adevărată, acceptă cu calm împăratul.

— Dacă Abația va îndrepta asupra noastră niște arme, vechi, șlefuite în timp, atunci răspunsul nostru trebuie să fie pe măsură. Numai trecutul ne poate dezvălui cine a fost cu adevărat Sfântul Augustin și cum s-au pus bazele Abației. O dată ce înțelegi geneza unui lucru, știi de unde să începi să-l distrugi.

— Bine, asta am înțeles... Dar de ce ai nevoie de o navă superluminică și de un operator de comunicații?

Timp de mai bine de o oră, Kasser încercă să se prefacă din răsputeri că nu observă satisfacția care se întipărea treptat pe chipul fiului său, care înțelegea că urma să scape de cea mai importantă piedică în calea planului său. Bătrânul dorea să debarce pe Vechea Terra împreună cu o grupă de soldați de elită și să cutreiere vastele câmpuri radioactive care înconjurau Abația, ferindu-se de triburile barbare, dar și de spionii călugărilor au-

gustinieni. Spera să poată găsi urme ale Sfântului Augustin cel Nou, măcar și în credințele nomazilor, pentru a înțelege mai bine felul în care putea fi anihilată Abația.

Știa că întreprinderea lui era plină de riscuri, existând pericolul de a fi descoperit de iscoadele Abatelui. Putea servi, desigur, pretextul unui pelerinaj de-o viață, menit să regăsească rămășițele strămoșilor săi, dar era greu de crezut că Abatele ar fi acceptat că sosirea pe Vechea Terra a doi oameni atât de importanți pentru dinastia imperială, precum Kasser Boszt și Rimio de Vassur, era doar o coincidență.

— Și care sunt șansele să descoperi ceva? întrebă împăratul.

— Practic nule! Vom investiga un teritoriu imens, plin de ruine tehnologice, căutând lucruri atât de mici sau de subtile încât să nu poată fi văzute de pe orbită și să fi scăpat atâtor generații de călugări.

— Mi se pare o investiție destul de mare pentru un scop învăluit în negura norocului,

strâmbă din nas cu șiretenie Bella.

— Iar eu îți spun că e singura noastră șansă de a lupta cu arme egale acelora ale Abației. Dacă tot pornești războiul ăsta, trebuie să aflu cine a fost sfântul acela și de unde a luat materialul genetic al primelor clone. În fond, misiunea mea nu se va deosebi prea mult de cea a lui Vassur.

Prefăcându-se că acceptă cu greutate, împăratul clătina din cap.

— Pe de o parte, aș dori să mai am un as în mânecă, mai ales dacă se va ajunge la o confruntare...

— Asta e mai mult decât probabil. Gândește-te, investești numai o grupă de soldați de elită și combustibilul pentru o călătorie superluminică. Atât.

— Și un operator, și... viața ta...

Kasser zâmbi trist.

— Într-o zi, fățărnicia ta ne va costa scump pe toți.

— Se prea poate, dar există și cuvinte care trebuie spuse indiferent ce crezi cu adevărat.

Fie! Pregătește-te de plecare. Ia-ți cu tine toți oamenii de care ai nevoie și pe cel mai bun operator. Eu am să dau ordinele necesare și pe Kyrall, pentru ca veștile să-mi fie aduse la cunoștință imediat. Succes, tată! Fie ca expediția ta să ne ajute să schimbăm lumea.

Kasser se înclină adânc și ieși cu demnitate, lăsându-l pe Bella cu senzația că nu îl va mai vedea niciodată. Împăratul nu credea defel în planurile tatălui sau. A-ți imagina că el ar putea găsi în câteva luni ceea ce Abația nu găsise timp de atâtea generații era o iluzie. Și, chiar dacă ar fi aflat ceea ce dorea să afle, cum ar fi putut fi aceste cunoștințe o armă împotriva călugărilor? Bella zâmbi pustietății din cabinetul său de lucru. Istoria însăși îl invita să o posede. Oamenii și lucrurile se așezau singuri în locurile pe care el le desenase în minte.

Adio, tată! În felul meu, să știi că te-am iubit. Fără tine ca exemplu n-aș fi ajuns niciodată ceea ce sunt astăzi.

14

Rim epuizase demult toate experiențele senzoriale pe care statutul său de *quint* i le putea oferi și știa că la începutul antrenamentelor sale fusese manipulat cu îndemânare de maestrul său.

Vei fi stăpânul Timpului. Căderea unei frunze va însemna o veșnicie pentru tine, după cum veșnicia va fi senină precum căderea unei frunze.

Implanturile neurale îi permiteau într-adevăr să-și accelereze propriul timp. Viteza pe care o puteau căpăta mișcările sale în orice confruntare îi asigura o victorie fulgerătoare în lupta corp la corp. Nu putea însă încetini timpul.

Zâmbi dimineții mohorâte amintindu-și de prima discuție în care Rajji acceptase că spusele cu care îl convinsese să apuce pe calea *quintaratului*, deși nu erau mincinoase,

lăsau să se înțeleagă o biunivocitate care nu funcționa și în realitate. „Există doar două împrejurări, Rimio, în care un om dorește ca o clipă să nu se mai termine. Prima e aceea a agoniei, iar cealaltă este apropierea iubirii. Pentru un *quint* însă, ambele sunt la fel de dăunătoare. Iar amputarea asta brutală a unei întregi laturi a timpului tău e poate primul sacrificiu pe care trebuie să îl conștientizezi."

Acum însă, Rim dorea ca timpul să înghețe. O vedea pe Maria venind înspre el și îl încerca o senzație ciudată. Rajji se înșelase. Timpul ar mai trebui oprit și atunci când ești nehotărât, când simți că ai nevoie de un răgaz de gândire. *Quintul* simțea că apropierea femeii va deschide o breșă în universul lui. Învățase să fie sincer cu el însuși și știa că așteaptă cu mult prea multă dorință întâlnirea cu ea. Febrilitatea îi era însă domolită de conștiința faptului că o asemenea trăire îl face slab, îi anulează câteva dintre avantajele strict necesare într-o misiune atât de de-

licată și de periculoasă precum era cea din Abație.

Ziua dezvăluia mai mult din înfățișarea femeii decât apucase el să vadă în holul Abatelui. Era înaltă, zveltă, probabil ceva mai în vârstă decât Rim, dar anii nu îi estompaseră cu nimic aerul distins și calm. Fața smeadă îi era întinsă și lină, cu trăsături uniforme și nu foarte pronunțate. Chipul ei era totuși puternic, într-un fel greu de definit. Părul lung și negru îi era strâns simplu la spate, subliniindu-i profilul. Sub rasa largă, ochiul antrenat al *quintului* putea deosebi trupul fusiform, aproape slab, dar pe care îl bănuia plin de vigoare, dacă era să judece după mușchii gambei. Maria nu era deloc slabă ca o fetiță...

„Dușmanul cel mai mare al quinților, băiete, este oracolul care se autoîmplinește. Mulți dintre noi au sfârșit groaznic pentru că și-au închipuit că pot controla nu numai ritmul curgerii timpului, ci și cursul evenimentelor. Iar unii dintre ei, cei cu adevărat

geniali, chiar erau în stare să influențeze cursul evenimentelor. Dar ia aminte, Rimio! Un univers pe care îl faci cu propria ta minte e unul comod, pentru care noi, *quinții,* nu suntem pregătiți și în care principala noastră calitate nu valorează doi bani. Ferește-te să schimbi timpul, Rimio. Folosește curgerea apei, dar abține-te să bei!”

Femeia era încă departe și mintea lui Rim s-a cutremurat pentru o clipă în fața eventualității în care Maria nu venea de fapt spre el. Privi în jur. S-ar fi putut duce în grădini, sau poate că mergea spre pavilionul care adăpostea administrația Abației. Poate mergea să se întâlnească cu altcineva. La urma-urmei, poate că era doar în trecere pe acolo, sau poate că…

— Bună ziua, războinicule!

— Bună ziua, se înclină Rim curtenitor.

— Manierele dumitale ar putea seduce iremediabil o femeie dincolo de zidurile Abației, Rim. Ești un amestec periculos de galanterie și vitejie.

— Periculos, doamnă?

— Hmm, indiferent cât de mult îmi place să îmi spui așa, nu sunt defel doamnă. Nimeni nu îmi spune altfel decât Maria. Frații-savanți mă țin pe lângă dânșii cu condiția să învăț bine catehismele și să îi ajut la curățenia din laboratoare.

— O doamnă poate fi...

— Se vede că ești un obișnuit al Curții imperiale.

— De ce?

— Fiindcă nu ești dispus să accepți că lucrurile sunt uneori exact așa cum par. Nu căuta o doamnă în ființa mea, cavalerule. Sunt doar Maria.

Rim privi în ochii adânci, umbriți de gene lungi.

— Bine, Maria... Se pare că ți-ai revenit destul de ușor din...

Femeia îi evită privirea, preferând să se uite undeva peste umărul lui.

— Arta uitării, Rim, e una dintre virtuțile pe care le-a propovăduit Sfântul Augustin.

— Să uiți de propria suferință?

Maria își scoase mâinile din buzunarele largi ale rasei. Își analiză degetele de parcă ar fi văzut pe ele dezlegarea cine știe cărei taine universale.

— Sfântul Augustin ne-a învățat că suferințele nu deschid nicicum lacătele împărăției Cerului. De aceea e mai bine să le uităm pentru a nu cădea în păcatul trufiei sau în acela al răzbunării. Suferința are sens numai dacă durează o clipă.

Maria căută pe chipul bărbatului urmele unei înțelegeri. Trăsăturile *quintului* erau însă neclintite.

— Dar nu despre Sfântul Augustin cel Nou am dorit să-ți vorbesc.

Rim ridică dintr-o sprânceană:

— Atunci?

— Doream să-ți mulțumesc. Aseară am uitat. Eram agitată și apoi Sfinția Sa...

— Nu face nimic. Oricum, după toate cele ce s-au petrecut, îmi doresc să nu fi trecut pe-acolo.

Maria își duse o mână la gură.

— De ce spui asta?

— Pe de o parte fiindcă astăzi de dimineață a fost cât pe ce să ripostez unui frate care m-a scuipat în obraz, ceea ce ar fi însemnat poate chiar moartea mea...

Ce frumos minți, quintule! Ca un bărbat adevărat.

—... și apoi, de vreme ce nu dorești să-ți reamintești ceea ce a fost, gestul meu și violul lor sunt deopotrivă neimportante.

Femeia se înroși și își ridică din nou privirile spre el.

— N-am spus asta! Încercam doar să-ți explic cum vreau să uit de tot ceea ce s-a întâmplat.

Aproape amuzat, Rim spuse:

— E ciudat... Noi, *quinții*, suntem obișnuiți să ucidem. Arareori suntem puși în situația de a salva pe cineva. Asta, desigur, dacă nu este vorba de vreun atac asupra familiei imperiale.

— A fi ceea ce sunt și a crede ceea ce cred

nu a fost tocmai o opțiune pe care s-o fi ales din nenumărate variante. Poate că par stupidă, superficială. Poate că așa și sunt, dar frații au fost singura mea scăpare de hoardele din Câmpie...

Maria se așează simplu, pe iarbă. Rim o urmă, fiindcă presimțea că urma o poveste.

Ăștia să fie quinții? *Îmi mănâncă deja din palmă!*

Femeia începu să depene o poveste în care ea fusese salvată de un raid al unor cercetași ai Abației din sclavia unei bande de tâlhari care o puneau să se prostitueze împreună cu alte câteva fete. Crescuse în Câmpie, dar acceptase imediat ordinea și preceptele Abației, o dată ce îi fusese dat să le cunoască. Iar cea mai mare rușine a ei era că, uneori, redevenea Maria cea din Câmpie, năvalnică și năbădăioasă, liberă și fără credință. De stările acelea, care erau cel mai mare secret al ei, încerca să scape.

— Și îmi încredințezi mie cel mai mare secret al tău? întrebă Rim zâmbitor.

— Ce taine s-ar putea ascunde în spatele unor ochi de slujnică? Ș-apoi, dacă n-ai fi fost tu, poate că astăzi nici n-aș mai fi fost printre cei care pot face confesiuni.

În momentul acela, o bubuitură asurzitoare zgudui zidul Fortărețeii. Rim se ridică instantaneu și privi spre locul de unde venise zgomotul. Era la aproape o jumătate de kilometru depărtare, judecând după fumul gros care se ridica de-a lungul zidului, începu să alerge, încercând să își domolească implanturile și să fugă normal. Avea destul timp să mediteze asupra celor spuse de Maria. Era o femeie misterioasă. Mirosul transpirației ei trădase faptul că mințise de la un capăt la altul al povestirii, care era totuși una bine închegată, și de aceea Rim nu se îndoia că cineva din anturajul ei împărtășise cu adevărat acea soartă.

Când ajunsese la mai puțin de o sută de metri de locul exploziei, văzu o nouă deflagrație. Reflex, vizualiza unda de șoc. Era una sferică, clasică probabil pentru un explozibil

pe bază de destindere gazoasă. Înainte de a fi lovit, se ghemui și atacă frontul de gaze fierbinți cu o viteză și dintr-un unghi care îi permi-seră să limiteze la maximum arsurile, dar și să rămână în picioare. Prin praful gros, Rim văzu că zidurile, despre care legenda spunea că sunt inexpugnabile, se crăpaseră binișor, lăsând loc să pătrundă un om călare. Privi repede în jur și își scoase lama de accun din teaca ei subcutanată. Era singurul apărător al Abației în acel moment și nu se îndoia că prin breșa zidului vor apărea imediat și atacatorii. Se opri preț de o clipă, insesizabilă pentru ceilalți și, fără să știe exact de ce, trasă cu degetele împreunate un cerc în aer. Apoi se concentră și, răspunzând prompt comenzilor sale mentale, câmpurile magnetice care modelau lama de metal lichid se subțiară până la nivelul a câtorva zeci de atomi.

— Sfinte Augustine, sunt ostașul tău! strigă Rim, râzând aproape în hohote.

Ocupă imediat breșa, tocmai la timp pen-

tru a tăia practic în două trupurile a doi războinici. Purtau armuri dintr-un metal bizar și moale și aveau tatuaje pe tot capul, care era epilat. Până să înțeleagă ce anume se întâmplă, alți cinci războinici muriră încercând să îl doboare pe călugărul singuratic ce răsărise în spărtura obținută atât de greu. Un zgomot metalic îi atrase atenția lui Rim. Undeva, în stânga, la mai bine de o sută de metri, un tun cu proiectile explozive se pregătea să tragă din nou. Păși dincolo de zid și începu să-și croiască drum printre barbarii care atacaseră Abația. Erau mult prea mulți pentru a-i ucide pe toți, dar atâta vreme cât se mișca mai repede decât puteau ei sesiza nu era îngrijorat de soarta bătăliei. Știa ce vedeau ceilalți: un ghem de umbre din care ieșea când și când câte o sclipire violetă. Și mai erau desigur și vibrațiile subsonice ale lamei care semănau o teroare profundă, suverană.

În mai puțin de trei secunde ajunsese lângă tun și ucisese servanții. Nu avea însă

cum să manevreze un obiect atât de greu la viteza cu care se mișca. O bună parte a antrenamentului unui *quint* trebuia să îi confere un echilibru perfect, așa încât mișcările să necesite cât mai puțină energie. De altfel, dacă s-ar fi lovit de tun în timp ce se mișca atât de repede, probabil că ar fi murit. Și era singurul fel în care ar fi putut muri în confruntarea aceea. Pentru o vreme, se mulțumi să apere tunul de cei care doreau să îl repună în funcțiune, trasând un cerc cu raza de zece metri în corpul compact al atacatorilor. Vedea groaza întipărită pe fețele lor și era convins că barbarii erau gata să fugă când un laser de mare putere lovi la câțiva metri de el. Instinctiv, se aruncă spre locul de unde se trăsese, într-un unghi în care țintașului i-ar fi fost greu să îl nimerească și încercă să folosească timpul astfel câștigat pentru a se lămuri cine trage. Erau călugării. Rim zâmbi. Avea noroc.

Quintul își mai domoli mișcările, retracta lama de accun și își scoase pumnalul. Dorea

să fie văzut, singur în mijlocul gloatei de atacatori. Barbarii nu îi mai acordau însă nici o atenție. Erau prea grăbiți să se retragă din calea unei arme pe care știau că nu o pot înfrânge.

Și uite-așa, un pericol minor, dar recunoscut de toată lumea, poate pune pe fugă o gloată de țărănoi care, fără să știe, se împotriveau unei arme cu adevărat mortale. E în asta un învățământ profund, care zice multe despre natura curajului.

Barbarii abia dacă se mai zăreau la orizont când lângă Rim ajunseră aproape două sute de călugări înarmați. Spre marea surpriză a *quintului*, erau conduși de Abate.

— Sfinția Ta! Te expui inutil, îl zeflemisi Rim. În fuga lor, barbarii ar putea lansa vreun blestem care să îți tulbure digestia în noaptea asta!

Bătrânul coborî sprinten de pe cal și fără să dea vreo atenție spuselor lui Rim îl bătu ușor pe umăr.

— Ai făcut o treabă bună.

— Ce noroc pe Abație că exact în ziua în

care, după cincizeci și nouă de generații, zidurile ei au cedat, s-a nimerit să fie un *quint* imperial prin preajmă.

Abatele începu să râdă în hohote, urmat repede și de ceilalți călugări.

— Chiar ai crezut legenda aceea care spune că zidurile nu au fost pătrunse niciodată? Nu mă așteptam...

— Așa se știe peste tot...

— Au existat câțiva strămoși ai împăratului tău care au decis că e bine să născocească povestea asta. De fapt, de multe ori, luptele cu barbarii s-au purtat în interiorul Abației. De cinci ori a trebuit chiar să ne regrupăm în afara zidurilor și să atacăm apoi. Noi înțelegem legenda asta în mod figurat, simbolic...

Rim înghiți cu stoicism spusele Abatelui.

— E drept că toate astea s-au întâmplat demult. Probabil că au mai descoperit undeva un tun abandonat și au decis să-și mai încerce încă o dată norocul. E bine că ai fost acolo...

— Puteam foarte bine să mă țin deoparte.

— Și să pierzi ocazia de a lua contact cu singurii dușmani manifești ai Abației? Rim, flăcăule, pe cine vrei tu să păcălești?

Prefăcându-se jignit, *quintul* protestă:

— E trist dacă asta crezi... Pentru a supune și eventual nimici câteva hoarde de barbari, nu e nevoie de un *quint*. Dacă aș fi vrut să știu ceva despre ei, aș fi trimis un detașament...

— Hmmm, așa simplu e? își scarpină Abatele barba. E ciudat atunci cum de Alteța Sa imperială m-a tratat de atâtea ori cu refuz când i-am cerut o forță expediționară care să pună ordine în Câmpie.

— Știi bine că Vechea Terra este sub administrația Centauri! Și mai știi că, la câți bani are Abația, o armată de mercenari i-ar stârpi pe feciorii ăștia de lele.

Înseninat, Abatele reveni brusc la un ton ceva mai conciliant.

— Ți-am promis, spionule, un tratament corect. Ceea ce ai făcut astăzi e un act de mare curaj și de atașament față de Abație.

De aceea nu îți voi nega un drept care ți se cuvine. Date fiind toate astea, dar și judecând după numărul morților de aici, ești numit locotenent în garda fraților-ostași. Aici, în Câmpie, se încheie noviciatul său!

Rim își miji ochii, ca și cum lumina soarelui I-ar fi deranjat:

— Păi, în ritmul asta, îți iau locul în mai puțin de un an...

— Niciodată, locotenente. Îmi dai dovezi în fiecare zi că doctrina augustiniană îți va fi imposibil de pătruns.

Abatele încalecă și porni împreună cu suita lui spre Abație. Rim zăbovi pentru o clipă, privind în urma lor. Când se depărtase destul pentru ca Rim să nu îi vadă chipul, Abatele lăsă să i se întipărească pe față sentimentul care îl muncea. Mina lui era un strigăt mut. Îi era frică.

Doamne Dumnezeule, dacă până azi m-aș mai fi putut îndoi de Lucrarea Ta, acum mi-e limpede. Fiindcă Geneza spune clar: zidurile fortăreței nu pot fi dărâmate decât cu alte bucăți de zid. Și ce a

fost, Doamne, pieptul spionului altceva decât o cărămidă din zidul Abației?

15

Stin o aștepta pe Maria mai nerăbdător ca niciodată. Ideea lui era îndrăzneață și poate tocmai de aceea avea îndoieli crunte. În săptămâna care trecuse de la discuția în care înțelesese că trebuie să devină conducătorul comunității în care trăia, viața lui se schimbase în multe privințe. Și asta nu pentru că autoritatea lui, pe care și-o asumase a doua zi față de toată lumea, ar fi fost pusă la îndoială de cineva. Ceilalți plecaseră ochii în pământ și acceptaseră că de-acum avea să fie conducătorul lor, că avea să judece litigiile și să le organizeze viața. Stin încă se mai întreba însă câți dintre tovarășii săi din sat descifraseră adevărata semnificație a acestei schimbări. Nu știa ce-ar fi trebuit să-și dorească: ca nimeni să nu fi realizat că erau condamnați, pentru ca misiunea să-i fie mai

ușoară, sau ca unii dintre ei să înțeleagă și să împartă cu ei povara cumplitei detenții?

În ultimele zile privise foarte atent viața comunității sale și observase lucruri la care până atunci nici măcar nu se gândise. Era indiscutabil că exista un grup de bărbați care profitau de statutul lor și, deși nu recurgeau la violență, se sustrăgeau de la munci, având însă invariabil privilegiul de a alege ce e mai bun. Dar cum să-i fi descoperit Stin până atunci de vreme ce aceștia erau chiar prietenii săi cei mai buni și tovarășii cu care obișnuia să-și petreacă o mare parte a timpului?

Maria îi dăduse o carte scrisă de Sfântul Augustin din Hippona. O citise deja în întregime și acum relua pasajele care i se păreau mai sugestive. Era, fără îndoială, o lectură interesantă și utilă. De pildă, încă din prima seară, adică înainte de a se autoproclama lider, Stin înțelesese că autoritatea lui trebuia enunțată ca fiind una care derivă direct din voința călugărilor augustinieni. Poate și de aceea, nimeni nu se grăbise să-l conteste.

Așa cum conducătorii de odinioară trebuia să fie legitimi, dovedind că pot și că doresc să fie utili comunității din funcția pe care o ocupau, la fel și Stin era convins acum că are toate însușirile necesare unui conducător. Cu toate acestea îîță, tovarășii lui nu numai că nu ar fi putut aprecia capacitățile sale, fiindcă nu mai fuseseră conduși niciodată, dar nici măcar nu aveau cum să cunoască adevărata natură a încercării la care erau supuși. De aceea, Stin se gândise că într-o asemenea situație de vid politic absolut, cineva trebuia să facă o alegere, manifestându-și liberul arbitru. Desigur, cel mai bine ar fi fost ca Dumnezeu însuși să se pronunțe în această chestiune delicată, dar cum nu aveau timp de o asemenea așteptare, decisese că și substitutul lui Dumnezeu pe Pământ, Abatele, poate oricând alege în locul Lui. Așadar spusese oamenilor că a fost numit șef de Abate, iar Maria întărise spusele lui. Simțea însă că nu-și duce logica până la capăt și că undeva în mintea lui s-a reali-

zat o conexiune subtilă.

În zilele următoare însă, pe măsură ce aprofunda învățăturile Sfântului Augustin din Hippona, Stin începea să se îndoiască din ce în ce mai mult că oamenii secolului al IV-lea de pe Vechea Terra erau aidoma tovarășilor lui. Nu îndrăznea încă să ia în calcul posibilitatea ca marele teolog creștin să se fi înșelat. Îi era frică de ceea ce ar fi putut spune Maria.

Îl munceau tot felul de întrebări, despre ceea ce este bine, despre ceea ce ar trebui să fie definit ca fiind rău, dar mai ales despre măsurile care ar fi trebuit luate pentru a îndrepta răul. Violența era, fără îndoială, o opțiune pe care o menționase și Sfântul Augustin, dar el unul nu înțelegea de ce, în toată cartea aceea mare, nu se pomenea nimic despre cealaltă opțiune, despre cunoașterea fragmentară. „Despre minciună adică?” îl întrebase Maria când îi împărtășise temerile sale. Stin protestase, dar până la urmă fusese nevoit să accepte că la asta se gândea.

Arhitectura gândurilor sale era extrem de simplă: chiar dacă oamenii sunt sortiți, încă dinainte de a se naște, unii pentru mântuire, alții pentru damnare, liberul-arbitru care le călăuzește viețile fiind de fapt o iluzie, poate că nu e necesar să li se repete în fiecare zi acest lucru. Omul e o ființă slabă. A-l lipsi de un scop, de o cauză care să îi motiveze existența, îi poate provoca o stare de neputință și de lehamite a cărei utilitate Stin nu o înțelegea deloc. Și asta cu atât mai mult cu cât tot Sfântul Augustin spunea că oamenii și societatea lor trebuie să facă în așa fel încât să atingă scopul lor ultim, de a-l salvgarda pe Dumnezeul lor. Și cum să îndeplinești o asemenea măreață lucrare, de vreme ce preoții și conducătorii îți repetă în permanență că, indiferent de cât de bun ai fi, indiferent de ce anume ai întreprinde, mântuirea ta nu va veni în timpul vieții și cu atât mai puțin după moarte? Era, fără îndoială, o contradicție... Sau poate nu. Era o cale pe care Stin era hotărât să nu o urmeze.

Maria bătu încetișor în ușă și apoi pătrunse în coliba lui Stin cu pași mici. Se așează repede pe un scaun, ferindu-se să stea în fața ferestrei.

— De ce îți este frică? E normal să ne consultăm...

— Stin, nu-ți fă iluzii. Sunt aproape ca o mamă pentru voi toți. Mulți oameni care sunt gata să accepte fără crâcnire un conducător pot deveni fiare sălbatice dacă observă că mama îl favorizează pe unul dintre frații lor.

— Nu pretind că înțeleg ce spui. Dar vorbești despre lucruri pe care nu le cunosc și deci nu am să te contrazic. Și, oricum, ceea ce am eu să-ți spun e mult mai important...

— Mă îndoiesc.

Stin o privi surprins pe Maria. În lumina slabă, profilul ei uscățiv se proiecta fantomatic pe perete.

— Nimic nu este mai important, dragă Stin, decât fundamentele puterii tale în sat. Ești într-o perioadă foarte delicată și nimic

nu trebuie lăsat la voia întâmplării. Nimic din ceea ce facem noi aici nu e necinstit... Cu toate astea însă, e mai bine ca despre întâlnirile noastre să știe cât mai puțină lume.

— Exact despre asta aș dori și eu să-ți vorbesc, rosti Stin cu însuflețire.

— Nu te-ai răzgândit, spuse femeia pe un ton trist.

— Nu! Și pe măsură ce mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că am mai multă dreptate. De ce să le spun tuturor că sunt condamnați să rămână în sat? Oare nu ar fi mai bine să le explic că, dimpotrivă, mântuirea noastră este aproape și că noua organizare dorește doar să îi pregătească pentru momentul în care vor merge în Câmpie la familiile lor...?

— Familiile pe care nu le-au avut niciodată...

— Și ce contează? În ochii lor, familiile astea echivalează cu fericirea...

Sfinte Augustine, cum te naști tu numai pentru a-ți mântui la nesfârșit tovarășii și ca să mori în

această groaznică încercare!

— Poate că ai dreptate, acceptă Maria. Dar dacă află? Sau, mai bine zis, ce-ai să te faci când eliberarea voastră o să întârzie?

— Nu știu... Sper că voi fi devenit destul de înțelept atunci pentru a găsi o soluție.

Maria dădu din cap pentru a-și masca deruta. Gândi pentru câteva clipe la cele spuse de sora sa, care fusese salvată de spionul imperial de la un viol pe care chiar ea îl implorase. Nu îi plăcea cum se precipitau lucrurile. Pe de o parte, Stin părea mai aproape de a atinge stadiul Alambicului mai devreme decât orice altă clonă dinaintea lui, în timp ce ochii lui Rim nu prevesteau nimic bun. Nu știa de ce, dar presimțea că prezența spionului imperial într-un moment atât de delicat precum rodirea de Dumnezeu nu avea să aducă nimic bun.

— Nu despre toate astea voiam să vorbim, Maria.

— Și-arunci?

Stin se așează pe lavița care îi ținea loc de

pat, adunându-și picioarele sub el. Tăcu pentru câteva clipe, concentrându-se la mărul pe care îl luase din coșul Mariei. Mușcă apoi brusc și zgomotos din fruct.

— M-au pus să judec un caz...

— Un caz? Cum adică un caz?

Stin flutură din mâini, mestecând disperat, ca să poată vorbi mai repede.

— Da! Alicia și Benedict mi-au copt-o pe-asta. Nu le convine deloc că m-au ales pe mine să fiu conducător.

— E normal și e chiar bine. Nici un șef nu poate să dea măsura adevăratelor sale calități fără oameni care să îi pună la îndoială deciziile. E foarte bine că nu te-ai transformat într-un zeu...

Grăind către incestuosul Villcor, Sfântul Augustin cel Nou a spus: „Iar minciuna vă va însoți de-a pururi, căci ea nu va mai fi un păcat, ci doar alinare a sufletelor pierdute, binecuvântare pentru păcătoși și izvor de viață lungă și senină înaintea damnării ultime.” Tu mă înveți, Sfinte! Și-ți mulțumesc!

— Ce vrei să zici cu asta? Poate era mai bine să fi devenit zeu. Poate ar fi fost mai ascultători și nu ar fi trebuit să...

— Crede-mă pe cuvânt. Înainte de a ne naște noi, oamenii epuizaseră de mult toate argumentele...

Stin sări până în mijlocul încăperii, speriind-o pe Maria.

— Oamenii, oamenii! Oamenii nu au trăit niciodată în condiții care să se semene măcar și pe departe cu cele din satul meu. Îți repet, eu nu prea îl cred pe sfântul ăsta al tău, Augustin!

— Să nu vorbești așa! spuse repede Maria ducându-și mâna la gură.

— Ba am să spun! Sfântul Augustin cel Nou nu a avut defel dreptate să se dezică de cele propovăduite de înaintașul său, episcopul de Hippona. Uite, Iisus Hristos e un exemplu.

Dă-mi, Doamne, putere și îndrumă-l pe fiul Tău cel rătăcit să găsească drumul adevărat al credinței!

— Abatele ar fi tare supărat...

— Da?! Și de ce mă rog?

— Ordinul augustinian are o istorie încărcată în legătură cu relațiile cu creștinii. E mult de povestit.

— Și, ce? Dacă niște proști s-au căsăpit acum mai bine de două mii de ani, asta înseamnă că trebuie să negăm toate învățăturile religiilor vechi?

— Defel. Budiștii de pildă susțineau că fiecare lucru are sufletul său și că...

— Lasă-i pe ăia! Revino la Iisus. Uite, eu, chiar în noaptea asta, sunt în măsură să îl apreciez, fiindcă aș dori să fac o minune ca a lui.

Maria încercă din răsputeri să își stăpânească un zâmbet. Abatele o prevenise cu mulți ani în urmă că geniul Sfântului Augustin cel Nou este tocmai echilibrul căii pe care o alesese întemeietorul. „Să minți e una, să creezi o întreagă realitate e cu totul altceva” spusese Sfântul Augustin cel Nou. Iar Maria se chinuise ani întregi să înțeleagă la ce se

referise. Nici nu-și imaginase că toți anii ei de trudă intelectuală aveau să fie rezumați de Stin într-o singură frază. Așa că se pregăti să o audă, deschizându-și mintea.

— Vreau să-mi aduci trei coșuri cu prune până mâine dimineață. Am mare nevoie de ele pentru a putea să le demonstrez tuturor nu numai că sunt în stare să îi conduc, ci și să le arăt genul de putere pe care aș dori să o exercit.

Maria pretinse o clipă că nu înțelesese... Sora ei adora sexul. Ea era dependentă de provocările minții. Care era mai vicioasă? Greu de zis...

Planul lui Stin era magistral. Alicia și Benedict îl chemaseră să soluționeze o chestiune care în esență părea destul de simplă. Ei strânseseră prune în toată ziua precedentă și adunaseră cinci coșuri pline. Problema era că ar fi trebuit să culeagă împreună cu Saffer, care căzuse însă bolnav, pradă unor fierbințeli ciudate, care fuseseră puse de toată lumea în legătură cu boala de care credeau cu

toții că suferă. Saffer pretinsese și el măcar un coș cu prune, pentru a le usca pentru iarnă, dar Alicia și Benedict refuzaseră să-i dea, fiindcă Saffer nu îi ajutase deloc. La rândul său însă, acesta susținea că cei doi culeseseră toate prunele și că el și le-ar fi putut culege și singur, peste o zi sau două, când se va fi însănătoșit, de vreme ce îngrijiseră copacii împreună timp de aproape un an. Conflictul era mai degrabă unul simbolic din moment ce nici unul dintre locuitorii Satului nu avea cum să moară de foame, ei fiind cu toții hrăniți de frații augustinieni.

Stin era conștient că soluția cea mai elegantă ar fi fost să lase prunele celor doi și să stabilească exact cine stăpânea copacii așa încât, în anul următor, să nu se mai confrunte cu această problemă. Nu știa însă cum ar fi putut împărți cinci copaci la trei oameni și simțea cumva instinctiv că a începe o sarabandă a înstăpânirilor peste diversele lucruri din Sat ar fi însemnat nu numai mari probleme pentru el, ci ar fi fost

dezaprobată și de frații augustinieni care dezavuau proprietatea și le repetaseră de nenumărate ori că a te pretinde stăpân chiar și peste un fir de iarbă era un act fără sens.

— Și vrei să înmulțești prunele... De aceea mi-ai cerut încă trei coșuri și mi-ai vorbit de Hristos?

— Sigur că da! E o idee foarte bună. Mâine i-aș putea spune lui Saffer că îi dau trei coșuri cu prune, lăsându-le pe celelalte cinci celor care le-au cules. În felul asta, el ar avea ceva mai multe decât oricare dintre ei.

— Și ce judecată ar fi asta?

— Judecata mea! Nu trebuie să fie nici logică, și nici măcar dreaptă. Ei vor ști desigur că eu...

— Vei suporta din rația proprie efortul ăsta...

— Fie și-așa! Adu-mi însă prunele!

— Am să-i rog pe frații de la intendență, dar spune-mi măcar mie... De ce tocmai trei coșuri?

— Pentru că Saffer și toți ceilalți vor trebui

să știe că oricine suferă pentru ceea ce este, oricine este lovit de molimă și se simte nefericit va avea în mine un aliat și un prieten.

Maria zâmbi cu căldură. Ar fi putut spune cel puțin cinci motive pentru care soluția aleasă de Stin nu era bună și avea să ducă la incredibile tensiuni. Dar nu era rolul ei acela de a spune adevărul. Scormonind în adâncul sufletului ei constată că diletantismul politic al lui Stin chiar o reconforta. Poate că tânărul nu era cu adevărat atât de iscusit. Faptul că se sacrificase pentru prima dată pe sine pentru ceilalți, renunțând la hrana în schimbul „minunii" sale, o făcu să se gândească la sorocul scurt pe care îl mai avea la dispoziție pentru a-l transforma într-un Mesia puternic.

— Fie. Am să-ți aduc prunele, deși nu sunt de acord cu ideea ta.

— Ura voastră față de creștini v-a orbit de tot. E o idee înțeleaptă. Și, din câte știu eu, înmulțind pâinile, Iisus nu a făcut dreptate, ci a dat de mâncare poporului său. Eu sunt

undeva deasupra lui.

Maria îl privi din prag:

— Și tu chiar crezi că evreul ăla a înmulțit cu adevărat pâinile?

— Probabil că nu! Dar ce importanță mai are asta? A rămas în istorie. Și el, și pilda lui.

Femeia preferă să se întoarcă și să zâmbească întunericului. Scopul scuză întotdeauna mijloacele. Iar lumea ei nu era decât o încrengătură de mijloace dintre cele mai murdare pentru atingerea unor scopuri care se împleteau, neînțelegându-se niciodată asupra unei ordini de priorități. Și prin ochiurile acestei țesături ample, în care zăceau încurcate destinele tuturor oamenilor din Abație, Maria vedea lumina lui Dumnezeu.

16

Când simți pentru prima dată pământul zguduindu-se sub picioare, Abatele gândi pentru o clipă că sfârșitul se dezlănțuie cu o furie divină. Zgomotul unei vaze vechi care căzu de pe raftul de deasupra biroului său aduse însă repede o nuanță profană în dezlănțuirea sălbatică în care se amestecau strigăte și zăngănit de ferestre, sunete de pași grei și scârțâitul grinzilor de lemn.

Cutremur.

— Cutremur! auzi Abatele strigătul lui Aloim pe coridor.

Mormăind o rugăciune, Radoslav se adăposti sub arcada de piatră cenușie care despărțea formal biroul său în două încăperi perfect egale. Privi cu atenție la ușă gândindu-se că, pentru cineva ceva mai naiv decât el, fața primului om care avea să pă-

trundă în cabinet ar fi putut constitui un prilej extraordinar de a-și evalua prietenii. Ușa întârzia însă să se deschidă, iar tremurul pământului părea că nu se mai sfârșește. Văzu o crăpătură îngustă cum brăzdează în zig-zag tencuiala tavanului, lăsând în urmă nori minusculi de praf.

Când cutremurul încetă, ochii Abatelui erau scăldați în boarea reținută a unor lacrimi amare.

Mulțumescu-ți Ție, Doamne, și ție, Sfinte Augustine, că mi-ați mai arătat o dată cine sunt adevărații mei prieteni și că m-ați încredințat că nu mi-am irosit viața închinând-o vouă. Mulțumesc și fiindcă m-ați binecuvântat și cu o nouă dovadă a micimii omenești. Inima mea va fi mai ușoară când va lua deciziile pe care cu toții știm că se apropie.

Abatele se așează din nou la masa de scris, îndepărtând cu muchia palmei firele de praf care căzuseră din tavan. Trase spre el o carte și își potrivi ochelarii, blestemându-și încăpățânarea cu care refuza operația simplă

care i-ar fi redat perfecțiunea vederii. Abia dacă citise o frază, când ușa cabinetului său se dădu de perete. Uitându-și amărăciunea, ridică repede privirile, sperând să îl vadă pe Aloim. În locul feței bucălate a tovarășului său, ochii Abatelui dădură de chipul congestionat al Mariei.

— Ești teafăr?

— Da, n-am nimic, răspunse Abatele cu o voce stinsă. O să trebuiască însă să chem pe cineva să curețe...

— Sfinte Augustine! Când am văzut că nu ești în fața Pavilionului am crezut... Nu știu ce-am crezut...

Abatele privi la trupul mărunțel al Mariei. Știa că în fața lui se afla „victima" violului, cea pe care o scăpase Rim. Și asta nu pentru că o trimisese cu o seară în ajun pe cealaltă Marie să ducă niște prune în Satul de Clone, unde Stin părea să fi pornit pe drumul fără întoarcere al Alambicului, ci pentru că știa că din cele două femei numai aceea care dăduse buzna în biroul lui ar fi avut curajul

să urce până acolo. Cu toate astea, amândouă îl iubeau la fel de mult. Era pur și simplu una dintre diferențele acelea care, conduse cu măiestrie, transformau perechea de clone în cea mai puternică armă erotică a galaxiei.

Gândi pentru o clipa că, dacă evenimentele care păreau să se învârtejească în acele momente nu aveau să ducă la distrugerea Abației, vremurile când ordinul augustinian avea să fie condus de o femeie nu erau prea departe. Și Abatele nu avea nici o îndoială că prima care avea să acceadă la scaunul pe care stătea el va fi una dintre Marii. Printre călugări erau destui heterosexuali, iar presupunerea că arma Mariilor avea să se întoarcă în cele din urmă și împotriva stăpânilor ei era o chestiune de logică și de smerenie.

Ouăle! Dumnezeule, trebuie să ajung la Ouă!

Bărbatul privi la fața Mariei, congestionată încă din cauza grabei cu care urcase scările.

Și de ce nu, Doamne!? De ce nu? Poate că ăsta e semnul divin al grației Tale, poate că asta ai

vrut să-mi spui împle-tindu-mi gândurile.

— O să trebuiască să mergi cu mine.

— Unde?

— Într-un loc despre care, dacă vei îndrăzni să povestești altcuiva decât sorei tale, nici măcar *quintul* nu te va putea salva.

— Etete... Și cine o să-l împiedice? Încă puțin și îl am la degetul cel mic. Gândește-te că încă nu l-am...

— Să taci! tună Abatele.

Glasul său răsună atât de tare, încât femeia încremeni și căpătă brusc o paloare cadaverică.

— Rade, ce te-a apucat, glumeam...

— Ceea ce vei vedea nu poate fi nici măcar pentru tine subiect de glumă. Vino!

Strângându-și sutana în jurul trupului, Abatele ieși din cabinetul său și porni pe coridoare ca p furtună. Abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Aloim care bolborosea ceva cu capul în pământ și ieși în curte unde fluieră scurt. Unul dintre frați îi aduse calul și se repezi să mai înșeueze unul pentru Maria.

Urmă un .galop nebun, în timpul căruia gluga Abatelui căzu pe spate lăsând pletele sale albe să-i fluture pe umăr. Era o priveliște neobișnuită pentru frați, dar călugării augustinieni erau obișnuiți să nu se apropie niciodată de asemenea lucruri stranii. „Toate lucrurile sfinte se cunosc deja. Nu vă amăgiți! Noul poate fi bun, dar niciodată cucernic" spusese Sfântul Augustin înainte de a muri. Îl văzură pe Abate, dar nu-l observară, mulțumiți în sinea lor să exercite una dintre învățăturile elementare ale Abației.

Din punctul său de pază, Rim îl văzu și el pe Abate, urmat îndeaproape de Maria, dar se gândi că probabil cutremurul provocase rănirea vreunui frate important sau vreun accident în laborator, așa că nu dădu prea multă importanță galopului celor doi.

Cât de frumos călărea!

Ajunși în clădirea bibliotecii, Abatele și Maria se pierdură repede în păienjenișul de coridoare mici care transforma subsolul într-un adevărat labirint. Maria auzise că

unui frate bibliotecar îi trebuia mai bine de zece ani pentru a ști unde se află fiecare volum. Cât despre zvonurile că nimeni nu reușise niciodată să facă un plan exact al bibliotecii, fiindcă dimensiunile coridoarelor nu se potriveau cu cele ale zidurilor exterioare, credea că sunt doar scuze ale unor arhitecți incompetenți. Cum să stai zece ani într-un nenorocit de subsol și să nu-i cunoști toate secretele?

Se uită la cărți în loc să privească la pereți. N-ar mai putea reface drumul înapoi.

Curând ajunseră la ceea ce părea ținta goanei lor. Era un perete ca oricare altul, care înfățișa un basorelief bizar. Trei bărbați erau răstigniți pe trei cruci, în timp ce o mulțime eterogenă părea să aplaude de undeva de la poalele unui gorgan.

— Iisus? Creștinul?

Abatele mormăi aprobator și apoi puse două degete la gura Mariei, arătându-i că trebuie să tacă. Ascultară o vreme liniștea. Nimic nu părea să se miște în catacombele

de sub bibliotecă.

— *În nomine Augustini, in nomine Dei*, rosti deodată Abatele și Maria auzi un bâzâit scurt, provenind de la un obiect tehnologic, care nu se potrivea deloc în peisajul arhaic și încleștat parcă în lumina torței puturoase pe care Abatele o folosise ca să-și lumineze drumul. Mișcările Abatelui îi atraseră Mariei atenția asupra capului bărbatului crucificat în stânga lui Iisus. Chipul se retrăsese, și, în locul lui, se putea vedea licărirea slabă și verzuie a unui...

— Scaner de retină? Care are configurația ta în memorie? întrebă femeia.

— Uneori, tehnologia este singura modalitate de a păstra un secret. Vocea, retina...

— Pot fi lesne imitate!

Ideea asta era poate cea mai ingenioasă dintre capcanele puse acolo timp de generații întregi de Abați. Încuietorile intrau în funcțiune numai dacă asupra lor acționa un om care nu le mai deschisese niciodată. De aceea, Abații trebuia să își schimbe vocea de

fiecare dată și, mai ales, după fiecare vizită în Camera Ouălor, luau un medicament care le modifica aleatoriu retina. În felul acesta, imitarea vocii și a retinei lor nu ar fi dus la nici un rezultat. Dar ăsta era un secret pe care Maria nu avea să-l afle decât dacă avea să-i ia locul.

Abatele râse ușor și rosti din nou, cu glas subțire.

— *În nomine Augustini, in nomine Dei.*

Întregul perete culisă și bărbatul se grăbi să pătrundă în deschizătura îngustă și întunecată. O trase fulgerător pe Maria la adăpostul unei nișe săpate grosolan în perete. Femeia simți un ușor curent de aer pe lângă obrazul stâng. Un fâsâit sonor se sfârși într-un ropot sec.

Abatele ieși din firidă și vorbi fără grijă.

— Mi-aș fi dorit ceva mai spectaculos.

— Ce vrei să zici?

— Știi că nu apreciem prea mult tehnologia. Scopul scanerelor de la intrare este doar acela de a adormi vigilența cuiva venit să

caute încuietori sofisticate.

— Ce vrei să spui?

— Un om care știe intrarea în lăcașul în care ne păstrăm Ouăle este deja destul de periculos. Scopul nostru nu e defel să-l lăsăm să plece, ci mai degrabă să înmormântăm acest secret. O dată cu el. De aceea, dincolo de ușă există un aparat vechi, născocit de cel de-al cincilea Abate, care poate dezlănțui asupra intrusului tot felul de arme pe care le alege absolut la întâmplare. Săgețile otrăvite care ți-au șuierat pe lângă ureche sunt doar cele mai inofensive dintre ele. Uneori e o jerbă de flăcări, alteori un gaz mortal...

— Un gaz?

— Da, în firidă era o mască...

— O mască! Doar o mască? Și ce? Doreai să te sinucizi?

Abatele zâmbi:

— Deloc. Probabil că aș fi folosit-o eu, și noi nu am mai fi avut conversația asta. Cruțându-te, Dumnezeu mi-a dat de știre că

alegerea mea nu e greșită. Timpurile se schimbă, Maria. Tocmai am avut dovada acestui lucru...

— Spune-mi, ce faceți cu cadavrele?

— Care cadavre?

— Ale intrușilor.

— Aaa, până acum nu a fost nici unul. Nimeni nu a trecut de încuietori.

Femeia căscă gura de uimire.

— Te întrebi ce înseamnă asta? Să zicem că nici unul dintre înaintașii mei nu a dat greș când și-a ales succesorul. Sper să nu o fac nici eu.

Abatele dispăru pentru câteva clipe și, fără veste, o lumină puternică inundă ceea ce se dovedi a fi o sală imensă, care se [întindea, probabil, sub întreaga bibliotecă.

— Sfinte Augustine! Ce sunt astea?

Abatele trase aer în piept.

— Stai! Nu-mi spune! Întâi vreau să știu dacă au mai fost văzute de vreun om care nu a ajuns Abate!

Radoslav se încruntă:

— Desigur...

— Și ce s-a întâmplat cu ei?

— Unii au devenit Abați...

— Da...

— Alții... Ei bine, va trebui să afli singură cine anume a mai văzut Ouăle fără a deveni Abate.

— Ce vrei să spui?

Nimic. E un nonsens. Dar e un nonsens care te va urmări toată viața așa cum mă urmărește pe mine misterul originii clonelor.

— Lasă-mi și mie niște secrete. Știu că vrei certitudini, dar crede-mă că nici măcar eu nu le am pe acelea pe care le cauți tu. Nu cred că nu înțelegi măcar și în parte cât de importante sunt momentele astea. Nu-l ispiti pe Dumnezeu să mă facă să resimt păreri de rău.

Maria se așează pe o treaptă, privind mut la întinderea sălii, în rânduri ordonate stătea o mulțime de schelete metalice care sprijineau containere ovoide, strălucitoare. Încăperea degaja un aer paradoxal de vechime infinită,

dar și de perfectă conservare. Lipsa oricărui fir de praf, luminile puternice, dar bine camuflate în tavan, și strălucirea cromată a Ouălor transformau sala într-un fel de replică tehnologică a ceea ce Maria credea că trebuia să fi fost, pe vremuri, sălile tezaurelor.

După ce își obișnui privirea cu simetria strălucitoare a încăperii, femeia văzu că, de-a lungul zidurilor goale, se mai găseau câteva zeci de postamente negre, care păreau inutile.

— Rade, ce sunt astea?

— Ouăle...

Nedumerită, Maria îi aruncă o privire întrebătoare.

— ...celelalte...

Fără un cuvânt, Abatele atinse un mic panou de lângă intrare și obiectele despre care femeia crezuse că sunt postamente își adeveriră menirea. Deasupra lor înfloriră hologramele în mărime naturală a câtorva zeci de bărbați. Toți purtau rasa călugăreas-

că, barbă și...

— Au toți însemnele de Abați! exclamă Maria.

— Da, ăsta e sanctuarul nostru, al celor care ne sacrificăm pentru a conduce Abația.

Femeia strâmbă din nas și dădu din mâini de parcă s-ar fi luptat cu o insectă invizibilă.

— Și, când te chinuiești să ne conduci, te ajută cumva să știi că o să rămâi așa, o sculptură de lumină, pentru veșnicie?

Abatele ignoră tonul sarcastic al Mariei și începu să se plimbe printre Ouă, privind cu atenție.

— Ajută-mă mai bine să vedem dacă nu s-a stricat vreunul.

Maria ridică din umeri:

— Și cum aș putea să știu care este stricat de vreme ce nu știu cum ar trebui să arate și la ce folosesc?

— Te uiți după deosebiri, replică sec Abatele, fără să ofere amănuntele după care tânjea femeia.

Maria începu să se plimbe printre structu-

rile metalice. Păreau formate din două părți, una dintre ele semăna foarte mult cu un sistem primitiv de propulsie, în timp ce cealaltă părea un fel de nacelă al cărui scop era să ocrotească un lucru extrem de mic. Îi împărtăși Abatelui părerile ei.

— Ai dreptate, în esență. Ouăle sunt sonde spațiale automate. Au într-adevăr un sistem de propulsie clasic, bazat pe reacție, o capsulă protectoare și, bineînțeles, un mic motor superluminic...

— Asta nu se poate! Știi bine că o asemenea avuție... O asemenea cantitate de austral...

Abatele clătină din cap, nemulțumi de superficialitatea femeii.

— Uiți că Abația este o instituție foarte veche. Poate că înaintașii noștri au strâns australul într-un timp în care producția și comerțul nu erau supravegheate atât de atent de Imperiu. Poate că au folosit ceea ce odată se numea clarviziune și înțelepciune.

— Asta ar însemna că sunt cu adevărat

foarte vechi. Dar la ce folosesc?

— Ele sunt deopotrivă arma noastră cea de pe urmă, dar și menirea pe care trebuie să ne-o împlinim.

— Nu înțeleg.

— Fiindcă nu privești cu atenție, rosti solemn Radoslav, de parcă ar fi ținut o predică.

Maria se aplecă asupra unei sonde și încercă să o privească din toate unghiurile. Nimic nu părea să o deosebească de oricare alta. Sări pe o treaptă și numără Ouăle. Erau douăzeci și două de rânduri a câte treizeci de nave.

— Mă dau bătută. Nu văd nimic! anunță după un timp femeia.

Am greșit oare, Doamne? Să fie lucrarea Ta atât de tainică încât să se refuze chiar și celor care ar trebui să o înfăptuiască?

Abatele se ridică de pe treptele pe care ședea și se apropie de Maria. Cu degetele adunate, trasă un cerc deasupra unui ou și apoi. bătu pe partea inferioară a carcasei sale lucitoare.

— Citește aici.

Maria se aplecă și văzu o plăcuță minusculă, prinsă în patru șuruburi, pe care scria Rand IV.

— Asta e o Planetă Agricolă, nu-i așa?

— Da. E cea de-a trei sute cincizeci și doua planetă pe care am însămânțat-o.

— Cum poți ști cu atâta exactitate?

— Simplu, suntem pe al unsprezecelea rând, iar ăsta e al douăzeci și doilea ou...

— Vrei să spui că sunt în ordine? Că imediat după ce însămânțăm o planetă mai construim un ou din ăsta? se miră Maria.

Abatele zâmbi și începu să povestească. Sfântul Augustin cel Nou nu se îndoise niciodată că momentul în care Abația trebuia să își ducă la îndeplinire misiunea cea de pe urmă, să-și salveze Dumnezeul de propria-I nemărginire, avea să vină într-un târziu. Și el era convins că numai o a doua întoarcere a unui Mesia ar putea să-l ajute pe Dumnezeu să treacă de această încercare. Tocmai de aceea se gândise să pună bazele celei mai

cuprinzătoare religii inventate de om. Fărâmițarea planetară, dar și donarea la nesfârșit a ființelor umane îl făcuseră însă să se gândească la un mântuitor care să vină deodată în mai multe locuri. Să fie unul și, în același timp, peste tot. Aceasta fusese ideea care stătuse la baza înființării Abației și a confecționării Ouălor. Același, și totuși peste tot. Un adevărat fiu al lui Dumnezeu.

— Vrei să spui că pe nava asta se află o parte dintre germenii cu care am însămânțat, acum cine mai știe câte sute de ani, planeta Rand IV?

Abatele încuviință tăcut din cap.

— Și la ce-ar putea folosi ei?

Radoslav ridică din umeri și făcu o grimasă din care femeia înțelese că nu avea de gând să îi explice. Maria știa desigur care erau mecanismele de însămânțare ale unei Lumi Agricole. O dată colectați din Alambicul de Dumnezei, germenii erau răspândiți deasupra unei Lumi Agricole unde prima generație de clone ajunsese la maturitate.

Acolo, virușii își alegeau cea mai potrivită gazdă, întotdeauna numai una, și trezeau în ea caracterul mesianic al clonei care intrase în Alambic. De pe o stație orbitală se comanda apoi moartea clonei infectate pentru a o martiriza și a oferi imaginea unui Mesia care s-a jertfit pentru binele alor săi. Prin intervenții și minuni bine calculate, Abația reușea apoi să trezească o religie lucrativă, bazată pe mitul Mântuitorului ucis, care transforma clonele într-un fel de sclavi pe plantațiile cui avea destui bani pentru a plăti o asemenea operațiune delicată.

Dar o a doua însămânțare? La ce-ar putea servi?

— Nu pretind că înțeleg.

— Nici nu e nimic de înțeles, Maria. Trebuie să crezi. Sfanțul Augustin a spus clar: „Și mântui-v-oi pe Domnul Dumnezeul meu, chemându-l pe Mesia a doua oară printre noi!” Nu e treaba noastră să înțelegem. Credința e cheia care sparge lacătele acestui mister.

Pradă unei iluminări bruște, femeia se așeză direct pe pardoseala incredibil de curată. Începu să vorbească pentru sine:

— Înseamnă că atunci când un Abate va crede că a venit sfârșitul lumii, când va crede că Dumnezeu și-a atins propria-I nemărginire și tremură de frică într-un ungher, o să slobozească toate Ouăle astea și o să strice Lumile Agricole. Atunci întreg Universul se va transforma în haos și...

— Asta e o interpretare simplistă, zise Abatele. Deși trebuie să recunosc că e destul de exactă. Nimeni nu poate ști cu certitudine ce se va întâmpla o dată cu eliberarea Ouălor. De altfel, ca să fiu sincer, nici măcar nu știu dacă vor fi capabile să treacă de noile apărări planetare ale Lumilor Agricole. Tehnologia a evoluat...

— Vorbești de parcă aș fi ultimul plod din Satul de Clone.

— Chiar asta și ești...

— Da? întrebă Maria mânioasă. Și atunci de ce m-ai adus aici?

Abatele o privi în ochi până când femeia roși:

— Pentru că din cele șase sute șaizeci și șase de ouă, nu mai e liber decât unul, pentru că, pentru prima dată în ani lungi, cred că e momentul ca Abația să fie condusă de o femeie, pentru că numai tu îl poți învinge pe spionul imperiului, dar mai ales pentru că sunt convins că nici unul dintre voi nu va mai apuca să-mi ia scaunul. Războiul ăsta, Maria, îl simt aproape. Dumnezeu își țipă teama în fiecare rugăciune de-a mea.

— Și cum? Cum și-a atins el nemărginirea?

— Asta ar vrea să știe și ei, spuse Abatele arătând spre holograme. Adevărul e că nu avem idee. Nici cum, nici de ce... Dar simt că Armaghedonul e aproape și încerc să înrolez în oastea Domnului cât mai mulți soldați destoinici. O să mai venim aici... Ne-am luat cu vorba și nu am verificat temeinic. Acum trebuie însă să mergem. Mai avem mai puțin de două minute până când se oprește orice

alimentare cu energie și aerul este evacuat din cameră.

Ca și cum ar fi fost obișnuită de când lumea cu scările acelea, Maria porni în tăcere spre ieșire. În urma ei, Abatele aruncă încă o privire înainte de a porni manual secvența de izolare a camerei. Ultima licărire de lumină îi permise să se mai uite o dată la racla de aur din cel mai îndepărtat colț al subsolului. Maria nu văzuse pletele Sfântului Augustin.

Ce semn să fie ăsta, Doamne?

17

Kasser știa că nu avusese niciodată strălucirea necesară unui monarh peste Galaxie, iar felul lui eficient, dar tainic de a soluționa conflictele erodase puternic respectul pe care numele dinastiei Boszt îl inspira în Imperiu. Iar precedenta sa experiență, și singura dealtfel, în relația cu Abatele era unul dintre argumentele pe care fiul său, Bella VII, i le-ar fi putut lesne servi, dacă I-ar fi cunoscut.

Se întâlnise o singură dată cu Radoslav, în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, cu ocazia unui jubileu al dinastiei Boszt. Spre marea surpriză a tuturor, Abatele răspunse-se invitației, călcând un obicei care dura de veacuri. Având în vedere că era un soi de guvernator peste un protectorat, conform etichetei, numele său figura pe lista de invitați a oricărui eveniment important, dar, de

mai bine de treizeci de generații, nici un Abate nu venise în planeta-capitală. Radoslav încălcase însă acest obicei. Toată seara, Kasser se temuse că Abatele va face cine știe ce anunț sau că va provoca vreun incident. Orele se scurseseră foarte încet și își amintea că, atunci când îi venise rândul să toasteze în cinstea dinastiei Boszt, se ridicase el însuși și bâiguise câteva cuvinte prin care, destul de nepoliticos, îi pusese în vedere că participau la un moment de bucurie, pe care ar fi regretat nespus să-l vadă stricat. Abatele înclinase scurt din cap și spusese doar câteva fraze, care i se întipăriseră în minte lui Kasser, de parcă ar fi fost arse acolo cu o sondă psi. „Faptul că și Dumnezeu se teme de propria-I nemărginire, Înălțimea Ta, nu înseamnă că oamenii sunt feriți de această spaimă. Și nu pot decât să mă înclin în fața destinului exemplar al dinastiei Boszt, alcătuită din oameni care se feresc cu maximă înțelepciune să-și atingă limitele.” Kasser nu era sigur ce dorise să

spună Abatele, dar simțise că vorbele lui erau un fel de zeflemea. Înțelesul obscur al acelor fraze îl urmărise ani buni după aceea, rănindu-l poate chiar mai mult decât conștiința faptului că, din cauza fricii cu care privise întâlnirea cu el, Abatele căpătase un ascendent imens asupra lui.

Prin hublou se vedea Vechea Terra. Era un glob cenușiu, acoperit de nori care se vălătuceau sălbatic. Numai undeva, deasupra Oceanului Pacific, Soarele strălucea. Se întrebase adeseori ce fusese atât de special la planeta aceea pentru ca oamenii să se nască acolo? Sau poate că tocmai asta contribuise la expansiunea rasei umane, poate tocmai mediocritatea unei planete care fusese dintotdeauna o închisoare îi determinase pe oameni să zboare. Sau poate că totul fusese un noroc... Dacă oamenii nu ar fi descoperit pe Lună asteroidul acela de austral pur, probabil că nu ar fi pus niciodată la punct motoarele cu hiperpropulsie. Și, având în vedere cât de rar era australul în Univers, norocul

acela părea mai degrabă opera unui Dumnezeu binevoitor decât o întâmplare.

Și totuși, de ce oamenii? De ce nu împărtășiseră și zeții un asemenea destin cosmic? Kasser își amintea exact frământările prin care trecuse atunci când, într-un suflet, un *quint* îi dăduse vestea contactului cu o civilizație non-umană. Se întâmpla destul de des ca pe planete îndepărtate să fie descoperite comunități care pierduseră la un moment dat contactul cu restul umanității, dar o rasă inteligentă... Kasser se zbătuse mai bine de doi ani până să ia decizia de a-i cere *quintului* respectiv să moară, ducând cu el în mormânt secretul. Fusese un sacrificiu inutil, de vreme ce nu avusese puterea să ceară și celorlalți patru același lucru. Imediat după ce crescuse îndeajuns, fiul său devenise destul de abil pentru a pune cap la cap ceea ce nu știau *quinții* despre moartea celuilalt pentru a afla adevărul.

Știa de ce îl frământaseră zeții atâta vreme, iar el sfârșise prin a lua o decizie pe care

toată lumea o considera nefericită. Era prea preocupat de desăvârșirea celuilalt proiect al său și aștepta să vadă pe ce drum va apuca omenirea în condițiile în care bariera comunicațiilor interstelare dispăruse ca prin farmec. Cu doar trei ani înainte de descoperirea zeților, realizaseră primele comunicații instantanee cu ajutorul psiacului de pe Kyrall. Aceea fusese o descoperire cu adevărat senzațională, o unealtă al cărei loc fusese evident încă de la început. Întârzierea folosirii ei ca urmare a incertitudinilor induse de zeți în viața Imperiului ar fi fost cu adevărat o crimă.

Până la psiac, comunicațiile în galaxie fuseseră tributare vitezei luminii sau micilor nave de transport care aveau puterea de a face salturi în hiperspațiu, dar al căror cost era prohibitiv chiar și pentru administrația imperială. Kyrall se dovedise însă o planetă aparte, unde modul lui rezervat de acțiune se pliase perfect pe un teren extrem de dificil. În loc să încerce să supună uscatul, do-

minat de paradoxale ființe telepate și de câteva triburi de oameni care păreau să se fi adaptat vieții de acolo, Kasser ordonase construirea psiacului în mijlocul oceanului. De acolo, profitând de puterile pe care le conferea minții umane o ciupercă omniprezentă pe Kyrall, un grup de operatori înzestrați cu aptitudini telepatice putea intra în contact instantaneu cu orice punct al galaxiei. Avea nevoie doar de un medium căruia să îi transmită mesajele și din mintea căruia să le extragă pe cele care trebuiau trimise mai departe. În scurt timp, în toate centrele districtuale luase ființă un departament de comunicații psi, care asigura Imperiului o coeziune pe care acesta nu o mai avusese niciodată. Oamenii erau din nou o comunitate unită, ca pe vremea Vechii Terre.

Kyrall era un far galactic, o planetă de o importanță atât de mare încât erau foarte puțini aceia care știau unde este situată. Și asta nu neapărat fiindcă ea ar fi putut fi cucerită în vreun fel, ci pentru a descuraja în-

ființarea unui psiac care să nu fie controlat de administrația imperială.

Deși era departe de a funcționa fără cusur, psiacul de pe Kyrall se dovedea a fi o unealtă extrem de folositoare. Iar tehnicile de comunicare se îmbunătățeau pe zi ce trece, mai ales pe baza greșelilor. Kasser își aducea aminte cum mai bine de zece mii de soldați imperiali muriseră într-o ambuscadă numai pentru că operatorul psi al flotei se îndrăgostise de o fată de pe Kyrall și îi susura poezii în loc să afle cât mai repede ceea ce era de transmis. Bătrânul spera ca operatorul pe care i-l dăduse fiul său, un flăcăiandru cu pielea smeadă, evident spion, să nu facă vreo prostie. Deși nu avea nici un motiv să îl creadă incompetent, Kasser îl privise încă de la început cu neîncredere.

— Înălțimea Voastră, aștept să îmi dați coordonatele pentru asolizare. Aș sugera să mergem la garnizoana noastră...

— Și să alertăm toată planeta? Nu-ți fie frică! Nu o să-ți solicit să debarci cu mine!

Vorbele lui Kasser făcură ca tot sângele din obrajii căpitanului să se scurgă înspre inimă, dar numai pentru a reveni apoi în forță și a-i da o paloare stacojie.

— Nu pentru mine mă tem, Înălțimea Voastră...

Dacă ai ști, brav ostaș, cât de puține sunt lucrurHe de care merită să ne mai temem!

Kasser își îmblânzi privirea și începu să îi explice.

— Știu de ceva vreme că Vechea Terra este doar aparent sub controlul nostru. Contrabandiștii de artefacte tehnologice de dinaintea Ultimului Război și oamenii Abației au împânzit toate astroporturile mai importante. O navă cu hiperpropulsie va atrage imediat atenția. Or eu tocmai asta încerc să evit.

Kasser dorea să ascundă faptul că nici măcar el nu știa prea bine ce avea de făcut. Ajunsese pe Vechea Terra, știa că ar trebui să caute slăbiciuni ale ordinului augustinian, dar habar nu avea de unde să înceapă, de

vreme ce Abația însăși era un teritoriu de care trebuia să se ferească pentru a nu zădărnici misiunea *quintului*.

— Spune-mi, căpitane, dacă ar fi să cauți obiecte sau informații foarte vechi, de unde ai începe?

— Probabil de la un muzeu, răspunse pilotul fără ezitare.

Kasser clătină din cap. Populația Vechii Terra trăia doar din exportul unor antice artefacte tehnologice și, bineînțeles, de pe urma relațiilor, firave ce e drept, cu Abația și cu garnizoana imperială. Uneori însă, artefactele se vindeau foarte bine. Chiar Kasser avusese pe vremuri în biroul său ceea ce i se spusese că este o bujie, un fel de generator de scântei pentru un motor primitiv. Cel de la care o cumpărase pe un preț nerușinat îl asigurase că este de mare valoare, fiind una dintre puținele asemenea artefacte care mai păstra încă sigla originală „Champion” și avea, în același timp, și învelișul de ceramică intact.

Căpitanul avea dreptate, la urma-urmei. În necunoscutul în care plutea, orice direcție părea la fel de bună ca oricare alta.

— Să vină la mine operatorul de comunicații, ceru Kasser scurt.

În câteva minute, în ușa strâmtă a cabinei sale apăru chipul somnoros al tânărului.

— Trebuie să trimit neapărat un mesaj...

— Înălțimea Voastră, știți că nu se poate. Dacă aș fi fost măcar pe-aproape de o conectare, nu mi-aș fi permis să dorm.

Biet copil!

— Asta spui tu. Dar să știi că nu-mi place fața ta!

— Înălțimea Voastră, nu înțeleg ce-am făcut ca să merit asemenea vorbe. Protocolul psiacului e foarte clar...

— Nu mă plictisi, băiete! Chiar eu l-am întocmit. Și de aceea știu foarte bine că pe Kyrall ar trebui să fie și un operator care să urmărească urgențele.

— Mă îndoiesc că s-ar putea concentra asupra mea. Nici măcar nu știe că exist.

— Atunci poate că ar fi momentul să încerci să îl atenționezi de prezența noastră aici. Du-te la postul tău și începe procedura standard de apelare.

Cu chipul schimonosit de furie, tânărul se grăbi să iasă din cabină. Kasser începu să aștepte.

Ce mândru ai fi de mine, fiule! Numai dacă m-ai putea vedea acum!

Minutele începură să se scurgă încet. Fostul împărat știa că nu aveau nici o șansă să contacteze un operator de pe Kyrall. Teoretic, lucrurile ar fi trebuit să stea așa cum spusese el, dar până și Kasser știa că oamenii din psiac nu putuseră fi niciodată convinși să muncească la ore fixe. Abia dacă reușeau să asigure transmisiile regulate. Urgențele erau întotdeauna ignorate.

După patru ore, bătrânul ieși echipat din cabina sa. Își pusese o uniformă ușoară și practică, fără însemne, armată cu o țesătură metalică în măsura să îl apere de orice cuțit sau proiectil prin transformarea energiei ci-

netice direct în căldură, pe care o evacua prin radiatoarele de pe gambe. Fluieră într-un fel ciudat și, din cabinele alăturate lui, apărură doi bărbați identici. Mos și Mas, sfetnicii de încredere ai împăratului. Nu mai erau tineri, dar tocmai aparenta lor fragilitate era cea mai aprigă armă a lor. Erau încă războinici de temut, specialiști în toate tipurile de armament.

Fără vorbe, cei doi deschiseră ușa de la postul de comunicare. Tânărul smead era concentrat în fotoliul său, cu firul de la electrod spânzurându-i neglijent pe frunte. Mas lovi scurt, și capul operatorului căzu în piept. Kasser luă pulsul tânărului. Nu murise, dar starea de epuizare nervoasă indusă de cele patru ore de eforturi și lovitura lui Mas aveau să-l facă incapabil în următoarele două zile să comunice cu psiacul.

— Alteță, lasă-mă să-l omor. Nu vom fi în siguranță...

— Nu tăia toate punțile, Mas. Mai ales într-un univers în care, în curând, nu te vei

mai afla niciunde în siguranță, rosti împăratul regretând că vorbele acelea nu aveau să fie consemnate vreodată.

Mișcându-se cu o coordonare ruptă parcă dintr-un balet bizar, cei trei bărbați își croiră drum spre sala motoarelor. În urma lor rămâneau trupuri inerte. Unele vieți erau cruțate. Altele... Ajunși în sala motoarelor, Mos și Mas scoaseră repede un container pe care îl montară imediat în camera de hiperpropulsie. În numai un minut, prețiosul austral se scurse în container și cei trei plecară spre docul navetelor. Abia când micul vehicul pătrunse hotărât în atmosfera Vechii Terre, Kasser vorbi din nou.

— Du-ne undeva în Câmpia Pannoniei, Mos.

— Cum doriți, Alteță. Cred că de-acum nu are mare importanță unde anume ne îndreptăm.

— Înveți repede, Mos...

Kasser zâmbi cu condescendență. Poate că nu știa exact de unde să înceapă. Dar, încă

înainte de a porni la drum, știuse că o informație atât de prețioasă precum aceea pe care o căuta el nu putea fi plătită decât cu ceva la fel de valoros. Iar australul era de departe cel mai important lucru din Univers. Aflând de o asemenea avere, în curând toți contrabandiștii aveau să se năpustească să îi aducă orice cere. Iar el asta aștepta, fiindcă nu știa ce caută de fapt.

— Să dea Dumnezeu să se termine cu bine toate astea!

— Credeam că ne-am înțeles, Mas.

— Alteță?

— Toate astea nu au cum să se termine cu bine. Ce sperăm noi aici este să limităm efectele unui rău care e deja făcut, spuse Kasser care se lupta cu un nod din gât.

— Da. Și ne expunem practic oricui ar fi în stare să ucidă pentru o încărcătură de australal. Adică tuturor terranilor!

Kasser râse scurt.

— Stăm bine, Mos! Stăm bine! Nu cred că sunt mai mult de zece milioane de aseme-

nea oameni pe Vechea Terra.

— Și asta înseamnă că stăm bine?

— Bineînțeles! Gândește-te că peste patruzeci și opt de ore, când își va reveni operatorul, ne vom împotrivi unei armate formate din trei miliarde de soldați și cinci *quinți*. Încă stăm bine.

Mos clătină din cap și afișă zâmbetul unui om care se chinuiește să fie optimist.

— Patru *quinți*, alteță. Unul e chiar aici, pe Terra, și nu știe de noi.

— Cine știe, prietene, poate că el e primul de care trebuie să ne ferim.

18

În urmă cu câteva zile, oamenii tăi au terminat de înălțat acoperișul templului. Este acum o construcție înaltă, sprijinită pe cincizeci și patru de trunchiuri groase. Cei mai ageri au fixat, ajutându-se de niște ace mici de fier, împletitura de frunze uscate care vă folosește acum de acoperiș. În centrul Templului se află izvorul, din apa căruia beți cu toții și vă simțiți mai aproape de Ustin și de Dumnezeu. E tare bine în Templu și poate că asta este și marele tău semn de întrebare. Fiindcă oamenii s-au grăbit să se adăpostească, încă de la prima ploaie sub acoperișul Domnului. „Blasfemie!" au strigat câțiva, în timp ce cei mai mulți au replicat că Dumnezeu însuși trimisese ploaia și că, de vreme ce nici un trăsnet nu a lovit Templul, înseamnă că stropii grei au fost un semn, menit să îi facă să intre în casa Lui.

Și Laak era gata să accepte că în casa Dom-

nului este binevenit oricine știe să îl slujească. Dar de ce trimisese atunci Dumnezeu vântul acela, care a șuierat rece printre copaci și i-a îmbolnăvit pe cei mici și pe bătrâni? „E semn că trebuie să punem stavilă și vântului" s-au grăbit mulți să spună. Imediat și fără a putea fi opriți, cei mai tineri au întins planșe de lemn între stâlpi și au creat un fel de perete prin care cruzimea rafalelor înghețate nu mai răzbătea. Știi că asta este soluția și că Templul nu va fi nicicum terminat până când izvorul în care s-a preschimbat sufletul lui Ustin nu va fi complet izolat de Câmpie, într-un edificiu care să poată fi văzut și de cei mai îndepărtați dintre frații care preferau să cutreiere întinderile ierboase în loc să se alăture lucrării Domnului.

Deși inima ți se cutremură, știi că necredincioșii vor trebui opriți să bea apă din izvor... De vreme ce nu îl recunosc pe Ustin și nici lucrarea voastră. Te vei opune și, la nevoie, vei folosi din nou ghioaga...

— Ai cuvântul meu de onoare că, dacă pleci acum, o să mă judec cu Abația în toate

instanțele galactice și o să învinge. Și sunt absolut convins că împăratul abia așteaptă un motiv ca să plaseze o garnizoană suplimentară pe Vechea Terra. Poate că își vor instala corturile chiar în piața centrală a Abației.

Isidor privi fața hotărâtă a guvernatorului Crey și se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată atât de nervos. Probabil că nu... Se hotărî totuși să încerce o poziție de forță. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ar fi putut oricând motiva că acesta era modul oficial în care trebuia să reacționeze.

— Nu v-ați respectat contractul. Controlul meteorologic cădea în sarcina administrației! strigă Isidor.

— Aiurea! Molima aia a fost de natură virală și asta o știi foarte bine. Am dovezi clare! Pur și simplu au făcut gripă! Or, în paragraful opt, alineatul șaisprezece, din capitolul îndatoririlor scrie clar că ocrotirea populației de clone de virusuri străine procesului de însămânțare este sarcina voastră exclu-

sivă.

— Dacă nu ar fi fost atât de frig, nu s-ar fi îmbolnăvit! Ce vină avem noi că vă zgârciți până și la sateliții meteorologici?

— Ba nu ne zgârcim deloc. A fost o ploaie de meteoriți și doi dintre sateliți au fost avariați. Asta e mai degrabă vina Dumnezeului ăla la care te tot închini decât a noastră.

Isidor cumpăni încă o dată. Știa că districtul Sagittarius avea mare nevoie de Praxtor. „Niciodată să nu subestimezi puterea disperării!" îl învățase cu mulți ani în urmă Kalator. Iar administrația Sagittarius avea și ea dreptate într-un fel. Nu știa cum și de ce, dar clonele făcuseră într-adevăr gripă. Și asta era inadmisibil înainte de prima generație ecleziastică.

Își dorea mult să poată vorbi cu profesorul și duhovnicul lui, dar nu avea cum. Și data trecută când îl contactase, mesajul din partea lui Kalator se încheiase cu avertismentul că, folosind nejustificat una dintre cele trei sonde pe care le avea în buget, irosise o can-

titate de austral care s-ar fi putut dovedi prețioasă mai târziu. Îi venea tare greu ca la numai două luni standard să mai trimită o sondă și să ceară din nou instrucțiuni. Probabil că ar fi fost demis și s-ar fi întors în Abație acoperit de rușine. Crey nu trebuia să știe toate astea și de aceea Isidor era hotărât să cedeze. Avea însă să o facă cu greutate.

— Acțiunea voastră a fost nesăbuită!

Crey își îngustă ochii și întrebă cu șiretenie.

— Explică-mi, înțeleptule călugăr! Luminează-mă! Cum am greșit eu salvându-ți pielea sfântă de pe rugul care ar fi fost ridicat deja și te-ar fi așteptat cu nesaț în Abație dacă ai fi ucis clonele?

Isidor clătină din cap, calm.

— Nu moartea mea ai dorit să o împiedici, ci propria ta discreditare!

— Pentru o asemenea acțiune nu am nevoie de aprobarea nimănui! în mintea ta de călugăr chiar nu poate încăpea faptul că eu îi apăr pe toți locuitorii provinciei, că sunt ales

de toți șefii celor treizeci și două de state ca să le reprezint interesele? Crezi oare că în încercarea de a salva unsprezece miliarde de oameni o să ne împiedicăm de un călugăraș care recită texte de doi bani...?

Ceva nu e în regulă. Se petrec schimbări și în tonul, și în atitudinea lui. Vorbește altfel... Ca un om care ar fi căpătat brusc un avantaj.

— A pune medicamente în apa izvorului a fost o inițiativă gravă. A o face fără să mă consulți a fost o inepție. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?! Cine știe ce alte prostii mai pui la cale, spuse călugărul bătând în podea.

Crey pufni disprețuitor:

— Spune-mi tu!

— Ce să spun?

— Ce s-ar fi putut întâmpla.

— Păi nu e nevoie să mă gândesc prea mult. Minunile au un mod logic de a curge...

— Și asta nu a curs logic? A venit molima, și apa din izvorul sfânt i-a salvat...

— Și dacă surprindeau momentul în care ați pus medicamentele?!

— Ești de-a dreptul naiv! De pe o orbită joasă, am trimis câteva proiectile cu medicamente în izvor. A fost extrem de simplu.

— Prin acoperiș?! strigă Isidor oripilat.

— Da. Proiectilele erau însă foarte subțiri; nici nu se văd găuri în rogojinile alea pe care ei le cred acoperiș.

— Dar dacă, deviate de acoperiș, seringile astea ar fi căzut alături? Ar fi văzut și...

Isidor se opri cu mintea înceţoșată de nenorocirile pe care le-ar fi adus contactul clonelor cu asemenea artefacte tehnologice.

Crey zâmbi cu condescendență și privi spre tavanul sălii de consiliu a stației orbitale.

— Am știut încă de la bun-început că Sfântul Augustin cel Nou, care veghează asupra lucrărilor Abației, nu o să permită o asemenea nenorocire! intonă guvernatorul de parcă ar fi cântat un imn.

— Nu huli! Nu-ți folosește la nimic! Nu mă poți înjosi pe mine jignindu-l pe Sfântul Augustin.

— Dar spun exact ceea ce gândesc. Fiindcă, știi, o altă întrebare îmi zumzăie în minte. Cum se face totuși că oamenii ăia au făcut gripă? De unde au luat-o? Asta ori e o neîndemânare groaznică din partea voastră, ori e o încercare la care vă supune Sfântul sau poate chiar Dumnezeul vostru. Gândește-te la asta!

Isidor se gândise foarte intens, dar nu-și putuse explica unde anume greșiseră frații care sterilizaseră Praxtor. Și, pe măsură ce Crey devenea din ce în ce mai vehement, realiza și el că indiferent de cât de frig ar fi fost, virusul nu ar fi trebuit să apară. Și totuși, el ucisese zece oameni până când situația să se amelioreze atât de brusc încât el să realizeze că asupra clonelor se acționase din exterior. Îl întrebase într-o doară pe Crey dacă știa ceva, iar mărturisirea guvernatorului fusese una dintre cele mai mari surprize din viața lui.

Se certaseră groaznic, iar Isidor avusese nevoie de toată puterea sa de stăpânire pen-

tru a nu-i stâlci fața micuțului guvernator. Îi explicase că minunile nu erau un lucru de care să se poată abuza, pe care să le utilizeze în orice chestiune minoră. În plus, o asemenea desfășurare de evenimente, survenită într-un moment atât de delicat și într-o privință atât de importantă precum sănătatea clonelor, ar fi putut devia procesul religios în zone mai greu controlabile, neexplorate de Abație. Ultimul lucru de care avea nevoie Isidor era să se abată de la manuale și să improvizeze într-un caz atipic, chiar de la prima sa însămânțare. Crey îl ignorase însă și îi repetase de nenumărate ori că el salvase situația și că, deși recunoștea că își asumase câteva riscuri, era convins că, fără acțiunea lui, amândoi ar fi avut mult mai multe probleme.

— Un lucru trebuie să fie clar. Esența rea a acțiunilor tale a fost aceea că nu m-ai consultat, îi spuse Isidor lui Crey pe un ton împăciuitor.

Guvernatorul făcu o grimasă a plictis.

— Am vrut să avem discuția asta după ce situația era rezolvată. Știam că nu vei fi de acord, că te vei codi și că vei căuta în cărți diferite precedente. Or noi nu aveam timp.

Isidor înghiți cu greutate. Și cuvintele pe care le avea în minte, și nodul care i se pusese în gât când realizase în sfârșit că guvernatorul, pe care îl crezuse un omuleț superficial, era de fapt cu totul altceva.

Semnele pe care ți le dă Domnul Dumnezeul tău sunt mai mult decât clare și știi acum că numai aceia care vor veni din când în când să se închine în Templul Lui vor trăi să-și ducă la împlinire menirea. Cum altfel ai putea explica veștile înfricoșătoare venite de la marginile Câmpiei, care spun că zeci de oameni, odinioară tovarășii, au ignorat mesajele pe care Ustin și însuși Dumnezeu ți le-au revelat și au murit cuprinși de fierbințeală? Și cum altfel ar putea fi înțeleasă vindecarea celor care au bătut în porțile Templului cerșind îndurare și care, în numai câteva zile, s-au pus pe picioare, devenind totodată și cei mai devotați slujitori ai Domnului. E limpede: Dum-

nezeu vrea ca toți copiii săi să se adune în jurul Templului, care să devină centrul lumii voastre.

În timp ce ultimii rătăciți se întorceau la tine, tovarășii tăi au terminat de zidit pereții. Au folosit pietre pentru temelii, așa cum te-a învățat în vis Ustin, și apoi plăci mari de lemn, pe care le-au strunjit cu uneltele pe care însuși Dumnezeu le-a trimis. Mai rău a fost atunci când au terminat, fiindcă în Templu era o beznă absolută și flăcările focurilor nu ajungeau pentru ca oamenii să se poată descurca. Fumul devenea repede înecăcios. Shanya avusese însă ideea de a face câteva spărturi în ziduri ca să iasă fumul și să intre lumina.

Faptul că altcineva avusese revelația asta te-a pus pe gânduri, dar, în lipsa altui semn, ai ajuns să crezi că așa a voit Dumnezeu și, după zile de meditație, te-ai convins chiar că deslușirea către alți semeni a căilor Domnului nu poate fi decât o binecuvântare pentru tine, care, oricum, nu erai în postura de a-I cere socoteală.

Privești cu mândrie și totuși cu oarece neîncredere la ziduri. Pe alocuri s-au afumat și nu mai

sunt frumoase. Lemnul a început să se scorojească... Simți că trebuie să deprinzi ceva nou, să faci ceva cu suprafețele acelea cenușii, care par nemărginite și totodată atât de strâmte...

Crey zâmbea din nou întunericului din cabina sa. Arta divinației se dovedea mai simplă decât crezuse. Se descurcase admirabil și dovedise că Abația avea imense rezerve de inocență în ceea ce privește natura umană. Moartea sensibiliza întotdeauna mințile slabe...

Știa ce dorise să îi reproșeze Isidor. Nu faptul că nu se sfătuise cu el îl durea pe tânărul călugăr. Sufletul său era mai degrabă pârjolit de frica monumentală ca nu cumva populația de clone să intre într-un stadiu al dezvoltării despre care el să nu știe nimic. Crey intuise încă de la început că ordinul augustinian era adeptul căilor de mijloc, al potecilor bătătorite. Abația era o instituție prea veche pentru a mai păstra chiar și un mic strop de fantezie. Teama ei că va ajunge în situația de a lua decizii instatanee și, mai

ales, îngrozitoarea și mercantila frică de eșec paralizau judecata călugărilor. Crey era în schimb adeptul soluțiilor curajoase. Așa fusese mereu și era convins că așa ajunsese și guvernator.

Fusese relativ simplu să trimită pe planetă o capsulă cu viruși de gripă. Sateliții meteorologici erau departe de a se fi stricat, dar nu dorise să riște nimic. Pe vreme călduroasă, gripa nu e la fel de eficientă. Bănuise că, inducând o molimă al cărui remediu se află în Templu, clonele vor crede că Dumnezeu apără numai locul din jurul izvorului tămăduitor și puținii răzleți din Câmpie, posibili adversari politici ai apostolului Laak, fie vor fi murit, fie se vor fi convertit la protoreligia lui. Era un calcul care lui i se părea elementar. Nu înțelegea de ce nu fusese folosit până acum de Abație. Singurul argument de care pomenise pe departe Isidor se referea la posibilitatea descompletării zestrei genetice a populației prin dispariția atât de timpurie a unor întregi linii de sânge. Dar, pe de altă

parte, Crey ținea chiar acum în mână micul proiector, care afișa pe tavanul curb al cabinei sale un capitol anost din *Manualul Însămânțării*. Acolo se afirma limpede că o pierdere de până la 20% din clone poate fi suportată fără riscuri majore.

Crey prefera să pună pe seama neștiinței și lipsei de fantezie refuzul Abației de a trece clonele prin cel mai simplu și mai eficace sistem de generare a religiilor: lupta cu moartea.

Undeva în adâncul minții sale simțea însă că îi scapă ceva, că Abația escamota ceva extrem de bine, că avea un scop de care se simțea foarte aproape, dar pe care nu putea să-l deslușească încă pe deplin fiindcă nu-și imagina ce interes puteau avea călugării augustinieni în a-și prezerva toate liniile genetice inițiale.

Micul guvernator era însă liniștit. Primul experiment îi reușise pe deplin, atât pe planetă, cât și pe stația orbitală. Nu se așteptase ca tânărul călugăr să se dea atât de ușor bă-

tut. Și aici mizase însă pe lăcomie. Era felul lui de a se răzbuna pe reproșurile perpetue ale lui Isidor, care ar fi dorit o sondă mai eficace pentru controlul viselor lui Laak. Când venea vorba despre banii lor, călugării deveneau însă extrem de chibzuiți. A lăsa numai trei sonde hiperluminice pentru un interval de cinci generații era un act de o zgârcenie rară, mai ales că Abația încasase în avans plata pentru însămânțare, și banii aceia ar fi ajuns lesne pentru o mie de sonde. Dacă întreg Universul ar fi avut combustibil pentru o mie de sonde...

Pentru o clipă, Crey se întrebă dacă nu cumva Abația avea acces la comunicațiile derulate de administrația centrală prin intermediul planetei-far Kyrall. Alungă însă repede din minte această eventualitate. Între dinastia Boszt și Abație exista o rivalitate tradițională, greu de ignorat pentru ambele părți. Ordinul augustinian nu a fi riscat deconspirarea corespondenței, apelând la un serviciu imperial.

Guvernatorul privi pe hublou și i se păru că stelele sclipesc vesel.

19

— Spune-mi cum e să fii așa ca tine? întrebă Maria, ațintind asupra lui Rim limpezimea dezarmantă a unei priviri curioase.

— Ce vrei să știi?

Femeia zâmbi și mestecă repede îmbucătura de măr pe care o luase imediat după ce întrebase.

— Am făcut cercetări. Și pe Abate l-am întrebat cine ești.

— Interesant. Și ce ți-a spus?

— Că ești un fel de supersoldat imperial care dorești să îi iei locul, devenind mai bun decât el.

Rim se înclină ușor. Plecăciunea corpului era pentru îndrăzneala femeii. Cea a minții prețuia curajul Abatelui. A dezvălui fraților adevăratul scop al șederii sale în Abație ar fi putut avea consecințe imprevizibile. *Quinții*

erau obișnuiți ca diverse grupuri de oameni să se pună spontan sub conducerea lor.

— În esență, are dreptate. Dar, ca de obicei, a uitat un amănunt, că am de gând să fiu cinstit. Voi juca după regulile voastre...

Râsul Mariei era cristalin și Rim găsi în el un abandon seducător în fața veseliei. Oricine putea râde în acest fel nu avea cum să fie o persoană complicată sau ascunsă.

— Atunci o să pierzi. Nu o să devii niciodată Abate, spuse Maria brusc preocupată de pulpa mărului pe care îl mânca.

— E foarte posibil...

— Trăiesc de multă vreme aici și știu. Nimeni nu a reușit să ajungă Abate decât după ani lungi de penitență și după câteva călătorii în Câmpie... Nu știu de ce, dar simt că tu nu ai atâta timp. Și nici vârsta potrivită...

Rim încercă să-i dea Mariei o vârstă. Ar fi putut avea treizeci și cinci de ani, sau poate mai mulți... Era evident însă că mai putea avea copii și că fusese obișnuită cu munca grea. Palmele ei bătătorite și tenul bronzat

arătau că își petrecea mult timp muncind în grădini. De altfel, asta și spusese Maria despre ea. Muncea în laboratoarele fraților savanți și apoi în grădină. Și totuși, ochiul antrenat al lui Rim putea deslușI ceva artificial în corpul Mariei, o tinerețe nenaturală...

„A vedea lucruri care nu există e primul semn al dragostei" îi spusese odată Rajji. Se referise însă la o planetă pe care trebuia să o cucerească, dar pe care el o găsise seducătoare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum e să fii *quint?*

Rim zâmbi.

— Cum e să fii Maria?

Femeia se așează pe iarbă și privi în sus spre cerul cenușiu.

— Nu știu. Eu nu sunt o persoană atât de importantă încât să mă fi gândit vreodată că merită să-mi înregistrez sentimentele. Iau fiecare zi pe rând...

— Am observat asta. Nu te-a afectat prea tare episodul acela...

Femeia se înnegură.

— Ți-am mai spus. E felul meu de a mă apăra. Violul acela...

— Nu la viol mă refeream. Ci la felul în care au sfârșit cei trei...

— Își meritau soarta, rosti femeia pe un ton sumbru.

— Ciudat. Nu credeam că o adeptă atât de fervență ca tine a doctrinei augustiniene poate fi atât de nemiloasă.

Maria îi întoarse din nou în ochi privirea aceea dincolo de care Rim credea, ba nu, știa că nu se poate ascunde nimic rău.

— Nu e chiar cum spui., Și nu sunt deloc bucuroasă pentru tine. Poate că ar fi bine să ajungi Abate într-o zi și să aduci un suflu nou în ordinul nostru. Dar dacă vei continua să ignori tot ceea ce încearcă frații-teologi să te învețe, mi-e teamă că nu vei face decât să-ți irosești talentele și anii...

Rim rămase gânditor. Era adevărat că nu reușea încă să deosebească religia neo-augustiniană de cea a vechilor creștini.

Dar, pe de altă parte, nici nu reușea să se convingă că misiunea lui depindea într-o asemenea măsură de această înțelegere încât să se îngrijoreze.

Maria îi explică și abia atunci el își aduse aminte că și Abatele îi vorbise odată despre moarte ca fiind una din deosebirile esențiale dintre scrierile Sfântului Augustin cel Nou și cele din tradiția augustiniană clasică. Era meritul întemeietorului Abației acela de a fi înțeles că, de vreme ce liberul arbitru e iluzoriu, iar mântuirea nu poate fi obținută indiferent de faptele pe care le făceai în timpul vieții, atunci ordinea din cetatea Omenească trebuia să fie una dictată de îndatorirea supremă a omenirii, aceea de a-și mântui Dumnezeul, păzindu-l de propria-I nemărginire și mai ales luptând alături de El și de Mesia în ceasul Armaghedonului. În fața unui asemenea scop măreț, viețile oamenilor nu prea contau de vreme ce dispariția fizică a unor indivizi nu putea pune în pericol scopul unic. Călugării erau darnici cu moar-

tea.

Rim gândi că o asemenea lege, care încuraja crima, contravenea tuturor normelor imperiale, care, teoretic cel puțin, ar fi trebuit să prevaleze în fața celor ale Abației.

— Vrei să spui că nu vă pedepsiți criminalii fiindcă au luat viața cuiva?

— Bineînțeles că da. Iar pedeapsa e numai una! Moartea. Atâta doar că nu îi jelim pe morți. Și nici nu ne bucurăm pentru ei. Dar asta ar trebui să-ți fie destul de familiar ție... Moartea nu are nici o importanță de vreme ce adevărata menire a omului e în Cetatea Cerească.

Rim ridică dintr-o sprânceană.

— Tot Imperiul știe că ucenicia unui *quint* începe într-un magazin riussian de amintiri.

— Tot Imperiul știe doar ce vrem noi să știe. Adevărul e că nimeni nu poate prevedea ce va conține pregătirea unui *quint*. Nici măcar maestrul său.

— Da, dar se spune că... ridică din umeri Maria.

— Știu ce se spune, o întrerupse brutal Rim. Că ne duc acolo și ne lasă pe mâna neguțătorilor... Tu ce mai știi?

Femeia își linse buzele cu surescitare.

— Am auzit că acolo vi se aplică o tehnică inventată cu multe secole înainte de primul Exod Stelar, pentru băieții din magazinele de dulciuri. Se zice că vi se dau atâtea amintiri câte puteți absorbi deodată. Și dintre cele mai grozave, din acelea stocate în simbionti care stau ascunși în cele mai adânci tainițe ale pădurilor de pe Riuss. Se zice că vă năpustiți să absorbiți atât de multe încât sfârșiți prin a nu mai fi tentați niciodată să simțiți ceva...

Rim rămase tăcut câteva clipe amintindu-și pădurile incredibile de pe Riuss. Nu se mai gândise demult la anii adolescenței sale.

— Știi destule lucruri...: Realitatea e însă cu mult mai puțin spectaculoasă...

Maria îl privi întrebătoare.

— *Quinți* devin cei care refuză să se aco-

pere pe tot corpul de simbionți.

Femeia rămase cu gura căscată.

De ce am senzația că dă acestui lucru mai multă importanță decât ar trebui? Ce e cu femeia asta?

— De ce am senzația că asta nu era o informație pentru urechile oricui? întrebă femeia într-un târziu, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Pentru că așa și este.

— Și atunci, de ce...?

— Pentru că doresc și eu ceva în schimb.

— Crezi că dețin secrete atât de valoroase încât să compenseze...?

— Nu, deloc. Vreau doar să știu ce e cu împrejmuirea aceea dincolo de care trăiesc tinerii pe care îi păziți...

— Aaa, Satul de Clone? Maria zâmbi.

— Cred că pot să-ți spun. La urma-urmei pot oricând să susțin în fața Abatelui că m-ai amenințat.

Rim rânji într-un fel pe care femeia nu-l găsi deloc agreabil.

— L-am întrebat și eu mai demult pe fratele Abggar, superiorul consistoriului științific, ce se întâmplă cu tinerii aceia și de ce nu pot fi lăsați în libertate. Mi-a spus că sunt bolnavi de o boală contagioasă extrem de virulentă, care se ia prin contact direct și că îi ține într-un fel de carantină.

Dezamăgit, Rim clătină din cap...

— Asta am dedus și eu după numai cinci minte de privit. M-am întrebat însă de ce le zice toată lumea clone.

— Fiindcă sunt clone!...

Fu rândul lui Rim să rămână cu gura căscată.

— Cum adică? Spuneai că au fost adunați din Câmpie pentru că erau bolnavi.

— Da, dar asta s-a petrecut acum multe generații. Vezi tu, boala lor pare să se agraveze când ajung în jurul vârstei de treizeci de ani și, în numai doi ani, mor cu toții. Deși lucrează la asta de mai bine de două sute de ani, frații-savanți nu au fost în stare să obțină un antidot al bolii. De aceea îi donează

mereu, îi îmbolnăvesc din nou și speră să îi poată salva.

Rim scuipă dezgustat.

— Bine, dar asta e o chestie perversă chiar și pentru niște oameni care disprețuiesc viața umană, așa cum o faceți voi.

— Nu e chiar așa. Vezi tu, soldatule, noi suntem convinși că există un număr finit de sfinți. Ar fi mare păcat ca, din cauza nepăsării omenești, să pierdem vreunul. Înțelegi?

— Nici o iotă.

— Și eu am fost nedumerită la început. Abggar mi-a explicat însă mai demult. Boala de care suferă acești oamenii îi transformă, în ultimul stadiu al existenței lor, în niște morți vii. Se comportă de parcă sufletul li s-ar scurge încet-încet și sfârșesc prin a nu mai fi decât niște învelișuri de carne. Când lucrul ăsta s-a întâmplat pentru prima dată, călugării s-au întrebat ce face sufletul atâta vreme cât corpul său pare să mai trăiască. Se pare că mulți dintre frați au ales să creadă că există o șansă, mică e drept, ca sufletele

acestor oameni să se piardă în răstimpul în care carnea lor moare și să nu mai ajungă nicicând în Cetatea Cerească. Or noi nu ne putem permite să pierdem vreun suflet, de vreme ce acela care ne va conduce în Armaghedon nu a fost încă găsit. De aceea, au ales să îi doneze la nesfârșit pentru a-i putea vindeca. Așa vor avea șansa unei morți firești și le vor putea valorifica sufletele.

— E un joc. Nu aveți de unde știi, chiar acceptând că toată aiureala asta cu sufletele e adevărată, că indiferent câte clone îi faceți unui individ, sufletul său se va regăsi în fiecare din ele?

— Asta e una dintre primele învățături ale întemeietorului. „Creează învelișul potrivit din care și sufletul va veni negreșit și ori de câte ori va fi nevoie să îl anime.” Ceea ce fac frații în Satul de Clone nu e cruzime. E bine ca Satul să existe. E o dovadă clară că nici măcar Dumnezeu nu e infailibil atunci când omul își pune în minte să îl înșele.

În mintea lui Rim, câteva lucruri se legară

repede.

— Virusul. Virusul care i-a infectat era distilat aici, în Abație, nu-i așa?

Maria dădu din cap.

— Nu știu... Chiar nu știu.

Și îi întoarse din nou ochii aceia limpezi și sinceri, și Rim renunță la întrebarea care îi stătea pe buze.

20

Aloim intră vesel în chilia Abatelui. Pe fața tânărului călugăr era întipărită o satisfacție care stârni curiozitatea lui Radoslav.

— De ce ești așa de bucuros?

— De ce n-aș fi? Afară e o vreme excepțională, mă simt sănătos și încrezător în viitor, aș putea jura că din icoana de pe hol mi-a zâmbit însuși Sfântul Augustin cel Nou.

Abatele surâse și el, cu amărăciune, întrebându-se dacă superficialitatea lui Aloim sau propriile nesiguranțe îl fac incapabil să se bucure alături de tânărul său amant. Inițierea Mariei fusese un impuls de moment și știa că declanșase un șir de evenimente care nu avea cum să mai fie oprit. Dacă nu ar fi devenit ea însăși conducătoarea Abației, Maria ar fi trebuit ucisă, și, o dată cu ea, și sora ei. Renunțarea la o aseme-

nea armă nu putea fi însă trecută cu vederea de Consiliul Ecumenic și atunci ar fi trebuit să spună tuturor ce greșeală făcuse. Nici o scriptură nu interzicea femeilor să conducă Abația. Lucrul acesta nu se întâmplase însă niciodată, și Abatele știa mai bine decât oricine că și precedentele aveau felul lor pervers de a se transforma în blasfemie și apoi în păcat capital.

Realiză abia prea târziu că își lăsase mintea să hoinărească liber în prezența lui Aloim. Întoarse repede privirea și expresia feței tânărului îi confirmă instantaneu că starea lui de spirit se modificase simțitor. Ochii lui Aloim ardeau cu ură.

— De ce te gândești în felul ăsta la Maria? La care dintre ele? ceru tânărul să știe cu un glas imperativ.

— Prostule! Doar nu-ți închipui...

— Știu sigur ce era în capul tău. Te gândeai la Maria cu speranță și, în același timp, cu dragoste. Și era și teamă în mintea ta! Ce înseamnă toate astea?

Abatele își îndreptă spatele și își încorda mușchii picioarelor. Simțea violența plutind în aer și dorea să fie pregătit. Indiferent cât de mult îl iubea pe Aloim, Abația trebuia să fie mai presus.

— Te asigur că nu e nimic pentru care să te îngrijorezi! Știi bine preferințele mele...

— Nu mă interesează cu cine decizi să ți-o tragi! strigă Aloim, pradă unei furii incredibile. Nu dragoste fizică era în mintea ta pentru Maria. Era speranță, și încredere, și frică deopotrivă.

Dacă ar fi îndrăznit, Abatele ar fi răsuflat ușurat. Știa însă că tânărul putea interpreta semne cu mult mai subtile decât un simplu oftat, așa încât decise să se prefacă furios.

— Pot să știu de ce adopți tonul ăsta? Oare apropierea dintre noi ți-a orbit judecata? Ce speri să obții vorbind astfel?

Ca și cum vorbele Abatelui l-ar fi înmuiat într-un butoi cu apă rece, Aloim își îngustă ochii și rosti cu glas mieros:

— Și oare ce crezi că aștept de la tine?

Abatele se întrebase de multe ori, într-adevăr, care era motivul statorniciei pe care o manifesta Aloim față de el. Mai avusese amanți. Unii nu apucaseră nici măcar dimineața. Vreo doi încercaseră chiar să-l asasineze, iar unul aproape că reușise. Cu mult timp în urmă, un tânăr precum Aloim aproape că îl convinsese să fugă împreună, în Câmpie... Nici unul nu zăbovise lângă el atâta vreme ca Aloim. Abatele era însă destul de bătrân pentru a ști că răspunsul la asemenea întrebări complicate implica de obicei pricinuirea unei dureri însemnate.

— Nu știu... Spune-mi tu!

Tânărul se apropie și întinse mâna încet, până când arătătorul său atinse fruntea Abatelui.

— Te-ai gândit vreodată cum e să fii ca mine?

— De multe ori.

— Dar ți-ai dorit vreodată să fii ca mine?

Radoslav plecă privirea. Acum îl putea lăsa pe Aloim să citească fără frică în mintea

lui. Răspunsul la această întrebare nu era clar nici pentru el. Îl invidiase de multe ori pe Aloim pentru puterea lui de a ști ce simt oamenii cu adevărat. În același timp însă, nu-și putea imagina o lume fără minciună, în care să se confrunte întotdeauna cu ceea ce aveau de spus ceilalți. Anii îndelungați în care fusese Abate îi moleșiseră mintea și se surprindea din ce în ce mai mult ascunzându-se de adevăr în spatele autorității sale. Își aminti că citise undeva că pe Vechea Terra, chiar înainte de Ultimul Război, mandatele conducătorilor erau limitate la unul singur, nu mai lung de patru ani. Fusese o regulă înțeleaptă.

— Nu știu ce să zic, răspunse într-un târziu Abatele. Bănuiesc că afecțiunea mea pentru tine ar trebui să-ți ajungă ca răspuns...

Aloim pufni nervos:

— Rade, nu încerca să îndrepți asupra mea arme de care tu însuți m-ai învățat cum să mă feresc. Tactica asta de a arunca răs-

punsul înspre mine nu o să te ajute de data asta.

Și totuși, cât ești de vulnerabili

— Nu înțeleg ce vrei de la mine... murmură Abatele.

— Să-mi spui dacă ai râvnit vreodată la puterile mele.

— Au fost momente în care mi-am dorit să știu ceea ce simt alții. Și asta nu numai pentru mine, ci și ca să pot conduce mai bine Abația...

Uite, ți-am dat ce ai dorit, nesăbuitule! Cui o să-i servească acum întrecerea?

— Înseamnă că aș fi un bun Abate! strigă Aloim.

— Știu ce vrei să spui! tună Abatele. Slăbiciunea mea pentru tine nu mi-a întunecat chiar de tot judecata! Te înșeli însă dacă îți închipui că apropierea noastră va fi de-ajuns ca să-mi iei locul.

Aloim păru pentru o clipă descumpănit de felul în care sunase rostirea de către Abate a celei mai tainice și totodată ambigue ambiții

ale sale. Nu îndrăznise până atunci să o enunțe nici măcar în mintea sa. Francheța Abatelui îl făcu să sesizeze că mersese destul de departe. Sondă disperat mintea bătrânului în căutarea violenței. Ca niciodată însă, poate din cauza emoției, poate din pricina vreunei puteri secrete a Abatelui, nu putea afla nimic.

— Ți-e frică, Aloim. Nu mai vezi nimic... Asta pentru că bați la uși deschise! Ești precum răpitorii aceia din istoria Vechii Terre care nu puteau vedea decât prada în mișcare. Tu nu poți percepe decât gândurile pe care cineva dorește să și le-ascundă. E o mare slăbiciune, Aloim. De aceea nu sunt sigur că vreau să fiu ca tine.

Zâmbind, bătrânul se așează în jilțul din fața ferestrei, locul său obișnuit pentru meditație.

Aloim își scutură capul, mișcându-și pletele...

Sfinte Augustine, ce păr! Iartă-mi slăbiciunea căci din ea izvorăște păcatul pe care sunt pe cale

să-l comit.

— Ai recunoscut! se bâlbâi Aloim. Ai recunoscut că un Abate cu puterile mele ar fi de un deosebit folos Abației.

— Desigur... Darul tău ar fi de folos oricărui conducător. Ba chiar unii dintre ei ar putea să-l folosească pentru a îndeplini voia celor mulți... Nu știu de ce însă mi se pare că tu, Aloim, ești mai degrabă aplecat să-ți folosești puterile pentru eliminarea adversarilor...

Tânărul clătină din cap.

— E nedrept să faci o asemenea presupunere!

— E treaba mea să fac presupuneri. Le spun inspirații divine.

Aloim tăcu. Abatele îl lăsă să se cufunde în amărăciunea a ceea ce el credea că e o înfrângere și, când simți că liniștea din încăpere începea să zumzăie, vorbi încet, dar cu glas aspru.

Avea să îi acorde lui Aloim o șansă. La urma-urmei, Mariile nu erau cu nimic mai

bune decât tânărul lui amant pentru a-i succeda la conducerea Abației. Îi spuse că avea să îi dea șanse egale cu ale Măriilor în a-i urma la conducerea Abației.

— De fapt, discuția asta nici nu ar trebui să aibă loc. Ești încă tânăr și în putere și ne vei mai conduce mulți ani de-acum înainte, protestă fățarnic Aloim, după ce Radoslav termină ce avea de spus.

— Nu e niciodată prea devreme să-ți scrii testamentul.

— Poftim?

— E o veche vorba terrană. Nu-ți bate capul.

Aloim deveni încrezător și, după câteva proteste formale, îl întrebă direct:

— Să înțeleg că vrei să pui la cale un fel de întrecere între mine și Marii pentru a-l alege pe acela care îți va succeda?

Abatele îl privi fix, concentrându-se într-un punct aflat în centrul frunții tânărului. Ce ironie! Dorea un concurs. Abatele se întrebase de multe ori de ce persistau oame-

nii în a-și imagina că alegerea liderilor se baza întotdeauna pe un fel de întrecere? El unul simțea că, și dacă nu ar fi fost atât de atașat doctrinei Sfântului Augustin, ar fi crezut că nu se poate ajunge în postura de a conduce oameni decât dacă soarta îți este predestinată încă de la naștere. Conducătorii sunt oameni bizari, care, deși prețuiesc mai mult decât ceilalți liberul-arbitru, fug precum orbii să-și împlinească destinul. Iar Aloim era un alt exemplu trist în acest sens. Dacă succesiunea ar fi fost cu adevărat o luptă, o întrecere, Mariile l-ar fi sfârtecat pur și simplu. În plus, Abatele era un mare amator de istorie terrană. Știa că Ultimul Război avea drept cauză profundă tocmai întrecerea asta între liderii ratați, cursă stupidă numită pe vremuri democrație. Își iubea prea mult Abația pentru a face această greșeală.

Dădu să îi explice și lui Aloim toate astea, dar se opri brusc. Tânărul nu părea pregătit pentru asemenea gânduri.

— Deși eu nu o văd ca pe o întrecere, am

să-ți dau aceeași șansă ca și lor. Am să-ți împărtășesc cel mai bine păstrat secret al Abației. Te-ai întrebat vreodată care este zestrea genetică pe care o reproducem mereu în Satul de Clone?

— Știi bine că da. Te-am întrebat și pe tine.

— Iar eu nu ți-am răspuns pentru că asta este provocarea ultimă a unui Abate. Nici noi nu știm care au fost oamenii pe care i-a selecționat Sfântul Augustin cel Nou. Știm în schimb cine sfârșește primul prin a se jertfi și a ajunge direct în Alambicul de Dumnezei.

— Ce vrei să spui cu „primul”?

— La fiecare recoltă, invariabil, o singură clonă își asumă rolul de salvator al celorlalte și își încheie viața jertfindu-se pentru ceilalți. E clona Sfântului Augustin ce Nou.

Aloim căscă gura, ochii îi ieșiră din orbite și bolborosi ceva care semăna cu o rugăciune. Se împletici cu greu până ajunse să se așeze pe pat și aproape că se prăbuși pe salteaua subțire.

— Vrei să spui că...?

— Vreau să spun că Sfântul Augustin e mereu printre noi în feluri pe care nu le putem înțelege. Dar faptul că e mereu acela care însămânțează Lumile Agricole, numai pentru ca, o dată întrupat acolo, să se jertfească din nou, ne dă puterea și speranța, ne face să fim ostașii lui de-a pururi.

— Dar, dar... E o blasfemie! Să-l jertfești mereu... bolborosi Aloim.

Pe frunte îi înfloriseră broboane de sudoare.

— Sfântul Augustin cel Nou și clonele sale nu fac decât să parcurgă, de sute de ori, același drum. Destinul fixat de însuși Dumnezeu atunci când l-a trimis pe lume. Poate și de aceea religia noastră e atât de puternică. Suntem în posesia singurului sfânt care nu încetează să facă minuni, mereu și mereu, aproape ca o mașină.

— Și de unde îl clonați?

— Într-un loc în care nu vei ajunge prea curând, sau nu vei ajunge niciodată dacă nu

îmi vei succeda, există o raclă în care avem pletele Sfântului Augustin cel Nou. De acolo, o dată cu fiecare nouă populație de clone, luăm câte un fir și-l clonăm pe Mesia. Pletele Sfântului Augustin sunt într-un fel singura și cea mai solidă temelie a Abației.

Aloim rămase tăcut câtăva vreme, cântărind implicațiile celor spuse de Abate și mai ales felul în care ar fi putut face ca informația aceea să fie folosită cât mai eficient în favoarea sa.

— Și le-ai zis asta și Mariilor?

— Ele au avut alt indiciu. Ți-am spus că nu cred că succesorul meu trebuie stabilit printr-o întrecere. Să spunem că aveți șanse egale acum.

Fața tânărului se înnegură.

— Dar mai am atâtea de aflat! Cum faci ca Augustin, cel care se jertfește aici, să se întrupeze exact pe o Planetă Agricolă și apoi să se jertfească din nou, acolo? Ce se mai află lângă racla cu pletele Sfântului Augustin? Nu se poate ca ăsta să fie singurul secret!

Abatele zâmbi cu o tristețe fără margini. Știa că pierduse o ființă dragă.

— Nu insista, Aloim. Ai exact ceea ce-ai dorit, o întrecere în care ai șanse egale cu ceilalți. Mă întreb însă dacă îți dai seama că e o întrecere în trei?

— Ce vrei să spui?

— Rim pare cel puțin la fel de capabil ca oricare dintre voi să devină Abate.

— M-ai întrebat dacă nu cred că un Abate cu calitățile tale ar putea duce ordinul nostru spre menirea sa ultimă, aceea de a-l apăra pe Dumnezeu de propria-I nemărginire. Te-ai gândit însă vreun moment cum ar fi să avem un Abate cu calitățile lui?

Bătrânul lăsă această perspectivă să se învârtă în mintea lui

Aloim și continuă pe neașteptate:

— Ai să-mi spui că nu are credință. Nici voi n-aveți, așa cum poate nici eu nu am destulă. În cazul lui însă mai există șansa de a-l converti, de a-l aduce pe calea Sfântului Augustin. Voi...

— Deocamdată accept ceea ce mi-ai spus. Dar, ca să fiu convins că îmi spui adevărul, trebuie să-mi răspunzi la o ultimă întrebare.

— Spune! îl îndemnă Abatele cu un gest larg.

— De ce tocmai acum și tocmai tu te-ai gândit să revoluționezi succesiunea abaților?

Bătrânul zâmbi din nou, ridicându-și privirea la cer. Știa că Aloim ar fi simțit orice nuanță de minciună din vorbele sale. Era mulțumit. Nu numai că putea spune adevărul, dar urma să zică un lucru care îl va fi eliberat de o tensiune groaznică.

— Aloim, băiete, îți spun toate astea pentru că sunt convins că voi fi ultimul Abate.

21

Rim nu mai avea nici o îndoială în ceea ce privea importanța Satului de Clone, dar ezita încă să pătrundă în el. Analizase cu mare atenție împrejmuirea înaltă și găsise cel puțin trei locuri prin care ar fi putut să se strecoare cu ușurință înăuntru, fără a fi văzut de cineva. Oricum, în noua sa postură de locotenent, nu avea cum să fie oprit de gărzi indiferent unde ar fi mers prin Abație. Rim presimțea însă că lucrurile nu ar fi stat tocmai pașnic dacă ar fi fost surprins sărind gardul Satului de Clone.

Exista desigur pericolul ca boala despre care îi vorbise Maria să fie adevărată și contagioasă, deși el se îndoia de întreaga povestire a femeii. De fapt, chiar senzația aceea că se depune foarte mult efort pentru a-l îndepărta de Satul de Clone îl făcuse să se gân-

dească la felul în care ar fi putut pătrunde acolo.

De la înălțimea foișorului de pază în care stătuse aproape întreaga zi, Rim analizase Satul de Clone. Era construit în jurul unei clădiri ciudate, care părea extrem de veche și care contrasta prin masivitate cu barăcile umile în care stăteau clonele. Încercase să-l întrebe pe unul dintre frați, care părea să aibă o atitudine ceva mai binevoitoare față de el, ce adăpostea bastionul acela, dar singurul răspuns pe care îl primise fusese o privire răutăcioasă și un comentariu care încerca să îi sugereze că nu se poate afla totul despre Abație în doar două luni.

Furia care îl cuprinse la amintirea momentului în care trebuise să facă față aroganței celuilalt îi dădu ultimul imbold de care avea nevoie. Sări în picioare și se îndreptă cu mersul său felin către cel mai apropiat dintre locurile pe unde știa că poate pătrunde în Satul de Clone. Escaladă gardul și, din vârful lui, sări departe între tufișuri. Aterizăa

ghemuit și se rostogoli cât mai departe de sursa zgomotelor inevitabile pe care le făcuse în cădere. Ascultă încordat, cu mâna pregătită să scoată lama de accun. Precauțiile lui erau însă zadarnice. Nimeni nu părea să fie pe-afară. Se adăposti repede în umbra primei colibe care îi ieși în cale. Cu precauții infinite, privi înăuntru. La umbra unei lămpi de veghe putu să deslușească siluetele contorsionate prin somn a doi bărbați care dormeau în paturi diferite.

Pe măsură ce înainta spre ținta expediției sale, devenea din ce în ce mai sigur pe el însuși. Își îndreptă umerii și își reluă mersul său obișnuit, încercând să prindă toate sunetele din jurul său. Nu se auzea nimic suspect. Noaptea liniștită și călduță își striga pacea prin vocea răzleață a vreunei păsări. Gândi pentru o clipă că strigătul acela ar fi putut fi un semnal, de vreme ce el nu cunoștea cum ar fi trebuit să cânte păsările pământene, dar elimină repede această eventualitate.

Clădirea nu era foarte mare. Semăna cu ceea ce credea el că trebuie să fi fost o veche biserică terrană. Căută preț de minute bune o altă intrare în afara ușii grele de lemn prinsă în bare groase de fier. Tocmai se pregătea să încerce să deschidă încuietoarea grea care fereca ușile înalte, când dinăuntrul bisericii auzi glasuri și pași care se îndreptau spre el. Cu o mișcare care ar fi scăpat oricărui ochi omenesc ce s-ar fi întâmplat să privească, Rim sări ireal de sus, se prinse de o grindă și se ascunse în întunericul unei prelungiri a acoperișului, acolo unde cupola se termina cu un fel de copertină precum un cozoroc, menit probabil să apere ușile de ploaie. Exact când terminase să se adăpostească, auzi zgomotul unei chei și apoi un scârțâit ușor. Ușa era întredeschisă.

Erau doi bărbați, și după voce păreau beți.

— Auzi, crezi că or să vină toate trei astăzi? Că eu am cam băut și...

Restul frazei se pierdu într-un zgomot gutural care se dorea probabil un hohot de

râs.

— Lasă, Dimir, că doar noi le dăm lor de băut. O să facă ce-o să le spunem noi. Îți spun eu însă că după ce-o s-o vezi pe-aia mută...

— E mută?

— Nu, dar în mod sigur a învățat-o mama ei că nu e bine să vorbești când ai ceva în gură. Hai mai bine să aranjăm pledurile alea. E al dracului de frig în căsoaia asta, nu știu de ce. Anul trecut m-am zbenguit cu Ursula până am făcut pneumonie... Mă tot întrebam eu de ce curva dracului nu voia să stea ea jos. Da' nu-mi pare rău. În seara aia i-am...

Vocile se depărtară până când începură să răsune dintr-un loc pe care Rim îl presupunea a fi undeva în partea cea mai depărtată a clădirii. Era evident că bărbații pe care îi ascultase mai devreme erau călugări augustinieni. Nu îi văzuse însă intrând în biserică și asta însemna fie că rămăseseră acolo încă de cu seară, fie că între clădirea aceea și Abație exista un tunel secret. Opta imediat pentru

cea de-a doua soluție și cumpăni preț de câteva clipe dacă ar fi meritat să încerce să îi ucidă pe cei doi pentru a putea explora apoi tunelul. Zvonul unor pași furișați îl făcu însă să privească iarăși în jos. Izvorâte parcă de niciunde, trei siluete feminine se strecurară pe ușa întredeschisă.

Rim zâmbi fugar. Abația era un exemplu superb despre felul în care funcționa cea mai veche și mai eficientă dintre toate înșelătoriile cu scop militar: a prezenta un lucru necunoscut ca și cum ar fi unul banal. Știuse încă de la început că Abația nu era defel un loc care să semene, măcar și pe departe, cu ceea ce desemna numele ei. În ciuda perseverenței cu care călugării au-gustinieni insistau asupra caracterului sacru, postcreștin, al ordinului lor, nu era nimic religios în ceea ce făceau ei. Rim credea chiar că, dacă Dumnezeu ar fi putut fi violat în cele mai intime resorturi ale ființei lui, probabil că ordinul augustinian era entitatea cea mai aproape de această performanță din întreg

Universul cunoscut. Deși știuse încă de la început la ce să se aștepte, Rim acționase greșit în cazul violului Mariei și se simțea uimit de orgia care se desfășura în biserica de sub el.

Și mai simțea ceva. Viermele îndoielii care îi rodea sufletul făcându-l să se întrebe dacă Maria îl mințise cu privire la boala clonelor sau pur și simplu era și ea parte a unei înșelătorii mai cuprinzătoare.

Fără zgomot, *quintul* se prelinse pe lângă unul dintre stâlpii de susținere și se strecură la rândul lui în clădire. În centru, luminat palid de câteva luminări, se găsea un fel de altar făcut din piatră cenușie, fără nici un ornament. În partea de sus era sculptat un bărbat cu barbă, care avea gravat un cerc pe frunte. Trunchiul bărbatului se transforma însă într-un fel de masă, în care era săpat conturul unui om. În acel contur stătea una dintre femei, oferindu-se unui călugăr care se cufundase cu capul între picioarele ei. Celalalt călugăr era ocupat să smulgă haine-

le de pe o altă femeie care i se opunea numai în măsura în care gesturile lui o împiedicau că bea dintr-un recipient de pământ ars. A treia femeie se depărtase binișor și bea fără să se oprească, aruncând însă în același timp priviri furișe celor două cupluri.

Convins că ceilalți nu au timp de el, Rim începu să analizeze pereții plini de obișnuitele basoreliefuri din Abație, numai că că bărbatul de pe altar apărea în mai toate din ele în chip de mântuitor.

Sfântul Augustin cel Nou?

În rest, în afara stranelor care ocupau pereții laterali și în dosul cărora se ascunsese Rim, uriașa încăpere era goală și lipsită total de orice altă sursă de lumină. În cel mai depărtat capăt însă se putea vedea cum o lespede imensă de piatră descoperea capătul unui tunel. Rim clătină din cap. Avusese dreptate. Biserica aceea comunica printr-un pasaj secret cu una dintre clădirile Abației, probabil cu biblioteca. Rim se concentra asupra vorbelor celor cinci.

— Cum te cheamă, frumoasa mea?

— Alidaria, voinicule... Dar de ce vrei să știi cum mă cheamă?

— Fiindcă mama mi-a spus să nu mă culc niciodată cu necunoscute, spuse cu glas îngroșat de băutură unul dintre călugări.

Femeile râseră și ele, în timp ce celălalt bărbat era prea ocupat să o posede pe cea care stătea pe altar.

— Alidaria, măi fato, știi tu ce păcătoși sunt ăia doi de-acolo? Știi tu că necinstesc însuși Alambicul de Dumnezei?

Rim deveni brusc atent. O asemenea denumire nu putea fi purtată decât de ceva cu adevărat important.

— Dacă e să mă asculți pe mine, ei bine, piatra aia parcă ar fi făcută pentru îndeletnicirea ălora doi, dar l-am auzit de nu știu câte ori pe însuși Abatele nostru spunând că este extrem de importantă pentru Abație, că fără ea...

Rim întoarse fulgerător capul spre ușă, ducând mâna la sabie. Auzul său amplificat

de implanturile neurale îi semnaliza că cineva se apropie pe furiș de biserică. Evaluă repede distanța și intră instantaneu în modul de luptă. Se năpusti pe lângă ușă și văzu la câțiva metri depărtare un tânăr lipit de ziduri. Știa că din cauza întunericului ar fi fost greu de văzut chiar și dacă s-ar fi mișcat normal, așa încât reuși să arunce o privire intrusului. Figura lui i se întipări în minte. N-avea timp însă să vadă care va fi urmarea incidentului pe care îl presimțea. Fără a ieși din modul de luptă fugi înapoi și trecu precum o umbră peste gard. Adormi cu gândul la ce ar fi putut reprezenta Alambicul de Dumnezei.

A doua zi, dis-de-dimineață, auzi bătăi în ușa chiliei sale. Sări în picioare și așa cum era complet gol, deschise brusc ușa. Speriat de furia mișcării, Aloim aproape că se lipi de peretele opus al culoarului.

— Rados... Abatele, vreau să spun... vrea să te vadă.

Fără nici o vorbă, Rim începu să se îm-

brace, aruncându-i tânărului, din când în când, câte o privire piezișa.

Nu e numai sperietura... Probabil ca e homosexual. Și îi spune pe nume Abatelui... Ce moșneag pișicher!

Abatele stătea în fotoliul său favorit și privea la dimineața mohorâtă când Rim intră și își înclină foarte puțin capul, pentru a rămâne apoi tăcut în mijlocul biroului. În spatele său, Aloim își făcea de treabă, aranjând niște cărți pe un raft.

Într-una din zilele astea o să moară, dacă se încăpățânează să mai stea în spatele meu.

— Un eveniment extrem de grav s-a petrecut aseară în Satul de Clone, începu Abatele pe un ton obosit.

Rim ridică sprâncenele...

— Dacă vă închipuiți că am vreun amestec...

— Nu te repezi, îl întrerupse Abatele. Doi dintre călugării noștri, însărcinați cu căratul hranei, au fost găsiți morți în biserică... Probabil asasinați...

Rim tăcu, întrebându-se dacă e bine să spună ce știa de la Maria despre Satul de Clone.

— După cum cred că ți-au spus frații noștri, clonele din Sat au o boală extrem de gravă, un soi de degenerescentă genetică declanșată o dată cu atingerea vârstei de treizeci de ani. Boala nu se ia decât prin contact direct. De-a lungul anilor am stabilit că e imposibil să se transmită altfel. Cu alte cuvinte, te poți plimba liniștit prin Satul de Clone atâta vreme cât nu dai mâna cu vreun locuitor de-al său.

— E ciudat, spuse Rim. Întâi pentru că nu mi-a spus nimeni și apoi pentru că nu ați reușit să îi dați de capăt. Doar sunteți cei mai iscusiți biologi ai Imperiului!

— Mda, așa poate părea pentru un străin. Odată, când voi avea timp, o să-ți explic ce alte roluri mai îndeplinește pentru noi Satul de Clone. Cert este însă că deocamdată trebuie să știi că folosim biserica ca pe un soi de ecluză. Clonele au datoria să o încuie

seara, noi intrăm printr-un tunel care pleacă din subsolul bibliotecii și lăsăm acolo toate lucrurile de care au nevoie clonele. Frații noștri părăsesc imediat biserica și, în zori, clonele vin să-și ia alimentele și hainele. Așa ar trebui să fie...

În biroul Abatelui se lăsă o tăcere grea.

— Noaptea trecută, se pare că frații însărcinați cu aprovizionarea au decis în chip cu totul inexplicabil să încingă o orgie. Și asta deși știau că orice contact cu clonele este mortal... Actul lor e peste puterea mea de înțelegere.

Abatele se opri, lăsând impresia că meditează.

— Să înțeleg că au murit din pricina bolii...?

— Nicidecum. Au fost asasinați. Amândoi au gâtul frânt. La fel și o femeie.

Rim ar fi zâmbit dacă și-ar fi putut permite acest lux. Teoria Abatelui stătea cumva în picioare, dar, dacă lucrurile fuseseră într-adevăr așa cum spunea el, părea foarte

puțin probabil ca în decursul generațiilor în care ordinul augustinian recrease clonele doar pentru a încerca să le vindece să nu se fi produs nici o contaminare accidentală. La urma urmei, singurul simulacru de ecluză era o biserică veche și un tunel prin care oricine putea intra. Începea să fie din ce în ce mai convins că, în Sat, clonele nu erau deloc bolnave. Se hotărî însă să facă jocul Abatelui până la capăt.

— Atunci, pericolul la care acești nesăbuiți au expus întreaga Abație este imens. Dacă se îmbolnăveau...?

— De generații trăim cu spaima asta, spionule, și nu am reușit niciodată să o risipim. De aceea, m-am gândit să te pun pe tine responsabil peste anchetă, să descoperi cine este ucigașul și, pe de altă parte, să te gândești la o modalitate mai eficientă de a ne feri de asemenea contaminări. O să ți se dea tot ceea ce o să ceri. Aloim va fi răspunzător de asta. Aștept raportul tău în cel mult două săptămâni.

Ce pui la cale, Sfinția Ta? E prea simplu!

Rim aprobă în tăcere și ieși din biroul Abatelui.

— Și eu ce să înțeleg din asta? se grăbi Aloim să șoptească imediat ce Rim închisese ușa.

— Nimic. Nu e treaba ta să înțelegi.

Abatele își ridică privirile spre tavan. Era greu să spui de multe ori unde era *quintul*. În schimb, era tare simplu să spui unde nu este. Aloim venise în urmă cu câteva zile cu ideea de a-l urmări pe Rim. Era o întreprindere complicată, dar la ea concurau cu plăcere toți frații. Mai bine de o oră, în noaptea trecută, Rim lipsise din Abație. Singurul loc în care s-ar fi putut afla era deci Satul de Clone. Iar evenimentele de acolo nu aveau cum să fie străine de el.

Bătrânul își freca mulțumit palmele. Totul se brodise perfect. Stin năvălise în toiul orgiei exact în momentul în careîn biserică intrau trei frați-ostași împreună cu Maria, trimiși de Aloim care înțelesese că trebuie să

apere Alambicul de privirile indiscrete ale *quintului*. Turbați de furie și căutându-l pe Rim, călugării îi executaseră scurt, cu mâinile goale, pe cei doi frați și omorâseră și clonele. Maria îl liniștise pe Stin spunându-i că acela era prețul care trebuie plătit pentru ca semenii lui să creadă în continuare că boala pe care o aveau se putea vindeca. Nimeni nu îl văzuse pe Rim, dar Abatele nu se îndoia că el fusese martor măcar la o parte din evenimente.

— Pot totuși să știu de ce l-ai însărcinat cu ancheta asta?

— E simplu, zâmbi Abatele. Am vrut să îi dau și lui un avantaj, așa cum ți-am dat și ție. Ți-am spus că nu mă pot opri să cred că poate fi un Abate destoinic.

— Dar va intra la Alambic și...

— Ți-am spus că sunt convins că a făcut-o deja.

— Nu poți fi însă sigur!

— Credința, Aloim, are încă multe secrete pentru tine. Calea pe care am apucat-o e

clară. Dumnezeu însuși îndreaptă lucrurile spre Armaghedon. Crede-mă! A fost acolo. Și e mai bine să afle ce vrem noi să afle decât să continue să cerceteze singur, rosti Radoslav cu glas obosit.

— Dar va afla ce e Alambicul, repetă disperat Aloim.

— Nici măcar eu nu știu prea bine ce e Alambicul, în afara unei pietre sculptate. Dacă va afla mai mult de atât, poate că într-adevăr merită să vă conducă după ce eu nu voi mai fi, zâmbi Abatele.

22

Cei trei bărbați se strecurau în umbra clădirilor dărăpănate din ceea ce fusese odinioară un oraș falnic. Se îndreptau spre o zonă în care scanerele lor indicau o activitate foarte intensă a unui grup destul de mare de oameni. Până acolo însă trebuia să fie atenți la orice umbră. Clădirile abandonate și pe jumătate dărâmate puteau ascunde absolut orice. Le era frică tocmai de ceea ce ar fi putut scăpa scanerelor.

— Sire, nu-mi place deloc planul ăsta! Orașul ne limitează opțiunile.

Kasser privi spre Mos și se gândi că în îngrijorarea bătrânului soldat era mai multă grijă pentru el decât văzuse vreodată în ochii fiului său.

— Apreciez cunoștințele tale tactice, Mos, dar trebuie să recunoști că ele sunt cumva

clasice. Încă dinaintea erei spațiale, oamenii știau că a te baricada înseamnă să pierzi inițiativa și, implicit, războiul. Trăim vremuri în care trebuie să fim mai subtili. Bieții terrani nu au cum să ne rănească în vreun fel...

Mas își drese vocea încetișor.

— Hmmm, nu cred că la prăpădiți precum cei de-aseară se referea Mos.

Kasser își întoarse capul și își privi celălalt tovarăș. Taciturn ca de obicei, era probabil cel mai eficient om pe care îl cunoscuse vreodată. Ca și Mas abandonase, din motive despre care nu îi vorbise niciodată, antrenamentul de *quint*. Dacă îl întrebai despre tinerețea lui, spunea doar că e tare norocos fiindcă a apucat să trăiască.

— Vă e frică de Vassur? Credeți că își va părăsi Abația ca să vină după noi?

Mos încuviință din cap.

— Ăsta e avantajul de a cunoaște tacticile, se grăbi Kasser să îl liniștească. De unde știi că nu mizez tocmai pe faptul că ne va căuta?

— Nimeni nu-și poate dori să fie vânat de

un *quint*, rosti Mos cu conștiința faptului că rostise un truism perfect.

Fostul împărat își permise un hohot scurt de râs, pe care și-l termină însă în barbă, pentru a nu vedea privirile pline de reproșuri pe care nu se îndoia că i le aruncă tovarășii săi, dar care erau ascunse de întuneric.

— Problema voastră e că v-ați obișnuit cu adversari care nu vă sunt pe măsură. Cred că îi cunosc bine pe *quinți* și vă asigur că noi trei formăm un grup pe care orice *quint* se va gândi de două ori înainte de a-l ataca.

— De ce?

— Fiindcă eu unul sunt un Boszt, pentru numele lui Dumnezeu, și va ezita îndeajuns când va fi să mă omoare pentru ca voi să-l puteți omorî mai întâi.

— Mda, murmură Mos. Bun plan. Ce te faci, Sire, dacă ne omoară pe noi primii și abia apoi se îndreaptă?...

Hohotul de râs al lui Kasser stârni de această dată nu numai ecouri. De după un colț se auzi sunetul sec al încărcătorului unei

arme cu proiectile. Se aruncară instantaneu la pământ și se rostogoliră la adăpostul unui demisol dezafectat. Așteptară înfrigurați să se deschidă focul asupra lor. Liniștea nopții era tulburată doar de zgomotul îndepărtat al unei muzici bizare.

— Hai să mergem, spuse Mos într-un târziu. Probabil că ni s-a părut.

— Am stat ascunși, ca niște babe fricoase, se plânse Kasser.

Folosiseră scoate-ochi. Încă de la plecare se puseseră de acord că arma aceea era probabil cea mai potrivită pentru Vechea Terra. Ea consta în niște proiectile autonome, de forma unor ace din oțel care, o dată lansate, se opreau în ochii adversarilor. Erau interzise în Imperiu, dar Mos și Mas țînuseră foarte mult să le ia cu ei fiindcă erau siguri că ultimul lucru la care s-ar fi așteptat oamenii Câmpiei erau asemenea proiectile.

Mos lansase asupra unui grup de călăreți care se vedeau în zare peste o sută de asemenea proiectile. Căzuseră ireal de repede

de pe caii care continuaseră să alerge, câțiva dintre ei ajungând chiar să fie prinși de Mas. Animalele se prăpădiseră însă în vadul de sub un pod dărâmat, acolo unde îi atacase un trăgător singuratic. Mos îl văzuse o secundă prea târziu și raza laser tăiase picioarele tuturor celor patru cai pe care îi luaseră. Mas era de părere că avuseseră noroc. Știind o parte din ceea ce avea să le rezerve viitorul, Kasser nu se grăbea să îi împărtășească părerea.

Intrară în magazinul de artefacte pe ușa principală. Îl găsiseră cu greu, după ce rătăciseră preț de mai bine de o oră printr-o regiune ceva mai civilizată a orașului, în care se mai foloseau încă aeroglisoare iar iluminatul stradal aproape că funcționa normal.

În câteva secunde, pe o ușă din spate năvăliră câțiva bărbați înarmați care se opriră însă privind țintă la containerul pe care Kasser îl ținea la vedere.

— Sper că recunoașteți semnul ăsta! strigă Kasser punând degetul sub cele trei triun-

ghiuri luminoase care semnalizau în întreaga Galaxie australul. Un singur foc de armă și jumătatea asta de planetă ajunge dincolo de Centauri...

— Și de unde știm că nu ne minți? se răsti un bărbat cu înfățișarea războinică.

— Puteți risca, domnilor... Deși mă îndoiesc că veți apuca să trageți. Tovarășii mei sunt renumiți pentru iuțeala lor de mână.

— Cred că îți dai seama că nu mai poți acum să părăsești planeta cu australul la tine. Chiar dacă eu...

— Nici nu intenționez să o fac! Australul ăsta e recompensa pentru cel care îmi aduce un artefact valoros.

Destinzându-se și ieșind din întunericul în care se ascunsese până atunci, un bărbat înalt, cu părul lung și alb, gol până la brâu și care purta în mâini un fazor ridicol de mic în comparație cu trupul lui imens, păși spre cei trei.

— Sunt Alarik și, dacă aveți într-adevăr nevoie de artefacte, ați găsit locul cel mai

nimerit. Mai ales că aveți și ce oferi în schimb.

Alarik se dovedi o gazdă perfectă, dar și un negociator de forță. Timp de trei zile încercară zadarnic să îl convingă să adune cât mai mulți negustători de artefacte.

— Nu e drept și nici înțelept să facem așa ceva, tot repeta el.

— Mi-e teamă însă că asta e ultima mea decizie, îl anunțase într-un târziu, exasperat, Kasser.

— Bine, dar de ce să inviți o întreagă planetă să te asasineze pentru averea pe care o porți în container? Chiar dacă eu nu aș putea să fac rost de ceea ce ai nevoie, e mai înțelept să mă lași pe mine să negociez. Nu m-ar bănui nimeni, protestă Alarik.

— Îți spun pentru ultima dată. Nu știu exact ce caut.

— Nu ai nici măcar un indiciu?

Kasser clătină din cap.

— Și atunci cum vei ști că ai găsit ceea ce cauți? se miră pământeanul.

— Pur și simplu voi ști.

Alarik se plângea tot timpul și povestea cum oamenii săi de încredere îl informau că toți aventurierii din Câmpie porniseră spre magazinul lui, de parcă dugheana aceea ar fi devenit centrul Universului. Atrași de comoara care se nimerise să ajungă în Câmpie și mobilizați de vestea care se răspândea cu repeziciune, toți șefii de clanuri se pregăteau să ia orașul cu asalt.

— Nu-ți face griji, îi spuse Kasser lui Alarik, când acesta veni într-un suflet să îi anunțe că, pe străzile din nord, se ridicaseră deja baricade pentru ca nu cumva containerul cu cea mai prețioasă substanță din Univers să iasă din oraș.

— O să-i alunge armata imperială...

— Cum așa? dori să știe Alarik, căruia îi pierise toata paloarea de pe față.

— Doar nu crezi că am australul de pe vreun asteroid pe care l-am moștenit de la tata... De fapt, tata mi-a lăsat toți nenorociții de asteroizi ai Universului.

— Atunci pot să știu și eu de unde...?

— L-am furat împreună cu Mos și cu Mas de pe o navă imperială.

Alarik se prăbuși pe un scaun. Ceea ce păruse la început o lovitură norocoasă se transforma încet-încet în coșmarul vieții sale.

— Armata imperială nu va întârzia să ne caute ca să recupereze ce e al ei, spuse Mas, deși nu era foarte clar cui anume se adresa. Probabil operatorul psiacului și-a revenit deja.

Kasser zâmbi subțire.

— După cum vezi, scumpule Alarik, în loc să-ți cheltui toți banii înțesând locul ăsta cu fel de fel de arme jalnice, ai face mai bine să îi chemi pe colegii dumitale la o licitație. La cea mai mare licitație de pe Vechea Terra.

— Bine, dar măcar un procent, ca organizator... Kasser sări în picioare și spuse pe un glas șuierat:

— Uite ce e! Din motive pe care nu le cunoști, suntem cu toții în pericol, iar lăcomia

ta e de-a dreptul supărătoare. Nu mă sili să mă dispensez de serviciile tale!

Dregându-și glasul, Mas vorbi din nou, cu un ton impersonal, de parcă nu s-ar fi adresat cuiva anume:

— Contrabandiștii ne-ar putea fi de mare ajutor. Dacă vine armata și trebuie să ne apărăm australul, atunci va fi nevoie de cât mai mulți luptători...

În mai puțin de două ore, spațiul restrâns al magazinului era înțesat de figuri dintre cele mai ciudate. Ciungi siniștri și ființe superbe, produse ale celor mai noi tehnici de inginerie genetică, femei și bărbați se înghesuiau deopotrivă să vadă cum pot pune mâna pe austral.

Kasser se urcă pe o masă pentru a-i putea privi pe toți.

— Domnilor și doamnelor, am să fiu scurt, ca să nu vă împiedic să plecați cât mai repede și să căutați ceea ce doresc în schimbul australului...

— Alarik ne-a spus că nu știi ce vrei... se

auzi o voce din mulțime.

— Gazda noastră a fost un pic cam neclară, dar asta e poate și vina mea. Doresc moaște ale Sfântului Augustin. Aduceți cât mai multe și, atunci când le voi vedea, voi ști cu siguranță de care anume am nevoie.

Rumoarea din sală deveni asurzitoare. Ofertele se întretăiau în aer, într-un vacarm din care Kasser prindea cu greu propoziții disparate. Anticipase efectul acela, dată fiind adevărata industrie de falsificare a moaștelor Sfântului Augustin care înflorise pe Terra. Pe vremea când încă mai era împărat, primise o informare din partea garnizoanei sale staționate pe Vechea Terra în care se spunea că serviciile vamale orbitale reușiseră să confiște, în numai șase luni, 415 degete ale Sfântului Augustin, 1943 de dinți, 72 de mâini și chiar trei mumii bărbătești intacte, toate pretinse a fi ale Sfântului Augustin. Tot ceea ce spera acum Kasser era că, fiind în concurența unii cu alții, contrabandiștii să ofere în schimbul australului moaște adevă-

rate.

Ca de obicei, Mos nu era foarte încântat de un asemenea plan pe care el unul îl găsea plin de abordări greșite.

— De unde știi, Sire, că nu ne vor asasina chiar aici? De unde știi că vei putea deosebi cu adevărat ceea ce cauți?

— Nu știu, Mos. Sper însă să mă descurc. Oricum, alternativele nu sunt prea luminoase. Crede-mă.

— Și de armată cum scăpăm?

— Garnizoana din Câmpie nu va mișca nici un deget.

— De unde știi?

— E în procedurile militare standard. Nu se amestecă niciodată în misiunea unui *quint*.

— Ești convins, Sire, că Vassur ne va căuta?

— Sunt absolut sigur de asta. Chiar dacă nu ar recunoaște în ruptul capului, Bella știe toate noțiunile de tactică din lecțiile pe care i le-am predat eu însumi. Îl va trimite pe

Vassur.

Mos părea în continuare nemulțumit.

— Bine, să presupunem că reușim să găsim artefactul pe care îl căutăm, că reușim să ne salvăm și de *quint*... După aceea ce facem?

Kasser îi întoarse bătrânului ostaș o privire plină de căldură:

— După cât socotesc eu acum, dacă găsim într-adevăr ceea ce căutăm, natura acelui obiect ne va spune ce e de făcut. Acesta va fi artefactul nostru...

Mos clătină dezaprobator din cap, dar nu mai spuse nimic. Nici nu era nevoie. Kasser știa că nimic nu îl enervează mai tare pe tovarășul sau decât să se încreadă într-o judecată a cărei logică nu o putea pătrunde.

23

Chipul micuțului guvernator bătea în verzui.

— Vrei să spui că după toate chinurile astea, după investițiile incredibile și în tensiunea fantastică în care sunt condamnat să stau, trebuie să privesc șleahta asta de neisprăviți cum se transformă într-o ceată de zugravi?

În ciuda furiei oficialului de pe Sagittarius, sau poate tocmai din cauza ei, Isidor se simțea aproape euforic. În privința virușilor de gripă și a acțiunilor nesăbuite ale guvernatorului, fusese silit să se resemneze cu o postură de frustrantă pasivitate. Acum însă, toate atuurile erau de partea sa. În procesul de formare a Lumilor Agricole, etapa artistică era de o maximă importanță.

— Excelență, așa după cum sunt sigur că

puteți afla din prospectul extins pe care l-ați primit la semnarea contractului, etapa artistică... începu Isidor.

— E o prostie sfruntată, de care o să asculte aceia care au banii și timpul să o facă, țipă Crey cu glas gâtuit.

— ...este de o importanță crucială și intensitatea cu care este ea trăită de populația de clone va da mai apoi măsura...

Crey își duse mâinile la urechi cu un gest teatral.

— Nu vreau să mai aud nimic! Pur și simplu nu se poate așa ceva! De ce să piardă timpul și să deseneze tot felul de prostii? În plus, Edictul Korona spune clar: „Îndeletnicirile artistice sunt recomandate oamenilor." Oamenilor, popo! Nu clonelor. Tu chiar nu înțelegi? Despre asta e vorba în toată aventura noastră în care încercăm să-i facem pe ăia de jos să muncească pentru noi! Avem sute de miliarde de pictori pe planete. Cu cultivatorii de cartofi stăm mai prost!

Isidor își reluă zâmbetul șăgalnic și dis-

prețuitor.

— Cu toate astea, nu am ce să fac. Aici nu mai e vorba de o simplă aventură care se poate întâmpla să fie norocoasă. Abația nu știe nici o modalitate prin care poate implementa religia Sfântului Augustin fără experiența artistică. Pur și simplu trebuie să așteptăm.

Crey se sufocă de furie, iar Isidor se grăbi să profite.

— De cele mai multe ori, operele clonelor le întrec în profunzime pe cele ale oamenilor. Dar o asemenea judecată e nu numai greu de argumentat, ci mai ales e cumplit de greu de acceptat... Singurul lucru pe care vi-l pot spune ca să vă mai îmbunez este că etapa asta nu durează niciodată prea mult. E intensă, dar se termină repede.

Știai că lăcașul Domnului nu poate fi tărâm al întunericului. În vremea în care Molima pustia câmpurile și toți ai tăi s-au strâns în jurul Templului pentru a găsi adăpost și alinare, ai resimțit puterea Domnului tău și ai fost mândru că ai stat

vremelnic alături de Fiul Lui, care s-a înălțat la ceruri.

Ai simțit că Templul e neterminat, că măreția lui trebuie desăvârșită și pentru ochii acelora care nu pătrund la fel de lesne ca tine chemarea Dumnezeului tău.

L-ai chemat atunci pe Eliis și l-ai rugat să privească Templul cu ochii săi puri de copil.

„Ce vezi, bunule Eliis, la Templul nostru?"

El te-a privit întrebător și apoi a răspuns fără teamă:

„E urât, slăvite Laak!" „Și dacă ar fi să schimbi ceva în casa Domului tău, Eliis, ce ai face?" l-ai întrebat cu cât de multă blândețe ai putut.

„Aș face niște găuri rotunde în pereți pentru a lăsa soarele să intre și aș schimba culorile folosind argilă din malul râului."

Isidor își ținea capul în mâini. Trebuia să recunoască, măcar și în fața oglinzii, că guvernatorul se dovedea un ins mult mai abil decât se așteptase. Și cu mult mai periculos. O parte a minții sale îl îndemna să ia legătura cu Abația, în ciuda faptului că în acest fel

nu ar fi făcut decât să consacre un eșec de care nu era defel mândru. Pe de altă, parte trebuia să recunoască oarecum bucuros că acțiunile lui Crey nu numai că nu se soldaseră cu nici o catastrofă, dar scurtcircuitaseră etape întregi de evoluție, fără a lăsa urme vizibile.

Deși întreaga sa pregătire, care durase mai bine de zece ani, fusese menită să îl convingă în primul rând că religia Lumilor Agricole era un ansamblu extrem de delicat de întâmplări și de predispoziții genetice în care efectele se puteau ivi la generații depărtare de o cauza minoră, nu reușise niciodată să fie de acord cu asta. Se confesase și fratelui Kalator, mărturisindu-și neputința de a pune de acord strictețea care trebuia manifestată în conducerea însămânțării cu doctrina Sfântului Augustin cel Nou, care punea mare preț pe predestinarea omului pe Pământ. Dacă Dumnezeu era atât de sigur ce va face fiecare om și veghea ca liberul-arbitru să fie doar o iluzie, de ce oare era atât de impor-

tant să nu se abată de la *Manualul însămânțării?*

Întâmplările care grăbiseră stingerea etapei artistice nu erau în măsură să rezolve dilema lui teologică. Ba chiar o adânceau, în ciuda disputei violente care urmase constatării că, fără știrea lui, Crey ordonase colorarea unui întreg mal de argilă.

„Am vrut să le dau unelte mai bune. O culoare potrivită nu e cu nimic deosebită de o greblă mai bună. Sau de un car mai ușor de tras. Nu văd de ce…”

Isidor îl întrerupsese, amintindu-i că se înțeleseseră ca el să nu mai intervenă în nici un fel în viața clonelor. Crey îi râsese în nas și îi spusese că nu avea decât să se grăbească să îl înștiințeze pe Abatele său despre îndrăzneala lui. Rânjind, adăugase răspicat că Abatele avea să afle și de gripă, și de felul în care el alesese să treacă sub tăcere incidentul acela. Isidor realiză atunci că un compromis nu e niciodată ceea ce pare și că politicienii sunt ultimii oameni cu care merită să

faci asemenea înțelegeri.

Coloranții artificiali pe care Crey îi trimisese în malul de argilă grăbiseră împlinirea artistică a câtorva clone, care acoperiseră relativ repede pereții interiori și pe cei exteriori ai Templului cu fel de fel de fresce, care de care mai stângace, dar în fața cărora semenii lor zăboveau ore întregi, unii dintre ei având o atitudine pe care doar ochiul experimentat al lui Isodor o putea deosebi de religiozitatea adevărată.

Modul excepțional în care se făcea implementarea religiei nu soluționa însă problema lui Isidor. Își aducea aminte de un proverb al unui popor străvechi de pe Vechea Terra: „Ceea ce s-a întâmplat o dată s-ar putea să nu se mai întâmple, dar ceea ce s-a întâmplat de două ori se va mai întâmpla măcar o dată.” Crey îi nesocotise autoritatea de două ori. Și tot de două ori, el nu avusese curajul să facă ceea ce trebuia și să ia legătura cu fratele Kalator, sau poate chiar direct cu Abatele. Era foarte posibil ca micul gu-

vernator, încurajat de succesele aparente pe care le înregistrase până acum, să încerce să intervină chiar mai brutal în ingineria religiei cercului.

Se gândise desigur la ceea ce ar fi putut spune oficialilor Abației dacă ar fi venit în control. Definiția noțiunii de intervenție era destul de vagă, mai ales în domeniul mijloacelor. Ceea ce făcuse Crey era în mod clar un amestec în treburile Abației și, conform contractului, Isidor ar fi trebuit să fie deja în drum spre Vechea Terra, dar faptul că nici un funcționar nu fusese expus contactului cu clonele ar fi putut fi un argument puternic în favoarea deciziei sale de a continua. La urma-urmei, Crey făcuse minuni ca la carte, care semănau incredibil de bine cu modul în care, dacă, ar fi avut voie, ar fi interpretat și el în mod creativ *Manualul Însămânțării*. Atâta vreme cât clonele nu aveau cum să realizeze că sunt manipulate, procesul putea continua în liniște. Și oricine trebuia să accepte că atât injectarea în fântâna a leacului bolii, cât și

colorarea malului de pământ pentru grăbirea încheierii etapei artistice fuseseră acțiuni foarte eficiente.

Atunci de unde provenea neliniștea care îi otrăvea acum somnul? Isidor nu îndrăznea să răspundă acestei întrebări. Auzise că singura pedeapsă pentru ratarea însămânțării era moartea. Oricum, pentru o scurtă perioadă, putea să stea liniștit. Urma Etapa Acoperișului și, aici, o mică intervenție orbitală era strict necesară. Poate că, dacă îl va implica mai mult pe Crey, îi va mai ostoi cheful de a face minuni pe cont propriu. „Dumnezeu! Toți ne visăm Dumnezeu într-un fel sau în altul. Iar aici pe orbită noi avem un fel de bazar de minuni. Minuni ieftine, minuni spectaculoase, minuni mincinoase... Alegerea lor e una dintre puținele ocazii în care omul își poate manifesta cu adevărat liberul-arbitru."

Oamenii nu au renunțat foarte ușor la pictarea pereților chiar și când nu mai rămăsese nici un loc pentru a desena. Se stârniseră chiar discuții

aprinse când unele dintre desenele mai vechi și mai stângace au fost înlocuite de altele noi.

Ți-ai dat însă seama că timpul desenelor a trecut și că trebuie să dai un alt scop poporului tău. L-ai implorat pe Ustin cel ridicat la ceruri să-ți dea un semn despre ceea ce ar fi mai bine să faci. Iar el ți s-a arătat în vis, tânăr și frumos, și ți-a zis să încerci să construiești o scară către cer, un acoperiș frumos pentru Templu. Te-a învățat cum să dobori arborii cei mari, ca să-i îmbini și apoi cum să arzi în cuptoare de lut, plăcuțe pe care femeile le fac din argila pe care o scot bărbații lor din malul râului. Plăcile acelea sunt ușoare și nu lasă ploaia să treacă iar Ustin ți-a spus că sunt numai bune pentru noul acoperiș ce va să vină.

Ai avut apoi visul acela în care ți s-a arătat însuși Dumnezeu care ți-a spus că acoperișul trebuie să se termine cu un fel de cameră în care va pogorî el însuși ca să se întâlnească cu cei mai buni dintre voi și unde așteaptă ca și voi, din când în când, să-i lăsați daruri și ofrande. Pe cât a părut de simplă în vis construirea foișorului

acela, pe atât de complicată se dovedește ea acum. Dacă ai fi știut că trebuie să îl construiești, ai fi început cu copaci mai groși. Ai încredere însă, ești convins că Domnul Dumnezeul tău te va îndruma.

Crey era mândru. Pentru a doua oară îl învinsese pe tânărul călugăr chiar la propriul său joc. Și nu avea defel în minte modul în care reușise să-l împiedice să comunice cu Abația. Nu. Asta intra oarecum în abilitățile sale de om politic. Orice intrigă era inutilă dacă nu își conținea și resursele confidențialității, învățase acest lucru chiar înainte de a intra în politică.

Era cu adevărat mulțumit de el pentru că reușise să interpreteze în mod creator cele citite în *Manualul Însămânțării*, pe care îl cumpărase la un preț atât de mare de la contrabandiști. Privi spre tavanul cabinei sale, acolo unde mnemocubul proiector făcea să se alinieze cuminți cuvintele din capitolul următor, din Etapa Acoperișului.

Nu avea sens să se amestece în acest

moment. Simțea că încă o intervenție de-a sa l-ar fi aruncat pe Isidor în pragul nebuniei, acolo unde nu l-ar mai fi putut controla. Și nici nu prea avea de ce să-și facă prea multe probleme. Clonele urmau să construiască un acoperiș de țiglă pentru Templu. În carte scria că acest lucru va face cerul să pară un teritoriu ceva mai accesibil în timp ce foișorul din vârful lui trebuia să se constituie într-un prim punct de contact în care trebuia să fie cultivată ideea unui Dumnezeu mercantil...

„Dumnezeu mercantil", Crey fusese întotdeauna un admirator al vechilor umaniști pământeni. Nu avea cum să nege desigur un sistem politic în care ajunsese la vârf, dar medita de multe ori că devenirea Lumilor Agricole nu era tocmai corectă. Încă dinainte de Edictul Korona, în Imperiu circula ideea că, așa cum primii păstori au început să aibă grijă de animale și apoi chiar să le prăsească pentru propriile nevoi, și omenirea confruntată cu provocările timpurilor moderne poa-

te crea ființe care să muncească pentru ea. Și de ce să creezi porci și gâște când poți crea direct păstorii lor, care mai apoi să-ți ofere degeaba toată munca lor?

Crey râânji gândindu-se ce i-ar putea spune Abatelui dacă acesta ar fi aflat că începuse să facă minuni de capul său. De vreme ce nimeni nu interzicea să creezi clone care să-ți muncească ogoarele, de ce ar fi fost interzis să creezi un călugăr care să-ți împlinească nevoile? Spirala aceasta era întreruptă în mod arbitrar la clone... El însuși putea să fie o clonă care crede în religia ciudată a politicii și care acționează probabil sperând în miracolele unor altor oameni care stau undeva și mai sus, totul într-un... Într-un cerc... Ciudat. Ăsta era și semnul la care se închinau clonele de jos.

Guvernatorul coborî din pat și stinse proiectorul. Știa ce trebuie făcut. Mai întâi avea de gând să plece pentru o vreme de pe stația orbitală, atâta vreme cât clonele urmau să construiască acoperișul. Odată revenit însă

dorea să facă din foișorul acela nu embrionul schimburilor, ci supapa eficientă prin care avea de gând să își salveze federația de la faliment.

Era atât de aproape de reușită, încât nu avea voie să rateze. Fiindcă nu grâne și fructe dorea Crey de la clone. Situația financiară era mult prea disperată pentru ca el măcar să lase iluzia propagandistică a bunăstării o dată cu primele recolte de Lumea Agricolă... Altceva dorea Crey. Ceva atât de secret încât îi era frică până să se și gândească la lucrul acela. Și, pentru ca administrația lui să poată exploata în liniște resursa aceea, nu mai avea nevoie decât de câțiva pași minusculi.

Crey privi stelele și, pentru prima dată în ultimii ani, i se păru că deosebește între ele chipul mamei lui care zâmbește. Știa că e pe drumul cel bun.

24

Maria înghiți în sec. Sora ei îi povestise despre experiența pe care o avusese împreună cu Abatele și că acesta lua serios în considerare să le lase să-i succeadă la conducerea ordinului augustinian. Dar sora ei fusese construită pentru a plăsmui în minte asemenea povești. Și, chiar dacă istorisirea ei se adeverea, și tot nu avea de unde să știe că patima pe care o punea în tot ceea ce face nu o influențase și o lăsase să creadă că se poate aștepta un asemenea destin, fără ca acesta să le fie în fapt accesibil.

Sau poate că eu sunt cea construită să fiu neîncrezătoare și soarta noastră e cu mult mai ilustră decât pot eu să îmi închipui acum.

O discuție lungă și sinceră cu sora ei și cu Abatele era acum absolut necesară. Ea una nu era deloc convinsă că, fie și împreună,

i-ar fi putut stăpâni pe călugări și, mai mult, că ar fi putut duce mai departe menirea pe care Sfântul Augustin cel Nou o lăsase între zidurile Abației și pe care o purtaseră în piept, generație după generație, cei cincizeci și nouă de Abați. Indiferent cât de critică era cu ea însăși, nu putea să nu se gândească la faptul că în ultima vreme se petreceau în jurul ei lucruri cu adevărat extraordinare, despre care nu mai citise niciodată în anale-le Abației. Unul dintre ele o și reținea în sat, făcând imposibilă discuția cu sora ei și cu Abatele.

Maria mângâie ușor ceafa asudată a Xentyei și primi în loc de o mulțumire o privire caldă. Tânăra voma absolut tot ceea ce mânca și nu se liniștea decât târziu, spre prânz. Stin venise să o cheme cu câteva zile în urma, spunându-i că Xentya se simte foarte rău. Îngrijorarea lor era întemeiată. Ciuma putea lovi oricând și știau prea bine că, îndată ce primul dintre ei avea să moară, nici ceilalți nu mai aveau mult de trăit.

Maria crezuse că fata mâncase ceva stricat și îi săpunise zdravăn pe toți cei care răspundeau de distribuirea și de prepararea hranei, ba chiar scrisese o scrisoare Abatelui, pe care i-o citise și lui Stin, plângându-se de calitatea îndoielnică a hranei și amintind în treacăt învățăturile de milostenie ale Sfântului Augustin cel Nou.

Se lămurise abia în cea de-a treia zi. Încercase atunci să îi dea Xentyei câteva linguri de supă...

— Ce ciudat, Maria, spusese fata cu ochii ațintiți asupra lingurii. Simt cum miroase a metal. N-ai una de lemn?

Maria nu fusese niciodată însărcinată. De fapt, spre deosebire de sora ei, nici nu prea avusese multe ocazii de a rămâne însărcinată. Cu toate acestea însă, era femeie și văzuse mulți prunci venind pe lume. Și multe burți rotunjindu-se an după an, la servitoarele cu care obișnuia să-și mai petreacă uneori scurtele răgazuri dintre îndeletniciri. O privise cu atenție pe Xentya și îi

pusese o mâna pe pântece.

— Ai simțit ceva ciudat în ultimele zile?

Fata a clătinat din cap.

— Nimic? Chiar nimic?

— Nu știu, rosti stins fata care simțea cum în stomac i se naște un alt val de vomă.

— Dar sânge ai văzut?

Xentya o privise cu ochi mari iar fața ei se destinse și, indiferent cât de mult se lupta cu gândul acela, Maria nu se putu abține să nu asemuiască liniștea aceea așternută peste chipul fetei cu resemnarea care îi cuprindea pe muribunzi înaintea sfârșitului.

— De unde știi? întrebase ea.

— Pur și simplu știu. O femeie sfârșește prin a ști lucrurile astea.

— Nu, nu am mai văzut sânge. Dar am crezut...

— Ce ai crezut, Xentya?

— Nu știu ce am crezut... Poate că m-am îmbolnăvit. Am crezut că Ciuma m-a lovit pe mine mai întâi, că Sfântul Augustin mă pedepsește.

— Și ce păcate ai fi putut avea tu, fetiță, atât de teribile încât...

Fata își ascunsese ochii în perna și, după mai bine de un minut, când o privi din nou pe Maria, durerea îi revenise în orbitele adâncite de boală; paradoxal, lucrul ăsta aproape că o bucură pe femeia mai în vârstă.

— De aproape un an nu m-a mai atins nimeni în afară de Stin...

Maria își duse mâna la gură.

— Știu că e un păcat, începuse fata să plângă, numai că nu am făcut-o cu intenție... Pur și simplu așa s-a întâmplat. Și eu...

Vorbele îi fură curmate de un nou acces violent de vomă.

— Mi-a plăcut, mărturisise ea într-un târziu.

Maria o mângâiase pe frunte și spusese poate cele mai duioase vorbe de care se simțea atunci în stare, deși gândurile sfârșeau toate prin a duce direct la catastrofă.

— O să-ți treacă, fetițo. Și chinurile astea se vor sfârși în cel mai minunat lucru pe care

îl poate face o femeie. Ești însărcinată...

Nu știu cum, nu știu dacă e doar un accident genetic, o minune dumnezeiască sau doar amenințarea sfârșitului, dar sunt sigură că întregul Univers clocotește la nașterea acestui copil.

Maria o mai mângâie încă o dată pe față și simți cum, sub palma ei, pielea catifelată se înfioară ușor. În noaptea trecută reușise să trimită la analize o mostră din urina Xentyei și călugării dăduseră verdictul pe loc. Era într-adevăr însărcinată. Adevărata surpriză era însă că, în loc să fie mâniat, Abatele se mulțumise să recite psalmul în care Sfântul Augustin cel Nou prevestește Armaghedonul. Tot el o liniștise și pe sora ei care ceruse eliminarea imediată a Xentyei.

Nu se simțea deloc în siguranță. Nu știa cum să facă să îi spună lui Stin și, mai ales, nu știa ce să creadă. Teoretic, toate clonele erau sterile, asta fiind și una dintre firavele dovezi concrete ale bolii lor inexistente. Probabil că în cazul Xentyei intervenise o mutație genetică provocată de o clonare im-

perfectă. Sau poate că era o minune. Cel mai probabil era însă că, din neglijență, cineva schimbase o clonă pentru Lumile Agricole, capabilă de procreere, cu una din Sat, care nu ar fi trebuit să fie fertilă.

Strângându-și vestmântul larg pe lângă trupul subțire, Maria ieși din coliba Xentyei.

Sfinte Augustine, dacă pruncul acela e lucrarea ta, atunci dă-le gândurile cele bune. Iar dacă nu... roagă-L pe Domnul Dumnezeul nostru să ne aibă în pază.

Femeia păși hotărât până în centrul satului, acolo unde clonele montaseră de curând, la cererea lui Stin, un fel de tribună de la care să li se poată adresa mai ușor. Ca de obicei, Stin era prin preajmă, vorbind cu oamenii. Maria zâmbi. Tânărul ei protejat visa acum să îi convingă pe ceilalți să organizeze în fiecare zi câte o slujbă, la care să se roage împreună și să implore vindecarea...

Maria îl prinse de mână pe Stin și mai mult îl târî cu ea la tribună, ignorându-i mai întâi întrebările și mai apoi protestele. O da-

tă ajunși sus, îl puse să sufle în cornul care semnaliza o adunare importantă și așteptă să se adune clonele. Vorbi apoi:

— S-a întâmplat un miracol. Domnul Dumnezeul nostru a coborât grația Sa divină asupra noastră și a înfăptuit o minune.

— Au găsit leacul? se auzi întrebător o voce din mulțime.

Maria dădu să răspundă, dar vocea ei fu repede acoperită de zarva pe care o făceau clonele. Chiar și Stin o prinsese de mână și o scutura, întrebând-o dacă nu cumva și-a pierdut mințile anunțând o asemenea minune fără să îl consulte pe el mai întâi. Disperată, Maria suflă din nou în corn. Se lăsă o tăcere grea. Clonele simțiră imediat că dacă ar fi avut într-adevăr motiv de bucurie, Maria nu s-ar fi grăbit să le tulbure fericirea.

— Nu, nu e vorba de asta. Dar s-a întâmplat un lucru care ne arată că s-ar putea ca izbăvirea voastră să vină curând. Xentya o să nască un copil.

Maria cumpănise cuvintele astea o zi în-

treagă. Se gândise să le spună că fata e însărcinată, dar își dorea ca toată lumea să înțeleagă cât mai repede cu putință ce se întâmplă. Sterilitatea femeilor din Satul de Clone fusese întotdeauna asociată cu Ciuma.

Zarva se instaură din nou; era însă un vuiet diferit de primul. Din când în când, se auzeau strigăte. Unele erau fără îndoială izbucnite din bucurie, dar cele mai multe erau de mânie.

Sunetul cornului readuse din nou tăcerea. Stin o privea cu ochi acuzatori.

— Cred că toți frații mei sunt nerăbdători să știe cum a fost cu putință una ca asta. Se știe că Ciu... boala noastră ne împiedică să avem copii.

— Așa este și nu știu ce explicație să vă dau, recunoscu cinstit Maria.

— E o minune! Ne-ai spus deja! se auzi o voce din mulțime.

— Se prea poate, dădu aprobator din cap Maria. Dar la fel de bine se poate ca trupul Xentyei să fi găsit modul în care să producă

leacul. Singur și înaintea fraților-savanți.

Se auzi zgomotul unei uimiri de genul celor provocate de fraze care aruncă o perspectivă nouă asupra unei întregi existențe.

— Înseamnă că ne putem aștepta cu toții să ne însănătoșim! se auzi aceeași voce din mulțime.

— Așa este, acceptă încă o dată Maria. Cu toate astea, nu trebuie să vă faceți speranțe prea mari până când nu vom afla exact ce anume a vindecat-o pe Xentya.

— Nu-i adevărat, vorbi Stin cu un glas răsunător. Aceasta este tocmai dovada că trebuie să sperăm în continuare, că izbăvirea noastră este aproape.

— Și acum ce-o să se întâmple cu Xentya? Copilul ei o să se nască aici, sau îl veți scoate?

Maria își șterse sudoarea de pe frunte.

— Abatele a cugetat îndelung la problema asta și a decis că nu se poate să riscăm o altă viață. Xentya s-a vindecat, dar nu avem de unde ști că odrasla ei va fi și ea imună la

Ciumă. De aceea, copilul se va naște în Abație, vegheat de cei mai iscusiți dintre frații-savanți.

— Asta înseamnă că Xentya e liberă să plece dintre noi? Că o puteți lua chiar acum?

Maria se temuse de întrebarea aceea. Într-un târziu, privind spre Stin, spuse destul de încet pentru a putea fi auzită doar de cei care stăteau în primele rânduri.

— Această decizie este una a conducătorului vostru. Numai de el depinde când anume va putea să plece Xentya din sat.

Toți ochii erau ațintiți acum asupra lui Stin. La rândul său, tânărul privea spre clone.

— Am să urmez exemplul ilustrului Radoslav și o să meditez și eu un timp la această chestiune. N-aș vrea să o pun în pericol nici pe Xentya, nici pe copilul ei, și nici chiar liniștea noastră.

— Așa e, Stin, se auzi din mulțime vocea lui Murrelius, despre care toată lumea știa că e ager la minte și că îi plac paradoxurile. Fi-

indcă, uite, acum avem cu toții un pașaport de ieșire. Cine mai face un copil...

— Să dea Sfântul Augustin cel Nou să avem cu toții un asemenea permis de trecere, strigă Stin.

— Păi, Augustin ăla de care zici tu, a și dat unul! îl zeflemisi Murrelius.

Sfinte Augustine, ai în grijă pe bietul Stin, căci încercarea asta e peste puterile unui Abate, darămite peste aceea a unui tânăr care abia învață ce e politica!

— Folosești cuvinte care parcă ar dori să ascundă ceva, viclene Murellius, se răsti Stin.

— Teamă îmi e, conducătorule, că ascunziș pentru cuvintele mele nu pot fi decât limitele unor minți înguste. Ce e de neînțeles în vorbele mele? îl zeflemisi din nou Murellius.

— Să spună ceilalți atunci dacă au înțeles ceva, zise Stin făcând un gest larg.

— E simplu, strigă și Benedict. De vreme ce până și noi știm că e nevoie de doi oa-

meni pentru a concepe un copil, e clar că printre noi mai este cel puțin încă un om sănătos. Un bărbat...

Gura lui Stin se deschise și apoi se închise într-un gest spasmodic. Mărul lui Adam îi tremura de parcă tânărul înghițise un șoarece care se zbătea acum să iasă.

— Se prea poate, Benedict. Se prea poate... O să o întreb pe Xentya...

— De ce s-o întrebi, nobile conducător? sări de la locul ei Alicia. Ne amintim cu toții cum și mai ales pentru ce a murit Jeremiah.

O să mai pierdem o clonă! Păcat. Nu-mi place sângele. Sora mea ar fi fost în culmea încântării.

— Vrea cineva să rostească vreo acuzație? se răsti Stin.

— Nu e deloc o acuzație, Stin. Atâta doar că toată lumea știe că în ciuda poruncilor Sfântului Augustin cel Nou, în ultimele luni, Xentya nu a fost cu nimeni altcineva decât cu tine!

Stin trase aer în piept și întrebă calm:

— Și ce vină am eu în toate astea? Eu unul

nu am fost numai cu ea. Dacă e cineva păcătos, atunci e ea, și nu eu.

— Întocmai, conducătorule. Tu, în schimb, se nimerește să fii cel sănătos dintre noi. Și îmi este tare greu să cred că Maria nu ți-a spus dinainte lucrul ăsta...

Femeia îl prinse ușor de cot pe Stin, silindu-l să tacă.

— Acuzația ta, Benedict, e prostească. Știți cu toții că n-aș pune niciodată pe vreunul din voi mai presus de celălalt.

— Așa să fie, femeie? strigă batjocoritor și Murrelius. Chiar acum asta faci. Ești împreună cu Stin deasupra noastră.

— Eu niciodată... se bâlbâi femeia.

Dintr-o singură mișcare fluidă, Stin sări de la tribună și se aruncă asupra lui Murellius. Surprins și deloc obișnuit cu luptele, tânărul încercă să riposteze, dar încasă lovitura de pumn a lui Stin direct în figură. Căzu ca fulgerat, cu gâtul peste rădăcina unui copac iar capul îi rămase într-un unghi nefiresc.

E mort. Doamne Dumnezeule, câtă mânie apus

în lovitură!

Stin înțelese și el imediat că tocmai își omorâse unul dintre cei pe care i-ar fi dorit supuși. Simți cercul celorlalți cum se strânge în jurul lui. Ochii lui Benedict scuipau scântei.

— Ucigașule!

— Așa crezi? răcni Stin. Așa mă crezi? Ei bine, gândește-te de ce v-am ascuns cine e tatăl copilului! Gândește-te bine, Benedict, fiindcă altfel vei sfârși precum scârbavnicul tău tovarăș.

Stin mai avea un pas și s-ar fi năpustit și asupra lui. Se opri însă la auzul cornului.

— După cum vedeți, acum sunt singură la tribună. E trist ce a făcut Stin, dar o meritați cu prisosință. Cu toții. O să-i spun Abatelui exact care a fost situația.

Clonele începură să vocifereze.

— V-a ascuns că el este tatăl copilului până când a aflat ce a hotărât Abatele. Vrea să rămână cu voi, aici, deși are toate șansele să fie sănătos. Nu vrea să vă părăsească. Se

jertfește pentru voi! Iar voi nu ați găsit altceva de zis decât să îl acuzați dimpreună cu mine. Mergeți în colibe și gândiți-vă la lipsa voastră de suflet!

Ca și cum le-ar fi poruncit însuși Dumnezeu, clonele începură să se îndepărteze. Benedict vocifera încă, dar lângă el stătea doar Alicia. Maria coborî cu greu pe scările improvizate ale tribunei și se apropie de Stin. Știa că nu putea risca să se întâlnească cu el într-o colibă. Intimitatea relativă pe care le-o oferea piața centrală era un compromis excelent între frica ei față de reacțiile lui Stin și necesitatea de a nu fi auziți de urechi indiscrete. Până când ajunse lângă el, nu se mai afla nimeni preț de câteva zeci de metri în jurul trupului neînsuflețit al lui Murrelius.

— N-am vrut, hohoti Stin. Nu credeam că îl pot omorî.

— Probabil că nici el...

— De ce nu mi-ai spus? Chiar crezi că sunt sănătos? întoarse Stin spre femeie un chip plin de lacrimi.

— E destul de puțin probabil. Așează-te și hai să ne prefacem că ne rugăm la căpătâiul mortului.

Ceea ce părea un priveghi se prelungi sub stejar mai bine de oră. Maria plecă repede după ce îi spuse lui Stin să se gândească la ceea ce dorise să îi transmită Sfântul Augustin prin copilul care se va naște din pântecele Xentyei. Era el alesul care îi putea izbăvi pe toți frații lui?

Stin știa însă că, punându-și pe umeri pecetea morții lui Murrelius, se legase definitiv de Sat, indiferent dacă era sau nu sănătos. Cuvintele Mariei îl salvaseră de la moarte. Mințise cu o seninătate de care el unul nu ar fi crezut-o niciodată în stare și poate că minciuna aceea îl salvase de la pedeapsa celorlalți. În același timp îl și legase de Sat. Nu era însă trist. Se simțea mai degrabă ușurat că avea ce să ofere în schimbul neînchipuitei sale mânii distrugătoare. Nu se simțise vinovat de moartea lui Jeremiah, dar se simțea îngrozitor știind că a curmat viața

unui semen cu mâinile sale. Culpa era o povară care i se părea zdrobitoare.

Într-un târziu alese să creadă că Dumnezeu însuși îl făcuse pe Murrelius să cadă peste rădăcina aceea și făcuse în așa fel încât el să se jertfească pentru binele celorlalți. Și ce alt scop ar fi putut avea Dumnezeu în minte decât acela ca el să organizeze cetatea pământească, așa cum îi spusese odată Maria, de a-i învăța pe toți ceilalți să trăiască într-o societate cu legi și cu norme, așa încât, dacă vor avea vreodată ocazia să părăsească Satul, să nu se trezească într-o lume pe care să nu o cunoască deloc.

Nu se îndoia că e sănătos, dar, pe de altă parte, îi devenise clară și menirea pe care i-o rezervase Dumnezeu. Și, ca prin farmec, o dată cu jertfa propriei libertăți, toate îndoielile dispărură și înțelese cât de norocos era fiindcă își găsise un scop în viață. Iar scopul lui era să se sacrifice pentru ceilalți, pentru a-i izbăvi și a-i face cetățeni mândri ai cetății pământești și apoi ai celei cerești.

Nu departe de locul în care Stin avea revelația menirii lui în viață, Abatele o privea gânditor pe Maria, care tocmai făcuse schimb cu sora ei pentru a-l putea informa pe Abate de ultimele evenimente.

Radoslav părea obosit. Se mulțumi să spună că îi pune pe frații-savanți să vadă în ce măsură puteau recrea accidentul care dusese la fertilitatea Xentyei. Era de părere că sarcina aceea și felul în care putea ea grăbi devenirea Mântuitorului era cea mai importantă descoperire de la donarea Mariilor, de acum trei generații. Când femeia întrebă însă ce sens putea avea evenimentul acela tocmai în momentele în care întreg Universul părea să se schimbe în jurul lor, Radoslav o concedie cu un gest scurt. Abia când ajunse în pragul ușii îl auzi mormăind ceva despre faptul că îi spusese deja că era ferm convins că se apropia Armaghedonul și că acum nu ajungea să fii necredincios ca să nu vezi semnele, trebuie să fi fost și orb. Dumnezeu își întâlnea undeva propria-I

nemărginire.

25

Doar arareori visele Abatelui întregeau povești de care să-și aducă aminte cu plăcere când se trezea. De cele mai multe ori visa că a uitat să-și spună rugăciunile înainte de culcare sau că Abația era invadată de barbarii din Câmpie.

De data asta era altfel. Într-un mod ciudat, știa exact cine este și că doarme. Visul se petrecea de parcă ar fi privit un film al cărui actor principal era el însuși. Putea să-și controleze acțiunile dar, în același timp, se vedea pe sine însuși de undeva de deasupra.

Moartea-mi e aproape. Numai când sunt în preajma morții, oamenii se privesc din ceruri pe ei înșiși.

Abatele-actor nu era însă la fel de pesimist precum Abatele-spectator. Părea mai degrabă pătruns de o febrilitate ciudată, un

soi de tremur lăuntric. Se grăbea undeva.

Abatele se văzu intrând în bibliotecă și apoi ocolind de câteva ori prin tainițele de acolo. Într-un târziu ajunse în fața unui basorelief care îl înfățișa pe Hristobal, cel de-al patrulea Abate, primind ceva chiar din mâinile Sfântului Augustin cel Nou. Visul se termină brusc, cu o imagine cuprinzătoare a feței sculptate. Iluminarea întru credință, pe care artistul o săpase în trăsăturile acelui Abate de demult, era atât de intensă încât Radoslav simți că ea trebuie să mai aibă și o altă însemnătate decât aceea a atingerii Sfântului Augustin cel Nou.

Sudoarea îi șiroia de pe gât și o simțea scurgându-se ușor printre pectorali și oprindu-se acolo unde ar fi trebuit să urce pe pântecele lui bombat. Percepția aceea atât de clară a propriului corp îi semnaliza că se trezise de-a binelea. Își aruncă pătura de pe el și își puse tălpile goale pe podeaua de piatră șlefuită. Răcoarea îi făcu bine. Se îmbrăcă călduros și porni agale spre Bibliotecă.

Era o noapte rece chiar și după standardele Noii Terre.

E bine. Se mai răresc barbarii din Câmpie.

Privi cerul sticlos. Undeva deasupra se vedea strălucirea stației imperiale de luptă, amenințarea constantă care plutea deasupra lor de mai bine de treizeci de generații. Abatele știa că ajungea ca imensa structură spațială să se prăbușească pur și simplu peste Abație pentru ca întreaga strădanie a ordinului augustinian să se transforme în fărâme. Nu era nevoie de armament... Știa că eventualitatea unui atac asupra Abației fusese analizată serios de câteva ori, dar frica Imperiului de incapacitatea propriilor savanți avusese ultimul cuvânt. Ba chiar, odată, trupele imperiale măcelăriseră o ceată de barbari mai hotărâți care ocupaseră aproape în întregime Abația. Dar asta fusese demult.

În comparație cu frigul de afară, răcoarea constantă din subsolul Bibliotecii păru o binecuvântare.

Radoslav știa exact unde se afla basoreli-

eful pe care îl studiase. Intra în datoria fiecărui Abate să cunoască la perfecție subteranele Bibliotecii. Și asta nu numai pentru a intra în Camera Ouălor, ci și pentru că, la fel cum Hristobal încercase să își sape în piatră propriile-i frici, tot așa o făcuseră probabil și mulți alți înaintași de-ai săi.

Fiecare a pus să fie sculptat câte un basorelief. Eu nu am încă nici o idee. Și ăsta e un semn, Doamne?

Abia când ajunse chiar în fața basoreliefului, Radoslav aprinse mica lanternă electrică pe care o purta mereu în buzunar. Nu avea nevoie de ea pentru a se descurca pe coridoare; spera în schimb să îl ajute să tălmăcească semnificația visului său. Nu-și făcea iluzii. Știa că, de cele mai multe ori, visele nu erau decât expresia „unor temeri din copilărie sau a evenimentelor de peste zi. În ultimele luni nu reușea însă să își scoată din minte că Domnul Dumnezeul lui, de care nu se îndoia nici o clipă, avea să îi trimită un vis profetic, cam în felul în care făceau ei cu

apostolii de pe Lumile Agricole.

Basorelieful nu se schimbase cu nimic. Era exact așa cum și-l amintea din anii lungi în care, după ce fusese confirmat ca Abate, se plimbase pe coridoarele înguste. Tehnica era destul de primitivă și respecta convențiile clasice. Era singurul basorelief din epoca aceea care nu folosise cioburi de sticlă, oglinzi, sau chiar mici lămpi electrice. Probabil că fratele Hristobal fusese un Abate sobru și un bărbat adevărat, mai degrabă soldat vrednic decât slujitor smerit al Sfântul Augustin. Nici nu se putea să fi fost altfel în zilele acelea în care Abația era doar un ordin postcreștin oarecare și nu ajunsese încă la producția de clone la nivel planetar.

Privi din nou la fața lui Hristobal și simți cum este cuprins de o furie clocotitoare.

— Ce simplă trebuie să fi fost viața ta, Abate! Dușmanii erau dușmani, credința era una și dreaptă iar amintirea Sfântului Augustin cel Nou era proaspătă. Poate că tu știai și de unde provin clonele și ce se va în-

tâmpla o dată cu a doua venire a lui Mesia. Poate că știai chiar și când anume își va atinge Dumnezeu propria-I nemărginire. Te invidiez, Abate!

Cuvintele lui Radoslav se stinseră ușor în ecouri depărtate. Nu se întâmplă nimic.

— Ce prost sunt! Moșneag nebun, care umblă noaptea prin tainițe! Oare la ce mă așteptam? La vreo minune? La vreo iluminare? Are oare timp Sfântul Augustin de mine, așa cum avea timp să-i încredințeze secretele sale fratelui Hristobal? Nu! Noi trebuie să ne descurcăm singuri. Și știm că în felul ăsta Domnul Dumnezeul nostru ne pune la încercare. Dar oare nu ar fi mai bine ca El să ne zică măcar când anume începe și, mai ales, când ia sfârșit încercarea?

Brusc, înfricoșat de spusele sale, Abatele căzu în genunchi:

— Iartă-mă, Doamne! Știu ca sunt păcătos, dar ajută-mă să pricep toate cele ce mi se întâmplă. Am nevoie de un semn. Măcar o singură dată în viața mea, ajută-mă să fiu

sigur! Numai ca să-ți fiu oștean mai bun îți cer asta și nu ca să-mi satisfac o vanitoasă dorință de a pătrunde în intimitatea Ta! Călăuzește-mă, Doamne!

Nici de data aceasta basorelieful rece nu se schimbă deloc. O lacrimă căzu de pe obrazul Abatelui pe pardoseala prăfuită. Radoslav se ridică din genunchi și se apropie de basorelief.

— Îți vorbesc ție, Sfinte Augustine, stătător la dreapta Domnului. Măcar ție, deprins odinioară cu greutățile lumești, măcar ție fie-ți milă și arată-mi calea de urmat. Tot ceea ce mi se întâmplă mă face să cred că se apropie clipa Armaghedonului și totuși nu pot fi sigur. Tu știi ce ar însemna să mă înșel asupra acestui moment și să dezlănțui asupra Universului furia lui Mesia cel venit a doua oară! Te implor... Ba nu, nu te implor, te conjur! Dumnezeul nostru are nevoie în egală măsură și de mine, și de tine. Vorbește odată, blestematule!

În culmea furiei, Radoslav lovi cu pumnul

în chipul sculptat al Sfântului Augustin cel Nou și apoi se prăbuși la pământ. Aproape că leșină din cauza vorbelor pe care le rostise. Se ghemui ca un foetus pe pardoseala rece și începu să bolborosească rugi. Se aștepta ca mânia divină să se pogoare din cer și să îl trăznească acolo, pe loc. Ecourile se stinseră însă precum toate celelalte, și Abatele începu să creadă că doar durerea pe care o simțea în pumnul cu care lovise basorelieful era pedeapsa pe care un Dumnezeu înțelegător, sau poate un Dumnezeu nepăsător i-o lăsase pentru blasfemia sa. Își ridică ușor ochii și aruncă sculpturii o privire printre gene. Și ceea ce văzu aproape că îi taie răsuflarea.

Capul Sfântului Augustin se crăpase puțin, lăsând să se vadă că e alcătuit din alt material decât cel al restului basoreliefului. Chiar și acest lucru ar fi putut însemna ceva pentru Radoslav în circumstanțe normale. Dar noaptea aceea ieșea din tiparele obișnuitelor revelații pe care Dumnezeu le aștepta de la Abați pentru bunul mers al Ordinului.

Printr-o crăpătură mai groasă, Radoslav văzu licărirea slabă a ceea ce părea a fi o oglindă. Cu degete tremurânde, începu să lărgească spărtura dorind parcă să nu uite nici o clipă că sapă în capul sfântului său. Pe măsură ce gaura se lărgea, Abatele trebui să accepte că dincolo de basorelief nu era o oglindă, ci altceva, un material vechi, asemănător cu plasticul. Ținea lanterna în gură și de aceea aburii pe care-i scotea respirația lui înfruntau precum focul unui iad silueta Sfântului Augustin, care aproape că rămăsese fără cap.

După aproape jumătate de oră în care lăsase în perete și câteva bucăți din carnea degetelor sale, Abatele ajunse să țină în mâini un disc. Știa doar cu aproximație cum trebuie folosit, dar nu se îndoia că el conținea o scrisoare de demult. Își dădea seama acum că Hristobal nu fusese soldatul fericit pe care și-l închipuise. Și cum ar fi putut fi, de vreme ce făcuse o blasfemie poate mai mare decât el și dorise să se adreseze cuiva care ar fi avut nebunia de a sparge capul

Sfântului Augustin cel Nou?

Se grăbi să ajungă în Camera Ouălor. Acolo, într-un colț, existau câteva mașinării, unele dintre ele la fel de vechi ca și Abația. Scopul lor era să permită citirea documentelor vechi, scrise pe vremea când Abației își mai dădeau osteneala să lase urmașilor lor fel de fel de mărturii sau de gânduri. Radoslav nu fusese niciodată un împătimit al mașinăriilor acelora, fiindcă crezuse mereu că sarcina Abației e aceea de a scruta viitorul, fără a crede prea mult în dogma creștină care spune că doar cunoscând cu adevărat trecutul vei ști ce-ți rezervă timpurile viitoare.

Discul se potrivi perfect într-una dintre fantele celui mai vechi calculator al Abației. Își aducea vag aminte că citise undeva despre aparatul acela. Supraviețuise Ultimului Război și fusese proiectat cu o sursă atomică independentă, practic inepuizabilă. Ar fi trebuit să păzească un mare siloz nuclear. Calculatorul ajunsese însă în Abație pe căi

neștiute, așa cum erau de fapt toate evenimentele care precedaseră înființarea ordinului augustinian.

Din corpul mașinăriei răsări un panou cu cristale lichide, de un primitivism sublim prin eficiența sa. Abatele zâmbi o clipă, gândindu-se că unul din motivele pentru care știința oamenilor evolua atât de greu era acela că lucrurile importante sau eficiente fuseseră inventate cu multă vreme în urmă.

Ecranul se lumină și Radoslav se trezi privit de figura unui bărbat relativ tânăr, cu ochi albaștri și păr grizonat, cu o bărbie pătrată și rasă până la sânge și cu un nas deformat care părea să fi fost rupt de mai multe ori.

— Te salut, Abate! Eu sunt Hristobal. Dar dacă ești Abate și eu n-am greșit, cred că știi deja cine am fost.

Chipul de pe ecran de schimonosi în ceea ce ar fi trebuit să fie un hohot de râs.

— Iată că doar îți imaginai că mă cunoști.

N-ai crezut niciodată, probabil, că vreun alt Abate poate avea o minte atât de perversă încât să profaneze icoana Sfântului Augustin.

Radoslav știa cuvântul icoană. Desemnase, timp de secole întregi pe Vechea Terra, picturile religioase. Cu toate acestea era sigur că ordinul augustinian nu crease niciodată asemenea picturi.

— Am să fiu scurt, fiindcă nu are nici un rost să încerc să te conving tocmai pe tine că ordinul nostru a intrat în anul Armaghedonului. Dacă tu, sau oricine altcineva, ați putut lovi în capul Sfântului Augustin, e clar că se apropie sfârșitul și că vine vremea judecății de apoi. M-am gândit de aceea că ți-ar fi de folos câteva dintre gândurile mele.

Cadrul se lărgi și imaginea lăsă să se vadă silueta întreagă a lui Hristobal. Era îmbrăcat într-un combinezon mulat pe corp, la cingătoare îi atârnau arme ciudate, iar pe unul dintre epoleți străluceau câteva trese. Bărbatul începu să se miște prin ceea ce

Radoslav recunoscu a fi un colț din Camera Ouălor.

— Sunt convins desigur că te întrebi, mai ales în situația ta, cum se face că Dumnezeu și-a atins propria-I nemărginire, grăbind clipa în care noi și Mesia îl vom salva. Mi-am petrecut jumătate din viață încercând să răspund misterului ăstuia. După cum probabil vezi, nu am putut niciodată să fiu numai Abate. În adâncul sufletului meu am rămas un soldat devotat, un soldat care ar face orice ca să-și apere stăpânul, darămite Dumnezeul. Nu mă îndoiesc de căile Domnului meu, dar vreau să-I înarmez soldații și cu arme care să fie eficiente în cetatea pământească, și nu numai în cea a cerurilor.

Imaginea se fixă din nou pe chipul lui Hristobal.

- Îți spuneam că m-am gândit mult... Două sunt împrejurările în care Dumnezeul nostru își poate întâlni nemărginirea. Așa cred : eu și, dacă tu știi deja lucrurile astea, poți pleca chiar acum... N-ai plecat? Află atunci că

singurul lucru îndeajuns de straniu, și îndeajuns de străin gândului omenesc încât să-L facă pe El să se teamă e momentul în care oamenii vor întâlni semeni inteligenți pe vreo planetă, aiurea în Univers. Dacă am dreptate, atunci avem, în camera în care sper că stai, arma potrivită pentru a-l face pe Dumnezeul nostru să izbândească în lupta cu Dumnezeul străin. Dar dacă nu ai încă știință ca omenirea să se fi întâlnit cu alte ființe inteligente, atunci înseamnă că te afli în situația cealaltă, în care omul însuși e pe cale să se schimbe atât de radical încât Dumnezeul cu care a fost până acum aidoma să se simtă stingher și părăsit. Și atunci e tot treaba celor O Mie de Voluntari să pună ordine... N-am să-ți spun mai mult, din teama de a nu mă judeca greșit. Știu că părerile mele pot să nu aibă nici o valoare în vremurile în care trăiești tu. Dacă e așa, sper ca măcar ideea că frământările tale au mai fost împărtășite și de altcineva să te facă să găsești calea și să conduci armatele Domnului

Dumnezeului nostru spre ultima biruință.

Bărbatul de pe ecran schiță semnul cercului în aer și apoi imaginea dispăru.

Radoslav rămase multă vreme țintuit pe scaun. Extratereștri? Omenirea renunțase de mai bine de treizeci de generații să mai creadă că, după opt sute de ani de explorare spațială, va mai întâlni vreodată vreo inteligență neumană. Cât despre oameni... Ei nu se schimbaseră. Însuși faptul că Satul de Clone, care rodea mereu și mereu aceeași oameni, satisfăcea încă nevoile tuturor Lumilor Agricole era o dovadă că ființa umană nu se schimbase mult. Să se fi înșelat Hristobal? Să-și fi petrecut viața în deșert? Radoslav se îndoia. Chestiunea necesita ore lungi de meditație.

Închise cu grijă Camera Ouălor și ieși din subteranele bibliotecii. Între timp, zăpada se așternuse de două palme. Norii veniți dinspre munte se învolburaseră și turnau fulgi gri peste Abație. Pașii Abatelui desțeleniră o cărare către propriul pavilion. Undeva, foarte

aproape de locuința sa, Abatele văzu urmele unor pași care nu păreau să urmeze vreuna din potecile pe care le știa. Privi mai atent și i se păru că deslușește silueta lui Rim. Spionul îl văzu și el și porni spre Abate.

— Bună seara, Sfinția Ta. Ți-a tulburat cineva somnul?

— Da, spionule. Am visat urât. Am visat despre extratereștri.

— Să înțeleg că ți-a jucat imaginația vreo festă și te-ai visat în lupanarele planetei-capitală?

— Nu, spionule. Eu am visat extratereștri adevărați. Neoameni...

— Hmm. Ce ciudat, Sfinția Ta. Și eu am asemenea vise în ultima vreme.

Bărbații se despărțiră fără să se salute, fiecare zâmbind unui gând ascuns.

26

Ca și planeta zeților, Kyrall nu-și dezvăluise adevăratul potențial. Așa gândea Rim și, dacă părerea asta ar fi ajuns vreodată la cunoștința împăratului, probabil că ar fi putut fi acuzat de trădare, de vreme ce nici unul dintre *quinți* nu avea voie să pună la îndoială deciziile administrației imperiale. Spionul simțea însă că dorința de a păstra monopolul asupra comunicațiilor instantanee mărginea eforturile de cercetare ale extraordinarei planete Kyrall, lăsând loc unei politici aproape mistice, pe care el o vedea însă foarte aproape de a fi urmată și față de Z. Împăratul nu părea curios să afle de ce anume ciuperca de pe Kyrall reușea să amplifice cu atâta putere gândurile oamenilor, aruncându-le instantaneu la sute de ani lumină depărtare. Psiacul, comunitatea ope-

ratorilor de pe Kyrall, era doar o enclavă, un mic teritoriu cucerit al unei planete care părea că-i tolerează așa cum suporta el rosătura unei sandale prea strâmte. La fel, împăratul îl convocase înainte ca el să-și fi terminat cercetările asupra planetei Z și trebuise să-și utilizeze întreaga voință de care se simțea capabil pentru a nu-i spune în față că este hazardată presupunerea că mușuroaiele zeților ar putea înlocui comunitățile de clone atâta vreme cât nimeni nu luase contact cu organismul care îi controla pe lucrători. Rim credea însă că știe și care era motivul administrației imperiale de a ignora adevărata natură a organismelor inteligente de pe Z. Era foarte simplu să presupui că sunt inferioare, că se pretează sclaviei... Dar dacă nu era așa?

Quintul încercă să-și golească mintea de asemenea gânduri în așteptarea comunicației directe cu împăratul. Cu numai jumătate de oră înainte, dispozitivul de avertizare neurală pe care îl avea implantat în scalp îi

semnaliza iminența unui contact mental cu Kyrall. Nu se îndoia că împăratul avea să-i traseze noi sarcini, sau dorea să afle noutăți fără să mai aștepte ca ele să parcurgă drumul obișnuit. Ca și ceilalți *quinți*, Rim era el însuși un operator perfect de comunicații la distanță, numai că existau doar câțiva oameni în întreg Universul care știau lucrul acesta.

Surâse ușor, încercând să-și răspundă la întrebarea care-i strălucise pentru o clipă în minte: ce ar fi spus Maria, dacă ar fi știut că poate lua legătura oricând cu Kyrall și de acolo oriunde în Galaxie? Probabil că ar fi pus această abilitate extraordinară pe seama faptului că era *quint*. Așa și trebuia să facă. Oamenii erau încurajați să creadă că *quinții* imperiali erau ființe cu puteri aproape supranaturale, atent selecționate și educate și supuse apoi unui antrenament aproape mistic. În mare parte, aceste lucruri erau adevărate, dar în ceea ce-l privea, capacitatea de a fi medium, pentru un operator de pe Kyrall,

nu era înnăscută. Fusese nevoie de o selecție din peste două sute de operatori până la găsirea unuia cu caracteristici psihice destul de apropiate de ale sale, astfel încât să se poată realiza o comunicare perfectă între ei. Cel puțin zece dintre operatori suferiseră traume permanente ale creierului după ce intraseră în contact direct cu mintea lui Rim. Își amintea perfect ce simțise când aflase acest lucru și nu dorea să mai retrăiască asemenea momente.

Era ciudat, dar și profund omenesc. Semenii săi erau mult mai dispuși să creadă că abilitatea lui de a comunica direct cu Kyrall era doar una dintre capacitățile sale supranaturale decât să-și imagineze modul concret în care se realizase acest lucru. Oamenii preferau întotdeauna să creadă în soluții magice decât să accepte că cineva ar fi putut alege o soluție atât de costisitoare precum menținerea a câte unui operator în psiac pentru fiecare *quint* imperial.

Cel cu care intra în contact era de fapt o

femeie. Se numea Alaana și, de fiecare dată când conversația cu împăratul lâncezea, îi plăcea să exploreze, pe cât de delicat putea, mintea ei. Era o ființă blândă, care suferea fantastic de dorul unui bărbat. Știa că și ea poate, într-o anumită măsură, să-i cutreiere gândurile, și nu dorea să ofere nimănui un asemenea avantaj asupra lui, nici măcar ei, deși știa că, dacă ar fi aflat ceva cu adevărat periculos, nu l-ar fi trădat niciodată. Încercă să-și golească mintea de orice gând, umplând-o cu amintirile vii ale celor mai sângeroase lupte pe care le purtase. Știa că Alaana era îngrozită și scârbită de violență și nu se va grăbi să-i spioneze gândurile. Chiar înainte ca senzația vagă de vertij care însoțea toate comunicările cu Kyrall să se instaleze, Rim se întrebă ce avea de fapt de ascuns.

— Ești acolo?

— Da, Înălțimea Ta.

Se adresase cu Înălțimea Ta, deși știa că de fapt gândul său avea să fie transmis de

Alaana operatorului imperial și abia apoi lui Bella al VII-lea. Protocolul cerea însă ca discuția să aibă loc de parcă psiacul nu ar fi existat.

— Am vești foarte neliniștitoare să-ți dau. Trebuie să părăsești Abația!

— Înălțimea Ta, misiunea mea aici face progrese remarcabile. Am chiar senzația că Abatele ia pentru prima dată în serios eventualitatea ca eu să-i succed...

— Are atâta încredere în tine?

— Nu. Încă îmi spune „spion”... Dar e evident că se gândește ce ar putea înfăptui o persoană ca mine așezată în scaunul său, dacă m-ar putea convinge să nu mai fiu slujitorul Înălțimii Tale.

— Și?

— Știți bine, Sire, că așa ceva e imposibil.

— Mă bucur să aud asta. Nu mă pot abține niciodată să-mi ofer plăcerea ce a mă ști slujit temeinic de *quinții* mei. Mai spune-mi cum stai.

— Am descoperit deja ceea ce pare a fi o

primă minciună legată de Satul de Clone. Am pătruns în el...

— Asta a fost curată nesăbuință...

— Uneori, pe câmpul de bătălie, e nevoie de decizii îndrăznețe și rapide. În plus, aveam indicii...

— Cine ți le oferise? Putea fi pus să te înșele.

— Am motivele mele să cred că a fost sincer și că a spus mai mult decât intenționat. De altfel, sunt singur acum că Satul de Clone e doar locul în care călugării își desfășoară unul din experimentele lor genetice și că boala care-l înconjoară nu este decât minciuna care le face pe clone să nu dorească să evadeze.

— Am înțeles. Și ce-ai făcut în Sat?

— Am studiat... Am încercat să studiez artefactul pe care ei îl denumesc „Alambicul de Dumnezei”. Nu știu deocamdată ce este, dar e clar pentru mine că e foarte important. Sper să am ocazia să-l mai examinez...

— Da, da, bine. Din păcate însă, eveni-

mente excepționale petrecute aici la castel mă fac să îți dau altă însărcinare.

— Sire, v-am spus că mi-ar fi foarte dificil să părăsesc acum Abația. Pretextul ar trebui să fie extrem de bine ales și deocamdată nu am nici o idee cum anume l-aș putea convinge pe Abate să fac o călătorie spațială până la Curte...

— A, dar nu e vorba de așa ceva...

Împăratul îi povesti pe scurt modul în care tatăl său, Kasser, fugise de pe nava de transport, luând în același timp și încărcătura de austral.

— Înălțimea Sa Kasser Boszt e pe Pământ?

— Da.

Rim încercă să evalueze rapid toate implicațiile acestei vești. Îl cunoștea bune pe Kasser și nu se îndoia de temeinicia motivului care-l făcuse să întreprindă o acțiune atât de îndrăzneață și care nu-i stătea deloc în fire.

— Știm cumva unde este?

— Tocmai faptul că știm exact m-a făcut

să te contactez. E doar la câteva sute de kilometri de tine, în cel mai mare oraș al Pannoniei. Aș putea desigur să trimit trupele din garnizoana noastră de pe Pământ să-l aducă, dar nu vreau să stârnesc vreun conflict cu Abația tocmai când te afli acolo. Prefer să te duci tu, să-l găsești și să-l predai apoi soldaților noștri.

— Sire, sentimentele mele sunt amestecate. Nu mă pot exprima violent față de un membru al familiei imperiale. Nu văd cum...

— Ai nevoie numai de un ordin direct, pe care ți-1 dau acum. Prin ceea ce a făcut, tatăl meu a dovedit nu numai lipsă de atașament față de Imperiu, ci a și dezonorat dinastia Boszt.

— Sunt cuvinte aspre, Sire.

— Îmi pare rău că nu te pot vedea, Vassur. Pentru că ezitările tale nu au sens. Și aș vrea să mă conving că vorbesc cu un *quint* imperial. Evident că tatăl meu mi-a lăsat un mesaj în care îmi spune că vrea să elucideze o dată pentru totdeauna misterul originilor

dinastiei noastre. Bineînțeles că, atâta vreme cât e încă în viață, toate posesiunile Casei Imperiale sunt ale lui, în vreme ce mie îmi revine doar administrarea lor. Îți spun însă că a furat australul și că scopul lui este tocmai zădărnicirea eforturilor tale.

— N-am știu asta, Înălțimea Voastră.

— Tatăl meu pare convins de faptul că dacă Abația se va simți cu adevărat amenințată, va dezlănțui deasupra Universului o armă teribilă, crescută și îngrijită în anii lungi în care a fost singurul furnizor de clone pentru Lumile Agricole. Nu înțeleg de ce crede asta cu atâta tărie... Dar nu mai are nici o importanță. Te asigur că va face tot ce-i stă în puteri să te împiedice să afli secretul clonelor și al religiei care permite subjugarea lor. Vreau să te duci, să-l capturezi și să-l predai garnizoanei imperiale. În cel mai rău caz, va trebui să-l omori.

Rim trase adânc aer în piept. Era convins că tatăl împăratului era doar un om în care lama sa de accun ar fi cântat la fel cum o

făcuse când străbătuse mii de alte corpuri. Cu toate acestea, își dădea seama că era un precedent periculos și că împăratul era conștient de asta. Odată ce un *quint* omora un Boszt, se deschidea o cale nouă în Univers.

— Vassur, te rog să crezi că știu exact ce gândești acum. Trăim însă vremuri complicate care au nevoie de oameni simpli și îndrăzneți ca să le descurce. Trebuie să ai încredere în mine. Aștept vești cât mai curând.

Rim se pregăti pentru întreruperea contactului, dar senzația de vertij întârzia să dispară. Încercă să-și golească mintea, într-un gest reflex de supărare, fiindcă realiză imediat ce i se întâmpla. Dacă mintea sa ar fi fost un glas, atunci gândul lui ar fi fost răcnet.

— Alaana!

— Nu te supăra, Rim, e important. Trebuie să-ți zic asta.

— De ce?

— M-au pus să te sondez cât mai adânc. Urmează să le spun dacă ești schimbat în

vreun fel, dacă ai gânduri ascunse.

— Știi că e ilegal ceea ce faci acum. Amintirea acestei conversații e sortită să rămână mereu ascunsă, altfel te-ar omorî.

— Și ce-ți pasă?

— Nu au timpul necesar procedurilor prin care să mi se aleagă un alt operator.

— Am să le zic că ești neschimbat.

— Ai să le zici?

— Da. Așa am să le zic.

— Nu ești convinsă...

— Nu știu ce anume, dar ți se întâmplă acolo un lucru cu adevărat extraordinar. Mintea ta e aceeași. Ai aceleași gânduri, îmi blochezi accesul cu aceleași amintiri ucigașe. Nu e nimic schimbat... Atâta doar că gândurile tale arată precum mobilele dintr-o cameră în care se face curat. Sunt adunate într-un ghem, de parcă ar dori să-și schimbe ordinea, prioritatea. În rest, ești același.

— Nu m-am schimbat deloc. Îmi cunosc și datoria și locul în Univers.

— Sunt convinsă de asta. Atâta doar că eu

sunt mai sensibilă decât alții la genul ăsta de schimbări. Am vrut doar să te previn că nu are încredere totală în tine.

— Nici eu nu aș avea.

— Da, dar tu ești crescut ca să te îndoiești...

Comunicarea se întrerupse brusc, iar Rim își pironi privirile pe basorelieful de pe tavanul chiliei sale. Ce anume putea fi atât de subtil, atât de insidios, încât Alaana să perceapă o schimbare în mintea sa? Încercă să se analizeze cu cât mai multă obiectivitate. Să fi fost oare ambiția de a deveni Abate? Putea să aibă vreo legătură cu grija pentru zeți? Sau poate cu Maria?

Rim știa că nici unul dintre *quinții* care-l precedaseră nu fusese o mașină și încerca să păstreze în minte ceea ce maestrul său îl învățase, și anume faptul că urmarea unui destin rectiliniu e o alegere care trebuie făcută în fiecare zi. Se mai îndoise de împăratul lui și până atunci, dar, când venise momentul, nu se dăduse în lături de la nimic

pentru a-i duce la îndeplinire ordinele. Se întrebă care puteau să fie motivele pentru care Kasser alesese să-l înfrunte pe fiul său. Bella pomenise ceva despre convingerea bătrânului că Abația deținea o armă supremă. Medita pentru câtva timp la această eventualitate. Abatele nu părea genul de persoană care să dezlănțuie în mod conștient un război galactic. Simțea însă că o asemenea decizie nu avea cum să depindă numai de un singur Abate. Era posibil ca ea să se fi perpetuat ca o tradiție de la întemeietorii Abației. Era chiar foarte probabil, de vreme ce călugării augustinieni încercau din răsputeri să se țină de câteva ritualuri vechi și moduri de organizare specific militare, fără a părea însă să le înțeleagă esența. Erau ca o armată ai cărei soldați nu mai purtaseră demult nici o bătălie și care deveniseră un fel de țărani. Rim nu se îndoia însă că primii călugări constituiseră un corp militar de temut.

Încercarea la care era supus acum avea să fie un test foarte dificil. Kasser Boszt nu era

numai un membru al familiei imperiale, ci și un adversar de temut. Știa exact care sunt capacitățile unui *quint* și era foarte probabil să știe și ce trebuie să facă pentru a se apăra.

Simți cum la marginea subconștientului său înflorește un gând difuz. Da, Kasser era un adversar redutabil. Înfruntarea cu el nu avea cum să aibă un câștigător dinainte stabilit...

Abandonă însă acest gând, conștient că avea treburi mult mai importante de făcut. Pentru a putea pleca din Abație, avea nevoie de un pretext.

* * *

Bella al Vll-lea privi cu atenție spre tânărul cu ochi adânci care-i servise drept operator. Băiatul părea să aibă o discuție aprinsă cu Alaana.

— Înălțimea Ta, operatoarea din psiac nu e de acord cu ceea ce spui. Susține că nu e nimic schimbat în atitudinea *quintului*.

— Băiete, tinerețea ta te face să nu înțelegi exact ce-am vrut să spun. Eu nu susțin că ar fi ceva schimbat, ci doar întreb dacă a perceput vreo diferență.

— Ea zice că nu.

— Mulțumește-i și lasă-mă singur.

Împăratul se ridică și parcurse cu pași mici spațiul care-l despărțea de biroul său de lucru. Se cufundă în scaun și porni holograma care înfățișa harta oficială a Imperiului său. În fața ochilor îi licăriră imediat milioane de luminițe. Cele verzi erau planete locuite, cele galbene erau Lumile Agricole, punctul acela mov din centrul Galaxiei era Kyrall și, undeva departe, chiar la marginea Imperiului, strălucea roșietic planeta Z.

Veștile de la cei doi *quinți* care încercau să elucideze ciclul de viață și comportamentul social al zeților nu erau foarte liniștitoare. Era obișnuit cu eficiența de limbaj a *quinților*. În ultimul raport pomeniseră de pagube consistente. Bella știa ce înseamnă asta în limbajul lor. Probabil că pe câteva mii de ki-

lometri pătrați exista acum pe Z un pustiu radioactiv. *Quinții* susțineau că fuseseră atacați de niște mașinării zburătoare care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuseră până atunci. Erau primitive, dar apariția lor fusese o surpriză totală. Și nu doriseră să riște nimic. Cu toate astea, Bella încercă să-și păstreze optimismul. Găsiseră o matcă, unul din organismele despre care se presupunea că îi conduce pe lucrătorii care îl entuziasmase atât de tare pe împărat. Era un organism gigantic, acoperit de nenumărate organe de simț, care părea că ieșise din adăpostul său subteran tocmai pentru a putea fi studiat. Refuzase să coopereze. Refuzase să emită chiar și cel mai mic semnal către *quinți*. Reușiseră, în schimb, să preleveze câteva mostre de țesuturi, care, așa după cum se așteptase, se dovediseră profund deosebite de cele ale lucrătorilor. Mostrele erau în drum spre laboratoarele administrației imperiale, dar, din câte reușiseră *quinții* să analizeze, funcționalitatea celulelor era foarte asemănătoare cu

cea umană. Exista un compus chimic uriaș care părea să stocheze informațiile necesare vieții inteligente. Problema era că substanța aceea părea atât de complexă încât cercetarea ei, pentru a putea fi manipulată în felul în care Bella era convins că manipulează Abația informațiile genetice pentru a-și crea propriile religii, avea să se dovedească un lucru extrem de dificil. Era nevoie de timp și, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Bella era convins că tocmai răgazul unei asemenea cercetări avea să-i lipsească.

27

Privind la Mos care-și ștergea baioneta de sângele unui traficant ce devenise prea insistent, Kasser credea că momentul în care va simți primele semne de descurajare era destul de aproape. Planul nu fusese prea bine socotit încă de la început. Era sigur acum că, dacă artefactul pe care-l căuta ar fi existat în Câmpie, i-ar fi fost oferit cu siguranță, dar se părea că timpul scurs de la înființarea Abației fusese prea lung pentru ca barbarii să-și mai aducă aminte sau să păstreze obiecte ale vremurilor acelea.

— Ce crezi despre toate astea, Mos? întrebă Kasser.

— Se pare că în vremea aceea oamenii gândeau cu totul altfel. Sau poate că sfântul ăsta Augustin cel Nou nu a fost o persoană atât de importantă încât să-și genereze

dușmani pe măsură, care să-i fure secretele și să le păstreze pentru momentul în care să-l poată lovi. Cu toate astea, a fost un plan bun. Mai ales că încă n-am dat greș. Coada de afară se îngroașă cu fiecare oră.

— Alți proști, alte prostii, murmură din colțul lui Mas, mai puțin optimist decât tovarășul său.

Kasser trebuia să fie de acord că în ultimele două zile magazinul lui Alarik se transformase într-un fel de ospiciu. Se obișnuise cu felul bizar în care ordinele pseudo-religioase din jurul Abației transformau genetic ființele umane. Dar ajunsese să se întrebe de ce nimeni nu se preocupa și de îmbunătățirea creierelor pământenilor.

Se înghesuiseră spre el cu fel de fel de moaște: un canin al Sfântului Augustin, care se dovedise de plastic spre încântarea posesorului său, care afirmase că dinții aceia erau la modă în urmă cu două mii de ani. Mai primise și două monede, care nu aveau nimic extraordinar, dar care se părea că fu-

seseră în circulație în vremurile Sfântului Augustin. Proprietarul lor spunea că știa un șaman undeva în munți care putea citi gândurile celor care puseseră mâna pe asemenea obiecte. Și asta era bine pentru că el jura că familia lui le avea de șaizeci de generații, când un strămoș le primise din mâna Sfântului Augustin.

Nu lipsiseră nici artefactele grețoase: o mână mumificată, care păstra pe unul din degete un inel a cărui decorațiune era un cerc cu încrustații într-o limbă veche, un borcan cu formol în care era un ochi uman conservat, despre care proprietarul lui spunea că are însușiri magice și că aparținuse Sfântului Augustin, ba chiar și un cristal bizar, galben, despre care aflase că era urina Sfântului Augustin pietrificată undeva în munți.

Unii dintre negustători recunoșteau imediat că pur și simplu nu era în firea lor să lase ocazia dobândirii unei încărcături de austral să treacă pe lângă ei fără a încerca să pună

mâna pe ea. Alții aveau povești savante, arbori genealogici întocmiți cu grijă, istorisiri coerente care ar fi putut justifica posesia unor obiecte care să aibă legături cu Sfântul Augustin.

— Eu zic că ar fi meritat să ne aplecăm cu mai mare atenție asupra celor spuse de popă, bombăni Mas.

— Severus e un șarlatan, protestă Alarik. Poveștile lui nu s-au verificat niciodată. Nu trebuie să aveți încredere în el. În plus, când ați stârnit tot tărăboiul ăsta, ați spus că doriți artefacte și nu povești. Oamenii ar putea deveni nervoși dacă vă răzgândiți.

— Ei și? îi întoarse Mos o privire fioroasă proprietarului. Te asigur că ne putem descurca liniștit cu cei din fața magazinului. Povestea bătrânului ăla avea o noimă și nimeni nu mă poate lămuri de contrariu.

Kasser îl privi gânditor pe bătrânul soldat.

— Și eu l-am crezut, numai că putem verifica spusele sale și după ce vom fi încheiat târgul pentru vreun artefact. Atunci vom fi

scăpat și de povara australului care înfierbântă imaginația unora.

Bătrânul împărat nu era însă foarte convins că vrea să verifice ceea ce spusese arătarea aceea bizară care intrase în magazinul lui Alarik fără să le ofere nimic. Fusese nevoie de un dram de noroc și de inspirația lui Mos care insistase ca bătrânului călugăr să i se dea ocazia să spună ce avea de spus.

Se numea Severus și pretindea că undeva, la poalele unor munți îndepărtați și nu prea înalți, avea uitate într-un cufăr dintr-o colibă o mulțime de documente despre care își aducea aminte că bunicul său le căpătase de la un moșneag ciudat, care susținea că este ultimul membru al unei societăți religioase secrete care se opunea Abației. Povestea era învăluită în mister și șchiopăta în multe locuri, dar vorbea despre un fel de frăție milenară al cărei scop era zădărnicirea uneltirilor Abației, care rezerva omenirii un sfârșit dramatic. Severus susținea că toată moștenirea acestei societăți se afla în coliba buni-

culuí său uitată de vreme undeva departe.

Alarik protestase și îi spusese lui Kasser că Severus se lăudase o viață întreagă că el este ultimul membru al acestui ordin secret și că grozăviile pe care le spunea ajunseseră să fie de râsul tuturor celor care se puteau dispensa de o farfurie cu mâncare în schimbul unei distracții de o seară. Severus nu era nici călugăr și nici moștenitorul vreunor secrete pământene vechi, ci fusese toată viața lui un vagabond al marelui oraș.

Bătrânul slinos protestase și el. Era adevărat că întreaga sa viață susținuse că e călugăr și că luptă împotriva Abației, dar asta numai pentru că era singur și nici măcar în cele mai nebunești vise ale sale nu sperase că se va putea alia vreodată cu niște oameni atât de puternici încât să aibă asupra lor o încărcătură de austral.

Kasser fusese nehotărât și îi lăsase pe Mos și pe Mas să-l dea afară. Dar chiar când părăsea magazinul, mai mult purtat pe brațele vânjoșilor soldați decât de bună voie,

Severus strigase ceva care-l pusese pe gânduri: „Dar taina voastră care e? Ce s-a întâmplat de ați ajuns să oferiți o avere pentru niște lucru pe care le știe aici, pe Pământ, oricine?” Vorbele astea ar fi putut însemna orice. Inclusiv că bătrânul avea acces la exact același gen de informații care-l făcuse pe Kasser să adopte o soluție disperată, ca și cum întregul Univers ar mai fi avut doar câteva săptămâni de trăit. Îi spusese că aveau să se mai revadă.

— Ești tare viclean, rânji Alarik. Nu mă așteptam să spui asta.

— Ce anume? se miră Kasser.

— Vrei să te duci și să-l înghesui puțin pe Severus. Ar trebui să fie simplu. Părerea mea e să încerci cu o femeie. Nu ai nevoie de mai mult pentru a-l face să-ți spună tot ce știe.

Kasser aprobă scurt din cap și făcu semn să îl lase în interiorul magazinului pe următorul negustor.

Era o femeie mărunțică, cu fața smeadă, ascunsă pe jumătate de un batic gros, pe ca-

re Kasser îl credea din lână veritabilă. Zdreanță aceea ar fi fost o avere oriunde în Univers, dacă autoritatea planetară ar fi permis exportul ei.

— Spune, femeie. Ce mi-ai adus?

— Înălțimea Ta, am o familie mare undeva în Câmpie și m-am grăbit...

— Nu plictisi înalții oaspeți cu tânguielile tale, se răsti Alarik. Arată ce ai de arătat!

Femeia se fâstâci și se cufundă într-o muțenie încăpățânată. Fu nevoie de gestul lui Kasser de a o prinde ușor de braț pentru a începe să vorbească din nou.

— Merge vorba că oferiți un preț bun pentru orice obiect care v-ar putea ajuta să distrugeți Abația.

— Nu e chiar așa. Noi vrem să află doar cine a fost Sfântul Augustin.

— Ce ne pasă nouă cine a fost el? Știm cine sunt urmașii lui. Niște haini care ne fură copiii din Câmpie și care se distrează vânându-ne.

Kasser privi spre Alarik, căutând confir-

marea celor spuse de femeie. Pământeanul încuviință din cap.

— Nu am venit să vă aduc nimic. Familia mea e prea săracă pentru a păstra obiectele de la o generație la alta, darămite pentru a avea lucruri de acum două mii de ani. Vreau însă să vă spun că tatăl meu obișnuia să-mi povestească despre vremurile când un strămoș de-al nostru a pribegit vreme de doi ani, prin munți, împreună cu Sfântul Augustin. Povestirile sunt pline de înfloriturи. Eu una cred că toate vindecările miraculoase și actele de milostenie au fost adăugate de strămoșii meu doar pentru a face povestea mai frumoasă. Cum ar putea un om sfânt să inspire hoarda de criminali din Abație? Nu. Sfântul Augustin a fost un nimeni, un aventurier oarecare, care a avut norocul să dea peste ceva pe care numai el l-a înțeles și să-și clădească astfel puterea. Fiindcă el n-a fost decât un umil frizer.

— Frizer? exclamă Mos. Om care taie părul altor oameni?

Femeia încuviință din cap.

Mos și Mas începură să râdă.

Kasser nu-și putu stăpâni nici el un zâmbet.

— Și la ce ne folosește povestea ta, femeie? Crezi oare că poți discredita Abația în ochi noștri? Știm exact cine sunt călugării augustinieni și ce le poate pielea. Crede-mă, nici nu-ți poți imagina cât de...

— Dar trebuie să mă credeți și Înălțimile Voastre! Pe tot întinsul Câmpiei, unei perne făcute din păr de om i se spune perna Sfântului Augustin. Călugării cred că e modul nostru de a vorbi despre ei, dar noi știm că nu e așa. Sfântul Augustin a fost un frizer. Nu se poate ca informația asta să nu vă folosească la ceva.

Pradă unei inspirații subite, Kasser scoase din buzunar citeva monede din aur și le puse în mâna femeii. Mos clătină din cap. Nu-i plăcea deloc să opereze micul generator care transforma în aur mai toate metalele întâlnite pe Pământ. Era secretul lor și Kasser era

convins că de fapt aparatul acela era mai valoros pe Pământ, unde încă se mai accepta aurul, decât orice încărcătură de austral cu care pământenii oricum nu aveau ce face.

Femeia scutură din cap și bolborosi:

— Nu, nu, nu pot accepta pomană.

— Dar mi-ai spus că ai venit fiindcă sunteți săraci.

— Chiar și așa, familia mea nu a acceptat pomana nimănui. Numai mândria ne-a mai rămas.

— Femeie, îi oboseşti pe Înălțimile Lor cu asemenea fandoseli? Ai înnebunit? țipă Alarik. Ia naibii banii ăștia și du-te și cumpără de mâncare.

— De ce strigi la ea? întrebă Kasser calm. Mie îmi plac oamenii mândri. Poate te aceea te disprețuiesc pe tine atât de mult.

Fața lui Alarik deveni imobilă iar el făcu câțiva pași rapizi până în spatele tejghelei. Mos și Mas își depărtaseră și ei mâinile de corp, gata oricând să apuce una din nenumăratele arme disimulate în combinezoane.

— Ia banii, femeie. Or să-ți folosească, vorbi blând Kasser. Iar dacă nu vrei să iei de pomană, dă-mi baticul acela de pe cap. E din lână adevărată și te asigur că pe lumea de unde vin eu valorează cu mult mai mult decât banii pe care ți i-am dat.

Pradă unei frământări atroce, femeia vorbi poticnit:

— Înălțimea Ta, nu se cade să merg acasă fără maramă. Sunt femeie măritată. Ar râde lumea de mine. Asta dacă aș mai ajunge acasă și n-aș fi confundată cu vreo prostituată. Cere-mi altceva!

Kasser privi la ființa jalnică a femeii. Nu se putea gândi la nici un obiect de care ea s-ar fi putut despărți.

— Dă-mi tu...

Ca și cum atâta așteptase, femeia scoase de la gât o amuletă bizară prinsă cu un lănțișor. O spirală făcută dintr-un material strălucitor, în capătul ei cel mai de sus era prinsă printr-o urechiușă simplă de un lanț subțire ce părea din aur. Era un fleac, o po-

doabă, dar Kasser era bucuros că putea ieși onorabil din încurcătură.

— Mulțumesc.

— Înălțimea Ta, vorbi din nou Alarik, poți să te superi pe mine, dar trebuie să-ți atrag atenția că te jecmănește. Ceea ce ți-a dat e o augustină de duzină, o bijuterie simplă, pe care femeile o primesc înainte de a naște primul lor copil. E un obicei răspândit în câmpie, dar augustina asta e doar una de duzină, lucrată neîngrijit și nici măcar nu e completă.

Fostul împărat privi spre femeie.

— Javră! strigă ea către Alarik. Aveam de gând să-i dau și al doilea lănțișor. Atâta doar că-l scot mai greu.

Făcându-i semn lui Mos să fie mai atent la proprietarul magazinul, Mas se trase și el mai aproape.

— Ce-i asta, femeie?

— E o bijuterie pe care mi-a dat-o mama. Toate femeile din Câmpie au așa ceva.

Bătrânul soldat luă cel de-al doilea lănți-

șor din mâinile femeii și-l trecu prin urechiușă din partea de jos a spiralei. Imediat, în mâna lui pâlpâi o lumină bizară. Speriat, Mos aproape că scăpă amuleta pe podea.

— Ei, viteazule, vezi că avem și noi pământenii secretele noastre? hohoti Alarik. Las' că-ți spun eu ce e și ai să înțelegi... E o joncțiune trimetalică, un fel de baterie, care generează o mică descărcare spiralată, care se opune spiralei de metal.

Pradă unei agitații nebune, Kasser luă amuleta din mâna soldatului său. Trecu din nou cel de-al doilea lănțișor metalic și văzu într-adevăr cum spirala de metal este dublată de una strălucitoare, albastru-verzuie.

— Și ce semnifică, femeie, o asemenea amuletă?

— Noi credem că primul lanț și spirala sunt femeia, iar cel de-al doilea lanț e bărbatul. Lumina care se naște la împreunarea lor e speranța că vor avea copii sănătoși. De aceea le primim cu câteva zile înainte de a naște.

Kasser simțea că artefactul acela putea avea o semnificație mai adâncă. Luă mâna femeii în mâinile sale, strânse pumnul ei mic în jurul monedelor și o conduse spre ieșirea din magazin.

— Alarik, de ce ziceai că amuleta asta e de duzină? întrebă el după ce femeia dispăru în stradă.

— Pentru că e făcută într-o manufactură și nu respectă tradiția. Vedeți, cele adevărate sunt făcute de înșiși călugării augustinieni... Mă rog, de cei care părăsesc Abația. Ei reușesc să găsească o asemenea combinație de metale încât spirala luminoasă nu se deosebește aproape deloc de cea reală. O dublează doar cu o strălucire rece prin care poți să-ți treci degetul. Vă pot oferi cel puțin zece amulete originale, mai frumoase...

— Vreau să văd și eu una, spuse scurt Kasser.

Într-adevăr, piesele lui Alarik erau mult mai frumoase, lucrate meșteșugit. Fostul împărat se opri asupra uneia în care, atunci

când era băgat și cel de-al doilea lanț, rezulta o minunată spirală aurie ce părea holograma defazată a celei de metal.

— De ce le denumiți augustine?

— Nu știu. Presupun că au fost făcute prima dată de călugării augustinieni, sau ceva de genul ăsta. Aș putea spera să vă vând contra unei sume corespunzătoare augustina asta?

Fără vorbe, Kasser îi aruncă o cantitate impresionantă de aur. Mos și Mas oftară la unison.

— Cred că treaba noastră aici s-a încheiat, exclamă Kasser.

— Cum? Nu dați nimănui australul?

— Ba da, Alarik. Ți-l lăsăm ție și te numim... ministrul nostru și te lăsăm pe tine în locul nostru să cauți acel artefact care l-ar putea distruge pe Sfântul Augustin. O să mai trecem noi pe la tine.

Fața negustorului se schimonosi de groază, dar și de lăcomie.

— Nu-mi puteți face asta. Or să mă sfâșie!

— Nu cred. E mult mai probabil să devii o persoană foarte importantă. Dar uite, fiindcă nu vreau să te jignesc, o să iau și de la tine ceva în schimbul australului. Dă-mi o augustină și o bucată de hârtie.

Alarik se execută imediat, neîncetând însă să bombănească. Kasser scrise câteva rânduri pe bucata de hârtie, împături în ea augustina și le închise pe amândouă în containerul cu austral.

— O să te contactez mai târziu să-ți spun ce să faci cu astea. Ai șanse reale să poți păstra australul pentru tine.

— Nu se poate să pleci...

— Ohoho, și încă cum! hohoti Kasser.

Privind în ochii stăpânului său, Mos duse fulgerător mâna la centură și scoase cel mai greu laser pe care-l avea. În secunda imediat următoare, cei trei bărbați treceau printr-o gaură imensă din zidul din spatele prăvăliei lui Alarik, ale cărei margini încă fumegau. Începură să alerge și preț de zece minute auziră că sunt urmăriți. Într-un târziu, se

pierdură printre clădirile ruinate și se simți-ră destul de în siguranță pentru ca să-și gă-sească un adăpost.

— Înălțimea Ta, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să-ți pun la îndoială judecata. Dar, să lași o încărcătură de austral pentru o bi-juterie din care există zeci de mii de exem-plare...

Kasser zâmbi întunericului.

— Oricum nu mai puteam menține multă vreme australul. Vassur a pornit probabil deja spre el. Cât despre spirală, trebuie să vă obișnuiți să gândiți altfel decât restul lumii.

— E cam târziu, Înălțimea Ta, suntem bă-trâni, zise Mos pe un ton șăgalnic. Lămureș-te-ne! Ce să însemne spiralele alea două?

— Să presupunem că primul lanț și spirala reprezintă un om... Dar dacă cel de-al doilea nu e doar un principiu fertilizator...? Dacă e un eveniment?

— Nu-nțeleg, se plânse Mas.

— Nici eu nu sunt prea sigur de gândurile mele. Mi se pare însă că bijuteria asta e

efortul disperat pe care l-a făcut cineva pentru a atrage atenția că ordinul augustinian poate transforma clonele sale în ceva cu totul deosebit, nemaivăzut.

Mos și Mas hohotiră la unison, ceea ce îi dădu fiori reci lui Kasser care nu vedea nici un motiv de râs.

— Bine, dar asta știm de veacuri. Întreaga civilizație umană se bazează pe capacitatea Abației de a produce clone atât de tâmpite încât să creadă că Dumnezeu le cere să muncească pentru el.

— Ai dreptate, Mos, încuviință fostul împărat. Dar niciodată până acum nu am avut vreun indiciu despre ceea ce va face Abația atunci când, așa cum le place tuturor călugărilor augustinieni să spună, va trebui să lupte în Armaghedon.

— Mie chiar nu-mi place cuvântul ăsta, bolborosi Mas.

Kasser râse scurt.

— Ți-am spus că e pentru binele tău să nu te mai amăgești că lucrurile pot fi întoarse

din drumul lor. Se va dezlănțui în curând cea mai mare dintre furiile pe care le-a cunoscut Universul. Și chiar dacă nu ne dăm seama, Abația va juca un rol crucial.

— Cum anume? Dublând o spirală?

Kasser preferă să tacă. Gândul care-i încolțea în minte era de-a dreptul teribil, mult prea înfricoșător pentru a și-l mărturisi chiar și sieși. Și, deocamdată, ideea aceea era la adăpost în mintea lui, ascunsă de puterea de pătrundere a unor oameni care nu-și băteau capul să se gândească la faptul că tot ceea ce sunt e scris undeva într-o spirală în fiecare celulă a corpului lor. Și, undeva și mai adânc, un sentiment de *déjŕ vu* îl sâcâia din ce în ce mai tare. Simțea că se află în fața unei probleme pe care o mai rezolvase odată, demult, în tinerețe. Artefactul îi aducea aminte de ceva...

— Măcar dacă nu ai fi scris bazaconiile alea pe hârtia din container. Dacă face cumva și ne ia urma?

— Bilețelul acela, Mas, e cea mai bună

șansă pe care o avem ca Vassur să nu ne urmărească.

28

Cum să înțeleg, Doamne, tânguirile lemnului? Am înălțat acoperișul așa cum m-ai povățuit și acum aștept în foișor să vii și să-mi arăți calea în continuare. Să știi, Doamne, că mi-e mai greu ca niciodată să-i țin pe copiii Tăi în Templu. Se poate ca stâlpii pe care i-am folosit să fi fost prea subțiri, se poate să Te fi supărat Doamne pentru că nu am dus la îndeplinire poruncile tale într-un timp destul de scurt, sau destul de bine... Acum însă, Doamne, am nevoie de călăuzirea Ta, fiindcă stâlpii trosnesc din toate încheieturile și îi sperie pe ai mei care nu mai vor să intre în Templu. Ai milă, Doamne, și povățuiește-mă ce e de făcut.

În somptuosul său birou de pe Sagittarius, Crey citea cu oarecare îngrijorare raportul lui Isidor. Plecase de câteva luni de pe orbită, dar asta nu-l împiedica să știe exact ce anume se întâmplase. El fusese cel care îi

sugerase lui Laak să acopere Templul cu țiglă făcută dintr-o argilă pe care tot el o indicase. Isidor nu se împotrivise, ba chiar părușe încântat că poate să îl lase să participe la o asemenea decizie, sperând probabil că acest lucru îi va potoli elanul pentru un alt gen de inițiative.

Ar fi trebuit să se gândească la asta. Plăcile acelea de lut ars ieșiseră cam grele pentru a putea fi susținute de arborii pe care îi folosiseră drept coloane. Consultase câțiva ingineri care, după ce se miraseră de greutatea specifică a țiglelor, îi dăduseră ceva speranțe. Poate că după ce lemnul se va fi uscat, întreaga structură se va stabiliza. Daca va rezista însă până atunci.

Crey nu era însă foarte îngrijorat. Putea să-i sugereze oricând lui Laak să întărească stâlpii de lemn cu tije din oțeluri speciale. Încă o minune, încă o inspirație și Templul va fi salvat.

„Mă vor venera pentru asta” nu-și putu reține guvernatorul un zâmbet.

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu fie bucuros. Toate mergeau așa după cum plănuise el și mai erau doar câteva luni până când Sagittarius urma să aibă primele beneficii de pe urma norocului extraordinar pe care îl avusese cu doar câțiva ani în urmă. Cât despre el... Se anunțau vremuri interesante.

Un clinchet scurt îl anunță că membrii consiliului erau pregătiți și îl așteptau pentru întrunire. Trase adânc aer în piept. Lucrurile ajunseseră într-un punct în care nu mai putea să țină doar pentru sine planurile care priveau Lumea Agricolă. Era conștient că ceea ce intenționa să facă avea să complice lucrurile, să le facă mai riscante, dar nu mai putea ține doar pentru el faptul că Federația lor era pe care să devină cea mai puternică din întreg Imperiul. Savura pentru o clipă felul exemplar în care se comporta, ca un conducător veritabil, atașat poporului său. Zâmbi din nou, cu conștiința faptului că dacă ar fi putut ține comoara aceea doar pen-

tru el, ar fi făcut-o fără nici o șovăire.

Consiliul era format din zece membri, reprezentanți ai planetelor, îi era cu toții credincioși și știau că slujbele lor destul de bănoase depindeau nemijlocit de aprecierea lui. În condiții normale, le-ar fi putut împărtăși orice secret fără frica de a fi trădat. Orice secret pălea însă în fața planurilor sale. Amintindu-și de o superstiție veche, păși cu dreptul în Sala de Consiliu.

Ședința începu cu o informare plictisitoare asupra ultimelor rezultate economice ale Federației, care, ca de obicei în ultimii ani, erau absolut catastrofale. Avu totuși răbdare ca vorbitorul să termine și apoi, când să se treacă la următorul punct al discuției, se ridică în picioare și începu să vorbească cu glas măsurat.

— Prieteni, nu e un secret pentru nimeni că din pricina felului în care a fost condusă Federația înainte ca noi să venim la putere, resursele noastre sunt din ce în ce mai puține. Tocmai de aceea, în ultimii doi ani am

creat un plan secret...

— Secret?... se încruntă Kerbal, reprezentantul celei mai bogate planete a Federației.

— Tot ceea ce ține de austral trebuie să fie secret. Altfel, ne vom trezi cu toți aventurierii Galaxiei pe cap, ca să nu mai vorbim de garnizoana imperială, care va dori și ea partea ei.

Crey savura zarva care se stârni imediat după cuvintele sale. Vorbeau cu toții deodată, punându-i întrebări, dorind să știe cât mai multe.

În Univers, australul se găsea exclusiv în asteroizi. Existau câteva centuri din care prospecțiunile sistematice ale Imperiului reușeau să descopere câteva sute de kilograme pe deceniu. Nu era un material greu de rafinat sau de exploatat. Pur și simplu era foarte rar. În ciuda cercetărilor amănunțite, pe nici una din planetele pe care pusese omul piciorul nu se întâlnise nici măcar vreun atom de austral. Pentru un motiv obscur, combustibilul pentru călătoriile

superluminice părea să existe doar pe asteroizi. Oamenii se convinseseră cu multă vreme în urmă de acest lucru, așa încât a spune că ești în căutarea unei mine de austral pe o planetă devenise un fel de zicală populară care desemna plastic zădărnicia.

Uimirea lui Crey fusese nemărginită, când, cu doi ani în urmă, doi tineri geologi îi spuseseră că pe Praxtor există un zăcământ care conținea mai bine de zece tone de austral. Asta însemna cam toată producția de combustibil din istoria omenirii. Oricine avea o asemenea bogăție, se putea considera cel mai puternic om din Univers. După ce geologii suferiseră accidente regretabile, Crey se gândise cum poate să influențeze comunitatea de clone, sădită acolo cu câteva zeci de ani în urmă, pentru a exploata zăcământul. Legile imperiale erau foarte clare. Toate veniturile și mărfurile care depășeau granițele unei planete trebuiau impozitate. Excepție făceau doar produsele pe care Lumile Agricole le furnizau Federațiilor de care aparți-

neau. Crey știa că nu e nevoie să raporteze administrației imperiale descoperirea sa. Dacă o privea prin prisma zăcământului de austral de pe Praxtor, legea impozitului imperial părea de-a dreptul stupidă. Cei care o făcuseră însă plecaseră de la premisa că australul nu se poate găsi decât pe asteroizi care, împreună cu toate corpurile cerești cu diametrul mai mic de o sută de kilometri erau, prin lege, proprietatea Curții Imperiale. Timp de mai bine de o mie opt sute de ani, reglementarea aceea asigurase Curții Imperiale controlul total al australului, e drept, în limitele unei cote obligatorii pe care trebuia să o vândă în fiecare deceniu oricărei federații solicita o anumită cantitate de combustibil.

Era o rânduială milenară, care funcționase fără greș... Până acum. Crey era convins că, exploatând cu clone zăcământul de austral, se înscria perfect în legile Imperiului și că Federația Sagittarius nu încălca nici o reglementare. Acest lucru avea desigur să de-

vină de o importanță redusă în momentul în care primele sute de kilograme de austral aveau să poată fi distilate în rafinăria pe care Crey o disimulase cu mare grijă pe unul din sateliții naturali ai Praxtorului.

Toate astea depindeau însă de ardoarea cu care clonele de pe Praxtor aveau să-și venereze Dumnezeul și de priceperea lor în a coace țigle din prețiosul minereu.

Fiindcă asta urmărea Crey. Nici cea mai eficientă Lume Agricolă din Univers nu ar fi putut scăpa Federația Sagittarius de la un crah financiar răsunător. Dar nu cartofii sau grânele îl interesau pe Crey, ci doar țiglele micuțe, care conțineau prețiosul minereu. Iar pe astea aproape că le obținuse, manipulând desigur pe tânărul trimis al Abației, un călugăr lipsit de experiență.

Membrii Consiliului îl ascultară în tăcere și apoi, privind unul la altul, îi dădură întâietate lui Kerbal.

— Domnule, dacă lucrurile stau într-adevăr așa cum spuneți, sunteți poate

cel mai important conducător pe care l-a avut Federația noastră vreodată. Posibilitățile care ni se deschid sunt imense. Putem ataca planeta-capitală sau putem pur și simplu să vindem australul tuturor acelora care vor să plece dincolo de granițele Universului cunoscut... Există însă un lucru care mă neliniștește.

Crey deveni brusc atent. Îl cunoștea de multă vreme pe Kerbal și aprecia foarte mult știința lui de a fi la curent cu tot ceea ce e important.

— Unul din spionii mei din Klemplant susține că nu cu mult timp în urmă Bella al VII-lea a avut o ședință de Consiliu de Coroană foarte importantă... Atât de importantă încât a fost nevoie de ștergerea hipnotică a memoriei delegaților. Cu toate astea, se zvonește că au discutat ceva legat de Lumile Agricole și de iminenta lor transformare. Nu se știe în ce... Nu se știe cum... Cert este însă că împăratul pare să fi pornit deja pe un drum la sfârșitul căruia Lumile Agricole nu

vor mai fi ce au fost.

Crey bătu ușurel cu degetele în masă.

— Vestea asta, de care nu mă îndoiesc nici o clipă, nu face decât să ne arate că dacă discuțiile din Consiliul de Coroană nu au putut rămâne secrete, nici ceea ce vorbim noi nu va fi o taină pentru prea multă vreme. Am să plec imediat spre Praxtor pentru a grăbi cu orice preț exploatarea zăcământului. Am chiar o idee drăguță de minune pe care să le-o ofer clonelor pentru ca ele să ne dea în schimb țiglele cu austral. Nu e timp de pierdut...

Kerbal îl privi cu atenție, lăsând impresia evidentă că mai are de spus ceva.

— Te ascult, îi spuse Crey.

— Ce se va întâmpla cu Praxtor? Știm cu toții că alterarea procesului însămânțării poate duce la dezordini inimaginabile...

— Cui îi pasă? O să se omoare clonele alea acolo...

— Și credeți că Abația o să îngăduie așa ceva?

Crey rânji feroce și lovi cu pumnul în masă.

— Dacă măcar unul dintre voi ar veni cu mine să vadă umilințele la care am fost supus de un călugăraș oarecare, numai pentru că el are autoritatea Abației în spate, o să înțelegeți de ce prima care va gusta din noua noastră putere va fi preoțimea augustiniană. Să încerce doar să ridice doar vreun deget și jur pe ce am mai sfânt că din Vechea Terra n-o să rămână decât o centură de asteroizi!

— Și totuși...

— Nu-ți bate capul, Kerbal. Aveți treburi mai importante. Trebuie să ne construim cât mai repede o flotă puternică de nave a căror propulsie să poată fi schimbată cu ușurință. Cu o asemenea escadrilă vom fi curând stăpânii Universului.

— Iar dumneavoastră...

— Eu? Eu am propriul meu război. Ultima dată când am fost în Klemplant la Curte, nu mi-a plăcut deloc cum am fost tratat.

Privind în pământ dar cu o voce fermă,

Kerbal spuse din nou:

— Să știți, domnule, că mie îmi este frică de Abație...

— Da, ție și altor câțiva nerozi. Îți repet, l-am jucat pe degete pe călugărașul ăla. Chiar dacă șefii lui sunt de sute de ori mai iscusiți, și tot nu se pot pune cu noi...

— Cum spuneți, domnule.

— Cred că înțelegeți acum de ce voi fi silit să aplic aceeași procedură ca la Consiliile de Coroană. La ieșirea din sală veți fi hipnotizați și nu vă veți mai aduce aminte de nimic. Veți ști doar ce aveți de făcut... .

Să crezi în puterea cercului. Asta ți-a zis Domnul Dumnezeul tău și te-ai gândit că, de fapt, vrea să-ți spună că tot ceea ce dai ți se va întoarce după un timp și că tot ceea ce iei, rupi de fapt din tine însuți. Dumnezeu e centrul și e cercul, e peste tot și peste toate, e mai mult decât vei putea înțelege vreodată.

Visele din ultima vreme îți devin din ce în ce mai confuze. Domnul Dumnezeul tău îți vorbește despre felul în care trebuie El iubit, despre jertfa

fiului Său Ustin, despre semnificațiile minunate ale cercului. Te învață că dacă îi vei strânge pe toți ai tăi într-un cerc, atunci ei vor fi ocrotiți de toate cele rele; îți spune că dacă vei face semnul cercului asupra omului bolnav, El va ști că trebuie să-și coboare blândețea asupra lui și-l va vindeca. Iar dacă vei face semnul cercului în jurul burților umflate ale femeilor, copiii care se vor naște vor fi sănătoși și vor întregi viața cetății tale. Vor pune viață după viață pentru ca noi toți să nu fi trăit degeaba.

Visele sunt înălțătoare, dar Doamne, îți lipsesc îndrumările acelea care să te facă să poți rândui mai lesne lucrurile de fiecare zi. Acoperișul Templului e prea greu. Copacii care îl sprijină au fost prea subțiri și stau să se rupă. Nimeni nu mai intră în Templu și chiar și ție îți trebuie un mare efort de voință pentru a urca din când în când în foișor și a aștepta acolo grația divină.

Te gândești dacă Domnul Dumnezeul tău te va lăsa să arunci plăcile arse și să îi clădești un acoperiș din frunze. Știi că nu va fi la fel de frumos, dar măcar Templul va rămâne în picioare.

Templul, cu toate picturile lui, cu fântâna tămăduitoare, Templul care e doar centrul cercului în care încerci să-i strângi pe ai tăi. Aștepți o iluminare și ea întârzie să vină, iar disperarea crește în sufletul tău și privești cu groază cum epe cale să-ți acopere credința.

Isidor îl aștepta pe Crey chiar la ieșirea din sasul navetei.

— Ai o față care-ți trădează nerăbdarea, zâmbi guvernatorul privind la chipul agitat al călugărului.

— Am greșit undeva.

— Noi doi? Împreună?

— Da... Adică nu... Nu știu cine a greșit. Cert este însă că acoperișul Templului stă să cadă. Și asta îl agită foarte tare pe apostol. Aproape că nu mai răspunde la nici o comandă. Am tot încercat să-l îmbărbătez, i-am trimis vise pline de noțiuni obscure de teologie, care să-i țină mintea ocupată. Îți dai seama însă că e greu să meditezi la semnificația cercului în momentul în care îți cade un acoperiș de câteva tone în cap...

Crey îl privi gânditor.

— Și ce vină am eu? A fost pur și simplu o întâmplare neprevăzută. De unde să fi știut tu sau oricine altcineva că lemnul pe care îl vor folosi va fi de esență moale?...

— M-am uitat în cărți. Să știi că nu am găsit nici o menționare a vreunui acoperiș din argilă arsă. Poate că n-a fost o idee atât de bună.

Obrajii micuțului guvernator se înroșiră, semn că e pe cale să explodeze.

— Popo, am fost amândoi de acord că tăblițele alea sunt o găselniță nemaipomenită. Am reușit să producem cu ele prima diviziune a muncii. I-am separat în mai multe comunități care muncesc individual... Chiar tu spuneai că avem rezultate excelente.

Isidor bolborosi încurcat:

— Da, dar uite că nu ne-am gândit la structura de rezistență. Nici nu vreau să iau în considerație eventualitatea în care Templul se va prăbuși. Clonele nu au cum să interpreteze asta în favoarea noastră. Mi-e

teamă că religia lor se va transforma în cu totul altceva și că nu vor mai munci niciodată pentru voi.

Dacă și-ar fi putut permite luxul, Crey ar fi zâmbit.

— O să înlocuim acoperișul... O să facem o minune...

— Nu știu de ce nu-mi place cum sună asta, se plânse Isidor.

— Îți faci prea multe griji. O să le dăm doar câteva rezervoare de plastic-spumă, o să-l facem pe nenorocitul ăla să viseze cum se folosesc și o să construim cel mai trainic acoperiș cu putință.

— Plastic-spumă? Dar ăsta e un material cu care ei ar trebui să lucreze cel mai devreme peste cinci generații. Ce le-am putea spune? De unde vine ea?

— L-a dat Dumnezeu ca să...

— Ca să ce?

Crey bătu din palme ca și cum ar fi avut o idee extraordinară.

— Uite! Doamne, ce inspirație! Să-i trimi-

tem un vis în care să-i spunem că acoperișul lui e atât de frumos, încât Dumnezeu însuși și-L dorește, pentru casa Sa din ceruri. Le dăm plasticul-spumă și le luăm țiglele. Și, ca totul să fie complet, le zicem că acoperișul casei lui Dumnezeu e mult mai mare decât cel al Templului lor și că mai avem nevoie de câteva sute de mii de țigle. În felul ăsta, vor fi ocupați, iar tu vei putea să te concentrezi să-i transformi în niște oameni profund religioși.

— Știi bine că interpretările astea largi pe care le dai *Manualului Însămânțării* nu prea sunt pe gustul meu.

— Foarte bine, dădu din mână Crey, eu am vrut doar să te ajut. Nu-ți mai dau nici un sfat, fiindcă mă vei acuza apoi că am cine știe ce gânduri ascunse. Dacă însă nu-mi dai Lumea Agricolă pe care am plătit-o, te asigur însă că vei avea probleme mari.

Isidor veni până lângă Crey și-l privi în ochi.

— Amenințăi Abația...

— Nu. Deloc. Doar avem un contract. Și acolo scrie clar ce se întâmplă în cazul în care eșuați.

Călugărul își prinse tâmplele în mâini.

— Știi că țiglele alea ar putea fi privite drept Prim Beneficiu. Ar fi atât de ciudat încât Abația ar trimite imediat un Inspector.

— Hai, că aici ești chiar paranoic. Cum pot fi niște plăcuțe de lut ars Prim Beneficiu? Nici unul din cei miliarde de locuitori ai Federației Sagittarius nu se hrănește cu așa ceva.

— Și-atunci, ce-o să facem cu ele?

— O să le încarc într-o navetă și-o să le arunc undeva în spațiu.

Cei doi se despărțiră mergând fiecare spre cabina lui. Crey se așeză pe pat și porni vechiul mnemocub care-i afișa pe tavan copia furată din Manualul Însămânțării.

Isidor în schimb se așeză la masa de lucru și începu să compună o scrisoare lungă către Abate. Nu mai avea acum nici o îndoială, iar teatrul pe care-l jucase pentru a-i adormi

vigilența lui Crey fusese pe alocuri atât de evident încât se temuse că guvernatorul va deveni bănuitor. Era evident că Federația Sagittarius avea alte gânduri cu Praxtor decât acela în a-l transforma în grânar. Desigur că nu-și dădea încă seama care sunt aceste planuri. Era însă convins că nici un stat nu putea renunța aruncând în spațiu Primul Beneficiu. Primele produse care veneau de pe o Lume Agricolă constituiau oriunde în Univers un prilej de mare bucurie. Fie că era o pernă de lână, fie că era un sac cu boabe, fie că era un ulcior de lut, Primul Beneficiu era întotdeauna respectat și prețuit. Iar când lucrurile nu stăteau așa, adevăratele intenții ale administrației erau cu siguranță mult mai complicate și trebuiau aduse la cunoștința Abatelui.

Isidor scrise până târziu, sigila raportul și folosi și a doua sondă cu austral. Știa că dacă se înșelase, serviciul și poate chiar viața lui aveau să înceteze în curând.

29

Prin fereastra rotundă a chiliei, lumina se strecura cu teamă, făcându-l pe Abate să zâmbească. Dumnezeu era într-adevăr peste tot, de vreme ce putea fi deosebit și între amănuntele simple cum ar fi forma unei ferestre. Geamul reprezenta o problemă teologică în sine. Era el sferic pentru că frații-constructori doriseră să îl facă așa din respect pentru simbolul ultim al Abației, sau era doar o coincidență orchestrată de însuși Dumnezeu? Radoslav nu se iluziona. Știa ca majoritatea ferestrelor din Abație erau rotunde, dar, pe de alta parte, oare nu însuși Dumnezeu le trimisese lor revelația sensurilor cercului și făcuse ca ei să dorească să facă asemenea ferestre? Radoslav continua să zâmbească, amuzat că se lăsase prins într-unul dintre paradoxurile cu care înain-

tașul său obișnuia să-și încuie Novicii în cadrul ceremoniilor de consacrare.

Privi la cele două Marii. Asemănarea lor era perfectă, iar alăturarea lor era un spectacol care se putea doar rareori contempla. De obicei, una din ele era în Satul de Clone, veghind asupra lui Stin. Între ele, Aloim părea pierdut, nu atât pentru că era destul de mic pentru un bărbat cât mai ales fiindcă femeile subliniau lipsa lui de masculinitate.

— N-am să vă ascund că înainte de a continua întrecerea la care știți că am hotărât să vă supun, trebuie să vă spun câteva lucruri despre care aș dori să fiu sigur că le-ați înțeles.

— Dacă iar începi cu bălmăjelile alea despre Augustin și despre cetatea... vorbi tărăgănat Aloim.

— Ai să taci! tună Abatele, încercând în același timp să-și închipuie un balaur furios. Aici, băiete, nu ne mai jucăm. Îți aduc aminte că tu însuți ai stârnit acest concurs și că îți vei urma soarta până la capăt!

Tânărul privi fără teamă spre Abate, dădu a lehamite din mână și tăcu.

— Ce dorești de la noi? întrebă una din Marii. Știi că nu ar trebui să fim aici amândouă.

— Cine oare știe asta mai bine decât mine? se răsti Radoslav. Fiți însă fără grijă, oamenii au un dar deosebit nu numai de a nu căuta, dar nici măcar de a nu observa lucruri despre care ei cred că sunt imposibile.

Cealaltă femeie luă un măr din fructieră. Era pipernicit și aproape deshidratat, așa că mușcă din el fără prea mult entuziasm.

— Între Sfântul Augustin din Hippona și întemeietorul ordinului nostru nu au existat prea mari deosebiri de vederi, începu Abatele cu vocea unui profesor care ține o prelegere.

— Doamne, ai milă, murmură Aloim ridicând privirea spre cer.

Abatele continuă ca și cum nu ar fi observat enervarea crescândă a lui Aloim.

— Creștinul susținea că întreg neamul

omenesc a căzut în păcat prin Adam, că indiferent ce am face, drumul nostru e scris de Dumnezeu care ne neagă liberul-arbitru, că sfinți vor ajunge doar unii dintre noi, cunoscuți dinainte, și că rolul omului pe pământ, în ciuda acestor lucruri, este să păstreze o rânduială dreaptă.

Una din femei, cea pe care Rim o salvase de la viol, îl întrerupse pe Abate.

— Asta e o lecție sau un examen, Rade?...

— Cine știe? Poate că dacă mă veți asculta, veți reuși să treceți examenul învățând ceva. Sfântul Augustin cel Nou, continuă Abatele, a avut revelația faptului că rezervorul de suflete putea fi revalorificat prin donarea la infinit a unor indivizi, dar a negat cu hotărâre damnarea apriorică a neamului omenesc. Omul are misiunea istorică de a răscumpăra păcatul originar salvându-și Dumnezeul de propria-I nemărginire. Până atunci, desigur că Dumnezeu ne va nega liberul-arbitru, că tot ceea ce vom face se va înscrie în ordinea pe care El a pus-o în lume.

După aceea însă...

Aloim izbi pe podea creionul pe care îl tot frământa în mâini.

— Rade, eu unul ți-am spus. Cred că sunt potrivit pentru a deveni Abate numai pentru calitățile mele. Niciodată nu am crezut prea mult în...

— Și-atunci, cum vrei să devii Abate? întrebă una dintre Marii privindu-l cu ochi limpezi.

— Tocmai pentru că am puterile pe care le am știu că nimeni nu mai crede cu-adevărat. Ne învârtim pur și simplu pe aici, facem o mulțime de bani, trăim cât de bine se poate trăi pe planeta asta blestemată... Să nu-mi spui *mie* că el crede. Să nu-mi spuneți nici măcar că voi credeți! Vă simt pe toți. Și știți ce emanați când vă gândiți la Sfântul Augustin cel Nou? Stinghereală. Nu mânie. Nu credință. Nici măcar indiferență. Nu! Percep stinghereala pe care v-o trezește trădarea zilnică în care trăiți. Așa că să nu-mi vorbiți mie de credință.

Abatele știa că întrucâtva Aloim avea dreptate. Chiar și așa însă, erau adevăruri care era mai bine să rămână nespuse.

— Aloim, prea multe depind de Abație și de felul în care însămânțează Lumile Agricole. Nu putem...

— Perfect de acord, exclamă tânărul ridicându-și mâinile spre tavan. Atâta doar că vă cer să nu ne mai prefacem măcar sfinți atâta timp cât suntem între noi.

Femeile îl priveau cu o expresie gânditoare, iar simultaneitatea aceea le conferea o asemănare halucinantă.

— Cred că ar fi mai bine să îl ascultăm pe Radoslav, spuse într-un târziu una dintre ele.

Aloim se lăsă să cadă în fotoliul adânc de lângă fereastră și se cufundă într-o tăcere îmbufnată.

— Am să vă rog astăzi să-mi spuneți ce credeți despre adevăr, în lumina învățăturilor Sfântului Augustin, spuse Abatele după ce lăsă tăcerea să sape câteva îndoieli în sufletele celorlalți.

Cei trei priviră unul la celălalt.

— De vreme ce liberul-arbitru e iluzoriu, poate că și minciuna e permisă. Indiferent ce ar ști un om, indiferent ce ar face...

— Așa e, se grăbi Aloim să aprobe. Ce sens are să-i spui unui om de pildă că urmează să moară în curând, de vreme ce el oricum nu poate schimba lucrul ăsta?

— Exact, îl aprobă una dintre Marii. Stin mi-a ținut și el deunăzi o prelegere interesantă despre minciună. Concluziile lui erau asemănătoare, numai că se refereau la conducerea politică pe care încearcă el să o pună în practică acolo în Sat. Și el a încercat să mă convingă de utilitatea minciunii.

— Și Rim minte de-ngheață apele, completă cealaltă Marie.

Abatele îi privi pe rând și apoi barba i se mișcă într-un fel despre care se știa că ascunde un zâmbet.

— Ei bine, am dat fiecăruia dintre voi câte un indiciu extrem de important, am împărtășit secrete pe care nici un Abate nu le-a zis

vreodată unor frați. Și v-am spus și de ce am făcut-o: nu cred că vremurile vă vor mai permite să îmi urmați la conducerea Abației. Semnele sunt mult prea evidente.

Aloim dădu iarăși din mână, iar Mariile se încruntară la unison.

— Semnele sunt clare. Dar ele țin desigur de acea credință în care Aloim nu are încredere și pe care mi-o neagă. Poate că ăsta e destinul tău, băiete. Eu însă îl am pe al meu...

Abatele se opri preț de o clipă privind o crăpătura fină din tencuiala tavanului, care îi aducea aminte de cutremur.

— Astăzi am luat hotărârea să vă rog să vă împărtășiți secretele pe care vi le-am spus fiecăruia. În funcție de răspunsurile pe care le veți da...

Aloim se ridică în picioare:

— Stai așa! Vrei să zici că eu va trebui să le spun lor despre Sfântul Augustin?

— Nu.

Radoslav savură pentru câteva clipe ex-

presia nedumerită care se întipărise pe fața tânărului.

— Poți să le minți, poți să le zici orice! Am spus doar că, în funcție de răspunsurile pe care o să vi le dați unul altuia, o să decid dacă a venit vremea să vă împărtășesc și ultima mea revelație.

Abatele făcu un gest larg și privi spre Marii.

— Începeți voi.

— De ce? întrebă repede cea mai aprigă dintre ele. E clar că primul care vorbește are un avantaj...

Privirea Abatelui o făcu să tacă pentru o clipă. Începu apoi să povestească cum intrase ea cu Abatele în catacombele bibliotecii, despre Sala Ouălor și despre cea de-a doua însămânțare care avea să fie ultima lucrare a Abației. Aloim asculta fascinat.

Radoslav se gândea că nu e nevoie să fii telepat pentru a ști ce gândește un om la un moment dat. Pe Aloim, de pildă, succesiunea de expresii ale feței îl dădea de gol. Se pe-

rindau în sufletul lui și bucuria, și supărarea, ba poate chiar și un pic de îngâmfare, trădată de zâmbetul acela strâmb...

Maria își încheie simplu povestirea, spunând că e convinsă că există multe taine în Abație pe care nu le cunoaște încă.

Aloim tăcu preț de câteva clipe, după care începu să vorbească repede.

— Ei bine, mie mi-a spus doar că Stin, la fel ca toate clonele care au sfârșit în Alambicul de Dumnezei, este de fapt clona Sfântului Augustin cel Nou și că materialul genetic care ne permite să îl clonăm se află în pletele sale. Dacă ar fi să mă avânt într-o presupunere, probabil că locul în care sunt păstrate pletele astea e chiar Sala Ouălor.

— Vrei să spui că Stin... se repezi Maria.

— Nu vreau și nici nu spun nimic. Se prea poate ca Aloim să te fi înșelat.

— Jocul asta e de-a dreptul bolnav, dădu a lehamite din mână Aloim. Poate că, într-adevăr, ai înnebunit și e vremea să fii înlocuit.

Abatele resimți din plin vorbele amantului său și se întrebă dacă nu cumva exagerase cu jocul său. Hotărî însă să le ofere ceva în compensație.

— Vă întrebați desigur de ce nu e și Rim printre noi.

— Ne întrebăm, desigur... îngână zeflemitor Aloim.

— Ei bine, continuă Abatele fără să îl ia în seamă, unele... hmm, evenimente petrecute în ultimele zile m-au făcut să cred că el se afla deja în posesia unui avantaj care îl poate situa mult înaintea voastră...

— Aiurea, pufni Maria. Știi, credeam că un *quint* ar trebui să fie capabil să-și controleze emoțiile. A fost de-ajuns să îl las trei ore în compania surorii mele și apoi, ca din senin, să intru în încăpere în locul ei. Mi-am atins ca din întâmplare un sân de brațul lui. A tresărit de parcă l-aș fi ars cu acid.

— Și eu aș fi tresărit, mormăi Aloim privind cu oarecare dezgust la sânii femeii, care se zbăteau liber pe sub tunică, lăsând să se

ghicească o formă nu foarte frumoasă.

— O fi fiind el un soldat fenomenal, poate că se mișcă într-adevăr foarte repede, poate că e și un pic telepat... deși asta nu prea o cred. Nu văd însă ce avantaj ar putea el avea față de noi, încheie Maria mușcând zdravăn dintr-un alt măr. Zi-ne, Rade!

Abatele gândi că în întreaga sa viață trecuse prin multe încercări dintre cele mai înfricoșătoare. De multe ori se aflase la doar câteva secunde de moarte, trebuise să ia hotărâri în urma cărora muriseră mii de oameni. Nici chiar soluția finală aplicată clonelor din Sate, după ce rodea Alambicul, nu era un moment cu care să se mândrească. Ajunsese însă în ultimul timp să creadă că adevărata încercare a vieții sale era singurătatea în care trebuia să-și ia deciziile. Nu se iluziona. Abația nu mai era ceea ce fusese acum treizeci de generații. Probabil că dacă ar fi fost convinși că pot distila virușii Insămânțării, călugării săi nu ar fi ezitat nici o clipă să îl ucidă. Tocmai de aceea nimeni

nu cunoștea tot ceea ce trebuia știut despre însămânțare. Tocmai de aceea nu putea avea încredere deplină decât în el însuși. El însă împărtășise aceste secrete. Și totuși... Dacă interpretase greșit semnele? Dacă trufia lui de a crede că trăiește în miezul unor timpuri interesante îl orbise? Dacă se înșela, cei din fața lui, poate ființele la care ținea cel mai mult, aveau să piară în chinuri groaznice...

— Vreți să știți care este provocarea cea de pe urmă a unui Abate? întrebă Radoslav într-un târziu.

— Nu prea, dar dacă tot ai început... bombăni Aloim.

— Știm cu toții care este menirea noastră. Să-l salvăm pe Dumnezeu de propria-I nemărginire. Pentru asta ne pregătim de zeci de generații. Pentru asta adunăm bogății inestimabile. De unde vom ști însă dacă Dumnezeul nostru ne vrea soldați?

Spre marea surpriză a lui Radoslav, nu se găsi nimeni care să facă vreun comentariu

răutăcios. Cei trei păreau a gândi adânc.

— Spuneai ceva de niște semne pe care le primești. Ziceai chiar că sunt atât de clare pentru tine încât nu încape nici o îndoială că tu vei fi ultimul Abate.

— Așa e, Maria, dar siguranța absolută e o mare trufie. De aceea, am și momentele mele de îndoială.

Aloim se ridică în picioare și începu să vorbească pe un ton serios.

— Nu se poate ca în atât timp Abației să nu fi ajuns la vreo concluzie.

Radoslav zâmbi.

— Ohoho! Și încă la câte! Am citit odată că, în timpul celei de-a treizecea generații, Ouăle erau cât pe ce să fie lansate după ce Abatele din vremurile acelea crezuse că Dumnezeu își atinsese nemărginirea în momentul în care îl acceptase în fruntea ordinului pe el, care se credea un mare păcătos. Au fost și câțiva care au crezut cu tărie că Armaghedonul va porni atunci când credința în Dumnezeu va deveni atât de rară

încât abia dacă va mai dăinui și în Abație. E limpede însă că toate aceste explicații sunt superficiale.

Radoslav își mângâie cu un gest scurt barba impunătoare.

— Nu cu multă vreme în urmă, am avut șansa extraordinară de a putea citi un... document scris de unul dintre primii Abați. E foarte vechi și datează de pe vremea în care explorarea spațială era încă în plin avânt, probabil după descoperirea motorelor cu austral. El era convins că Dumnezeu își va fi atins nemărginirea atunci când omul va întâlni prima rasă inteligentă de extratereștri.

— Prostii! exclamă una dintre femei. Căutăm de atâta vreme...

— Nu te grăbi. Gândește-te cât de bine se potrivește. Sfântul Augustin cel Nou era în această privință adeptul fervent al înaintașului său din Hippona. Nu scria el „și uitându-se în ochii oamenilor Dumnezeu se va vedea veșnic pe sine”? Creștinii credeau că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și

asemănarea sa.

— Bine, dar versetul acela, pe care îl știe orice Ucenic, se referă la deosebirea omului de animale. E doar un fel metaforic de a desemna inteligența, zise tânărul călugăr.

Abatele îl aprobă pe Aloim încuviințând scurt din cap.

— Ai dreptate. De două mii de ani, așa se învață în Abație. Și totuși. Să presupunem că ar exista o rasă de extratereștri. Cine i-ar fi făcut?

— Fără îndoială că Dumnezeu, exclamă una dintre Marii cu glas aprins.

— Se prea poate. Dar de ce să se fi chinuit el să înzestreze cu inteligență și har două ființe diferite? De unde se recrutează îngerii și de unde demonii? Care este menirea ultimă a acelei colectivități? De ce există? Știu... Îndoielile mele se datorează faptului că nu cunosc prea bine teologia creștină, dar nu se poate să nu vedeți și voi că o altă rasă inteligentă nu poate fi creată de Dumnezeu. Iar o dată ce acceptăm lucrul acesta e evident că

ființele acelea sunt creația altei forțe... care trăiește acolo unde Domnul Dumnezeul nostru nici măcar nu poate ajunge. Eu unul sunt convins că...

— Dar n-are nici un sens! îl întrerupse Aloim. Absolut nici unul! Dacă e așa, înseamnă că toate semnele pe care le deosebești...

Tânărul se opri sesizând deodată implicațiile revelației Abatelui.

— Vrei să spui, reluă el cu voce nesigură, că există chiar și cea mai mică posibilitate ca atuul acela de care vorbeai în cazul lui Rim să fie tocmai faptul că el știe de...

Abatele clătină afirmativ din cap.

— V-am spus încă de la început că nu știu ce să cred...

În clipa aceea, în cameră pătrunse ca o furtună fratele Kalator care privi scurt spre cele două Marii. Deși știa de existența lor, nu le văzuse niciodată împreună. Își reveni iute din șoc și ceru pe un ton imperativ:

— Lăsați-ne singuri.

Abatele privi spre tovarășul său. În vremuri normale nu ar fi ezitat nici o clipă să-l desemneze ca urmaș al său la conducerea Abației. Era un teolog desăvârșit, un economist de geniu și în general un bun conducător. Poate că tocmai fiindcă era prea bun nu-l plăcea însă prea mult.

— Sfinția Ta, începu Kalator după ce rămaseră singuri. Am primit o a doua sondă de pe Praxtor.

— A doua, își ridică Abatele o sprânceană stufoasă. A doua în doar câteva luni. Mai are doar una. Ești sigur că tânărul acela...

— Isidor...

— ...așa, Isidor, e în toate mințile?

Călugărul îl privi cu ochi pătrunzători și apoi, fără vorbe, extrase din mâneca largă a rasei sale simple un lector standard de mesaje. Din micul cub de metal arămiu începu să se audă imediat vocea lui Isidor. Tânărul povestea felul în care la început mai timid și apoi din ce în ce mai insidios Crey manipulase devenirea clonelor. Vorbea fără rezerve

și despre succesele pe care le obținuse și despre etapele pe care clonele de pe Praxtor le depășiseră mult mai repede decât în procedurile standard ale Abației. Și totuși, refuzul Primului Beneficiu era un indiciu clar că acolo se petreceau lucruri care necesitau atenția imediată a Abației.

Kalator își strâmbă gura într-un rictus dezaprobator când văzu zâmbetul care se lățise pe fața lui Radoslav.

— Niciodată nu m-ai plăcut prea mult, frate, continuă să zâmbească Abatele.

— Asta nu e drept, Sfinția Ta. Și nici adevărat. Vă respect și vă admir... Aș putea recita din cartea Sfinției Tale...

— Nu așa, clătină Abatele din cap. Mă referream la amiciția care ar fi putut exista între noi.

— Credeam că pentru asta îl aveți pe Aloim, Sfinția Voastră...

Zâmbetul lui Radoslav se topi ca prin farmec.

— Poți să pleci, frate Kalator.

— Și chestiunea Praxtorului? E de o maximă...

— Poți să pleci. Problema asta te depășește. Nu am nici o îndoială că trebuie să aplicăm soluția cea mai dură cu putință.

Celălalt bărbat făcu doi pași înapoi, de parcă vorbele Abatelui fuseseră un pumn pe care îl primise în figură.

— Nu se poate să vorbești serios! murmură el.

— Ba te asigur că, din motive mult mai subtile și mai temeinice decât îți poți tu închipui, o să aplic cea de a doua însămânțare pe Praxtor.

— Dar e fără precedent...

— Și vremurile pe care le trăim sunt speciale. O să aștepți ordinele mele. Pregătește-te!

Abatele îl concedie cu un gest scurt. Rămas singur în cameră, scoase dintr-un sertar un cilindru de oțel perfect finisat. Erau acolo germenii cu care însămânțase cu doar câțiva ani în urmă planeta Praxtor. Din motive care

abia acum îi apăreau în adevărata lor lumină, amânase de multe ori echiparea încă a unui Ou. Era vremea acum să o facă. Și să testeze dacă sfârșitul lumii sale era într-adevăr aproape. Planeta aceea din federația Sagittarius era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru ca să poată trage cu ochiul măcar la natura Armaghedonului.

Contractele standard de însămânțare erau extrem de clare, în cazul în care Abația avea suspiciuni că în procesul de formare a clonelor se exercitau influențe străine, își rezerva dreptul de a distruge întreaga populație a Lumii Agricole. Nu scria însă în contract și cum o putea face.

Doamne Dumnezeule, dacă nici refuzul Primului Beneficiu nu mai e un semn, înseamnă că am înnebunit cu adevărat așa cum mi-a spus Aloim și că trebuie să mă iei la Tine! Eu nu mai am însă timp de așteptat. Destinul meu e în mâinile Tale, Doamne. Și dacă Tu o să-l ții strâns în mâini pe al meu, eu o să încerc să-l schimb pe-al Tău, Doamne!

30

Oare zeții or fi mâncând mere?

Lui Rim, întrebarea i se părea de-a dreptul caraghioasă. În ritmul sacadat al calului care galopa, gândurile sale deveniseră un fel de ceasornic antic, măsurând fiecare pas cu o corelație nouă. Se gândea la zeți. Dar și la Maria. Era convins că femeia începea să creadă că el s-a îndrăgostit de ea. Și trebuia să recunoască, măcar și față de el însuși, că dacă deceniile de educație militară nu l-ar fi împiedicat să iubească la fel ca oricare alt bărbat, probabil că Maria ar fi fost femeia vieții lui. Putea fi deopotrivă ingenuă și cutezătoare, putea mobiliza în favoarea ei o inteligență drăcească, dar și cele mai înduioșătoare dintre naivități. Nu mai era tânără, dar corpul ei păstra o naturalețe seducătoare prin micile sale imperfecțiuni.

Simțea în buzunarul pantalonilor cum mărul se lovește de coapsa sa. Ciudat fruct. Atât de banal pentru un pământean, atât de exotic pentru un cetățean al Imperiului, obișnuit cu pepenii de Tuus, zemoși și aromați, cu perele cristaline de Alderbaraan, cu strugurii imenși de pe Zyrix 3... Și totuși mărul părea să fie pe Pământ un fruct de care se leagă multe legende, părea să fie iubit în pofida gustului său mai degrabă acru și a cojii adesea zbârcite.

Cu numai câteva ore în urmă privise asfințitul alături de Maria de pe dealul care străjuia Satul de Clone. Femeia ținuse neapărat să-i povestească despre vechea credință creștină a păcatului originar, împărtășită cu fervoare de altfel și de Sfântul Augustin cel Nou.

— Damnarea, îi spusese ea, a venit din partea șarpelui și a lovit acolo unde omenirea e mai slabă: în sufletul femeii. Crezi că pe tine te-ar putea ispiti mărul acesta?

Spionul zâmbise larg.

— Nu în felul în care te gândești tu că aș putea fi ispitit.

— Și totuși, Sfântul Augustin crede că suntem condamnați la a fi mereu păcătoși, cedând ispitei. Chiar și aceia dintre noi care sunt virtuoși au de ispășit vina primordială de a fi mușcat din măr și de a-l fi înșelat pe Dumnezeu. Și atunci la ce bun să fii virtuos?

Rim îi servi atunci una din dilemele care se născuseră în minte lui în vreme ce studiase puținele texte creștine pe care le considerase semnificative.

— De ce oare o fi creat Dumnezeu mărul dacă e atât de periculos?

— Pentru a-l pune pe om la încercare.

— Dar șarpele viclean ce rost a avut?

— La fel.

— Interesant... Dar oare de vreme ce tot Dumnezeu îi crease pe acei primi oameni și le rezervase un destin clar, de sub spectrul căruia nu puteau evada, eșecul din Grădina Edenului nu a fost el oare programat? Oare nu știa Dumnezeu încă de la început că omul

va cădea în păcat?

— Ba e posibil să fi știut. Nu sunt un teolog prea...

— Și atunci, o întrerupsese Rim, nu există o oarecare posibilitate ca Dumnezeu să ne fi creat tocmai pentru a ne damna? Nu cumva nu ne-a acordat nici o șansă?

Maria tăcuse preț de câteva clipe și apoi vorbise cu glas măsurat.

— Cum îți spuneam... nu sunt un teolog prea bun. Am mai prins și eu de pe la frații-savanți, dar cred că tocmai aici este și diferența dintre gândirea Sfântului Augustin din Hippona și aceea a Sfântului Augustin cel Nou. Dacă episcopul nu a putut niciodată să iasă din aceasta dilemă, abia înaintașul nostru a reușit să înțeleagă faptul că destinul nostru, care nu poate ieși de sub spectrul păcatului originar, trebuie să se supună simetriei care pare a fie cea mai însemnată însușire a dumnezeirii. Păcatul originar va avea un corespondent pozitiv. Și acesta va fi momentul în care omul își va salva Dumne-

zeul de propria-I nemărginire.

— Pentru mine, vorbele astea nu prea au sens. Nu reușesc să înțeleg defel cum anume o forță care a creat întreg Universul și îl conține ar putea vreodată să-și atingă marginile.

Rim își aducea perfect de bine aminte că Maria îi întorsese o privire în care strălucise un gând ascuns, pe care spionul l-ar fi asociat cu violența dacă nu ar fi știut că era greu să întâlnească vreodată o ființa mai pașnică decât ea.

— Poate că răspunsul la întrebarea asta e deja în tine. Și poate că, fiind ceea ce ești, știi mai bine decât noi unde se poate sfârși Dumnezeu.

Spionul preferase să creadă că Maria se referise la faptul că e *quint*. Îi spusese odată că nu prea îl considera ființă umană și că nu era sigură dacă însușirile lui erau binefacere sau blestem. Nu îndrăznea să se gândească la eventualitatea în care Abația aflase despre descoperirea zeților, deși vorbele prevenitoare ale lui Kasser îi erau încă proaspete în

memorie: „*Ordinul augustinian e cea mai veche organizație din Univers. Puterea lui nu trebuie neglijată, fiindcă armele lor pot fi dintre cele mai neașteptate!*”

Calul nu dădea încă semne de oboseală. Probabil că fratele care i-l dăduse chiar vorbise serios când îi spusese că e unul dintre cei mai buni ai Abației. Vântul îi strivea de obraji fulgii aceia cenușii a căror cădere lenșă părea că nu se oprește niciodată. Senzația era vag cunoscută. Imediat își aduse aminte. Z! Acolo, pe vremea celei mai lungi expediții, îl mai bătuse un asemenea vânt; expediția aceea în Gare nu reușise să ia contact cu matca. Știa că doi *quinți* imperiali fuseseră trimiși să îi ia locul. Nu se îndoia că, fiind doi, aveau să izbândească.

Scrută câmpia care părea pașnică. Își amplifică pentru o clipă vederea, dar nu deslușì decât curgerea dezlânată a fulgilor. În depărtare, putea mai mult ghici luminile orașului, deși ar fi putut fi lesne păcălit de propria sa dorință de a ajunge cât mai repede,

pentru a se putea apoi întoarce în Abație. Motivul pe care îl dăduse Abatelui pentru excursia sa nocturnă nu fusese unul prea bun.

Se întreba dacă zeții vor fi avut și ei la rândul lor un Mesia care să îi mântuiască. Dacă sunt creația aceluiași Dumnezeu... Nu, hotărât lucru, nu puteau fi. Și atunci cum ar putea arăta mântuitorul unei asemenea rase? Își imagină credința lucrătorilor că într-o zi va veni o matcă mai bună, care să le arate calea... calea spre ce? Spre împliniri măreațe, spre opere nemaiîntâlnite. Nu, ăsta ar fi fost mai degrabă un conducător politic. Atunci poate că doar mătcile au conștiință și deci mântuitorul ar trebui să fie unul de-al lor. Și ce ar trebui să facă? Să le unească, să le dea sentimentul de colectivitate, despre care el era convins că lipsește. De altfel, aparenta lipsă de interconectare a diverselor teritorii dominate de câte un mușuroi părea să fie singura imperfecțiune de pe Z. Recunoscu că nu era simplu să creezi religii. Poate tocmai

de aceea începea să-i aprecieze din ce în ce mai mult pe călugării augustinieni.

Imediat ce văzu licărirea de lumină, creierul lui Rim intră în modul de luptă, accelerându-i mișcările. Se aruncă la pământ și se ridică apoi în picioare cu mult înainte ca armăsarul său, lovit în plin de o încărcătură energetică, să atingă pământul, mort încă din alergare. Privi spre locul din care venise atacul. Era gol. Probabil că fusese doar o armă de asalt comandată de cineva care se afla în apropiere.

Ba chiar foarte aproape!

Alergând pe cât de repede putea, Rim se aruncă asupra celor trei oameni pitiți în spatele unui tufiș. Lama de accun tăie adânc în beregata unuia dintre ei, iar degetele sale se înfipseră în ochii celui de al doilea atacator. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, al treilea bărbat zăcea la pământ privindu-și îngrozit genunchii sfărâmați de loviturile lui Rim.

— De ce m-ați atacat? mugi spionul.

— Alarik, Alarik a fost. El ne-a convins să venim.

— Și cine e Alarik?

Bărbatul întinse o mână tremurândă spre corpul descăpățâ-nat al primului agresor. Mintea lui Rim fu cuprinsă de un asurzitor strigăt de nemulțumire care nu făcu însă să tresară nici o fibră pe fața spionului.

— Știți cine sunt?

Gâfâind și încercând instinctiv să se îndepărteze târâș de arătarea care îi sfârtecase prietenii, pământeanul începu să bolborosească:

— Au venit doi oameni care aveau ceva... ceva de mare preț pe care l-au încredințat lui Alarik. Apoi au plecat... ăăă... adică au fugit, dar a doua zi i-au trimis vorbă că singurul om mai puternic decât ei și care ar putea să-i ia lucrul acela prețios va veni singur și noaptea, dinspre Abație. De două nopți stăm aici. El credea că dacă te va omorî, va putea păstra... ceea ce căpătase.

Iar eu l-am ucis. Și acum nu mai pot afla unde

a ascuns australul. În mod evident, ăsta a fost planul lui Kasser.

Rim nu avea nevoie de descrierile cuiva sau de vreo altă informație pentru a putea găsi o încărcătură de austral. Imediat după ce ieșise din Abație luase legătura prin intermediul micului emițător pe care îl avea sub pielea scalpului cu stația orbitală imperială. De acolo i se transmitea mereu un vector bazat pe intensitatea radiației australului. Știa că metalul era undeva în fața lui, în orașul care se profila doar cu o idee mai întunecat decât celelalte umbre ale nopții.

Scurtă suferințele celui de-al treilea bărbat și porni pe jos, cu pași egali, spre umbrele fantomatice ale orașului. Știa ce i se întâmplase. Bătrânul Kasser, pentru care trebuia să-și recunoască slăbiciunea, îi dăduse un semnal foarte clar că știa exact cu cine trebuie să se lupte. Anticipase că Rim își va ucide adversarii, făcând, astfel o importantă greșeală tactică. Pe vremea când fusese îm-

părat, Kasser nu trimisese niciodată *quinții* singuri în misiuni pentru că spunea mereu că nu sunt adaptați luptei solitare. La prima vedere, o asemenea idee părea de neînțeles, dar Kasser avusese întotdeauna felul său subtil de a-și demonstra afirmațiile. Rim primise lovitura în plin și știa că bătrânul repurtase deja o primă victorie.

Pașii săi iuți și egali îl purtară pe ulițele pustii ale periferiei. Spionul era conștient că din unghere întunecate era privit de ochi dușmănoși. De două ori, aproape că intră în modul de luptă când, pe lângă urechi, îi fluierară proiectile convenționale. Se speriase, crezând că ar fi putut trage asupra lui cu gloanțe-căută-toare, dar se dovedi că locuitorii orașului erau doar niște pungași de rând, care nu aveau habar nici cine este și nici ce trebuie să facă, ci își încercau norocul cu un trecător singuratic.

Când semnalul de la stația orbitală deveni atât de puternic încât piuitul său pătrunzător ajunse să îi întrerupă firul gândurilor,

Rim văzu că în fața clădirii în care se afla containerul cu austral îl aștepta o întreagă armată. Erau și multe femei, ceea ce îi arăta soldatului că de data asta aveau să fie folosite arme ceva mai precise și mai sofisticate. Evalua situația în grabă. Putea străbate în fugă spațiul dintre întunericul des al zidului sub care se afla și intrarea în magazin, în mai puțin de o secundă. Ceva îi spunea însă că nu trebuie să se grăbească. Din câte aflase de la echipajul navetei cu care venise Kasser, australul era stocat într-un container. Exista posibilitatea ca acesta să fi fost programat să se autodistrugă prin tele-comandă și, în acest caz, nici măcar viteza lui de *quint* nu ar fi fost de-ajuns pentru a scăpa cu viață. Ar fi putut dezamorsa evident capsa, dar dacă informațiile sale erau corecte, atunci Kasser era însoțit de Mos și de Mas, doi bătrâni soldați a căror imaginație putea face containerul foarte greu de neutralizat.

Explozia australului nu era însă un proces care să poată fi controlat. O dată inițiată

descompunerea nucleară a australalului, era posibil ca o bucată zdravănă de Pământ să fie aruncată undeva dincolo de Proxima Centauri. Iar un asemenea eveniment nu avea cum să-l cruțe nici pe Kasser, care nu putea fi prea departe. Nu aceasta era natura amenințării pe care o simțea.

Îi mai privi o dată pe femeile și pe bărbații care patrulau în jurul intrării în ceea ce părea a fi un loc în care se vindeau artefacte terrane. Își ascuți auzul și ascultă conversația lor.

— Ce crezi că o să vină? Vreun regiment imperial? întrebă un ins bărbos, a cărui siluetă se topea în faldurile unei pelerine soioase.

— Mă îndoiesc, hohoti o femeie. După experiența pe care au avut-o când au încercat ultima dată să treacă fluviul...

— Ar putea desanta, proasto!

— Da, da! Și-apoi cum să plece? Mă aștept mai degrabă să trimită o trupă de șoc, formată din supersoldați...

Vorbele femeii stârniră hohotele de râs ale celorlalți.

— De unde și până unde supersoldați? Majoritatea lor sunt crescuți pe planete unde gravitația e de două ori mai scăzută. Abia dacă se mișca pe Pământ, îi răspunse primul bărbat. Eu cred că o să deșănțeze în apropiere...

— Ba pe dracu'! Ai uitat ce ți-a spus Aranus? Că i-a auzit pe ciudații aceia doi vorbind despre un *quint!*

— Zi mai bine că abia aștepți să vezi așa un bărbat! N-are de unde să vină nici un *quint*. Și știi de ce? Fiindcă sunt cinci în tot Universul ăsta imens! Iar ca să aduci unul aici într-un timp atât de scurt și apoi să-l dupi înapoi de unde-a plecat e nevoie de două încărcături de austral. Cine ar folosi două încărcături de austral pentru a recupera una singură? Bella nu e prost.

— Dar poate crede că australul e monopolul lui și lucrul ăsta e mai important...

— Tăceți dracului din gură, exclamă deo-

dată un bărbat care stătuse aplecat până atunci deasupra unui aparat. Am aici ceva bizar... Se pare că în spatele zidului e un om care nu s-a mișcat de minute bune. Parcă ar sta la pândă...

Quintul nu așteptă reacția celorlalți. Învățase în timp că, pentru a ataca o grupă de oameni care știau că vii, orice moment era la fel de bun ca oricare altul. Oricum nu erau în stare să i se împotrivească. Adevărata dilema o constituia pentru Rim oportunitatea unui atac. Și, dacă era cu adevărat sigur pe el, uneori își mai permitea și luxul pândei, care era după gusturile lui cea mai palpitantă parte a vânătorii.

Își trase din mânecă lama de accun. Simțea cum câmpurile magnetice alimentate direct din electricitatea statică a corpului său erau extrem de puternice, ceea ce făcea ca tăișul lamei să nu aibă mai mult de treizeci de atomi. Ocoli elegant un prim grup de bărbați pornit în căutarea lui, fără a le face vreun rău. Femeia care vorbise celorlalți

spunându-le că se așteaptă la vizita unui *quint* se nimeri în calea lui și fu tăiată practic în două, cu o lovitură elegantă. După două piruete și un salt, Rim ajunse chiar în fața intrării. Bărbatul care îl descoperise începuse să se ridice de pe scaunul său, căutându-se în buzunar. Gesturile lui erau extrem de încete pentru ritmul în care Rim trăia în modul de luptă. Cu toate acestea, era evident că omul acela era pregătit pentru înfruntarea cu un *quint*. Riscă puțin și se opri până când gestul bărbatului se termină. Mâna se retrase din buzunar purtând o cutie metalică.

Muște de Alderbaraan! De unde naiba le-a luat? Kasser? Fără îndoială.

Deși nu semănau defel cu mușchii care îl făcuseră pe om să inventeze cuvântul acela, gângăniile aveau reputația de a se mișca de zeci de ori mai repede decât un om. În mediul lor natural deveneau adevărate proiectile vii și, după împerechere, goneau până întâlneau un animal cu sânge cald în trupul căruia se adânceau precum un glonte. In-

secta murea acolo, dar progeniturile ei aveau un mediu excelent de dezvoltare.

Se credea despre mușteleе de Alderbaraan că pot fi o amenințare pentru *quinți*. De fapt, legenda aceasta fusese țesută pe parcursul a generații întregi chiar de către *quinții* imperiali. Existaseră cazuri în care, confruntați cu o moarte inevitabilă, unii dintre înaintașii lui intraseră ostentativ în luptă și se sinuciseseră înfigându-și în corp mușteе de Alderbaraan, numai pentru a alimenta legenda.

Rim privi cu milă la bietele zburătoare dezorientate de întuneric. Erau trei. Una porni cu fâlfâituri încete de aripi spre cadavrul femeii, o a doua se înfipse în gâtlejul bărbatului și începu să-și croiască loc acolo, iar a treia îl fixă pe Rim. *Quintul* prinse cu mare ușurință insecta, o strivi între degete și apoi, cu un gest rapid, o îndesă în nara stânga a bărbatului. Avusese o moarte frumoasă. Nu mulți războinici aveau privilegiul de a se lupta cu un *quint*.

Rim pătrunse în magazin și văzu imediat containerul. Era încadrat de patru luptători cu înfățișare fioroasă. Spionul zâmbi larg și își permise mai bine de o zecime de secundă pentru a-i observa. Pământenii rămăseseră încă la ideea că un bărbat urât devine înspăimântător, iar lucrul ăsta putea deveni un avantaj în luptă. Lui Rim figurile brute ale luptătorilor de acest fel nu îi trezeau însă decât milă. Se jucă preț de trei secunde cu ei și îi lăsă pe toți fără picioare, de la genunchi în jos. Se opri din mișcare abia după ce puse mâna pe containerul cu austral. Privi tabloul însângerat și admiră tăietura perfectă a lamei de oțel lichid. Mulțumit, porni să refacă drumul invers, evitând de această dată să se mai atingă de cineva. Dispăru în întuneric înainte ca apărătorii australului să-și dea seama ce s-a întâmplat.

Rim își păstră modul de luptă până când ajunse departe în câmpie. Se opri la limita dincolo de care consumul energetic risca să îi compromită metabolismul pentru urmă-

toarele câteva zile și trimise apoi semnalul spre stația orbitală. În doar câteva minute lângă el coborî o navetă în care pătrunse imediat.

Încredința containerul unui inginer care se grăbi să îl deschidă.

— Pare în ordine, spuse el repede. Nici măcar nu au... Ce-i asta?

Rim tresări și se ridică în picioare. Rapiditatea gestului său îi descumpăni pe toți cei din încăpere, care nu mai văzuseră niciodată un *quint* în acțiune. Rim înșfacă din mâinile inginerului ceea ce părea că îl îngrijorează. Când văzu ce anume îl neliniștise, reveni la un ritm normal al mișcării. Ținea în mâini o foaie de hârtie din care căzu ceea ce părea o bijuterie ieftină. Era o notiță scrisă de Kasser și adresată lui. Citi calm cele câteva rânduri, apoi împături foaia. Dădu ordine soldaților să îl lase la un kilometru de Abație.

Parcurse încet drumul până la impresionanta poartă a fortăreței, gândindu-se la ceea ce îi scrisese Kasser. Fostul împărat era

convins că în momentul în care el va fi citit scrisoarea, Alarik avea să fie mort din cauza neîndemânării lui Rim. *Quintul* resimți din nou usturimea înfrângerii.

Dacă te hotărăști să ne vânezi, să știi că nu suntem dintre aceia care cred în muște de Alderbaraan. E mai bine însă pentru toată lumea să îți dedici energiile descifrării semnificației bijuteriei pe care ți-am dat-o.

Rim nu avea nici cea mai mică intenție de a-l urmări pe Kasser. Misiunea lui fusese expusă clar și se achitase de ea așa cum făcea întotdeauna. În plus, în mintea lui începea să se contureze din ce în ce mai clar ideea că un om care este atât de subtil încât dă altuia muște de Alderbaraan numai pentru a transmite un mesaj din care să se înțeleagă că va lupta fără scrupule, nu e un adversar care să fie provocat fără motive.

Răsuci în mâini augustina și pătrunse în Abație. Parola din seara aceea era *incertitudine*.

31

Nicicând nu se simțise Stin mai singur. Începea să realizeze cât de mult îi lipsea Xentya. Nu pusese niciodată la îndoială legile augustiniene care condamnau monogamia pentru vina de a împiedica apariția tuturor sufletelor. Se simțea însă tare nefericit. Când dorul de fata cu șolduri fine și cu glasul domol aproape că îl sufocă, încercă să-și spună că, de fapt, tânjește după copilul lui nenăscut, după minunea pe care Dumnezeu i-o dăruise și apoi i-o luase înapoi atât de repede.

Nici Maria nu părea dornică să îl ajute să treacă peste durerea de a-i fi pierdut pe Xentya și pe copilul ei. Ori de câte ori aducea vorba despre ei, devenea brusc rigidă și evita subiectul. O singură dată îi spusese că natura a ceea ce se întâmplase prin apariția co-

pilului era atât de delicată încât până și cei mai învățați călugări ai Abației nu știau încă felul în care trebuia ea interpretată.

Stin avea însă o părere. El credea că Dumnezeu le demonstrase fraților-savanți că se depărtaseră de credință și că o boală putea să fie și de altă natură decât trupească. De vreme ce nu conta felul în care trăiești, poate că Dumnezeu le trimisese un semn călugărilor augustinieni că le rezervase, lui Stin și fraților lui, o soartă aparte, aceea de a trăi în Satul acela pentru totdeauna, departe de restul lumii, ispășind o vină care nu era a lor, dar de care nu puteau scăpa. Era convins că, dacă exista un leac, atunci el se afla în credință, în credința lui, poate, și nu în cercetările științifice care păreau să-i fi orbit pe frații-savanți.

Dar nu numai lipsa Xentyei contribuia la singurătatea lui. După ce îl omorâse pe Murellius, ceilalți îl ascultau fără crâcnire. Și lucrurile mergeau, într-adevăr, mult mai bine. Fiindcă se trezise într-o noapte cu coliba

inundată de apa de ploaie, Stin îi mobilizase pe toți ai lui și săpaseră în Sat șanțuri, care permiteau apei să se scurgă în pârâu. Munciseră cu toții, fără să crâcnească. Observase chiar că Benedict se străduia să își ducă la bun-sfârșit îndatoririle și evita să îl privească în ochi.

Când făcuseră, în prima zi, o pauză pentru a-și împărți mâncarea, Stin se trezise că rămăsese singur. Stătea sprijinit de trunchiul unui copac singuratic, la adăpost de arșița neobișnuită a soarelui. Știa că jinduiau cu toții la locul lui și îi invită să se înghesuie în răcoarea relativă. Clătinaseră politicos din cap. Într-un târziu, ieși și el de sub copac și se așeză la soare. Nimeni nu se grăbi însă să îi ia locul. Și asta îl tulbură pe Stin, chiar mai mult decât singurătatea.

Tânărul auzi pași pe aleea care ducea spre coliba lui. Nu trebuia să se ridice din pat ca să știe că venea Maria. După ritmul în care călca pe pietre putea spune chiar că nu prea se grăbea. Nici el nu era foarte bucuros de

venirea ei. Dorea să fie singur.

Femeia intră în colibă și îl privi cu mila întipărită pe chip. Pentru câteva momente, Stin se bucură de compasiunea ei, apoi își dădu seama că persoana lui era demnă de milă din atâtea puncte de vedere încât era greu de presupus că Maria se gândea la aceleași lucruri ca și el.

— Mi-au zis că nu ai mai ieșit din colibă de trei zile. Nici mâncarea... începu femeia cu glas stins.

— Ei și? Ce-ți pasă?

— Ce vorbă e asta?

— Una care izvorăște din suflet. Te-am întrebat de nenumărate ori. De ce-ți pasă de mine, de noi toți? Maria se posomori.

— Ți-am mai explicat. Viața mea...

— Iar eu nu am înțeles niciodată, o întrerupse din nou Stin. Mi-ai povestit că erai tânără când noi eram copii aici, că a rămâne în Sat și a deveni purtătoare a Ciumei a fost alegerea ta... Dar nu mi-ai spus niciodată ce simți pentru noi. Suntem oare copiii tăi sau

doar niște bolnavi pe care îi îngrijești? De ce ai ales să rămâi?

Sfinte Augustine, de ce mă pui la o așa încercare?! Mă simt ispitită să-i spun băiatului ăsta că nu e decât un experiment care se repetă la fiecare douăzeci de ani. O merită mai mult decât oricare altă copie de-a lui care a trăit în ultimii două mii de ani! Ce bărbat deosebit trebuie să fi fost, Augustine! Nu mi-arfi stricat nici mie o tăvăleală cu tine. Și poate că aș fi făcut un copil... Hmmm, ce copil ar fi fost acela, Doamne?

Maria nu răspunse imediat, ci se așeză pe pat lângă Stin.

— Venisem să-ți aduc vești bune... Dar dacă vrei mai degrabă să ne sfădim, să ne amărâm zilele cu certuri fără sens...

Vorbele femeii rămaseră în aer, sperând că Stin se va răzgândi și va renunța la întrebarea lui. Tăcerea tânărului se prelungi însă până când Maria hotărî că poate nu e tocmai întâmplător că se nimerise ea în coliba lui Stin, și nu sora ei mai răbdătoare.

— Știi că Sfinția Sa, Abatele, mi-a trimis o

mulțime de cărți. Și asta încă de când am acceptat să rămân aici cu voi. Din ele am aflat câteva lucruri înfricoșătoare și, deși mă blestem aproape în fiecare zi pentru nebunia de a-mi închipui că mintea mea poate găsi sensuri acolo unde amândoi sfinții Augustin în care credem au dat greș, sunt momente în care mă întreb cum au putut fi atât de orbi. Simt că întrebarea ta pornește din aceeași orbire ca a lor. Oare de ce e sădit în sufletul bărbaților să nu-și poată închipui un conducător altfel decât ca un bărbat ambițios și puternic?

Stin o privi nedumerit.

— Ce legătură are asta cu...?

Maria dădu a lehamite din mână.

— Nici măcar nu înțelegi. Poate că eu nu am trăit viața unei femei adevărate...

Și Doamne, cât adevăr e în spusele astea. Sunt la fel de nenorocită ca și el. De fapt sunt doar o jumătate de om!

— ...dar te asigur că, fie și așa, știu că grija pentru un alt suflet nu e o treabă pe care să

o faci atunci când ai chef! A crește un copil, la fel ca a conduce o cetate, nu e o obligație de care să poți fugi, de care să te ascunzi pur și simplu în coliba ta, pretinzând că a dispărut o dată cu zgomotul ușii închise cu furie. O femeie știe lucrurile astea. Spre deosebire de un bărbat. Stin se ridică în capul oaselor.

— Îți repet că nu înțeleg ce legătură au toate astea cu ceea ce te-am întrebat eu! ridică el vocea.

— Au, băiete. Au! Pentru că nu voi îndrăzni niciodată să spun că îmi doresc să fiu mama voastră. Nu mă simt în stare să nu închid din când în când ușa colibei mele și să mă odihnesc. M-ai întrebat de ce am ales să stau cu voi. Acum știi. Nu m-am crezut niciodată în stare să suport responsabilitatea unei alte vieți. Mi-a fost frică de eșec... Nu am avut niciodată copii pentru că nu mi-am putut promite că o să le aparțin. Am ales să vă am pe voi fiindcă, rămânând în Sat, nu aveam de ales. Trebuia să fiu mereu cu voi. Era singurul fel în care mă puteam apropia

de împlinirea unei femei. Și atunci te întreb: ce răspuns vrei să îți dau la întrebarea ta? Acela pe care aș dori sau acela pe care pot să ți-l dau? Mie îmi este indiferent, fiindcă amândouă sunt pe jumătate mincinoase.

Stin o cuprinse în brațe pe Maria. Simțea trupul femeii gâfâind la pieptul său și fu năpădit de regretul de a o fi supărat.

— Spune-mi ce zic sfinții despre asta. Și mai zi-mi de ce simți că îi contrazici.

Fără vorbe și ștergându-și o lacrimă care i se scursese pe obraz chiar și spre uimirea ei, Maria îl luă de mână pe Stin și ieșiră din colibă. Merseră până la ușa cea mai apropiată și femeia bătu încetișor. Înăuntru locuiau trei tineri cu care Stin nu avusese niciodată prea multe în comun, dar care se mulțumeau acum să îl asculte și încercau să îi intre în voie.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia, Stin?

— Desigur. Sunt Avrum, Palles și Bizor. .

— Îi cunoști pe oamenii ăștia, Stin? -Ți-am spus...

Tânărul mai privi încă o dată la fețele lor contrariate. Știa cine sunt, știa că unul dintre ei, Avrum parcă, fusese prieten bun cu Murellius și probabil îl ura acum de moarte. Dar cam atât.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Avrum spuse fără să-și ridice privirea din pământ:

— De unde să ne știe? Suntem mulțumiți dacă ne lasă în pace și nu ne omoară. Încă de mici...

— Stai așa, strigă Stin. Nu sunt atât de prost încât să mă las ademenit în capcana asta. Știu o mulțime despre voi. Știu, în primul rând, ce înseamnă să trăiești în Sat, știu ce înseamnă să speri că odată vei fi liber. Împart aceeași mâncare și același foc cu voi. Poate că nu știu foarte multe, dar știu ceea ce trebuie să știu.

Maria îl privi mulțumită și, fără o vorbă, ieși din colibă. În praful drumului, trei tinere se jucau cu un pumn de pietricele rotunde, care păreau șlefuite de ele.

— Dar pe ele le cunoști? întrebă Maria.

Una dintre ele roși puternic și îl privi în ochi. Sigur că știa cine este. O chema Arania și fusese prima fată cu care făcuse dragoste.

— De ce mă întrebi tocmai despre ele?

— Nu știu. Te întreb fiindcă mi-au ieșit în cale...

— Nu prea te cred. Le cunosc.

— Bine, atunci te întreb pentru motivul pe care și tu și eu îl știm la fel de bine.

— Da, o cunosc pe fata asta. Ne-am iubit de multe ori.

— Și te gândești la ea la fel cum te gândești la Avrum de pildă?

— Bineînțeles că nu...

— Și dacă ar fi să alegi... cine ar trebui să moară dintre ei doi...?

— Probabil că aș opta pentru, Avrum.

— De ce?

— Pentru că e bărbat...

— Și ce dacă? îți reamintesc că ne aflăm aici în Sat, unde femeile nu pot face copii. Ele nici nu pot munci la fel de mult ca bărbații, nici nu pot...

Stin zâmbi larg.

— Ajunge! înțeleg ce vrei să faci! Vrei să-mi demonstrezi că a fi conducător înseamnă să îi cunoști foarte bine și pe cei la care ții și pe cei care îți sunt indiferenți.

— Nu, Stin... Ceea ce doresc eu să-ți spun este că o femeie ar fi răspuns că nu ar dori să moară nimeni...

— Nu e drept, exclamă Stin. Nu mi-ai spus că pot să aleg.

— Dar nici tu nu te-ai gândit să mă întrebi. Te asigur că dacă ai fi fost femeie, probabil că ai fi ales soluția mea. Și, poate că ai fi preferat să te jertfești pe tine numai pentru ca să trăiască amândoi. De asemenea gânduri mi-e teamă, Stin, fiindcă ele nu sunt defel în concordanță cu cele ce au gândit Sfântul Augustin din Hippona sau patronul Abației.

Discuția lor se prelungi până târziu în noapte, iar Maria îi explică cum Sfântul Augustin, creștinul din Hippona, credea că aceia care diriguiesc cetățile trebuie să se con-

ducă după morală și dreptate, adică să facă numai lucruri bune. Cine să le spună însă care sunt lucrurile cu adevărat bune, întrebase Stin. Aflase că, în vremurile acelea, asta era relativ simplu de aflat și rămăseseră așa atâta vreme cât cele zece porunci găsite de primii creștini inspiraseră toate sistemele de guvernământ ale Terrei. Tot ceea ce nu contravenea nici uneia dintre cele zece porunci era permis. Orice altceva era rău.

Sfântul Augustin cel Nou trebuise să discearnă ce este bine de ceea ce este rău în lipsa poruncilor creștine, în care nu credea deloc. Și atunci el inventase o singură poruncă, Porunca de pe Urmă, o frază care însuma întregul său crez: „E menirea omului să-l apere pe Domnul Dumnezeul lui de propria-I nemărginire și el e liber să facă orice pentru împlinirea acestui destin de vreme ce tot ceea ce face e dinainte știut.”

Stin asculta liniștit istorisirile Mariei, înfiorându-se la gândul distanței imense care se săpase brusc între el și ceea ce crezuse

până atunci că poate fi o mamă. O admirase pe Maria încă de când era copil, dar teoria aceea a ei despre supremația femeilor era o prostie. Era conștient că nu știe prea multe despre lumea de afară, dar nu-și amintea să-i fi povestit cineva despre bunele intenții ale barbarilor din Câmpie. La ei, femeile jucau un rol important. Atât cât înțelegea el lumea, blândețea nu era nicăieri o opțiune politică. Iar dacă deosebirea asta de vederi izvora din diferențele existente între femei și bărbați, atunci pentru el era clar că femeile nu numai că nu sunt apte pentru a conduce o societate, dar nu ar trebui să acceadă nici măcar accidental în asemenea funcții.

Crima pe care o înfăptuise el doar cu câteva zile în urmă era un exemplu clar. Dacă Murrelius ar mai fi trăit, atunci probabil că ar fi continuat să otrăvească mințile tuturor cu minciuni sfruntate. Și nu ar mai fi realizat niciodată șanțurile, și nici nu ar mai fi domnit liniștea printre ei. Poate că s-ar fi împărțit chiar în două tabere și ar fi pornit o con-

fruntare violentă. Crima aceea fusese necesară, chiar dacă survenise întâmplător. Era genul acela de acțiune pe care îl avusese în vedere Sfântul Augustin cel Nou când dăduse porunca de pe urmă și care n-ar fi putut fi dus la îndeplinire de o femeie.

Maria vorbi mult, dar Stin nu o mai ascultă. Trebuia să se sfătuiască cu altcineva.

Se înnoptase de-a binelea când, ca o umbră, Stin se strecură lângă gardul Satului. Fără să știe, folosi exact locul pe unde tre-cuscși Rim în explorarea sa nocturnă. Cuvintele Mariei îl făcuseră să înțeleagă că femeia nu îi mai putea asigura echilibrul necesar pentru ca el să poată crea în Sat o adevărată cetate pământească în spirit augustinian. Avea nevoie de cineva mai înțelept, de un bărbat. De un tată? De aceea se hotărâse să ajungă la Abate și să-i ceară chiar lui părerea. Sări cu destulă greutate și abia din a doua încercare ajunse în copacul de lângă gard și coborî apoi de partea cealaltă. Așteptă câteva clipe, pregătit pentru orice,

inclusiv pentru momentul în care viața lui avea să se încheie. Nu auzea nici un zgomot pe care să nu-l fi cunoscut: nici pași, nici cântecul vreunei păsări venite de departe. Făcu doi pași și aproape că îndrăzni să-și îndrepte umerii când auzi din spatele său o voce.

— Ai sărit destul de bine pentru un om care nu a avut parte de nici un antrenament adecvat.

Tresărind puternic, Stin se întoarse spre locul de unde părea să fi venit cuvintele acelea. Nu deslușea nimic în întuneric.

— Mai sus!

Ridică ochii și văzu un bărbat care părea că stă extrem de confortabil atârnând de o creangă a copacului prin care coborâse doar cu câteva secunde mai devreme. Realiză că trecuse la numai câțiva centimetri de el și nu își dăduse seama că bărbatul trebuie să fi stat în poziția aceea încă dinainte de a se fi apropiat el de gard. Nu înțelegea însă cum putuse să rămână atâta vreme atârnat de

mâini.

— Exercițiu, spuse simplu bărbatul lăsându-se să cadă și venind până la doi metri de Stin. Te întrebi desigur cum am putut să te aștept în poziția aceea. Te asigur că mi-ar fi fost la fel de simplu să stau în mâini dacă așa aș fi fost camuflat mai bine.

— Nu e nevoie să încerci să mă înspăimânți cu calitățile tale. Sunt deja extrem de speriat, rosti Stin cu voce înceată. Cine ești?

— Numele meu e Rimio de Vassur. Sunt locotenent în gardă și însărcinat oficial cu ancheta privind moartea călugărilor din Biserica Alambicului de Dumnezei.

— Te știu. Tu l-ai omorât pe Jeremiah.

— Am omorât destul de mulți oameni în ultima vreme. Cine era Jeremiah?

— Un prieten drag. A încercat, la fel ca și mine, să evadeze...

— Aaa, mi-aduc aminte, zâmbi Rim. A fugit fiindcă îi luasei iubita.

— Xentya nu era iubita lui! strigă Stin făcând un pas spre Rim.

Quintul intră instantaneu în modul de luptă și își trase lama de accun. Încă de când îl văzuse că încearcă să sară peste gard hotărâse că nu-l va omorî. Nu știa de ce, dar toată lumea părea să privească clona aceea cu un deosebit interes și era conștient că uciderea ei putea să zădărnicească chiar și propria sa misiune. Nu putea însă ignora total Ciuma. Credea cu adevărat că aceste clone nu suferă de nici o boală, dar nu dorea să-și riște viața. Se apropie de tânăr și îi desenă cu vârful lamei sale un cerc perfect pe mijlocul frunții. Apoi se depărtă rapid, așa încât tot ceea ce văzu Stin fu cum *quintul* se trage înapoi.

Uimit, tânărul își duse mâna la frunte și simți usturimea rănii deschise.

— Să nu mai încerci niciodată să te apropii de mine. Te-aș fi putut ucide.

— Poate că asta și căutam! strigă Stin uimit și furios în același timp.

— Ești doar un băiețandru plin de ifose. De aceea am să te las să te cațeri înapoi în co-

pac și de acolo să mergi în coliba ta din Sat.

— Nu pot. Trebuie să merg și să vorbesc cu Abatele!

— Asta nu se poate. Sfinția Sa nu poate să riște să se contamineze de Ciumă.

— Știi bine că toată povestea asta cu boala noastră e scornită. Și chiar dacă ar fi așa, eu sunt tatăl copilului pe care îl va naște curând Xentya, femeia pe care au luat-o din Sat.

— Nu cred că Sfinția Sa Radoslav m-ar fi mințit în legătură cu boala voastră, vorbi Rim cu atâta convingere încât aproape că se uimi pe sine însuși.

— Iar eu îți repet...

— Singurul lucru pe care poți să mi-l mai spui înainte de a sări gardul e cum se face că ești prezent mereu în cele mai delicate momente ale Satului? Spuneai de mine că ți-am omorât un prieten? Zilele trecute și tu ai procedat la fel...

— A fost un accident, șopti Stin.

— Foarte rău. Uciderea unui adversar e un lucru mult prea important pentru a putea fi

lăsat la întâmplare. Trebuia să pui mai multă pasiune. Ai fi ucis mai elegant.

Stin gândi că, dacă nu avea să ajungă să vorbească Abatelui, măcar ideile lui căpătaseră o confirmare din partea unei alte persoane. Una care nu părea nici cultă și nici educată, dar care avea în schimb avantajul de a fi văzut lumea adevărată.

— Răspunde-mi, te rog! insistă Rim. De ce ești atât de important pentru Abație?

— Sunt un fel de... un fel de conducător al Satului.

— Te-a ales cineva?

— Într-un fel... De fapt nu m-a ales nimeni și nici nu mă ascultă chiar toți.

— Nici după ce le-ai arătat că nu eziți să-ți omori...

Quintul se opri. Auzea ropotul copitelor a trei cai care se îndreptau spre ei. Erau încă departe și scrâșni din dinți când și dădu seama că fusese la rândul său spionat.

— Cred că ți se va îndeplini dorința, zise Rim după o pauză lungă.

— Ce vrei să zici? se miră Stin.

— Cred că Sfinția Sa vine spre noi. Și asta nu face decât să-mi confirme că ești cineva cu totul special. Altfel Radoslav nu s-ar fi ostenit să străbată atâta cale într-o noapte friguroasă ca asta.

Acum tropotitul cailor se auzea clar chiar și pentru Stin, care rămase la o distanță sigură de *quint*.

— Vassur!

Strigătul Abatelui se auzi distorsionat de goana calului, sunând tremurat.

— Să nu îndrăznești să-l atingi! răsună din nou vocea lui Radoslav.

Rim nu era însă atent la el. În lumina pâlpâitoare a unei lămpi cu ulei, o putea vedea pe Maria călărind în dreapta Abatelui; la stânga era Aloim. Femeia se opri însă la o distanță de unde nici un om nu o putea vedea, trăgându-se în umbra întunecată a unui copac.

Ce caută Maria în anturajul Abatelui? Cum de era noaptea lângă el?

Când cei doi bărbați ajunseră lângă ei, Radoslav își struni calul așa încât animalul se așeză între *quint* și Stin. Abatele coborî de cealaltă parte și privi pătrunzător spre cicatricea circulară de pe fruntea clonei.

— Stin...

— Sfinția Ta, eu doream doar...

— Nu contează ce ai dorit. Ai înfăptuit astăzi o mare prostie care a pus în pericol nu numai viața ta, ci și pe a multor altora. Te rog să te întorci în Sat.

— Eu vreau totuși să te întreb despre...

— Tot ceea ce vrei să știi ți se va explica. Mâine dimineață o să spui Mariei...

— Ea nu mă înțelege! Spune că... încercă tânărul să explice.

— Îți repet. Du-te în Sat și ajută-ne să facem ca nesăbuința ta să treacă neobservată. Ești singura noastră speranță, Stin, ca în Sat să domnească ordinea sfântă, lăsată pe pământ de Sfântul Augustin.

Clona privi pentru o clipă în jos și apoi, fără să spună o vorbă, începu să se cațere

anevoie în copac. Își primise răspunsul chiar atunci și nu mai avea nevoie de altul.

Abia când Stin se pierduse în întunericul dintre colibe, Abatele se întoarse și privi pătrunzător către Rim.

— Puteai să-l ucizi...

— Puteam.

— Dar n-ai făcut-o. De ce?

— Nu mă amenința în nici un fel. I-am spus și lui. Era doar un băiețandru plin de ifose. Aș fi vrut însă să vorbesc mai multe cu el. Sunt încă însărcinat cu ancheta în cazul orgiei...

— N-am uitat asta, Spionule. Văd însă că îți place. Nu eziți să faci pânde...

— Pânda, Sfinția Ta, e cea mai mare pasiune a mea. Nu m-a dezamăgit niciodată. Întotdeauna e ceva de văzut pentru un ochi exersat.

Abatele încalecă destul de greu.

— Cicatricea aia rotundă o să fie greu de înțeles pentru ceilalți, spuse el într-o doară.

— Nu era un semn doar pentru el...

— Ce vrei să spui? ridică Abatele o sprânceană.

— Uneori oamenii uită cât de prețioase sunt lucrurile. Și de aceea e nevoie de asemenea situații în care să se gândească la chipul pe care l-ar avea lumea fără ele. E limpede pentru mine că tânărul ăsta e important pentru voi. Ceva îmi spune că dacă voi afla și motivul, atunci o mare parte din misiunea mea aici se va fi împlinit.

Aloim oftă. Abatele își întoarse calul și plecă fără să spună vreun cuvânt.

Maria nu e ceea ce am crezut până acum, iar Aloim mă spionează.

Rim își reluă locul de pândă în copac și începu să se gândească din nou la zeții lui. Îi lipseau. Ducea dorul siguranței absolute pe care o degajau. Deodată însă, un gând ajunse la suprafața conștiinței sale și explodă cu puterea unei încărcături atomice.

Nu de mine s-a ascuns Maria! De clonă s-a ascuns!

Implicațiile acestei revelații îl împiedicară

să doarmă tot restul nopții.

32

Așa după cum le spusese Alarik, Severus nu fusese prea greu de găsit. După ce rătăciseră două zile prin împrejurimile orașului, ascunzându-se în șopronul unui crescător de animale ciudate, despre care Kasser aflase că sunt oi, Mos se aventurase singur în oraș și angajase o prostituată care să-l aducă pe bătrân până la ei. Femeia fugise însă cu banii și îl lăsase pe bătrânul soldat să se descurce pe alte căi. Și cum Mos nu era un campion al imaginației, și-a tras boneta pe ochi, și-a învăluit mai bine în jurul corpului o pelerină cumpărată de la o tarabă de vechituri și a început să cutreiere prin oraș.

Soldatul s-a convins curând că pe Terra funcționa încă proverbul acela care spune că atunci când mergi pe stradă și crezi că ești văzut de toată lumea, de fapt, nimeni nu are

ochi pentru tine. A căpătat destul de repede curajul de a intra într-un fel de local unde se servea mâncare caldă și unde chiar se ospătase pe săturate, resimțind, e drept, o oarecare mustrare de conștiință la gândul că împăratul lui și Mas nu pot mânca decât alimente sintetizate sau varietatea aceea bizară și fadă de produse lactate cu care îi servea stăpânul stânii. Ascultă povestirea unui bătrân care se jura că fusese de față când, mișcându-se cu viteza fulgerului, un om l-a omorât mai întâi pe Alarik, apoi i-a măcelărit pe toți cei care apărau australul, inclusiv pe bărbatul acela căruia străinii îi strecuraseră muște de Alderbaraan. Mos zâmbi în barbă. Împăratul avusese din nou dreptate.

Soldatul aștepta de multă vreme vestea că un *quint* fusese învins în luptă. Kasser îi repetase de nenumărate ori că un asemenea lucru era imposibil. Era nevoie de câteva zeci de mii de oameni într-o incintă închisă ermetic, dar chiar și atunci nu se știa dacă nu

cumva *quintul* i-ar fi ucis pe toți înainte de a cădea epuizat din cauza efortului. Știa de asemenea că arhivele imperiale arătau că toți *quinții* muriseră după ce implanturile lor neurale începuseră să se degradeze rapid și iremediabil. Sfârșeau repede. În numai două săptămâni, creierul lor nu mai era în stare să răspundă nici măcar la stimulii luminoși. Și totuși, Mos spera să afle de un asemenea eveniment care să îl facă să se simtă răzbunat pentru momentul acela de infinită umilință când, privind la el și fără să îl întrebe nimic, un maestru îi spusese că nu e potrivit nici măcar pentru aspirantură.

Mos stătuse în local destul de mult pentru a-l vedea apărând pe Severus. Părea sub influența unor substanțe care îi alterau capacitățile motorii, pentru că se clătina vizibil și rostea vorbe fără sens.

Când bătrânul trecuse pe lângă masa lui, cu un gest calm, dar ferm, Mos îl silise să se așeze alături de el și îl lăsase să îi vadă chipul. Trăsăturile acestuia se limpeziseră, nă-

uceala de pe fața lui lăsând locul unei frici care îi paralizã pentru scurtă vreme și glasul. Mos îi dădu lui Severus să mănânce și apoi, fără să rostească o vorbă și supraveghind atent câțiva bărbați care începuseră să se uite cu prea mult interes la ei, Mos părăsise localul, sprijinindu-l pe bătrân.

O dată ajunși la stână, Severus căzu într-un somn adânc, acompaniat de un sforăit gros, sonor. Se trezi abia a doua zi dimineață și îi privi năuc pe cei trei.

— Aha! răcni el bucuros. V-ați dat seama cine sunt cu adevărat! Scoateți australul!

Fără o vorbă, Mas își extrase cel mai lung dintre pumnale și își plimbă degetul peste tăișul lui strălucitor.

— Ce? Crezi că mă sperii cu scobitoarea aia? Păi eu... Când au venit să mă... Paișpe... începu să se bâlbâie Severus, părând că nu se hotărăște ce întâmplare înfricoșată dintr-un trecut glorios ar trebui să povestească.

Lovitura de pumn a lui Mos îi explodă însă

în figură și îl trimise la pământ.

— Ai să răspunzi numai la ce te întreabă Înălțimea Sa.

Adus brusc la sentimente mai bune, Severus încuviință din cap. Kasser îi mulțumi mut lui Mos și apoi întrebă:

— De ce ești îmbrăcat de parcă ai fi călugăr? Ai vreo legtură cu Abația?

— Serenissime! Înălțimea Ta! Sigur că am o legătură cu Abația. Sunt ultimul luptător din neamul celor care s-au opus călugărilor augustinieni încă de pe vremuri. Străbunicul meu...

— Știu... a întâlnit un om care i-a predat toate secretele...

— Exact, prea mărite, se ploconi vagabondul.

— Bine, dar de ce lupți împotriva lor...?

— Sunt asupritori, stau pe grămezi de bani în timp ce poporul din Câmpie nu are nici măcar ce mânca. O dată, când au fost inundații mari, au închis porțile și zeci de mii de oameni au fost luați de ape pentru că nu

s-au putut adăposti acolo, pe gorganul acela unde își țin clonele.

— Vorbești prostii. Evenimentele astea s-au petrecut de curând. Altul trebuie să fi fost motivul pentru care a luat ființă acum două mii de ani o frăție care să lupte împotriva călugărilor augustinieni.

Severus își ridică privirea până când o întâlni pe aceea a lui Kasser. Ochii lui scânteiau.

— Luminăția Ta, se vede că ești un om înțelept!

— Cum așa? râse Kasser.

— Pentru că mă întrebi a doua oară, în numai trei zile, ceva ce nu pot spune.

Tăcerea lui Kasser ținu loc de cerere pentru lămuriri.

— Sire, străbunicul ne-a lăsat cu limbă de moarte adevărata poveste a întâlnirii sale cu călugărul. De fapt, dorise să-i fure cufărul, iar omul acela, bătrân și bolnav, nu numai că nu se opusese, dar păruse chiar bucuros. Se pare că emoția atacului îl adusese în pragul

morții, fiindcă a apucat să mai zică numai că în cufăr există documentele ordinului său secret, care ne vor aduce cândva mulți bani dacă le vom păstra și le vom da cui le cere, pentru a le folosi împotriva Abației. De aceea m-am grăbit să vin la Înălțimile Voastre când am auzit de austral...

— Înțeleg. Dar nu ați aflat care era motivul pentru care necunoscutul acela lupta împotriva Abației?

— Nu! pufni Severus agitându-și mânecile largi ale sutanei. Adică a zis el ceva... Dar pentru patru generații din familia mea fraza, aceea n-a avut nici un sens. Am păstrat-o însă cu sfințenie în memorie. A zis așa: „Abația trebuie nimicită fiindcă umple lumea cu atei...”

Kasser medita o clipă și recunoscu apoi cu un glas aproape vesel:

— Asta e într-adevăr o prostie.

— Așa ne-am gândit și noi. Poate că or fi tâmpite clonele alea, dar numai lipsite de credință nu se poate să fie numite, hohoti

gros bătrânul.

— Poate se referea la faptul că împărtășesc o credință strâmbă, presupuse Mos.

— Da, se prea poate. Dar e greu de crezut că ar putea exista o organizație secretă care să se opună Abației, dar care să se bazeze pe argumentul unei secte eretice. Trebuie să fie cu totul altceva...

Severus se ridică și întrebă cu glas sfios.

— Acum pot sa plec?

— Bineînțeles că nu, râse Kasser. Trebuie să ne duci în locul unde spuneai că se află documentele.

Bătrânul îi privi cu șiretenie.

— Am motivele mele să nu mă grăbesc să ajung acolo. Să zicem că sunt niște prieteni cu care n-aș vrea să mă întâlnesc înainte de a avea niște bani pe care îi datorez.

— O să mergi cu noi, zise ferm Mos.

— Ba n-o să merg, protestă energic Severus. Pe legea mea că nici măcar întreaga dinastie Boszt nu mă poate...

Mas sări asupra lui Severus și se opri cu

tăișul cuțitului aproape de gâtul lui.

— De ce ai pomenit numele asta? scrâșni soldatul. De unde știi?

Speriat, bătrânul reuși doar cu greu să îngaime.

— Ce să știu? Că omul acela face parte din familia imperială?

Dacă n-ar fi fost gestul energic al lui Kasser, cuțitul lui Mos și-ar fi îndeplinit misiunea.

— Toată lumea știe că numai dinastia Boszt are austral.

— Ți-am spus că l-am furat..

— Da? Și ce-ai făcut apoi? În loc s-o ștergi cu propulsia standard până în cel mai apropiat sistem stelar și să vinzi acolo australul, ai rămas aici. E clar că ești de-al lor. De altfel și în oraș am auzit zvonul ăsta.

Kasser își privi camarazii în ochi. Omul acela era foarte periculos, dar deocamdată se putea dovedi mai prețios dacă era păstrat în viață.

— Cum ajungem la documentele alea?

Zi-ne și o să te lăsăm să pleci.

Severus se ridică cu greutate, aranjându-și straiele ponosite de parcă ar fi fost cine știe ce veșminte scumpe.

— Sigur, bate-ți-l pe Severus! Avea dreptate străbunicul meu când zicea că nu poți avea încredere într-un Boszt! Niciodată n-au fost oameni de onoare. I-au jignit pe cei slabi.

— De parcă tare mulți Boszt cunoscuse, râse Mas.

— Se pare că citise asta într-unul dintre documentele din cufăr...

Cei trei bărbați rămaseră împietriți. Se știa de multă vreme că Abația pretindea că întocmise harta genetică a dinastiei Boszt și toate dovezile indicau faptul că Ladislau, primul duce Boszt de Eccius, era nepotul unui emigrant pământean. Înaintașul acela glorios nu lăsase însă nici o istorie despre familia sa, adâncind un mister în judecarea căruia nu trebuia pierdut din vedere faptul că Abația avea numai de câștigat afirmând

că dinastia nu e mai veche decât ea și că își avea originile în câmpiile Vechii Terra.

— Deci hârtiile au fost citite... spuse Kasser într-un târziu.

— Nu toate, nu toate! Bătrânul a murit înainte de a-l învăța pe tata să citească... Bunicul era aproape orb și nu deosebea literele. Apoi noi nu am mai dat importanță.

Pradă unei tensiuni extreme, Kasser se repezi urlând la Severus.

— Unde sunt blestematele alea de documente?

Cuvintele fură rostite cu atâta tărie, încât bătrânul se trase înapoi, se împiedică și căzu pe spate.

— La munte... îngropate sub o colibă. Acolo a stat o soră de-a mea... Dar ea nu știe!...

— Unde anume? Pe unde trebuie să o luăm ca să ajungem acolo?

— Întrebați de Piatra Arsă. E la două zile de mers călare... Să fiți însă atenți la trecători, fiindcă sunt păzite de tot felul de oa-

meni care cred că munții sunt ai lor și li se cuvine un fel de tribut... Cei de care mă feresc și eu...

Kasser privi spre Mos și încuviință din cap.

— Poți să pleci, bătrâne. O să găsim singuri locul de care zici.

— Dar nu mă miluiți cu nimic? La urma-urmei, v-am zis tot ce știam...

Kasser scoase un pumn de aur din buzunar și i-l aruncă lui Severus, care se grăbi să strângă mica avere de pe pământul bătătorit care ținea loc de podea. Abia când se depărtase la mai bine de un kilometru, Mas ridică pe umăr laserul său și îl tăje pe bătrânul vagabond îri două jumătăți perfect egale.

33

Nu se poate ca nimeni să nu remarce cât de mult te asemeni cu Dumnezeul Tău. Ești conștient desigur că, dacă El ar fi fost altfel, probabil că nu tu ai fi fost cel ales pentru Revelații, dar nu se poate să-ți reprimi total sentimentul de fericire care te-a cuprins când ți-a spus, în vis, despre felul în care trebuia reconstruit acoperișul. Simți că, dacă Dumnezeul tău ar fi fost mai puțin înclinat spre lucrurile practice, spre meșterei ile de tot felul, așa cum le numise unul dintre semenii tăi, l-ai fi venerat la fel de mult, dar iubirea nu ar fi fost la fel de sinceră. Nu l-ai fi simțit la fel de aproape.

Nu înțelegi, desigur, felul în care e vrăjită piatra aceea care e mai întâi închisă într-un tub de metal și care apoi arată ca un fel de spumă, dar ușurința cu care se pot face din ea panouri mai ușoare decât frunzele, dar mai rezistente decât

lemnul, nu poate fi decât o minune dumnezeiască. Folosind o asemenea substanță mirifică, oamenii tăi au reclădit în doar trei zile acoperișul, iar arborii care servesc de coloane nu se mai încovoaie acum sub greutatea țiglelor de lut.

Și mai știi că Dumnezeul tău e bun și te respectă. Nu a dorit să îți dea de pomană acoperișul acela, ci ți-a cerut ceva care stă în puterea voastră să dați: țiglele vechiului acoperiș. Nu știi ce vrea să facă din ele, nu înțelegi la ce i-ar putea folosi tăblițele acelea sfărâmicioase de vreme ce El are asemenea minunate materiale. De aceea crezi că nu vrea să te jignească, că vrea să îl simți aproape, ca pe unul din voi, că participarea lui binevoitoare la zidirea Templului nu face decât să unească un cerc în care profanul cel mai umil se întâlnește cu sferele înalte ale dumnezeirii. Toți într-un cerc perfect, într-o credință pe care o simți în stare de orice.

Când pătrunse în sala mare a stației orbitale, Isidor știa deja că se întâmplase ceva rău. Fusese educat să nu se iluzioneze și să nu aștepte niciodată la nimic bun de la viață,

așa încât nu se îndoia asupra naturii nemulțumirii lui Crey. Tensiunea era însă la cote atât de înalte încât se simțea amenințat fizic și decise că nu avea altă șansă decât atacul.

— Protestez energic... începu călugărul cu un glas ascuțit.

Crey aruncă cu zgomot pe podea mnemocubul pe care îl ținea în mâini și strigă la rândul său:

— Ia, chiar protestează, popo! Numai asta ne lipsea acum! Niște proteste din partea unui mincinos trădător!

Isidor rămase câteva clipe descumpănit de vorbele guvernatorului, dar reluă cu îndârjire.

— Eu nu am trădat pe nimeni, de vreme ce singurele interese pe care le reprezint sunt cele ale Abației.

— Serios? Ultima dată când am tăinuit noi despre ceea ce încercăm să înfăptuim aici pe Praxtor ai fost de acord că metodele nu tocmai desprinse din manual pe care le-am fo-

losit necesită o oarecare alianță... Cu alte cuvinte am fost amândoi de acord că...

— Acordul acela a fost o greșeală, spuse Isidor cu glas hotărât. La vremea aceea nu am știut nici natura, și nici gravitatea a ceea ce încerci să faci.

Crey se ridică de pe scaunul său și veni până aproape de Isidor. Ca și cum ar fi dorit să sublinieze diferența de înălțime dintre ei, se băgă chiar sub nasul călugărului și privi în sus.

— Spune-mi ce i-ai scris Abatelui! plesni ca un bici vocea guvernatorului.

— Eu nu i-am...

Crey pocni cu tocul cizmei sale înflorate de podeaua de oțel.

— N-ai pic de rușine, popo! Toată viața mea am crezut că voi, călugării, în general oamenii religioși, aveți un simt moral aparte, că nu mințiți.

— Nu și călugării augustinieni. Noi credem că orice este permis de vreme ce concură la menirea noastră ultimă, cea...

— Da, da, da... am citit și eu ceva într-o carte. Îl feriți pe Dumnezeul vostru de propria-I nemărginire. Ce frumos! Ce înșiruire de vorbe fără nici un sens! pufni Crey.

— Nu huli, spuse încet Isidor.

— Dar tu nu hulești? Nu ești oare tu acela care, în disprețul nu al unei ființe ascunse undeva printre stele, ci al propriilor noștri ochi, negi că ai trimis un mesaj Abației? Nu ești tu acela care, dacă vom deschide acum magazia, ne vei spune că acolo se află două sonde cu austral, și nu una singură, așa cum am putea vedea cu toții? Asta cum se cheamă oare?

Isidor trăgea de timp prin toate tertipurile de care se simțea în stare. Deosebea în atitudinea lui Crey și altceva decât mânie. Guvernatorul părea gata să riște absolut totul în disputa aceea pe care nu o înțelegea pe deplin. Privirile îi căzură pe mnemocubul aruncat pe jos și îngheță. Își ridică ochii spre Crey care îi văzuse spaima.

— L-ai recunoscut? întrebă calm guverna-

torul.

— A aparținut unui Abate respectat și a fost furat acum mai bine de douăzeci de generații în timpul unei schisme... Ni se predă la școală cum putem să îl recunoaștem... Nici măcar nu v-ați dat osteneala să îl modificați, să îl camuflați cumva.

— Aaa, contrabandiștii de la care l-am cumpărat uitaseră de el. Nimeni nu le ceruse vreodată așa ceva. Sunt convins că nici nu credeau că poate fi folosit.

Isidor schiță semnul cercului asupra lui Crey.

— Nu meriți să te ierte Dumnezeu, spuse el cu glas adânc.

— Bine, păstrează-ți prostiile astea pentru minți mai simple, cum sunt cele ale clonelor de sub noi.

— În tot timpul ăsta am crezut că ești un fel de ales, că Dumnezeu te-a desemnat pentru a duce Abația într-o noua etapă. Unele dintre realizările tale...

— Ei, m-am descurcat și eu, râse guver-

natorul.

— ...au fost cu adevărat remarcabile. Am crezut că ele sunt un semn divin, dar, de fapt, nu erau decât modul în care mintea ta pervertită și-a bătut joc de *Manualul Însămânțării*. Dumnezeu nu o să îngăduie asta.

— Ei nu! dădu din mâini Crey, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă supărătoare. O să îngăduie. Că dacă îndrăznește să întreprindă ceva împotriva mea, am să-i arăt propria-I nemărginire.

Oamenii din suita guvernatorului începură să râdă gros.

— Lasă asta, continuă Crey. Ia spune-ne mai bine ce i-ai scris Abatelui.

Hyam cel isteț s-a zbătut preț de câteva zile și apoi te-a întrebat dacă ar putea să folosească materialul care mai rămăsese de la construcția acoperișului pentru a clădi câteva adăposturi mai mici. I le-ai dat, dar ai păstrat și o rezervă... Acum, lângă Templu, apăruseră trei construcții ciudate, în care era însă foarte bine de dormit

atunci când ploaia scălda câmpia. De atunci însă nu ai mai scăpat de Hyam, care te roagă să pui o vorbă bună pe lângă Dumnezeu, fiindcă e convins că ar putea realiza un Templu mai frumos dacă ar avea destulă spumă de aceea care se împietrea cu vremea.

Cei mai harnici, dar lipsiți de fantezie, s-au mutat în jurul malului de unde extrag nisipul acela din care femeile coc apoi tăblițele de lut. Se pare că ei sunt preferații lui Dumnezeu, de vreme ce El îți apare în vis cel puțin o dată pe săptămână și îți poruncește să îi încurajezi să-și continue munca. Tinerii spun că dacă stai destul de târziu în noapte poți vedea un car de foc din care coboară niște creaturi strălucitoare care încarcă din foișor darurile voastre pentru El. Și uneori se aud și voci. Noaptea este însă a Domnului Dumnezeului tău. Nu poți să-l trădezi.

Mai sunt și cei care gătesc mâncarea. Asta e de departe cea mai plicticoasă și mai complicată dintre toate treburile. Fiindcă a crește legume nu e o treabă tocmai ușoară. Uneori porcii sălbatici vin și strică straturile, alteori vânătorii se întorc

fără pradă, fiindcă n-au avut de noroc. Știi însă că sunt cu toții oameni pe care te poți baza și care se lasă mai degrabă lipsiți de hrană pe ei înșiși decât să nu-i îndestuleze pe ceilalți.

Ordinea asta are însă și relele ei. O femeie tânără... nu mai știi cum o cheamă... stă și îngrijește toată ziua un fel de cerc din flori de câmp. Le-a răsădit acolo și acum au înflorit. Spune că frumusețea aceea e atât de deplină încât nu poate fi decât dumnezeiască. Nu înțelegi în ce fel poate fi folositoare frumusețea, dar ea ți-a adus aminte că și cei doi pictori nu fac decât să înfrumusețeze pereții Templului și toată lumea respectă ceea ce fac. Ar mai fi desigur și Sirin. El e de departe cel mai ciudat. A decis că misiunea lui este aceea de a-i apăra pe ceilalți. Deocamdată, câmpia nu îi pusese în pericol. Animalele erau blânde și semenii tăi nu muriseră decât căzând din copaci sau striviți sub construcțiile eșuate. El insistă însă că trebuie să fie... soldat... da... așa își zicea.

L-ai întrebat de ce alesese tocmai îndeletnicirea aceea. Și puternicul Sirin a răspuns că simte că undeva în străfundurile ființei sale mai trăiește

un om și că acela îi poruncește să devină soldat. Știi că asta e o idee interesantă. Și vorbele astea ți-au sunat cumva cunoscute. Când le-ai auzit, ai simțit că le înțelegi dincolo însă de orice rațiune, ca și cum ar fi numit ceva de care ai fost convins toată viața, fără însă să o știi prea bine. Sirin va fi soldat. Le-ai spus asta și celorlalți, și ei au acceptat.

Crey holbă ochii cât cepele și pentru prima oară în viața lui avu senzația clară că a comis o prostie imensă, care ar fi putut fi evitată dacă s-ar fi gândit măcar și un singur minut asupra acelui detaliu.

— Ia mai zi-mi, popo! Ce e chestia asta cu Primul Beneficiu?

Isidor întoarse capul încercând să nu-l privească în față. Știa însă că nu mai are nici un sens să se împotrivească. Faptul că apucase să vadă mnemocubul cu copia furată a *Manualului Însămânțării* arăta că intențiile lui Crey în ceea ce îl privește sunt cumplite. Aproape că nu mai conta ce anume spune.

— Dacă ai fi avut răbdare să citești...

— Știu manualul ăsta nenorocit aproape pe de rost. E scris prost și conține o mulțime de inepții. Nu scrie nicăieri nimic despre... Primul Beneficiu.

— Ai fi putut fi mai deștept, răsuci fără să știe Isidor un cuțit în sufletul lui Crey. Trebuia să te gândești la asta. De obicei, primele produse obținute de pe o Lume Agricolă sunt semnalul unor adevărate sărbători populare. Chiar și cele mai sărace sau mai rezervate dintre administrații țin măcar câte o recepție oficială. Iar tu? Tu ce-ai făcut? Mi-ai spus că ai aruncat tăblițele alea...

Guvernatorul încercă să se apere:

— Dumnezeule! Dar sunt niște țigle! Nimeni nu are ce face cu ele. Cum să mă fi prezentat în fața oamenilor care așteaptă grâne cu niște plăcuțe de lut ars? Cred că nici măcar unui sfânt ca tine ele nu i-ar ține de foame.

Isidor clătină din cap.

— Pentru un om cu adevărat flămând,

speranța belșugului poate fi mai gustoasă decât cea mai elaborată mâncare.

— Vorbești în dodii. Dar de-acum răul e făcut... Ce-ar mai putea face Abatele tău?

Călugărul zâmbi larg.

— Sfinția Sa Radoslav e un om tare înțelept, renumit pentru perspicacitatea lui. El se va întreba desigur ce anume te-a făcut să arunci Primul Beneficiu. Eu unul recunosc că nu înțeleg, dar el va deslușI cu siguranță motivul tău.

Crey începu să-și maseze bărbia cu putere. Pe chipul lui se vedea că era muncit de gânduri negre.

— Să înțeleg deci că numai atât i-ai scris? Că am renunțat la nenorocitele alea de tăblițe?...

— Nu chiar, murmură Isidor. Mai era ceva.

Crey ridica din umeri arătând că așteaptă.

— Mi-am permis să îi sugerez Abatelui că, de fapt, nici măcar nu ai aruncat țiglele alea, ci le ții aici pe undeva numai pentru tine.

Crey se ridică de pe scaun și veni până în

apropierea lui Isidor. Era doar cu puțin mai înalt decât călugărul care stătea pe un scaun destul de incomod.

— Și de ce aș fi făcut eu una ca asta, după părerea ta?

— Nu știu. E clar însă că nu poți să arăți nimănui plăcuțele alea. Motivul nu ți-l cunosc, dar eu unul nu am nici o îndoială că dorești ca existența țiglelor alea să rămână un secret.

Crey începu să râdă.

— Ai dreptate. M-ai prins. Nici nu știi câtă dreptate ai. Așa este! Eu vreau să nu știe nimeni de ele. Ești foarte isteț și probabil că așa este și Abatele tău, încheie guvernatorul devenind brusc serios.

Crey începu să se rotească în jurul scaunului lui Isidor.

— Nu e oare țelul vostru ultim să-l ajutați pe Dumnezeu, atunci când își va fi atins propria-I nemărginire?

— Ba da, dar nu văd ce legătură poate avea asta cu...

— Și cum se numește bătălia aceea finală pe care voi o veți duce cu cei răi?

— Armaghedonul, bâigui Isidor.

— A, da, Armaghedonul. Te-ai gândit vreodată că bătălia asta ar putea fi altceva decât v-ați imaginat voi?

— Nu... Nu înțeleg.

— Uite, am să-ți spun eu cum stau lucrurile. Țiglele acelea conțin austral într-o concentrație fantastic de mare. Am deja atâta combustibil încât în numai trei ani voi deveni cel mai puternic om din Univers, pentru că voi putea lovi instantaneu în oricine.

Isidor își duse mâna la gură.

— Doamne! Ce-am făcut!

— Ce-ai făcut? îți spun eu ce-ai făcut! L-am adus pe Dumnezeul tău în fața limitelor sale. Pentru că Sagittarius nu va folosi australul doar pentru a-și asigura hegemonia, ci va explora mereu, reluând tendința naturală a oamenilor de a coloniza lumi noi. Vom deveni infiniți și atunci vom fi atât de mulți și de depărtați unul de altul că nu vom

mai avea un singur stat, un singur împărat, o singură limbă și, de ce nu, un singur Dumnezeu!

Lui Isidor îi căzuse capul în piept. Mormăia ceva în barbă.

— Te rogi?

— Da.

— Foarte bine faci, fiindcă în fața ordinului tău s-a stârnit cea mai mare furtună din Univers. Primul meu adversar este Abația. Dumnezeul vostru o să mă privească în ochi și o să vadă acolo un loc unde nici măcar el nu poate ajunge.

— Ba or să te distrugă într-o clipită.

Crey zâmbi viclean.

— Recunoști deci că Armaghedonul de care ați tot vorbit vreme de generații începe acum?

— Se prea poate. Nu știu... clătină din cap Isidor.

— Ei bine, eu știu, hohoti Crey. Și mai știu că în orice bătălie câștigă de obicei acela care are inițiativa. De aceea am să lovesc eu pri-

mul.

Guvernatorul scoase din faldurile hainei sale un pumnal și îl implântă fulgerător între omoplații călugărului.

Ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva, Isidor se întoarse către el și, cu ultimele puteri, murmură:

— Or să te distrugă, nebunule!...

Personalitatea dublă a lui Sirin pare că se accentuează pe zi ce trece. Ieri l-ai văzut trecând pe lângă tine și vorbindu-și în barbă, dar folosind cuvinte de parcă ar fi conversat cu altcineva. L-ai întrebat dacă se simte bine și el ți-a spus că nu s-a simțit niciodată mai puternic. Apoi a vrut să îți arate o figură de luptă și s-a mișcat atât de repede, încât nici nu fi-ai dat seama ce a făcut. În numai o clipă însă te-ai trezit la pământ cu el deasupra ta, ținând un țăruș ascuțit, gata să ți-l implânte în piept.

Ți-ai dat atunci seama că se întâmplă ceva ciudat cu el și l-ai întrebat dacă nu a pățit ceva ieșit din comun în ultimele zile. Iar el ți-a răspuns

abia după ce ai insistat mult, amenințându-l chiar că te vei ruga la Dumnezeu să fie pedepsit. Într-un târziu te-a condus într-o văioagă adâncă. Acolo zăcea pe jumătate îngropat în nisip un fel de ou metalic. Pe singura lui parte expusă spre cer sufla printr-o țeavă, din când în când, un fel de ceața ciudată.

Te-ai mâniat la culme. Sirin nu avea nici un drept să țină doar pentru el o asemenea minune. Se poate ca în recipientul acela care părea că fierbe pe dinăuntru să fi fost cine știe ce lucru important, care să îi ajute să-L serviți mai bine pe Domnul Dumnezeul Vostru. Ați cărat cu greu oul acela strălucitor până în Templu, unde i-ai adunat pe toți.

Stai acum cu una dintre uneltele pe care meșterii le-au folosit pentru acoperiș și încerci să deschizi oul. Îl lași pe Sirin. El pare mai puternic. În sfârșit, după o ultimă lovitură, oul se sparge exact în două. Înăuntru este doar un lichid ciudat. Îl guști. E dulce... le dai și celorlalți sperând că e un leac Dumnezeiesc. Nu mori, dar mintea ta... Mintea ta... Laak! Cine naiba e Laak?!

34

Abatele nu mai credea în vise. Știa că încă de acum șaizeci de generații, de când Sfântul Augustin cel Nou începuse primele experimente de sugestionare prin somn, în Abație visele nu mai puteau fi creditate cu vreo importanță. Fără sondele implantate apostolilor de pe Lumile Agricole, religiile acelea nu ar fi avut nici o șansă. Chiar și Stin, poate cea mai inteligentă și mai impetuoasă dintre clonele Sfântului Augustin, un tânăr pentru care nutrea sentimente aproape de evlavie, avea să se transforme într-o marionetă docilă imediat ce Maria îi va fi implantat sonda prin care să i se poată controla visele. Se gândi cine anume i-ar fi putut implanta lui o sondă psi. Nu era cazul, desigur, dar medita o clipă asupra avantajelor pe care le-ar fi avut cineva care i-ar fi putut controla visele.

Fruntea i se încreți. Probabil că fiecare om din Univers ar fi avut de câștigat dacă el n-ar fi avut visul în urma căruia găsise mesajul Abatelui din vechime.

Ziua aceea fusese una agitată. Încercase mai bine de două ore să scape de fratele Kalator, care insista să meargă el însuși pe Praxtor pentru a rezolva conflictul despre care le scrisese Isidor. Radoslav nu se îndoia că bărbatul acela înalt și uscățiv ar fi putut transa în favoarea Abației aproape orice dispută militară sau politică din întregul Univers. Nu îi putea însă împărtăși și lui toate motivele care îl făceau să nu îi permită o asemenea acțiune. Motivele! Ah, motivele! De-a lungul anilor, mulți dintre înaintașii săi păruseră înțelepți, aproape atinși de grația divină în ceea ce privește deslușirea viitorului, numai pentru că folosiseră informații pe care ceilalți abați le transmiseseră în secret, din generație în generație. Și cum să-i fi spus el lui Kalator că, din punctul lui de vedere, timpul Abației se terminase?

Știa că ouăle fuseseră construite de cel de-al treilea abate, după indicațiile directe ale Sfântului Augustin. Nimeni nu știuse vreodată de ce înaintașul acela misterios alesese să construiască șase sute șaizeci și șase de asemenea sonde. Din scrierile primilor abați se puteau desprinde desigur câteva ipoteze. Nu-i ajunsese australul pentru mai multe, sala în care urma să fie păstrate nu permitea stocarea mai multor sonde... Existau chiar și voci care spuneau că era posibil ca Abatele acela din vechime să nu fi avut destui bani pentru mai multe Ouă. Pirinnus, Abatele care-l consacrase pe Radoslav, îi spusese înainte de a muri că nu ar vrea defel să fie în pielea lui fiindcă era de așteptat ca Ouăle să se termine exact în timpul mandatului său. Și chiar așa fusese. Teoretic, ultimul Ou, cel de-al șase sute șaizeci și șaselea, ar fi trebuit îneărcat cu germenii care realizaseră Însămânțarea fructuoasă de pe Praxtor. Asta numai după ce Isidor ar fi spus că totul este în ordine. Dar n-a

fost să fie, și coincidența asta între primul eșec al Abației după câteva secole de însămânțări reușite și terminarea stocului de Ouă moștenit din vechime nu putea fi decât un semn dumnezeiesc. Sosise momentul ca Abația să dezlănțuie asupra Universului aceeași furie pe care omenirea părea că o acumulase împotriva ei.

Ca orice mister, ca orice cale dumnezeiască, enigma Ouălor era complicată de existența celui de-al șase sute șaizeci și șaptelea. Sonda aceea fusese construită cu doar câteva sute de ani în urmă, ca parte a unui experiment. Fuseseră trei, iar două dintre ele reușiseră să pătrundă chiar și prin cele mai dense apărări planetare. Abatele care ordonase construirea lor se gândise să le echipeze cu arme atomice, el unul având îndoieli în ceea ce privește eficiența unei a doua însămânțări ca armă mortală împotriva întregului Univers. Nu se putea ști cu siguranță, dar era foarte probabil ca tocmai acțiunile lui să fi dus la impunerea monopolului dinastiei

Boszt asupra australului. Planul lui fusese abandonat, iar Abația se reîntorsese la credința că Dumnezeu le-a arătat calea cea dreaptă încă din vechime și Ouăle se vor dovedi eficiente în Armaghedon.

Abatele stătea în fața celei de-a șase sute șaizeci și șaptea sonde, întrebându-se ce menire i-ar fi rezervat însuși Dumnezeu dacă El ar fi avut nevoie de asemenea instrumente pentru a-și impune vrerea. Radoslav nu se îndoia că scopul tuturor Ouălor era acela de-a aduce întreaga omenire pe calea dreptei credințe. Privită din acest punct de vedere, oportunitatea momentului dezlănțuirii Armaghedonului nu mai avea nici o importanță. A avea o perspectivă dreaptă asupra lui Dumnezeu și a vrerii sale era o stare care nu putea surveni nici prea devreme, nici prea târziu. Oricând se va fi instalat, acest lucru era de salutat...

Era convins că Dumnezeu nu face nimic la întâmplare. Sonda aceea trebuia să aibă o noimă, trebuia să servească unui scop. Nici

chiar creatorul ei nu acționase probabil în virtutea liberului-arbitru. Viața lui fusese un mesaj pentru aceia care vor trăi Armaghedonul. Dar oare ce dorise să spună?

Radoslav se așează pe jos, apoi se întinse pe pardoseala rece, făcând din corpul său o cruce. Se întreba cât mai are de trăit. Fiindcă, în noaptea visului, lansase una dintre sonde către Praxtor. Da. Făcuse ceea ce șaizeci de Abați înaintea lui nu îndrăzniseră sau nu fuseseră nevoiți să facă. Semnele erau însă clare: spionul din Abație, discul cu mărturia despre extratereștri, revolta de pe Praxtor... Și acestea erau doar faptele. Doar evenimentele vizibile pe care le-ar fi ignorat poate, dacă n-ar fi simțit din tot sufletul său că sosise timpul Armaghedonului.

De-a lungul vremii, mulți Abați se întrebaseră care ar fi putut fi natura exactă a armei pe care o reprezentau Ouăle. Sfântului Augustin lăsase scris într-una dintre epistolele sale secrete că a doua însămânțare avea să provoace a doua venire a lui Hristos. În

acest punct, concepțiile Sfântului Augustin cel Nou se apropiau de cele ale Sfântului Augustin din Hippona. Vechii adoratori ai lui Iisus credeau că Mesia al lor se va pogorî din ceruri pentru a-i ajuta în bătălia finală, în bătălia împotriva răului. Urma să fie Armaghedonul evenimentul care ar fi trebuit să-i distrugă pe cei răi, momentul din care lumea ar fi devenit ceva atât de minunat încât ei credeau că nu și-o pot nici măcar imagina. Sfântul Augustin cel Nou era mai pragmatic. Pe el nu-l interesa viitorul, ci doar devoțiunea pentru domnul Dumnezeul său. El credea că Mesia trebuie silit să se întoarcă pentru ca, împreună cu oamenii, să-l apere pe Dumnezeu, tatăl lui, de pro-pria-I nemărginire. Asta spuneau scripturile.

Era evident însă că, dincolo de discursul său religios, Sfântul Augustin cel Nou pregătise un proces pământean de inoculare, o infecție sublimă care, într-un fel sau în altul, ar fi trebuit să trezească conștiința Sfântului Augustin cel original într-una din clonele

Lumii Agricole, să-l redea adică pe Mântuitor poporului din care s-a ridicat. Cum anume ar fi putut virușii aceia, îngrămădirile acelea de atomi despre care doar cu greu se putea spune că formează un organism în viață, să realizeze o asemenea întreprindere sublimă, nu știa nimeni însă.

Dacă ar fi fost să emită o părere personală, Radoslav ar fi spus că a doua însămânțare însemna trezirea în mintea clonelor a unor amintiri și convingeri uitate de mult timp. Încă de tânăr, fusese fascinat de multitudinea de feluri în care, în Abație, motivului geometric al spiralei i se adăugau diferite părți secundare. Scara cea mare a bibliotecii era o spirală de marmură neagră care, de la ultimul nivel, continua inexplicabil cu o porțiune construită dintr-o piatră de un alb lăptos. Mai erau desigur și augustinele, bijuteriile care se vindeau în Câmpie și care, pe lângă spirala de platină, făceau să lumineze încă una, opusă. Primii călugări obișnuiau să-și poarte părul împletit în cozi și acest

obicei devenise obligatoriu... Probabil că încă mai era vreun hrisov vechi în care se spunea că toți călugării trebuie să aibă cozi, dar acum el nu mai era respectat de nimeni. Și ce poate fi altceva o coadă împletită din fire de păr decât împreunarea a trei spirale, care se sprijină una pe alta întru alcătuirea unei structuri cu mult- mai rezistente decât fiecare luată în parte? Chiar și pletele Sfântului Augustin, relicva din care își luau materialul genetic pentru a-l clona la nesfârșit pe Mântuitorul lor, erau împletite într-o coadă neagră și frumoasă. Toate acestea păreau amănunte, dar, dacă te gândeai că Dumnezeu a ales ca tot ceea ce este și mai ales tot ceea ce va deveni un om să fie scris într-o structură spiralată, care, se găsește în fiecare dintre celulele sale, atunci toate astea căpătau un alt sens. Radoslav nu se îndoia că, însămânțate a doua oară, Lumile Agricole aveau să se umple de indivizi care să fie cu mult mai mult decât oamenii obișnuiți. Ființei lor urma să i se adauge ceva sau să i se devoa-leze

amintiri vechi, care stătuseră ascunse în sufletul lor timp de milenii în așteptarea momentului potrivit.

Radoslav simțea răcoarea pardoselii care-i pătrunsese prin rasa de aba groasă și-i dădea fiori pe șira spinării. Era exact aceeași senzație pe care o avusese atunci când se trezise, doar cu câteva nopți înainte, după ce vorbise în vis cu Domnul Dumnezeul lui. Se făcea că își contempla caisul din curtea Abației. Micul pom era mai încărcat de flori decât îl văzuse vreodată în realitate. Și asta îl umplea pe Radoslav de o bucurie pe care nu o poți simți decât în vise. Deodată, lângă el, pe bancă, se așeză un om despre care Abatele știu încă de la bun-început că e forma pe care a luat-o Dumnezeu pentru a-i vorbi.

— E frumos copacul ăsta. Mi-a plăcut întotdeauna cum s-a încăpățânat să trăiască.

— Da, Doamne, la fel ca Abația.

— Radoslav, ați fost în toți anii ăștia singurul meterez al credinței adevărate, locul în care am putut să mă odihnesc și să-mi adun

puterile risipite după Exod. A venit însă vremea. Oriunde îmi întorc privirile văd numai lucruri stranii: oameni care muncesc și nu pot face nimic altceva toată viața, oameni care huzuresc, oameni care explorează și găsesc lucruri surprinzătoare, oameni care conduc și au visuri pe care nu le înțeleg... Oriunde mă uit, văd numai stranietate.

— Așa să fie, Doamne? Semnele pe care mi le trimiți sunt clare, dar merită oare omenirea asta, așa imperfectă cum e ea, să treacă prin pârjolul pe care i l-am pregătit?

— Nu știu unde am greșit când v-am făcut. Se pare că undeva am scăpat prea multă cumpătare. Nu, nu! Nu spune nimic! Nu în fiecare dintre voi. Lăsat singur, omul e ființa aceea schimbătoare pe care mi-am dorit-o mereu. Când sunteți mai mulți însă... deveniți temători. Responsabili. Deveniți prea asemnă-tori mie și asta mă neliniștește fiindcă nici eu nu am certitudini absolute. Oamenii sunt puternici. Vor supraviețui, nu-ți fă griji. O să fie o lecție, Radoslav. Une-

ori profesorii trebuie să fie și aspri. Fă ce trebuie să faci!

Silueta dispăruse apoi, iar Abatele se trezise pradă unui puternic sentiment de frustrare. Visul acela fusese mult prea explicit, fusese genul de profeție pe care ar fi plăsmuit-o orice ucenic arunci când punea mâna pentru prima dată pe o sondă psi. Se așteptase ca Dumnezeul lui să fie o ființă mai subtilă, să funcționeze undeva într-un plan atât de înalt încât el să se chinuie să îl atingă. Și să-l doară. În schimb, visase un Dumnezeu care-i vorbise despre pomul vieții, poate cel mai vechi și mai banal simbol spiritual omenesc, și aproape că-i dăduse ordin să înceapă Armaghedonul, recunoscându-și imperfecțiunea. Să fie acesta Dumnezeu? Dacă da, atunci merită o asemenea ființă simplă ceea ce pregătește el întregii omeniri? Iar dacă nu, dacă apariția aceea din vis era doar strigătul lui disperat, dacă era doar nevoia lui absolută de a avea fie și cea mai timidă confirmare că a apucat pe calea cea

dreaptă, de ce îngăduie Dumnezeu Cel adevărat una ca asta? Evenimentele care aveau să vină nu-i priveau doar pe oameni, ci și pe El.

Se ridicase totuși din pat și mersese cu hotărâre până în sala Ouălor. Acolo pregătise sonda pentru Praxtor. Introdusese micul container cu austral la locul lui și apoi, folosind cea mai nouă ediție a hărții galactice, introdusese coordonatele planetei în memoria micului vehicul spațial, pe care îl purtase apoi în brațe, chinuindu-și oasele bătrâne, până în curtea Abației. Abia ce ieșise din clădirea bibliotecii și apăsase repede comenzile de lansare, știind că, dacă apuca să aibă măcar și cea mai mică îndoială, nu ar mai fi putut să ia hotărârea aceea cumplită și l-ar fi trădat pe Domnul Dumnezeul său. Nicicând nu fusese Radoslav mai aproape de moarte. În jurul oului de metal strălucitor, aerul începuse brusc să strălucească. Speriat, s-a aruncat înapoi în cldire și a închis ușa tocmai la timp pentru a vedea, prin crăpăturile

lemnului vechi, cum o lumină orbitoare strălucește preț de o clipă și apoi dispare, de parcă sursa ei s-ar fi ridicat repede spre cer. Era convins că sonda ajunsese deja la destinație. Armaghedonul probabil că începuse undeva, într-un punct anonim al Federației Sagittarius. Locul în care Dumnezeu își întâlnea nemărginirea avea acum un punct de simetrie în germenele Armaghedonului.

Acum însă trebuia să hotărască cum anume să folosească ultima sondă și cea mai perfecționată dintre toate. Se ridică de pe podea și merse până în fața mașinăriei. Era cu mult mai mare decât celelalte și spera din tot sufletul că toate detaliile acelea, care o făceau să semene mai degrabă cu mărunțaiele unui orologiu stricat, aveau rolul lor bine definit și că încă mai funcționau. Deschise la întâmplare unul dintre celelalte ouă și, cu germenii luați de acolo, pregăti o supă biologică, un amestec special creat pentru a păstra virușii. Acum, sonda aceea era un ou ca oricare altul. Sau nu! Nu ca oricare altul. Nu

avea încă o destinație.

Primul lui gând fu să o aștintească spre planeta-capitală. Nu știa ce efect ar fi putut avea acolo, dar era convins că o lovitură în inima Imperiului avea să se dovedească decisivă. Știa însă că apărarea orbitală de pe Tengys nu putea fi străpunsă de un obiect de o asemenea dimensiune. Chiar ieșirea din hiperspațiu a sondei avea să fie detectată imediat de senzorii perfecționați ai flotei imperiale și probabil că navele care asigurau liniștea lui Bella VII ar fi distrus obiectul acela necunoscut înainte chiar de a apuca să afle ce este. Nu, nu era o destinație bună.

Radoslav porni cu pași târșâiți spre ieșirea din Camera Ouălor. Făcea ceea ce anii lungi în care trebuise să ia decizii complicate îl învățaseră că e mai bine. Amâna hotărârea până când avea să fie sigur de ea. Își continuă drumul pe coridoarele complicate ale subsolului bibliotecii, iar afară aerul răcoros al dimineții îl făcu să se simtă ceva mai optimist. Se gândi pentru o clipă că în nici o

scriptură, ba nu, în nici o scriere religioasă a omului nu se pomenea de eventualitatea în care omul pierdea înfruntarea finală, lăsându-l pe Dumnezeu pradă Diavolului. Poate că, pur și simplu, o asemenea eventualitate nu există.

Radoslav văzu de departe un călăreț care se îndrepta spre el.

— Sfinția Ta, într-un sfert de oră avem o comunicare directă cu Bella al VII-lea. Operatorul imperial de pe Kyrall așteaptă.

Kyrall!

— Știi cumva ce vrea împăratul?

— Fratele Aloim mi-a spus doar sa vă transmit că e urgent și că el crede că ar trebui să vorbiți cu împăratul, care pare destul de agitat.

Radoslav încalecă pe calul mesagerului și, în câteva minute, ajunse în biroul său unde îl văzu pe Aloim și pe operatorul psi al Abației. Nu îi plăcea metoda aceea de comunicare în care trebuia să vorbească cu un om prin intermediul altor trei. El credea că un

secret nu poate fi menținut dacă-l cunosc atâția oameni, iar pe de altă parte, conversațiile atât de importante încât să merite efortul de a le purta prin intermediul planetei-far nu puteau fi decât secrete.

— Înălțimea Sa Bella al VII-lea... începu operatorul.

— S-a prezentat el așa? rosti tăios Abatele.

— Nu, dar știu cine vă adresează cuvintele și am presupus...

— Lasă presupunerile. Spune-mi numai ce are de zis.

Operatorul înghiți în sec și-și închise ochii concentrându-se.

— Ne informează că pe Vechea Terra a aterizat de curând o navetă care-i avea ca pasageri pe tatăl împăratului, Kasser, însoțit de doi soldați. Acești trei oameni sunt acum dușmani înverșunați ai Curții imperiale, iar Bella al VII-lea vrea să vă prevină că gestul de a le oferi adăpost sau sprijin de orice fel va fi cosiderat unul de război și va atrage după sine acțiuni militare neîntârziate. Cum

însă Curtea Imperială nu se îndoiește de loialitatea Abației, nu crede că asemenea măsuri vor fi necesare.

— Asigură-l pe împărat că vestea asta este o noutate absolută pentru noi și că nu avem nici o intenție de a tulbura relațiile cordiale dintre noi, rosti Abatele după o clipă de gândire.

— Bella al VII-lea vă mulțumește și-și exprimă aprecierea pentru felul în care facilitați trimisului său, *quintul* Rimio de Vassur, desfășurarea misiunii sale speciale. Vă urează sănătate și toate cele bune.

Privind la expresia epuizată de pe fața operatorului, Aloim gândi cu voce tare:

— Oamenii aceea trebuie să fie foarte prețioși. Oare ce anume i-a făcut să fugă? Am să-l întreb pe Vassur. Sau nu! Mai bine o să-l... sondez, surâse Aloim.

Kyrall.

— Și de ce-or fi venit tocmai aici? continuă Aloim. Să fie oare vorba despre vechea înfruntare dintre Kasser și fiul său privind

originile dinastiei lor?

Abatele constată cu o oarecare întârziere că vorbele lui Aloim îi fuseseră adresate lui.

— Nu știu, dar e neapărată nevoie să vorbim cu ei. Trimite toți frații-ostași de care dispui să-i caute și să-i poftească în Abație.

— Păi spuneai... dădu neîncrezător din cap Aloim.

— Nu are nici o importanță ce i-am spus împăratului. Doar nu voiai să ne trezim asediați, sau, mai rău, atacați de pe orbită. Nu se poate însă să-l lăsăm pe bătrânul Kasser singur în Câmpie.

— Ei, nu cred eu că-i chiar atât de neajutorat. Cine știe cine sunt tovarășii lui? Dacă știu să se lupte măcar pe jumătate cât *quintul* nostru, atunci e mai probabil să rămână câmpia fără nomazi decât să pățească bătrânul acela ceva, gândi Aloim cu voce tare.

— Flecărești ca o babă. Ți-am spus să-i trimiți pe frații-ostași să-i caute și să-i poftească aiqi.

Privindu-i jignit pe Abate, Aloim începu să

se mișteă spre ușă. Ajuns în prag se întoarse însă și întrebă:

— Și ce-ai să te faci dacă împăratul află că le oferi sprijinul Abației?

— Îți tot repet, de mai bine de o lună, că Universul nu mai are regulile pe care le știai tu. Nu mai contează.

— Eu cred că întotdeauna contează să ai în minte cel puțin o cale prin care să te poți pune la adăpost de furia unui regiment imperial, bombăni Aloim, care plecă fără să aștepte însă răspuns la această ultimă remarcă.

Abatele se adânci în fotoliul său și privi afară spre dimineața mohorâtă. Caisul său era doar un vreasc uscat. Dar chiar și așa, trunchiul lui firav continua să înfrunte vântul rece, de toamnă târzie.

Kyrall. Acum avea o destinație. Un punct la fel de bun ca oricare altul, dar ales de Dumnezeu prin stranietatea pe care o lăsase să existe acolo. Ultima sondă avea să plece spre Kyrall.

35

— Ai căzut în cea mai banală capcană pământeană. Trebuia să întrebi mai întâi... hohoti Maria.

Rim răsucea în mâini augustina, neînțelegând de ce Maria nu dorise să o accepte.

— Aici, pe Pământ, mamele oferă această bijuterie doar fiicelor care urmează să le nască un nepot. Mă tem că în cazul nostru...

— Iartă-mă, nu am vrut să te jignesc, rosti Rim cu glas egal, controlându-și emoția.

— Am ajuns să te cunosc și știu că nu ai făcut-o cu răutate. Crede-mă însă că orice femeie s-ar afla în locul meu, ar fi un pic mâhnită.

— Maria, am de multe ori senzația că în tine trăiesc două sau poate chiar mai multe ființe...

Ochii femeii se rotunjiră a mirare. Gându-

rile îi fugeau nebunește și, pentru o clipă, se temu chiar de violență. Privirea visătoare a lui Rim o liniști însă imediat.

— Câteodată ești tot ceea ce și-ar putea dori un bărbat normal...

— Normal?

— Da. Unul care să nu fie legat de... datorii.

— Iar alteori?

— Alteori ești misterioasă și mi se pare că în spatele acestor ochise ascund cu totul altfel de gânduri decât cele pe care le rostești. Gânduri rele, gânduri mincinoase.

Rim privi spre iarba pe care stătea. Era uscată și rară și lăsa să treacă printre firele ei firave răcoarea pământului. Se gândi câți oameni stătuseră înaintea lui exact pe pământul acelei planete, vorbind exact despre aceleași lucruri, simțind exact ceea ce simțea el acum. Dacă era ceva cu adevărat neliniștitor la Vechea Terra, atunci probabil că lucrul acela era senzația de micime pe care o resimțea oricine se gândea la istoria omeni-

rii. Măreția aceea nu avea să o aibă vreodată Z. Iar lucrul ăsta punea cele două lumi într-o relație ierarhică din care zeții nu aveau cum să iasă decât sclavi.

— De ce spui așa ceva? Știi bine că-ți pot răspunde la orice întrebare, zise Maria încetișor.

Rim zâmbi trist.

— Întrebările pe care le pune un *quint* nu sunt niciodată cele la care te aștepți.

— Nu mă aștept la nimic, fiindcă nu am nimic de ascuns.

— Așa să fie? se întrebă Rim.

Maria se ridică de pe pământ, făcu doi pași încercând să se depărteze și apoi se întoarse cu fața spre el. Avea lacrimi în ochi.

— Dacă ai ceva de spus, spune!

— Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înțeleg. Nu am fost căsătorit niciodată, nu am avut prea multe femei și toată educația mea și disciplina pe care mi-o impun mă fac să încerc să evit întotdeauna dragostea. Cu toate astea, nu pot să nu mă gândesc că, da-

că n-aș fi fost ceea ce sunt, aș fi făcut orice ca să te am.

Vorbele sunaseră atât de trist încât Mariei i se cutremură sufletul. Știa că sora ei, cu care făcuse schimb doar cu câteva ore în urmă, se jucase cu nervii lui Rim apelând la câteva trucuri chimice dezvoltate de Abație pentru situațiile extreme, când religiile rămase de izbeliște trebuia reparate prin potențarea vieții sexuale. Rim fusese practic scăldat în feromoni, dar nu reacționase în nici un fel. Sora ei plecase nedumerită și frustrată în Sat și o lăsase pe ea să primească augustina și toată tristețea lui.

Dacă aș fi fost o femeie normală, și eu aș fi făcut orice ca să te am.

— Te-am văzut în seara aceea în care Abatele și Aloim au venit să salveze clona care evadase. De ce-i însoțeai? întrebă brusc Rim.

Femeia gândi puțin, blestemându-și sora pentru actul acela necugetat. Vorbea cu Abatele când Aloim se năpustise în camera

lor spunându-le că nu știe unde se găsesc nici Rim, și nici Stin. Nu era nevoie să fii empat ca să-ți dai seama ce gândește Aloim. Alergaseră într-un suflet, sperând că pot ajunge la timp pentru a salva ce se mai putea salva. Erau conștienți că, pentru Rim, clona Sfântului Augustin putea fi nu numai o pradă ușoară, ci și punctul care ar fi încheiat misiunea lui în Abație. Sora ei își dăduse seama prea târziu că nu avea ce căuta împreună cu cei doi. Dintre două rele, alesese răul cel mai mic. Își dăduse seama că Rim o văzuse și alesese să se oprească pentru a nu-l speria și pe Stin, care n-ar fi înțeles de fel cum se face că ea putea fi deodată și în sat, și afară.

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta, spuse într-un târziu Maria.

— Atunci poate îmi spui de ce te-ai ascuns.

— N-am vrut să mă vezi.

— Știi bine că ochii mei văd la fel de bine noaptea ca și ziua și că sunt mult mai ageri

decât ai unui om normal. Știai că te-am văzut. Îți amintești când stăteam pe metereze și mă puneai să privesc albinele din florile Câmpiei? Nu cred că puteai să uiți atât de ușor momentul ăla.

Da! Nu aveam cum să-l uit! Numai că n-am fost eu, ci sora mea, care s-a jucat cu tine, te-a atins ca din întâmplare și tu ai tresărit ca un arc, iar ea a povestit apoi și a râs gros, spu-nându-mi că aproape a avut un orgasm când și-a imaginat cum ar fi să o posezi la viteza cu care lupți…

— Nici asta nu pot să-ți spun, șopti femeia.

— Atunci zi-mi de ce m-ai mințit în tot timpul ăsta, izbucni Rim.

Maria suspină adânc.

— Ești străin, ce-ai fi vrut să fac? Adu-ți aminte că ai venit aici cu gândul de a ne fura secretele.

— Asta e și acum misiunea mea, dădu spionul din cap ca și cum ar fi vrut să scape de o insectă.

— Da, dar acum noi nu mai suntem siguri

ce vei face cu secretele acelea. Simțim că te-ai schimbat. Și unii dintre noi chiar se întreabă cum ar arăta Ordinul dacă ar avea în fruntea lui un om cu... însușirile tale.

Rim își încreți fruntea și o scrută pe femeie.

— Știi bine că asta nu se poate decât dacă împăratul îmi ordonă să o fac. Și nu cred că ar fi bine pentru voi. Eu unul nu pot să nesocotesc un ordin direct. Nu există nimic în întreg Universul care să mă facă să îl trădez pe împărat. Nimic altceva în afara propriei mele morți.

— Vorbești frumos, soldatule, dar asta rămâne de văzut. Întotdeauna armele vechi sunt cele mai eficace.

Rim se ridică și el și începură să meargă cu pași înceți.

— Spui că ți-ai schimbat părerea despre mine? În ce fel? întrebă *quintul*.

— Am realizat ce ființă superbă poți fi. Noi, aici, în Abație, apreciem foarte mult... realizările ingineriei celulare. Odată, acum

multe generații, și frații noștri au încercat să realizeze un *quint*...

— Un *quint?* se miră Rim.

— Nu chiar. Pe vremea aceea doreau o persoană care să aibă o parte din însușirile pe care le ai tu. Au eșuat...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu exact. Cred că au vrut să-i amplifice viteza mișcărilor și nu au reușit decât să-i crească viteza cu care raționa. S-a sinucis, șopti Maria simplu.

Rim o privi pe femeie cu o expresie de ușor amuzament.

— Povestea asta ar putea fi lesne luată drept o insultă în unele dintre cazărmile în care mi-am petrecut eu tinerețea. *Quinții* au un echilibru emoțional perfect! Noi nu înnebunim nici măcar din dragoste.

— Desigur. Iar asta arată că, indiferent cât de iscusit ești ca soldat, din punctul de vedere al bunelor maniere ești doar un novice. Nu e frumos să spui așa ceva unei doamne, surâse Maria.

— Doamna nu e nici ea ruptă din Soare... Minte aproape de fiecare data când mă vede.

Sfinte Augustine, ține-mă și umbrește-i judecata, fiindcă niciodată n-am fost prea iscusită la genul ăsta de minciuni!

— Și ce-ai vrea să-ți spun? Că sunt fiica lui Radoslav? Că știi că el n-a fost mereu homosexual? Că moartea mamei l-a făcut să fie așa? Uite, acum ți-am spus, izbucni femeia.

Rim se holbă la Maria. Avea sens. Un asemenea secret ar fi justificat ceea ce se întâmplase în noaptea în care se întâlnise cu clona fugară. Dacă Maria era o persoană atât de importantă, oare de ce poziția ei era atât de umilă în Abație? Ceva nu era în regulă. Mai privi o dată la ochii femeii. Păreau sinceri și nici paloarea nu părea să i se fi schimbat.

— Bine, și-atunci de ce?...

— De ce sunt doar ajutorul fraților-savanți?

— Da, cred că asta am vrut să întreb.

— Mama m-a născut undeva, în câmpie. A

fost asasinată însă de îndată ce a venit cu mine în Abație. Identitatea părinților mei e un mare secret. De altfel, se prea poate ca Sfinția Sa..., tata, să fi ales să aibă numai amanți bărbați pentru ca nimeni să nu încerce măcar să caute...

— Și totuși, o întrerupse Rim, în noaptea în care te-am salvat de la viol, reacția lui...

— Reacția lui a fost să te lase să trăiești. Nu prea se întâmplă asemenea lucruri și numai el știe cât a trebuit să lupte cu habotnici precum Kalator pentru ca să nu te asasineze prin somn. Și ce-ai fi vrut să facă? Răul se produsese deja, iar vinovații erau morți. La ce ar fi folosit deconspirarea identității mele?

Deși nu găsea nici o hibă în logica femeii, povestea ei îi părea lui Rim prea simplă pentru a fi adevărată. Semăna mai degrabă cu dramele epice atât de gustate la Curtea Imperială, decât cu o situație care ar fi putut exista în austera și autoritara Abație. Decise însă că nu avea de ce să o contrazică pe Ma-

ria.

— Cred că ești sinceră, deși să știi că explicația asta nu e de-ajuns pentru a înțelege ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Am să-l întreb pe Abate. Aș vrea să știu, în primul rând, de ce este clona aceea atât de importantă pentru voi. Știu că pare un fel de conducător al Satului, dar nu înțeleg de ce este atât de importantă încât însuși Abatele să se teamă pentru ea. În plus, dacă e să dau crezare instinctelor mele, nu cred că de mine te-ai ferit atunci, ci mai degrabă de el. Știai prea bine că eu te-am văzut deja.

Femeia îl privi în ochi. De răspunsul la întrebarea aceea depindea starea în care Rim avea să fie pe parcursul săptămânilor viitoare, care prevesteau modificări radicale în structura Abației. De felul în care avea ea să-l pregătească depindea speranța Abației de a putea ascunde mecanismul prin care funcționa Alambicul de Dumnezei și întregul

proces al însămânțării. Tocmai se pregătea să-i dea un răspuns îndelung ticluit când, din spate, auzi vocea lui Aloim.

— Ehehei, ia te uită! Maria și spionul. Ce secrete îi mai vinzi, femeie?

Rim duse instinctiv mâna spre lama de accun, apoi fu năpădit de valul roșu al furiei când realiză că reacționase instinctiv ca să o apere pe Maria de cuvintele jignitoare ale amantului oficial al Abatelui. Implicațiile gestului său necontrolat erau foarte adânci, iar *quintul* nu-și aducea aminte să fi fostvreodată mai aproape de a-și pierde controlul.

— Vorbești prostii, Aloim. Tocmai doream să-i mulțumesc lui Rim că a avut înțelepciunea de a-l menține în viață pe Stin, zise calm femeia.

Călugărul se apropie de ei atât de mult, încât simțiră amândoi mirosul greu de parfum pe care îl emana părul său proaspăt tuns.

— Aha! Și bănuiesc că i-ai explicat și cum

vă jucați voi de-a Dumnezeu în Satul de Clone.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, îl fulgeră Maria cu privirea. Până la un punct, Rim este oaspetele nostru, iar Radoslav ne-a rugat să-i acordăm ospitalitate.

— Iar tu, ospitalieră ca întotdeauna, te-ai grăbit...

Palma stângă a Mariei fulgeră obrazul lui Aloim. Călugărul se înroși, strânse pumnul și încercă să o lovească la rândul lui, dar brațul său firav se opri în contra furioasă pe care i-o opuse *quintul*. Plesnetul puternic pe care îl auziră toți trei nu putea fi decât sunetul pe care-l făcuseră două dintre falangele lui Aloim când se rupseseră.

— Ah! Lacheu imperial! Dacă aș putea, ți-aș scoate măruntaiele și le-aș arunca la câini, strigă Aloim cu ură.

— Tu și probabil încă vreo două milioane de prieteni de-ai tăi, zâmbi *quintul* care realiză imediat că vorbele acelea de bravadă fuseseră inutile și că, inconștient, furnizase

ordinul de mărime al unei armate capabile să-l învingă. Nu era o informație vitală, dar faptul că o pierduse din vedere arăta că dorea cu orice preț să o impresioneze pe Maria.

— O aperi degeaba! Ascultă-mă pe mine! Ea o să te ducă la pierzanie. Există decât o singură ființă... Sau nu, două ființe care îți pot zădărnici misiunea pe care ți-a dat-o împăratul. Iar ea e una dintre ele. Deși ar putea fi la fel de bine și cealaltă...

Rim se încruntă și dădu drumul cu greu pumnului călugărului.

— Vorbești în dodii. Deși mi-aș dori să ai dreptate, fiindcă dacă numai Maria mi se poate opune, înseamnă că misiunea mea printre voi e ca și încheiată, surâse spionul.

Quintul încerca să potrivească în cap toate sensurile posibile ale vorbelor lui Aloim. Atât lecțiile din tinerețe, cât și vasta lui experiență îi arătau că, dintr-un motiv sau altul Aloim vroise să-i facă rău Mariei, făcând aluzie la un secret, la o taină adevărată. Se întrebă ce ar fi putut însemna asta de vreme

ce, doar cu câteva minute înainte, Maria îi destăinuise un alt secret, unul cumplit. Să nu fi știut Rim că Maria e fiica Abatelui? Iar dacă nu știa, era pentru că taina fusese păstrată, sau pentru că povestea fusese inventată atunci de Maria pentru â-l păcăli pe el? Sau poate că Aloim știa secretul Mariei, dar dorise s-o lovească într-un punct și mai sensibil? „O ființă, poate două” - ce să însemne asta?

— Ar fi mai bine să te retragi, îi spuse el călugărului.

Cu fața schimonosită de durere, dar și de ură, Aloim le aruncă o ultimă privire întunecată.

— O să vă las singuri. Știu că uneltiți împotriva mea, dar sunt convins că nu veți apuca să faceți nimic. Sunteți sortiți să vă distrugeți unii pe alții! Ah, numai dacă v-ați putea simți gândurile unul altuia, așa cum o fac eu! Am să-i spun și Abatelui că nu respectați regulile jocului.

Privind cum se îndepărtează Aloim, Rim

întrebă șoptit:

— E cumva nebun?

— Tatăl meu nu mi-a spus de ce, dar Aloim crede că noi trei participăm la un fel de întrecere sortită a desemna cine va fi noul Abate. E o prostie, dar el pare să o creadă cu înverșunare.

— Și chiar crede că ar fi bun de Abate? E tânăr, e repezit, e...

— E și empat.

În mintea lui Rim se declanșă o serie de raționamente scurte în urma cărora multe dintre evenimentele trecutului apropiat se clarificară dincolo de orice dubiu. O slugă care putea citi gândurile altora era instrumentul care explica de ce misterele Abației puteau fi ținute de Radoslav atât de departe de mintea iscoditoare a lui Rim.

— Vrei să spui că știe ce gândim?

— Nu, nicidecum. Citește doar emoțiile. Știe când ești supărat, când vrei să-i ascunzi ceva... De fapt, în general, simte orice minciună.

Rim își notă în minte să mediteze dacă ar putea tolera în imediata lui apropiere un om cu asemenea însușiri. Chiar dacă percepția lui se reducea la sentimente, pericolul era mare. Cu o singură vorbă, Maria pecetluise soarta tânărului călugăr. Trebuia doar să schițeze un plan bun pentru a nu fi descoperit. Genul ăsta de activitate era însă specialitatea lui și nu avea sens să irosească acum timp prețios gândindu-se la asta.

— Să știi că ideea concursului nu mi se pare deloc stupidă. Probabil că Abația este singura entitate politică din Univers în care conducătorii nu sunt aleși printr-un concurs oarecare.

Maria zâmbi privindu-i șiret.

— Se prea poate, dar Abația este și cea mai veche entitate politică a Imperiului. Poate că tocmai genul ăsta de despotism luminat ne-a ținut în viață și ne-a apărat preț de șaizeci de generații. Secrete precum cele ale noastre nu se pot păstra într-un sistem în care orice om îndeajuns de iscusit poate

ajunge să le cunoască.

— Nu prea are logică ceea ce zici. Singură ai spus astăzi că există călugări care se întreabă cum ar fi dacă eu aș deveni Abate. Or, dacă eu am reușit în numai câteva luni să le câștig încrederea...

— O, dar ei nu au nici o importanță, îl întrerupse Maria. Pe Abate trebuie să-l convingi. Așa a fost dintotdeauna.

— Înțeleg. De aceea ai spus că ideea concursului e prostească.

— Da. Tata nu ar accepta niciodată ca un om atât de apropiat de împărat, precum ești tu, să ajungă să ne afle secretele și, cu atât mai puțin, să conducă ordinul.

Femeia se întoarse către Rim, îi luă mâinile în ale sale și îl întrebă direct:

— Vrei să știi cum ne însămânțăm Lumile Agricole?

— Nu am ascuns niciodată că ăsta e scopul final al misiunii mele aici.

— Te-ai gândit însă vreodată, tu sau împăratul tău, că s-ar putea ca nici noi să nu

știm prea bine? Că s-ar putea ca însămânțarea să fie un proces dumnezeiesc, în care rolul nostru să fie doar unul simplu, de gardieni?

Rim cântări pentru o clipă spusele femeii.

— Tot ar mai rămâne câteva mistere. Câteva lucruri simple, care nu au cum să fie opera Dumnezeului vostru.

— Zi-mi unul!

Rim ezită câteva momente, știind că era în fața celei mai bune ocazii de a căpăta un răspuns aproape sincer la o întrebare. Se hotărî greu.

— Uite, eu cred că materialul genetic pe care-l folosiți pentru popularea cu clone a Lumilor Agricole este cel al clonelor din sat. E adevărat?

— Ești un om inteligent, Rimio de Vassur. Chiar și așa însă există lucruri pe care nu le vei înțelege, pentru că nu e nimic de înțeles în ele. Sunt lucruri pe care, dacă le diseci, până la urmă dai de miezul incandescent al credinței.

— Nu mi-ai răspuns.

— Ba da. Ce ar putea să-ți spună o biată slujnică a fraților-savanți? Și eu cred același lucru, dar nimeni nu mi-a confirmat presupunerea asta.

Sper, Doamne, ca furtuna Ta să izbucnească în curând. Fiindcă altfel probabil că tocmai am făcut cea mai mare greșeală din viața mea!

36

Kasser nu și-ar fi imaginat niciodată că la numai o zi de la bătălia crâncenă din defileu, care îl costase pe Mas două degete de la mâna dreaptă, smulse de un colț de stâncă desprins de tirul unui laser greu, avea să uite cu totul evenimentele acelea fioroase.

Știuseră că sunt urmăriți încă de când văzuseră munții în zare. Senzorii lor indicau două grupuri de atacatori care se țineau la un kilometru distanță. Dacă îți încordai vederea, puteai uneori să îi zărești, atunci când se mai rărea ceața aceea murdară care ținea loc de zi pe Vechea Terra. O vreme speraseră că grupurile ar putea acționa separat, dar pe măsură ce ei se apropiau de intrarea în defileu constataseră că nu e așa. Nu apucaseră să întrebe pe nimeni unde s-ar fi putut afla Piatra Arsă, fiindcă toți aceia care le-ar fi

putut ieși în cale avuseseră grijă să îi ocolească de la distanță. Nu se îngrijoraseră. Știau că trebuie să ajungă la munte și, deocamdată, nu întâlniseră nici măcar o colină, darămite o ridicătură care să merite numele de munte. Nici pietre nu se prea vedeau...

Severus pomenise însă ceva despre o trecătoare periculoasă și cei trei bărbați se gândiseră mai degrabă la felul în care urma să o străbată decât la coliba cu secrete ascunse sub dușumea.

Abia în cea de-a treia zi văzuseră munții și ajunseseră o dată cu înserarea la intrarea în gura defileului. Kasser privi cu admirație locul. Era o locație în care un tactician profesor și-ar fi putut educa învățăceii despre avantajele terenului. Trecătoarea nu era lungă, nu avea mai mult de trei sute de metri, în schimb, pe o porțiune de mai bine de o sută de metri era lată doar cât să încapă trei oameni mergând în flanc. Pereții abrupți ar fi fost o joacă de copii dacă Mos și Mas ar fi fost avut echipamentul standard al infante-

riei. Plecarea lor, oarecum pripită, îi lăsase însă descoperiți. Nu se gândiseră că, încercând să deslușească misterele unei câmpii, vor fi nevoiți să se cațere pe un munte.

Porniseră încă de dimineață și înaintaseră exact până la locul în care știură că vor fi atacați. Și poate că soldații încercați ai Imperiului ar fi fost ceva mai eficienți dacă asupra lor nu s-ar fi prăvălit cea mai surprinzătoare armă cu putință. O ploaie de bolovani. Mos și Mas sacrificaseră la iuțeală două încărcături energetice complete pentru construirea unui scut din câmpurile de forță îngemănate ale armelor. Fusese o pierdere care îi pusese într-o situație oarecum dificilă, dar care le salvase viața. Mos și Mas, deși nu se mișcau cu viteza unui *quint,* puteau ținti cu succes în șase puncte într-o singură secundă. Dacă ar fi fost atacați cu arme lans-proiectil sau laser, pământenii n-ar fi avut nici o șansă. Așa însă trebuiseră să se prefacă morți sub stânci, și abia când grosul atacatorilor se apropiase se dezlănțuise iadul.

Kasser nu mai participase de foarte mult timp la o luptă. De fapt, o singură dată luase parte la o înfruntare armată, scurtă, cu ocazia unui atentat rezolvat iute de *quinți* pe vremea când era împărat. Lupta aceea durase cu puțin peste cincisprezece secunde și de aceea acum i se părea totul un adevărat război. Mos și Mas reușiseră să-i anihileze și pe fugari într-un târziu, după mai bine de jumătate de oră în finalul căreia fuseseră nevoiți să folosească proiectile căutătoare. Insistaseră apoi să cerceteze cadavrele și se opuseseră cu destulă lipsă de respect atunci când Kasser sugerase că ar fi bine să-și continue călătoria. Reflexele soldățești nu aveau să piară niciodată din ființa lor. Nu găsiseră nimic care să le indice că inamicii lor ar fi putut fi spioni imperiali și abia după ce se convinseseră de acest lucru plecaseră mai departe.

Mai departe e un fel de a zice pentru că, urmând cărarea care ieșea din defileu, la numai o oră, văzuseră o stâncă ascuțită, de

un gri închis. Nu arăta să fi fost arsă, sau, poate că dacă fusese vreodată ținta unui laser greu, acest eveniment se petrecuse cu multă vreme în urmă. Poate că ar fi trecut liniștiți pe lângă ea dacă, la un moment dat, Mos nu le-ar fi atras atenția asupra unui grup de trei locuințe primitive, construită din bârne. Se apropiaseră de cea din mijloc și deschiseseră ușa cu mare grijă. Dinăuntru răzbătu un miros stătut care le arătă că de multă vreme nu mai locuise nimeni acolo. Se apucaseră imediat de săpat și, după numai câteva secunde în care Mos și Mas scoseseră scândurile putrede ale dușumelei, găsiseră acolo unde le spusese Severus un fel de cutie din aluminiu, închisă cu o încuietoare care, din pricina construcției ei primitive, cedă eforturilor lor de a o deschide după ce folosiră un laser la intensitate minimă. După cum se așteptau, înăuntru erau hârtii. Mos și Mas se repeziseră la ele fără să observe că fostul împărat nici măcar nu se grăbise. Curând se întorseseră cu fețe nedumerite spre

Kasser. Înscrisurile erau atât de vechi, încât nu înțelegeau ce scrie.

Bătrânul suveran zâmbise atunci mulțumit. Își petrecuse ani lungi studiind cele mai vechi forme de comunicare. Fără a i se spune niciodată în față, știa că obiceiul ăsta îi atrăsese disprețul întregii Curți. La un moment dat circulase și un banc care sugera într-un fel cam obscen că singurul petic de Imperiu pe care îl cunoaște cu adevărat suveranul era biblioteca. Dar asta fusese cândva.

— Ce-ați mai descoperit, Sire? întrebă Mas care își examina cu o curiozitate aproape morbidă cioturile degetelor.

Kasser îi aruncă o privire pierdută, întrebându-se dacă era bine să le dezvăluie măcar și o mică parte din informațiile care îl împiedicaseră să doarmă toată noaptea trecută. Gândi că toate deceniile pierdute în biblioteca imperială nu valorau nici cât o oră din timpul petrecut în coliba aceea, în care studiase documentele transmise după moarte de Tretor Rhett, ultimul Mare Maes-

tru al unui ordin secret care se opusese timp de secole Abației, organizând răzmerițe și asmuțind triburile nomade ale Câmpiei împotriva călugărilor din ordinul augustinian. Frontul Adevăratei Biserici, așa cum se numise organizația aceea, avusese un țel simplu dar paradoxal: distrugerea Abației din pricina esenței antireligioase a așezământului augustinian. La început, Kasser nu înțelesese cum se poate așa ceva de vreme ce Abația era singurul loc din Univers în care religia mai juca încă un rol activ în conducerea colectivității. Căutase mai bine de două ore și citise apoi povestea celor O Mie de Voluntari.

Peticul acela de hârtie îi atrăsese atenția încă de când deschisese cufărul, pentru că era închis ermetic între două folii de plastic translucid, pentru a nu se deteriora. Îl ignorase o vreme. Părea să fie o tăietură din ceea ce Kasser știa că se numise pe Pământ o gazetă, un ziar care apărea zilnic și în care erau publicate știrile. Undeva, într-un colț, era

scris cuvântul *Herald*, urmat de câteva cifre: 20.08.2088. Kasser bănuia că este vorba despre o dată deși, dacă nu se înșela, însemna că bucata aceea de hârtie avea o vechime mai mare de 2000 de ani, ceea ce o făcea să fie mai veche și decât dinastia Boszt, și decât Abația. Părea să fie o mărturie de pe vremea Ultimului Război, deși nu putea fi foarte sigur de asta. Analizase multă vreme hârtia ca atare, fără să se concentreze asupra conținutului. Evită momentul acela nu numai pentru că limba, deși fusese una destul de răspândită pe vremea aceea, iar el o studiase îndelung, părea destul de greoaie, ci și fiindcă îi era frică de ceea ce ar fi putut afla. Iar temerile lui se dovediseră mai mult decât întemeiate.

Le povestise lui Mos și Mas ce aflase despre cei O Mie de Voluntari, despre cruciada lor împotriva religiei și despre identitatea presupusă a Sfântului Augustin. După toate cele citite în numai câteva minute, credința fundamentală a Frontului Adevăratei Biserici

nu mai părea o gogoriță. Dacă fondatorul Abației fusese într-adevăr ceea ce scria acolo, dacă rezervorul de clone al Abației era zestrea genetică originală a celor O Mie de Voluntari, iar presimțirea pe care o avea în legătură cu semnificația augusti-nei se adeverea, atunci nu mai încăpea nici o îndoială că Abația deținea cu adevărat cea mai importantă armă din Univers, că după ce ea va fi declanșat atacul, întreaga omenire se va schimba radical. Chiar și descoperirea zeților părea insignifiantă în comparație cu o asemenea desfășurare de evenimente.

Credea că știe care este natura armei de care dispunea Abația și pe care o dezvoltase pe ascuns preț de două milenii. Acest lucru nu îl mulțumea defel. Chiar dacă presupunerile sale se dovediseră adevărate, în chestiunea aceea ar fi preferat să se înșele. În ceea ce privește însă celelalte două evenimente la care găsise referiri, și acestea erau în măsură să îl pună pe gânduri.

— Știi, Mos, poate că religia asta a cercului

are cu adevărat o noimă. Poate că e un semn lăsat de cineva pentru ca noi să aflam când timpul însuși urmează să se schimbe și să intre într-o noua etapă.

— Înălțimea Ta, eu sunt soldat, nu filozof... Mie mi-a plăcut povestea aia cu băieții supărați pe Doamne-Doamne. Pardon, erau și fete. Uite, aia e o adunătura din care mi-ar fi plăcut să fac parte.

— Cred că vei avea ocazia să-i întâlnești destul de curând.

— Cum adică?

Kasser zâmbi și schimbă subiectul lăsând întrebarea soldatului să plutească în aer.

— Îți mai aduci aminte că le-am spus că unul din motivele pentru care dorim să venim aici este să găsim originile adevărate ale dinastiei Boszt?

— Desigur.

— Într-un fel nu a fost chiar o minciună... Chiar mi-am dorit să descopăr...

— Să nu-mi spuneți că din cufărul ăsta minunat, îngropat într-o mizerie de colibă

unde putea căuta oricine, au ieșit două dintre cele mai mari mistere ale Universului.

— Două? hohoti Kasser. Trei! Trei, soldatule...

Cei doi îl priviră circumspecți. Kasser era conștient că toate cele pe care le citise îl zdruncinaseră, și tovarășii săi îl întrebaseră în două rânduri dacă nu cumva dorea să doarmă puțin. Cui îi ardea însă de somn, de vreme ce asistau la dezlănțuirea celei mai puternice furtuni de care avusese parte omenirea? Începu să vorbească domol, cu voce joasă:

— L-am suspectat întotdeauna pe Bella că dorește să distrugă Abația pentru a transforma câmpia asta într-un vast monument închinat înaintașilor din dinastia Boszt.

— Eu n-am înțeles niciodată cearta asta a înălțimilor voastre, zise Mos. Pe vremea când mergeam eu la școală, am învățat că primul Boszt pomenit de istorie a fost un baron care s-a îmbogățit de pe urma prospecțiunilor geologice de pe Loonga, unde a găsit un zăcă-

cământ impresionant de quartz rezonator.

— Ai dreptate. Așa spun și hrisoavele noastre. Nimeni nu știe de unde a venit acel Bogannus Boszt. Eu însumi am căutat decenii întregi o urmă de-a sa, pe care s-o fi lăsat în istorie,

Și am făcut-o fiindcă știam că dacă nu voi putea contrazice Abația, mai devreme sau mai târziu avea să se ajungă la o confruntare pentru nenorocita asta de Câmpie!

Mos puse o mână pe umărul stăpânului său.

— Te simți bine, înălțimea Ta?

— Da. Mă gândeam cât de evident poate fi adevăratul motiv pentru care Abația a pretins acum câteva sute de ani că, analizând ADN-ul nostru, a ajuns la concluzia că strămoșii noștri au trăit în Pannonia. Nu a analizat nimic. Știa pur și simplu că așa este.

Mos și Mas făcură ochii mari. Kasser le aruncă în față o legătură de hârtii plastifiate și o viziocarte.

— Uite. E scris aici. Puteam să caut încă

douăzeci de ani vreo referință despre Bogannus Boszt. Nu aveam cum să găsesc vreuna, fiindcă el însuși avusese mare grijă să ascundă întregul său trecut.

— Și ce putea fi atât de groaznic? se miră Mas.

— Nu știu dacă a avut premoniția că va întemeia o dinastie, dar știu că ne-a scutit de o mare bătaie de cap. Trădarea se uită greu și nu e o referință prea bună pentru o familie imperială.

— Dar pe cine a trădat?

Kasser trase aer în piept și apoi îl eliberă cu un pufhet prelung.

— Din câte se scrie aici în cronica oficială a Frontului Adevăratei Biserici, Bogannus a fost șeful acestei mișcări până în momentul în care, în schimbul unei încărcături de austral, și-a trădat toți tovarășii care au fost masacrați de călugării augusti-nieni. Au existat numai doi supraviețuitori care au reușit să țină în viață Frontul, dar el nu a mai putut niciodată să revină la forța inițială, să

organizeze atacuri armate și să adune informații despre călugării augustinieni.

Se lăsă o tăcere grea.

— Înseamnă că Abația a lansat ideea că aveți rădăcini aici doar pentru a vă pune în gardă cum că știe ea exact cine a fost Bogannus.

— Cine a înțeles vreodată Abația cu adevărat? Au crezut probabil că și noi știm de Bogannus. Cine știe ce-o fi fost în mintea acelui Abate, acum trei sute de ani... zise Kasser cu un ton ușor trist. Aceste informații vor fi făcute cunoscute numai fiului meu. În rest, va trebui să vă rog să păstrați secretul, rosti el deodată, pe un ton milităros.

Cei doi soldați aprobară dând din cap în tăcere.

— Poate că toată povestea asta nu e decât o scorneală bine pusă la punct a Abației, exclama Mos. Eu nu prea cred în cufărul asta. E prea simplu să conțină toate răspunsurile care contează în Univers.

— Și totuși, adu-ți aminte că din el am

aflat și originea Abației. Crezi că ar spune cineva o asemenea poveste...?

— Cine spune că e adevărată? Ea pare logică, desigur. Se poate să fi existat un asemenea grup în Ultimul Război. De aici însă și până la a spune că Lumile Agricole nu sunt decât oceane de clone...

Kasser făcu un semn scurt cu mâna, întrerupându-l pe soldat.

— Mai e ceva.

— Da, aprobă Mas. Ați pomenit de trei secrete la început.

— Se pare că motivul pentru care Bogannus a părăsit Frontul Adevăratei Biserici atât de repede a fost acela că reușise să pună cap la cap o metodă de inginerie celulară prin care ar fi reușit să creeze o ființă care ar fi semănat foarte mult cu un *quint* al zilelor noastre.

— Ei, asta chiar că nu o mai cred! exclamă Mos. Aici se știe totul cu mare exactitate. Istoria *quinților* e cunoscută de orice copil de școală și în ea nu intervine nici Abația, nici

dinastia, ci doar un biolog de geniu și un norocos care a reușit să înțeleagă modul în care funcționează un simbiont de pe Alderbaraan, pentru ca apoi să realizeze primele grefe nervoase funcționale. Aici nu e nimic de inventat.

Kasser îi întoarse lui Mos același zâmbet trist pe care îl avusese și cu câteva minute mai înainte.

— Dar cine a spus că a dat cuiva planurile? Fiul lui Bogannus a ajuns duce după ce a ținut piept de unul singur, preț de o noapte întreagă, asediului armatei federale... Poate că a distrus apoi planurile.

Uimiți de implicațiile acestor vorbe, cei doi se așezară direct pe dușumea, gândind în tăcere. Ca și cum liniștea care se lăsase în colibă, ar fi fost un semnal, bătrânul împărat realiză că nu mai putea sta treaz nici o secundă. Adormi și visă zeți.

Când se trezi, cei doi tovarăși ai săi erau cufundați într-o partidă încrâncenată dintr-un joc tridimensional de bile, pe care

nici în ruptul capului nu acceptaseră să-l lase pe navă.

Kasser se foi, sperând că vreunul din ei se va întoarce să îi pregătească ceva de mâncare. Spre marea sa uimire, cei doi nu se clintiră.

— Ce faceți? întrebă circumspect Kasser.

— Pierdem vremea, râse scurt Mos.

— Oare n-ar fi timpul să mâncăm ceva?

Ca la un semn, cei doi se întoarseră spre Kasser.

— Sire, cât ai dormit, ne-am gândit mult și am ajuns la concluzia că toate cele pe care le-ai aflat nu pot rămâne uitate în valea asta. Ele trebuie să ajungă la împărat. Indiferent cum e Bella, domnia lui pare cu mult mai blândă decât ceea ce ne așteaptă dacă Abația...

Mos lăsă cuvintele să plutească în aer.

— Ai dreptate. Întotdeauna ați știut exact cine sunteți, indiferent de ce vi se va fi întâmplat. Aveți un dar înnăscut pentru a identifica prioritățile...

Mas zâmbi chinuit. După grimasa de pe fața lui, era evident că mâna îl durea foarte tare.

— Mulțumim, Sire.

— O să mă apuc chiar acum să dictez o scrisoare...

— Nu cred că avem vreme de asta, spuse Mos, arătând-i cu degetul ecranul detectorului. Erau înconjurați de aproape o sută de oameni care păstrau o distanță de câteva zeci de metri de colibă. Singura cale de ieșire părea cea spre defileu, dar după ceea ce pățiseră acolo cu o zi în urmă, nici unul dintre ei nu era dispus să mai treacă prin el prea curând. Mas se ridică în picioare și vorbi în felul acela repezit, cu care împăratul se obișnuise de atâta vreme:

— Dați-mi documentele, Sire. Cele originale, referitoare la dinastie. Eu voi rămâne în colibă în timp ce Înălțimea Voastră și cu Mos veți încerca să-i distrageți. Dacă ies din încercuire, sunt sigur că voi găsi drumul spre garnizoana imperială, ca să pot preda hârtii-

le.

Kasser. Îl privi lung. Nu-i plăcuseră niciodată sacrificiile, iar pe acesta simțea că-l urăște încă dinainte de a se fi gândit îndeajuns la el. Conform legilor imperiale, Mas era un dezertor și tot ceea ce putea spera era ca, în cel mai bun caz, să ajungă miner pe un asteroid. Pentru toată viața. Asta dacă nu aveau să-l execute pe loc.

— Bine, dar eu nu sunt soldat. Nu-l voi putea apăra pe Mos... Sunt prea mulți.

— Cred că veți fi chiar mai iscusit decât el în a crea o diversiune, Înălțimea Voastră. O să vedeți. Acum, dați-mi documentele!

Kasser alese de sub lavița sub care dormise hârtiile care povesteau despre primii *quinți* și despre Bogannus. Pe aceea în care se vorbea despre cei O Mie de Voluntari și-o îndesă însă la piept, într-un buzunar secret.

— Mult noroc. Ți-aș strânge mâna dacă n-aș ști că te doare așa de rău, spuse Kasser întorcându-se repede spre Mos.

Ura despărțirile. Ca și sacrificiile. De fapt,

ura tot ceea ce i se întâmplase în ultima zi.

— Să mergem, zise bătrânul împărat într-un târziu. Privind apoi spre Mos, întrebă:

— De ce zice că voi fi mai bun ca tine pentru o diversiune?

Zâmbind strengărește, Mos deschise ușa și ieși din colibă cu pași măsurați. Kasser îl urmă încordat, cu câte o armă în fiecare mână. Abia făcură câțiva pași când se aprinse o lumină intensă. Văzu în fața lor câteva zeci de oameni. Erau toți îmbrăcați la fel. Rasele călugărești nu lăsau să încapă nici un dubiu.

Abația îi găsise. Zâmbi unui gând fugar și se năpusti înainte spre cel pe care anii lungi de experiență într-ale administrației îl indicau ca fiind șeful călugărilor.

— Protestez energic... Ba nu protestez, am să te bat, se maimuțări Kasser, apropiindu-se amenințător de bărbatul în rasă preoțească, în timp ce făcea ultimii pași, constată cu durere că nu-i venise încă nici o idee așa încât, disperat, se aruncă pur și

simplu, cu gesturi stângace, încercând să-i care pumni călugărului nedumerit. Minutul în care îl imobilizară trebuie să-i fi ajuns lui Mas ca să evadeze. Spre marea supărare a lui Kasser, călugării îi comunicară că urmează să meargă pe jos până la Abație. Șapte zile...

37

Ca mai toți tovarășii lui din Satul de Clone, Stin nu prea era obișnuit cu diminețile călduroase. Ziua aceea era însă neobișnuit de însorită pentru clima de pe Vechea Terra.

Deși era toamnă târziu, căldura îl moleșea pe Stin, care stătea rezemat de stejarul sub care îl omorâse pe Murellius.

O văzu pe Maria de departe și se grăbi să îi iasă în întâmpinare. Două fete îl priviră lung, plecară ochii în pământ și se grăbiră să se retragă din calea lui. Fu cât pe ce să se oprească și să le întrebe de ce fug de el. Știa însă că nu aveau ce să-i răspundă și de aceea întrebarea i se păru fără rost.

De îndată ce putu deslușI trăsăturile Mariei, își dădu seama că avea să primească o veste bună. Femeia râdea cu toată fața, deși nu zâmbea deloc, o mimică bizară pe care

Stin se obișnuise însă să o vadă adesea arborată de Maria.

— Xentya a născut ,un băiat de toată frumusețea. Are aproape patru kilograme și frații-savanți s-au grăbit să-i facă testele. Ei zic că nu e nici o îndoială: copilul e al tău.

Stin știa că ar fi trebuit să se bucure. De mulți ani, țelul lui și al celorlalți prizonieri din Sat era să scape de acolo și să ducă o viață normală, undeva în Câmpie. Acum însă, când era confruntat cu cea mai omenească dintre bucuriile posibile, vedea că viața nu-l învățase nici măcar să se bucure precum oamenii normali. Nu văzuse niciodată un copil mic... Maria îi povestise odată, plină de nostalgie, că în primii doi ani de viață sunt tare năstrușnici și frumoși, ființe pe care îți este imposibil să nu le iubești. Oameni mici, perfect formați, care gânguresc și pe care îți vine să-i strângi la piept toată ziua.

Avea desigur amintiri din copilăria fragedă, dar ele se începțoșau cumva ori de câte ori încerca să coboare dincolo de vârsta de patru

ani. Iar Maria îi spusese că un copil mic e cu totul altceva.

Stin era tată. Dar n-avea habar ce înseamnă asta.

Pentru o clipă îi fulgeră prin minte că ar trebui să se simtă tare prost fiindcă nu-și iubea copilul. Dar ce era de iubit? Un prunc pe care nu știuse că-l concepuse și pe care nu avea să-l vadă niciodată? Gândurile sale se îndreptau mai degrabă spre Xentya și spre suferințele nașterii, despre care tot Maria îi povestise.

— Nu ești bucuros? îl întrebă femeia.

— Nu știu ce să zic. Simt indiscutabil ceva, dar parcă în sufletul meu e mai multă ciudă decât dragoste. Aș vrea să fiu cu ei...

— Știi că nu se poate. Ai o responsabilitate aici, zise Maria care porni încet spre coliba lui Stin.

Tânărul rămase o vreme în urma ei, apoi se grăbi să o ajungă.

Pe drum întâlniră câțiva tineri care se traseră și ei în lături, lăsându-i să treacă.

Nici unul nu ridică privirile și, în afara unor saluturi îngăimate neclar, nu le adresară nici un cuvânt.

Dacă nu se termină curând, or să-l omoare ai lui!

Tocmai când se gândea că nimeni nu avea să le spună vreo vorbă, la doar câțiva metri de coliba lui Stin, un grup de trei tinere se postaseră în mijlocul aleii. Păreau stânjenite, dar una dintre ele făcu un pas în față frângându-și mâinile. Stin o știa. Era Urella, una dintre prietenele Xentyei.

— Maria, știu că tu poți afla de soarta prietenei noastre. E bine? Mai trăiește? E vindecată?

Maria se întoarse spre Stin și-i făcu semn că el era cel care ar fi trebuit să răspundă la întrebare. Tânărul își încrucișa brațele peste piept și se întoarse ostentativ să privească livada de pruni desfrunzită.

— Xentya e bine. A făcut un băiat sănătos și se pregătește să plece în Câmpie, spuse Maria dând să treacă de cele trei tinere.

— Dar ce-au spus călugării? E sănătoasă? Dar copilul?

Maria privi din nou spre Stin. Știa că ascultă și că, dacă avea să înceapă să le explice fetelor ce se întâmplase cu adevărat cu Xentya, el ar fi putut auzi tot, iar misiunea ei din ziua aceea ar fi fost zădărnicită.

— E sănătoasă, spuse Maria. Mă rog, atât de sănătoasă pe cât poate fi o lehuză. Nașterea a decurs normal, iar copilul se simte bine. Deocamdată.

— Ce vrei să zici? întrebă una dintre fete.

— Nimic, dacă va fi ceva de aflat, o să v-o spun la timpul potrivit, răspunse Maria încercând din nou să plece.

— Mai stai puțin, o opri Urella, apucând-o delicat de braț. Am vrea să te mai întrebăm ceva, zise ea privind pe furiș spre Stin, care nu-și modificase însă poziția și părea adâncit în contemplarea liniei orizontului.

— Ce-i?

— Au stabilit cumva dacă e copilul lui Stin?

— Ce vă pasă?

Cele trei se priviră una pe cealaltă, îndemnându-se reciproc să vorbească. Începură să șușotească, iar una din ele o înghionti în coaste pe Urella. Fata chicoti.

— Noi ne gândeam... adică nu ne gândeam, ziceam doar așa... se codi fata.

— A spune fără să gândești e o mare prostie, fetiță, spuse scurt Maria.

— Ei bine, ne gândeam că poate mai multe fete sunt sănătoase, precum Xentya...

Dacă și-ar fi putut permite, Maria ar fi râs din toată inima. Era evident unde dorea să ajungă.

— Stau însă și mă gândesc, continuă tânăra, la eventualitatea că mai multe dintre noi suntem sănătoase, dar dintre băieți s-a vindecat doar Stin. Mă gândeam că, dacă l-ai convinge să...

Fata se opri șovăitoare.

— Să... se prefăcu Maria că nu înțelege.

— Ei bine, dacă l-ai ruga să se culce cu noi, poate că am constata că și noi suntem vin-

decate și am putea să plecăm, precum Xentya, în Câmpie.

Vorbele fetei îl șocară atât de tare pe Stin, încât se întoarse spre ea cu un gest violent care se termină însă în momentul în care pieptul lui atinse palma întinsă a Mariei.

Speriată, Urella spuse repede:

— Chiar și Sfântul Augustin a spus că nu trebuie să avem un singur soț, ci cât mai mulți pentru a face copii cât mai diferiți. Da, da, așa a spus, iar voi doi ar trebui să fiți primii care să-i respectați învățăturile.

Stin dădu și el să spună ceva, dar Maria îi acoperi gura cu aceeași palmă cu care-l oprise cu câteva momente mai devreme.

— O invidiați degeaba pe Xentya, spuse Maria. Viața ei se va scurge într-o singurătate searbădă. Voi ar fi trebuit să aflați de-acum că singura cale adevărată de a pleca din Sat e ca Domnul Dumnezeul nostru să se milostivească de noi toți. Nu e ciudat cum v-ați repezit toți să scormoniți în cele mai mizere cotloane ale minților voastre? Nu e

uluitor cum nici unul dintre voi nu s-a gândit, fie și măcar pentru o clipă, că băiatul care s-a născut astăzi ar fi putea fi fiul lui Dumnezeu?

Maria le lăsă fetelor timp să învârtă în minte această întrebare.

— Sfântul Augustin nu spune nimic despre vreun fiu al lui Dumnezeu, zise una dintre ele.

— Ba spune, fetițo, fiindcă pe fiul lui Dumnezeu îl așteptăm de două mii de ani în Abație pentru a ne duce menirea până la capăt, pentru a-l salva pe Dumnezeul nostru de propria-I nemărginire.

— Și vrei să spui că?... se avântă Urella.

— Ceea ce vreau eu să spun este că vă trebuie credință. Copilul este probabil al lui Stin. Nu știu. Nu s-au făcut încă testele, dar dincolo de doi tineri care se iubesc, atunci când se naște un copil e și mâna lui Dumnezeu. Un duet de gâfâituri pe întuneric nu e îndeajuns pentru a face să apară pe lume miracolul unei ființe noi. Suntem cu toții fiii

lui Dumnezeu. Iar în ceea ce-l privește pe băiatul Xentyei, numai niște minți murdare și înguste ca ale voastre nu văd că, în condițiile speciale din Sat, Dumnezeu s-a străduit la nașterea lui cu mult mai mult decât o face pentru alți copii. Poate că Stin s-a înveșnicit prin carnea fiului său, dar n-ar fi putut-o face niciodată dacă Domnul Dumnezeul său n-ar fi permis un asemenea miracol. Asta e mântuirea pe care trebuie să o căutați. Credința vă va elibera! Credeți întâi și de-abia pe urmă luați-l pe Stin în patul vostru.

În timpul în care vorbise Maria, trăsăturile Urellei se ascuțiseră într-un zâmbet răutăcios.

— Fie cum spui! O să ne rugăm la Dumnezeu să ne scape de Ciumă. Dar să știi că nu înțeleg nici de ce nu-l poți convinge să se culce cu noi, deși i-o poruncește însuși Sfântul Augustin cel Nou, și nici cum poți să crezi că Xentya s-a mântuit prin credință? Dacă a existat cineva printre noi care să fi crezut mai puțin în învățăturile Sfântului

Augustin, atunci ea este. Disprețuia bolboroselile astea... religioase. Poate că fratele meu, Murellius, avea dreptate. Stin se crede cu adevărat prea bun pentru noi.

Fata privi spre tânăr, care stătea cumva într-o parte, oferin-du-i privirilor numai profilul.

— De ce nu pleci? E clar că ești sănătos. Chiar atât de mult îți place să o faci pe șeful pe-aici?

Stin se întoarse și o arse cu o privire rea. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi, trase adânc aer în piept și porni cu pași hotărâți spre casă. Una dintre fete se împletici și ajunse fără să vrea în calea lui, iar Stin o îmbrânci atât de tare încât fata se întinse pe burtă la câțiva metri depărtare. Maria își reprimă dorința de a vedea dacă tânăra nu s-a lovit prea rău și se luă după Stin. Intră cu el în colibă și închise ușa.

— Mă urăsc cu toții! Am eșuat! Nu am reușit să le fiu conducător. Nu mă înțeleg, nu mă iubesc și, uite, nici măcar nu mă mai

respectă. Cred că vor veni zile grele, Maria.

Femeia scoase cu gesturi tacticoase un recipient de metal și-l așeză pe masă. Apoi merse până la o poliță de unde luă două căni de lut, pe care le umplu cu un lichid roșietic.

— Ăsta e vin, surâse Maria privind spre Stin. Aici, pe Vechea Terra, e o tradiție la fel de veche ca însăși omenirea ca, atunci când se naște un copil, cei apropiați să ciocnească un pahar de vin.

Curios, tânărul luă cana și mirosi lichidul din interior. Avea un parfum ciudat, pe care nu-l mai întâlnise niciodată.

— Mi-ai povestit odată despre vin. Mi-ai spus că te face să fii mai vesel și că, o dată ce te înfrățești cu el, e greu să-l mai lași deoparte.

— N-ai să pățești nimic de la un pahar, zâmbi Maria. Și apoi, chiar dacă ai să te amețești puțin, avem de sărbătorit două evenimente.

— Două? se miră Stin.

Maria aprobă din cap și-și'înmuie buzele

în vin. Simți gustul dulce acrișor cum îi dezmiardă cerul gurii și își aduse aminte că Abatele îi povestise odată că citise într-o carte despre mândria cu care vechile mănăstiri creștine ofereau oaspeților vinul făcut de călugării lor. Licoarea aceea costase enorm de mult și fusese un hatâr pe care Abatele îl făcuse bombănind și spunând că el însuși n-a mai băut vin de mai bine de douăzeci de ani. Strugurii nu erau tocmai des întâlniți pe Vechea Terra.

Stin răsuci cana în mână, apoi o așeză cu grijă pe masă.

— Spune-mi, chiar crezi că băiatul Xentyei ar putea fi al lui Dumnezeu?

— Cred exact ce le-am spus și lor.

— Da, dar eu m-am gândit imediat la creștinul Iisus, cel pe care îl venera Sfântul Augustin din Hippona. El era fiul lui Dumnezeu.

Maria îl aprobă din cap, în tăcere.

— Cum se poate una ca asta?

— Nu știu. Ar fi trebuit să-l rugăm pe ul-

timul creștin să ne scrie o explicație, încercă ea să glumească.

— Da, dar nu se poate să nu vezi similitudinea. Copilul ăsta poate fi într-adevăr fiul lui Dumnezeu. Vreau să zic... Nu în carne și oase, ci ca spirit. Uite, nici nu se născuse și o eliberase pe mama sa. La numai o oră după ce a venit pe lume, mă poate elibera pe mine... Poate va crește, își va urma soarta hărăzită de Dumnezeu și ne va salva pe toți.

Femeia mai luă o înghițitură de vin. Îi plăcea la nebunie și simțea cum obrajii încep să-i ardă.

— Poate că n-o să dureze chiar atât de mult, bolborosi ea.

— Ce anume?

— Să vă salveze.

Sfinte Augustine și Doamne Dumnezeule, ajutați-mă să am puterea să vă împlinesc voia. Și dați-mi măcar un semn că nu ne înșelăm cu toții și punem la cale pierzania celui mai ales dintre noi.

Maria începuse să depene povestea pe

care o convenise cu Abatele.

— Mi-au spus că la numai jumătate de oră după ce se născuse micuțul, unul dintre frații-savanți a năvălit în cabinetul Abatelui, pretinzând că a găsit leacul Ciumei.

— Și e adevărat? se repezi Stin.

— Da, rosti Maria pe un ton care îi semnaliza tânărului că vindecarea lor avea un preț teribil. El susține că din sângele bebelușului poate distila un leac care să vă vindece pe toți...

— Dar asta ar însemna... băiatul... ce-o să zică Xentya?... Nu se poate! strigă Stin pradă unei agitații cumplite.

— Da, așa e. Se pare că bebelușul trebuie lăsat să mai crească, fiindcă chiar și dacă ar scoate tot sângele din el și tot nu ar avea acum cantitatea îndestulătoare de leac pentru a vă salva pe toți. Au să-l mai țină doi-trei ani și abia apoi...

Stin se ridică de pe scaun și începu să se plimbe agitat prin colibă.

— E o nemernicie. Cum să-i facă așa ceva?

Nu se poate să-l ucidă cu sânge rece, de parcă ar fi pasărea pe care urmează să o mănânce la cină.

— Gândește-te ce spui! Nu numai că ați putea deveni liberi, dar Ciuma ar putea fi înfrântă pentru totdeauna. Cine știe câte sute de milioane de oameni mai suferă de ea în întreg Universul. Dacă medicamentul o să funcționeze, frații-savanți îl vor înțelege și vor crea un leac...

— Da, dar el va muri, exclamă Stin cu furie. Ce fel de eliberare e asta, dacă pentru ea trebuie să moară o ființă nevinovată? se tângui Stin care se întreba dacă nu cumva durerea surdă pe care o resimțea nu era dragoste de tată.

Maria preferă să nu răspundă la întrebarea asta și mai luă o înghițitură de vin. Acum obrajii ei ardeau de-a binelea.

— Nu se poate să nu mai fie o cale... ziceai ceva de două evenimente.

Maria zâmbi trist.

— Păi sunt două: nașterea și moartea mi-

cuțului pentru salvarea voastră. Lasă, nu te amărî, poate că asta este menirea lui, poate că așa a lăsat Dumnezeu.

Acum, Doamne, dă-i gândul cel bun!

— Nu se poate. Trebuie să mai fie o cale! scrâșni Stin din dinți.

Maria își ridică ochii spre acoperișul colibei, de parcă ar fi mulțumit cerului.

— Ai dreptate, mai e una. Frații-savanți spun că e foarte probabil ca substanța care a vindecat-o pe Xentya și care s-a transmis și micuțului să fie produsă de fapt de corpul tău. Se poate ca leacul pe care l-am căutat atâta amar de vreme să curgă de ani buni prin venele tale. Ei cred că s-a transmis pe cale sexuală Xentyei care a rămas însărcinată, și apoi micuțului. Teoretic, i-ai putea vindeca pe toți!

Stin se așează din nou la masă și bău cana de vin dintr-o înghițitură.

— Chiar crezi? Oare să mă fi binecuvântat Dumnezeu cu o ocazie atât de clară de a le demonstra tuturor că gândurile mele i-au

avut doar pe ei în centrul lor, că n-am vrut decât să fac bine?

Femeia ridică din umeri și își termină și ea cana cu vin. Privi atent spre tânăr. Narcoticul ușor pe care i-l strecurase amplifica efectul alcoolului deși, după toate evidențele, vinul și-ar fi făcut și singur treaba. Trecuse doar un minut de când Stin băuse tot și se vedea clar cum aproape că i se închid ochii.

— Gândește-te ce vorbești, băiete. Nimeni nu poate garanta că vei mai trăi după ce-ți vor fi luat destul sânge pentru a separa medicamentul.

— Cui îi pasă? dădu Stin a lehamite din mână. Qricum viața mea e... E terminată. Nimeni nu mă iubește. Nici măcar tu, hohoti tânărul ațintind spre Maria o privire sticloasă de om beat.

Cuprins de o însuflețire bruscă, Stin începu să meargă în jurul mesei și să recite cu glas tare o poezie pe care-l învățase Maria când era copil. Era povestea unui câine neascultător care sfârșise rău.

La al treilea tur al mesei se împletici atât de tare, încât fu nevoit să se așeze înapoi pe scaun. Maria îl ajută să meargă până la pat și îl întinse acolo.

— Ce trebuie să fac? Vreau să-i vindec pe toți, chiar dacă asta o să mă omoare.

— Stin, gândește-te bine, șopti Maria cu lacrimi în ochi.

— Nu prea pot acum, se învârte totul cu mine.

— E vinul. Nu erai obișnuit.

— Da, dar să știi că-i înțeleg pe aceia care nu mai pot scăpa din mrejele lui. Îmi place.

Tânărul își scăpă capul într-o parte și începu imediat să sforăie sonor.

Maria îl veghe preț de câteva minute, până când antidotul alcoolului pe care se grăbise să-l ia după ce adormise Stin își făcu pe deplin efectul. Avea acum mintea limpede și obrajii nu-i mai ardeau. Scoase din faldurile mantiei largi un dispozitiv care semăna mult cu o armă laser. Îl lipi de tâmpla stângă a lui Stin și apăsă pe un buton. Când acul minus-

cul atinse pielea capului tânărului, acesta se trezi brusc și, cu o voce straniu de corectă, o întrebă ce face. Speriată, Maria îi răspunse că îi ia câteva probe pentru ca frații-savanți să se poată lămuri dacă sângele lui conține într-adevăr leacul Ciumei. Stin o aprobă și adormi la loc, instantaneu. Maria se grăbi și ea să termine procedura de instalare a sondei psi.

Nimeni din Abație nu înțelegea cu adevărat cum funcționau sondele psi. Dar călugării augustinieni le foloseau din plin. Prin ele controlau visele premonitorii ale apostolilor de pe Lumile Agricole și sădeau îndoieli în mintea clonelor sortite Alambicului.

Femeia așteptă până când auzi un țiuit ușor în urechea ei stângă, acolo unde călugării îi ascunseseră un receptor mai mic decât vârful unui ac. Era semnalul că sonda funcționează și că misiunea ei era încheiată.

Știa ce avea să urmeze. Chinuit de visele profetice și crezând sincer că numai jertfa lui îi putea salva pe semenii săi de la moarte,

Stin avea să se urce de bună voie în Alambicul de Dumnezei. Iar mașinăria aceea care funcționa după principii de nimeni înțelese avea să distileze câțiva viruși modificați cu care Abația urma să însămânțeze o altă Lume Agricolă. Stin nu avea să moară. Spiritul lui de devoțiune, dragostea față de Dumnezeu și față de semeni erau conservate în virușii aceia care aveau să-și caute, într-o Lume Agricolă, gazda potrivită pentru a trezi la viață un alt Stin.

Femeia se așează lângă patul în care tânărul dormea cu sforăituri zgomotoase. Se spunea că atunci când mori, întreaga viață ți se perindă prin fața ochilor. De parcă situația aceea bizară în care se pomenise ar fi inversat rolurile, prin mintea Mariei începură să clipească amintiri vechi: Stin la șase ani rupându-și mâna când căzuse din copac, la opt ani când învățase alfabetul, la șaisprezece ani, când se culcase prima dată cu o fată. De o parte și de alta a nasului femeii curgeau lacrimi. Nu știa de ce plânge.

Gândindu-se la Rim și la eventualitatea desprinsă de orice noimă a realității în care ea i-ar fi putut purta copiii, care să o facă să se simtă cu adevărat împlinită, ieși din coliba lui Stin cu conștiința faptului că închidea ușa aceea pentru ultima oară. Nepăsătoare la ochii pe care-i simțea în preajmă, femeia ridică un pumn spre cer, mormăind un blestem. Timpul o aruncase în cea mai crudă dintre înfruntările istoriei, iar ea nu era nici măcar o ființă întreagă. Era doar o jumătate de femeie, blestemată să aibă sufletul întreg.

38

De parcă în mintea lui ar mai fi existat cineva care își făcuse un obicei din a-l contrazice, Rim nu mai știa ce să creadă. Era conștient că atunci când Maria se apropia de el, când îi vorbea, când îi simțea mirosul delicat al părului, reflexele sale încetineau și parcă nu mai era soldatul acela de care se temea tot Universul. Nu era dragoste. Implanturile sale neurale nu ar fi permis creierului să sintetizeze substanțele asociate cu sentimentul acela. I se explicase încă din anii tinereții că, la fel ca și ura, dragostea era doar o intoxicație a creierului. O farsă pe care oricine va fi creat ființa umană o jucase în veac omenirii.

Cu toate astea, nu simțise pentru nici o altă ființă nevoia de ocrotire cu care se confrunta atunci când era Maria prin preajmă.

Nesăbuitul Aloim, atunci când o jignise, fusese mai aproape ca niciodată de moarte. Iar acest lucru îi semnala lui Rim că în mintea lui ceva nu mai funcționa cum trebuie. Era adevărat că Aloim își pecetluise soarta; nu avea cum să-l lase în viață. Motivul condamnării sale era însă cu totul altul. Cu toate acestea, abia aștepta să-l omoare, și nerăbdarea asta era cumva legată și de felul în care se comportase față de Maria.

Femeia îi spusese că Aloim e empat, că poate citi emoțiile oamenilor, dar Rim nu era dispus să riște. *Quinții* se temuseră întotdeauna de puterile mentale supranaturale. Unele dintre cele mai dureroase lupte ale lor se petrecuseră cu asemenea oameni. Era o lege nescrisă a oricărui *quint* aceea de a ucide tăcut, discret, orice ființă telepată, indiferent de cât de slabe erau puterile sale. Singurii care erau iertați de vina de a putea spiona gândurile erau operatorii psiacului. De altfel, nu de puține ori, cei mai înverșunați dintre inamicii lor se ascundeau în psiac, rămâ-

nând toată viața acolo într-un *statu quo* mulțumitor pentru ambele părți. Își pierdeau libertatea, fiind condamnați să rămână veșnic pe Kyrall, dar rămâneau totuși în viață.

Cu toate astea, motivul care fusese cât pe ce să-l omoare pe Aloim era jignirea pe care o adusese Mariei. *Quintul* simțea că e gata să se piardă în țesătura complicată de minciuni și adevăruri pe care i-o serveau cei din jurul său. Și nu știa decât un singur fel în care ar fi putut să grăbească îndeplinirea misiunii, așa încât ea să se încheie cât încă Maria nu-i alterase de tot puterea de a alege.

Îi spusese că e fiica Abatelui, dar îi venea greu să creadă. Separase în minte trăsăturile esențiale ale fețelor celor doi și nu găsise nici o asemănare. Nici măcar unul dintre cele douăzeci și șase de puncte definitorii pentru chipul unui om nu corespundea la cei doi. La o relație tată-fiică, acest lucru era atât de improbabil, încât nici nu merita luat în seamă. Iarăși mințise, aruncând în felul ăsta o umbră de îndoială și asupra mărturisirii par-

țiale a faptului că tinerii din Satul de Clone reprezentau probabil zestrea genetică inițială a tuturor Lumilor Agricole.

Quintul bătu la ușa Abatelui și abia după ce păși în cabinet își dădu seama că, preocupat de gândurile sale, nu se întrebase nici o clipă ce anume îl făcuse pe Radoslav să-l cheme la el.

— Ia loc, spionule, îl invită Abatele cu un gest larg.

Rim clătină din cap și rămase ostentativ în picioare, în mijlocul încăperii.

— Știi, începu Radoslav zâmbind, am ajuns la concluzia că nu e cine știe ce de capul vostru, al *quinților*.

Rim zâmbi subțire:

— Ce te face, Sfinția Ta, să spui asemenea vorbe?

— Ei... nu neg că sunteți adevărate mașini de luptă, n-am uitat reprezentația aceea sângeroasă pe care ai dat-o în Câmpie... Dar un soldat e mai mult decât o furie care ucide. Trebuie să fie și tactician, și spion, și gene-

ral... Mi-e teamă că tu ești doar un mecanism foarte perfecționat pentru ucis.

— Nu pot decât să mă bucur că mă judecați în felul ăsta. Sunt într-adevăr bucuros că vă înșelați atât de amarnic.

Abatele hohoti, ridicându-și privirile spre tavan, acolo unde o crăpătură fină îi aducea aminte de ziua halucinantă a cutremurului.

— Parcă te-am însărcinat cu anchetarea a ceea ce s-a întâmplat cu cei doi frați ai noștri care au murit în biserica Alambicului.

— Așa este, Sfinția Ta.

— Și? Poți să-mi spui la ce rezultate ai ajuns? Ai vreun suspect?

Rim tăcu o clipă, cântărindu-și cuvintele.

— Sunt convins că însărcinarea asta a vrut mai degrabă să-mi demonstreze cât de puțin cunosc Abația și cât de nepotrivit sunt ca să-ți iau locul. Deși regret să o spun, trebuie să recunosc că a reușit. Nu am nici un suspect, nu știu cum s-a făcut de frații aceia au ajuns să creadă că-și pot risca viața pentru o simplă orgie.

Abatele continuă să-l privească zâmbitor.

— Ei, uite, tocmai de aceea cred că nu ești decât un soldat prost. S-ar putea să mă înșel, dar după câte mă duce pe mine mintea, doi oameni care sunt gata să moară pentru o femeie oarecare e clar că acționează sub imboldul nebuniei. Și cine oare dintre cei pe care îi cunoști poate manipula gândurile? Cine le poate citi, cine le știe înainte chiar ca ele să-ți fie clare ție însuți?

— Aloim...

— Desigur. Aloim. Nu-ți ascund că am și alte motive pentru a-l suspecta, dar raționamentul acesta îți era perfect accesibil...

— Abia aseară Maria mi-a spus... Abatele dădu a lehamite din mână.

— Abia aseară... Trebuia să-ți dai seama! Dar poate că, așa după cum ți-am spus, nu ești în stare să fii un soldat adevărat. Poate că nu ești decât o mașină eficientă de ucis. Are și statutul ăsta avantajele lui.

Rim tăcu, lăsându-l pe Abate să continue.

— Maria mi-a spus că ți-a destăinuit se-

cretul nostru. Cum îl vei folosi?

— În nici un fel. Chiar dacă ar fi adevărat că îți este fiică, ceea ce mă cam îndoiesc, lucrul ăsta nu m-ar putea ajuta în nici un fel să aflu tainele însămânțării. Iar discuția asta, după mintea mea de soldat prost, e cel mai puternic argument pentru asta. Cred că tocmai îți condamni la moarte propriul amant. De ce ți-ai iubi mai mult fiica?

Radoslav se încruntă privindu-l scrutător pe bărbatul acela care stătea în fața lui și despre care știa că-l putea omorî în mai puțin de o sutime de secundă. Ce s-ar fi ales atunci de Ouă, de Abație, de Armaghedon? Dumnezeu era însă mare. Nu avea cum să lase să se întâmple așa ceva.

— De ce m-ai chemat? întrebă într-un târziu Rim, pe un ton plictisit.

— Ca să-ți salvez onoarea. Ți-am spus cine e vinovat. Acum nu mai rămâne decât să-l prinzi pe Aloim.

Rim privi nedumerit spre bătrân.

— Păi trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Abatele clătină din cap.

— A ieșit din Abație înaintea zorilor și a pornit spre oraș. Sunt sigur că dacă îți vei folosi, hmmm... calitățile tale speciale îl vei ajunge înainte să se piardă printre ruine. Dacă nu ai reușit să fii cine știe ce investigator, încearcă măcar soldat să fii!

Ușa trântită cu putere de Rim scoase un pocnet sec, care-l făcu pe Abate să tresară.

Trădătorul!

Dacă nu ar fi știut că Armaghedonul urma să se dezlănțuie din clipă în clipă, Abatele ar fi fugit el însuși în oraș, să trăiască acolo anonim. În ciuda atitudinii disprețuitoare pe care o avea față de Rim, spionul reușise să afle mai toate tainele Abației în doar câteva luni. Era un om cu adevărat excepțional și nu putea să nu-l compare cu Aloim.

Trădătorul!

Maria îi povestise cum Aloim aproape că-i spusese lui Rim că mai are o soră geamănă și că fusese nevoită să inventeze la iuțeală o minciună pe care, cu cât o analiza mai mult,

cu atât își dădea seama că era mai greu de crezut. Abatele nu știa cum gândesc *quinții*, dar în anii lungi ai vieții sale învățase că e greu să te îndrăgostești de cineva care te minte mereu. Aloim se lăsase pradă mâniei și trufiei sale nemăsurate. Încercase să trișeze în jocul pe care el îl organizase pentru succesiunea următorului Abate. Iar asta nu putea fi iertat, indiferent cât de mult I-ar fi iubit pe Aloim. În ultimele săptămâni, tânărul se îndepărtase de el, își pierduse candoarea și supușenia cu care îl făcuse să se îndrăgostească pe vremuri de el. Iar acum, fusese gata să desconspire cea mai puternică armă a Abației. Așa ceva nu se putea ierta.

Rim se întoarse abia pe înserat. Înaintea lui, legat de șaua unui cal, se bălăngănea Aloim a cărui față arăta că încercase să se opună *quintului*. O șuviță de sânge închegat i se prelingea din tâmpla stângă, iar respirația îi era grea, șuierată, semn că avea cel puțin o coastă ruptă. Cei doi ajunseră în fața pavilionului și *quintul* îl ridică aparent fără efort pe

Aloim și-l purtă în brațe până în cabinetul Abatelui. Privind scena de la balcon, Radoslav se întrebă dacă nu cumva demonstrația aceea voia de fapt să arate forța lui Rim, sau pur și simplu trebuia numai să mascheze faptul că bietul Aloim nu se mai putea ține pe picioare. Avea să afle în curând.

Ușa se dădu în lături smucit, de parcă ar fi parcurs în sens invers, cu aceeași viteză, traiectoria pe care o avusese când *quintul* o trântise, la plecare.

— M-am gândit că-l vrei viu, zise Rim sec.

— Uite că, până la urmă, nu ești chiar un soldat prost. Oricum însă, nu era treaba ta să îl omori.

Rim zâmbi fugar.

— A încercat să se lupte cu mine. E un tip curajos.

— E disperat. Și ce-a făcut? A aruncat cu pietre?

— Nu, rosti Rim simplu. M-a provocat la un fel de meci de box.

Amuzați amândoi, bărbații priviră spre trupul inert al lui Aloim.

— Și-acum ce-o să se întâmple cu el? întrebă Rim.

Cu pași mari, Abatele merse până în spatele biroului și deschise un sertar. De acolo extrase o seringă hipodermică pe care începu s-o rotească distrat între degete.

— Noi, aici, în Abație, obținem întotdeauna mărturisiri complete. Nu condamnăm pe nimeni fără a fi siguri că e vinovat. Pentru a evita însă minciunile, ne ajutăm de serul ăsta, o mică minune pe care frații noștri savanți au pus-o la punct cu multă vreme în urmă, pornind de la o rețetă cunoscută încă de pe vremea Războaielor Mondiale. Îi ajută pe oameni să spună adevărul.

Rim dădu să plece, dar Abatele îl întoarse din drum.

— De ce fugi? Trebuie să-ți mai repet că ești încă însărcinat cu ancheta asta? Ai nu numai dreptul, ci și obligația să stai aici. Poate că va trebui să vorbești celorlalți frați

despre tragedia asta, zise Abatele înfigând cu un gest scurt seringa în gâtul lui Aloim.

Ca și cum în venele lui s-ar fi scurs cine știe ce elixir, Aloim deschise ochii și găsi destulă putere pentru a se ridica în capul oaselor. Cei doi bărbați îl priviră în tăcere, fiecare cu gândurile lui, dar amândoi uimiți de sticlirea ciudată a ochilor tânărului. Fața lui tumefiată era aproape de nerecunoscut, dar ochii, ochii păreau două vietăți de sine stătătoare gata să muște pe oricine ar fi avut nesăbuința să se apropie.

Abatele tresări când Aloim scoase primul sunet. Era mai mult un muget, un tremur lăuntric care izbucnise prin laringe făcând aerul să vibreze. Rim își duse mâna instinctiv spre lama de accun. Gestul ăsta aproape că-l făcu să fie bucuros. Era încă *quint* imperial. Atunci când Maria nu se afla lângă el, era Rimio de Vassur, soldatul temut în tot Imperiul.

— Rade, Rade, am crezut că vrei să mă pedepsești, dar tu, în schimb, îmi dai putere.

Nu știu ce mi-ai făcut, dar... N-am mai simțit niciodată așa... O, ce deasă e mintea ta, câte gânduri se învârtesc în ea! Hehehe, credeam că ai fost mereu homosexual, dar uite văd aici niște amintiri cu fete. Erai neastâmpărat pe vremea aia... Rade, dar camera asta ce e? Nu mi-ai arătat-o niciodată. Ce sunt toate chestiile astea lucitoare? Și mai ales unde e situată încăperea? A, sub bibliotecă? Poate c-o să merg acolo, văd că se intră greu. Dar...

— Taci! tună Abatele. Radoslav se întoarse apoi spre Rim și-l întrebă disperat. Ce crezi că se întâmplă?

— Se pare că serul ăla, indiferent ce-o fi fost în el, i-a amplificat puterile într-atât încât îți poate citi nu numai gândurile, ci și amintirile. Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte, că atenția lui Aloim se și îndreptă asupra lui.

— Ah, ce minte splendidă ai, *quintule!* O minte precum un munte înalt. Solidă, previzibilă și mai ales proptită pe ici pe colo de stânci aduse din alte părți.

Rim se gândi să îl omoare atunci pe loc, dar își aminti că Abatele îl prevenise că dacă avea să mai facă încă o victimă în Abație atunci, într-un fel sau în altul, misiunea lui avea să se încheie. Ezită, fascinat de momentul acela în care o minte total străină îi putea citi gândurile, putea desluși ceea ce este el cu adevărat. *Quintul* se trezi că tânjește după un verdict, după o sentință pe care el însuși n-o putuse da niciodată.

— Zeți... Ăștia ce-s? Amintirile despre ei sunt foarte puternice... Și recente... mamă, ce urâți sunt! Dacă împăratul tău te-a trimis să stai printre ei atâta vreme înseamnă că eu unul, care am suportat doar violurile lui Rade, am fost norocos... Dar de ce au șase picioare? Mamă... Și barajul ăsta tot de ei e construit? Și câmpurile astea cui...

— Taci! tună la rândul său Rim, incapabil încă să-l omoare pe tânăr.

— Bine. Cu tine nu mă mai pun... Oricum îmi simt sfârșitul aproape și vreau să mor împăcat. Vreau să aflu și ultimul mister al

Abației.

Întorcându-și privirea aceea sticloasă spre Radoslav, se concentră asupra feței bătrânului. Fără veste, călimara cu cerneală de pe birou i se răsturnă Abatelui în poală.

— A, uite că pot să fac și asta, spuse Aloim pe un ton de copil care tocmai descoperise o jucărie nouă. Oare unde-și ține *quintul* ăsta lama? Lasă. O să-mi spui acuma, Rade... Da, da, tu o să-mi spui, că n-am chef să caut prea mult prin amintirile tale... Cine știe peste ce femei scârboase mai dau acolo... O să-mi zici ce e cu Alambicul ăla de Dumnezei? Dacă înțeleg și asta, pot să fiu Abate în locul tău.

Rim văzu cum chipul Abatelui se schimonosește, într-o încercare dramatică de a-și ține gura închisă. Ochii lui Aloim păreau însă că îi privesc de peste tot și Abatele latră scurt, evident fără voia lui:

— Nu știu, e lăsat așa de Sfântul Augustin. Noi doar colectăm semințele vieții..

— Etete... atâția morți și atâta zarvă pen-

tru o piatră despre care nimeni nu știe cu adevărat cum funcționează, râse nebunește Aloim.

Părând că și-a recăpătat oarecum controlul asupra propriei sale minți, Abatele strigă la Rim:

— Omoară-l, omoară-l chiar acum! E un ordin. Nu te teme!

Rânjind ca o fiară sălbatică,Aloim se ridică în picioare.

Rim realiză atunci că mintea acelui omtrecuse de orice barieră pe care omenirea și-o imaginase vreodată. Știa sigur că rupse-se în cel puțin trei locuri picioarele lui Aloim. Pur și simplu nu avea cum să mai pășească.

— Ești uimit, nu-i așa, soldățelule? Rămâi așa până când am să-ți smulg și inima din piept. Da, da, cu mâinile goale... Ba nu, mai întâi am să te pocnesc în cap...

Un tom greu se desprinse ușor de pe raftul din spatele lui Rim și porni cu viteză spre *quint*. Simțind curentul de aer și văzând privirea fixă a lui Aloim, *quintul* își trase lama

de accun și intră în modul de luptă. Se feri cu ușurință de proiectilul improvizat de tânărul călugăr și se întoarse apoi să îl spintece. Ceea ce văzu îi tăie însă răsuflarea. Aloim flutura din mână, mișcându-se la fel de repede ca el. Rim atacă scurt și Aloim reuși, deși stângaci, să se ferească. *Quinții* nu aveau nevoie să cunoască scheme elaborate de scrimă sau luptă corp la corp. Viteza cu care se mișcau era întotdeauna de-ajuns. Cu toate că, pentru prima dată în viața lui, *quintul* avea un adversar cu însușiri care le egalau pe ale lui, experiența sa de luptă se impunea destul de repede. Călugărul era neînarmat și, după trei secunde de mișcări mai iuți decât ar fi putut percepe ochii Abatelui de pildă, Aloim începu să încetinească. Obosea. Lama de accun îi pătrunse deasupra nasului între ochi. Corpul îi căzu țeapăn și, imediat după ce viața se scurse din el, își pierdu tonicitatea bizară care păruse să îl țină în picioare în timpul luptei.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă

Abatele într-un târziu.

Gâfâind, Rim îi întoarse întrebarea.

— Tu mă întrebi pe mine? Spune-mi mai bine ce i-ai injectat. Indiferent ce-a fost în seringa aceea, e evident că i-a provocat starea asta supraomenească.

— Mi s-a părut mie sau se mișca la fel de repede ca și tine?

Quintul clătină din cap, analizându-și opțiunile. Pentru prima dată în istoria lor, *quinții* întâlniseră un adversar pe măsură. Fusese un accident și ieșise învingător, dar faptul că o ființă umană reușise să se miște la fel de repede ca ei trebuia să ajungă imediat la cunoștința celorlalți. Iar o logică elementară spunea că Abatele era ultimul om din Univers care ar fi trebuit să cunoască secretul ăsta.

— Sfinția Ta, vorbesc fără ascunzișuri. Având în vedere ceea ce s-a petrecut în camera asta, ar trebui ca numai unul din noi să iasă viu. Iar dacă serul pe care îl ai te poate transforma...

— Mă transformă pe naiba. Îți repet că nu știu ce s-a întâmplat. E evident că i-a amplificat capacitățile pe care le avea în stare latentă. Te asigur că era un ser absolut obișnuit. Oamenii îl cunoșteau încă dinainte de Ultima Confruntare. E o unealtă atât de primitivă, încât nici nu a mai fost folosită după inventarea sondelor psi...

— E înspăimântător, spuse Rim încetișor. Ți-a smuls secretul Alambicului...

— Noroc că nu era nici un secret de aflat, pufni supărat Abatele.

— N-aș zice... Pentru mine, unul, e evident că acolo începe însămânțarea planetelor și, o dată ce voi fi aflat cum anume funcționează Alambicul ăla, voi putea pleca, scutindu-vă pe toți de-o grijă.

Agitat, Abatele veni până în fața *quintului*.

— Chiar crezi că mai contează? Nu-ți dai seama că doar cu câteva minute în urmă am avut amândoi confirmarea faptului că asupra întregului nostru Univers se va dezlănțui o furtună din care nici Abația, și nici Imperi-

ul nu vor putea ieși învingătoare? Aud strigătele cu care naștem un alt soi de oameni. Chiar nu poți vedea asta? Ce crezi că era arătarea care îl poseda pe Aloim? Era ea oare o plăsmuirea Domnului Dumnezeului nostru?

— Am fost educat să fiu un om al prezentului, îmi țin cuvântul dat și îmi fac datoria față de împărat. Ăsta sunt eu. Nu văd pericolul de care vorbești, zise calm Rim.

Abatele se întoarse cu spatele.

— Iar zeții ăia de care a pomenit? Sunt extratereștri?

Rim fu din nou tentat să scoată lama de accun. Se opri însă, știind că, dacă I-ar fi omorât pe Abate chiar atunci, furtuna care doar părea să bântuie mințile bătrânului ar fi început cu siguranță.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba știi. Sunt ființe cu șase picioare, destul de inteligente pentru a construi edificii impresionante și lanuri...

Abatele tăcu preț de câteva secunde, apoi

își duse mâna la gură.

— Vreți să ne înlocuiți clonele! Da, asta e! îți mulțumesc, Doamne, că m-ai luminat. Bella vrea să înlocuiască clonele cu niște animale. Dumnezeule, asta e nemărginirea de care Te-ai temut încă de când Adam cel nemernic a păcătuit prima dată! zise Abatele căzând în genunchi.

Fără a spune nimic, Rim trânti pentru a doua oară ușa de la cabinetul Abatelui. Din neatenție, călcase în balta de sânge care se scursese din rana lui Aloim.

Contemplând urmele însângerate care ieșeau din camera în care se afla, Abatele găsi că imaginea aceea putea ilustra însăși menirea Abației, reunind păcatul, crima, dar și credința care le va birui pe amândouă. Își chemă gărzile, care priviră stupefiate la trupul lui Aloim.

— A încercat să mă omoare, spuse Radoslav simplu, răspunzând întrebărilor lor mute. Luați-l de-aici și chemați-o pe Maria să curețe. Numai ea va fi în stare să spele

mizeria asta.

39

Când simți o altă viață cum se naște în tine, una paralelă, pe care știi că ai trăit-o în alte timpuri, ceea ce te uimește cel mai tare nu e repeziciunea cu care aderi la identitatea aceea diferită. Adevărata povară e cea a cunoașterii care se revarsă peste tine și te zdrobește într-un ungher al propriului tău suflet. Și prăvălirea asta se oprește numai pentru a lăsa loc furiei. Care nu e nici ea mai ușor de suportat.

De sus, Laak îi vedea pe tovarășii săi cum îl privesc. Arătau cumva altfel. Ochii bărbatului se încordară în căutarea acelui amănuntgeneralizator care să îl facă să înțeleagă ce anume se schimbase. Poate era liniștea înstăpânită peste comunitatea lor imediat după ce deschiseseră în Templu capsula care semăna atât de mult cu un ou.

Laak zâmbi. Un ou venit din cosmos putea fi considerat drept un dar dumnezeiesc. Asta dacă credeai în Dumnezeu. Dacă nu, atunci oul era un punct numai bun din care să pornești preschimbarea cosmosului...

Transformarea fusese ca și instantanee pentru el. În numai două ore, memoria originală îi revenise. Acum își aducea aminte. Era Boit Johansson, colonel în Corpul celor O Mie de Voluntari. Știa desigur că ființa aceea umană în care se redeșteptase nu era carnea lui originală. Înțelegea că fusese clonat cumva, undeva în viitor, și că, într-un fel sau în altul, oul îi produsese atât lui, cât și colegilor săi trezirea unor memorii ancestrale. Sarah Clyne, specialista lor în biologie, spunea că nu avea toate aparatele necesare, dar că, după părerea ei, cineva modificase ADN-ul lor original și găsise și o metodă de a le stoca personalitatea și cunoștințele într-o parte a moleculei de AND, rămasă de obicei neexploatată și care devenise brusc activă o dată cu expunerea lor la efectele, probabil

bacteriologice, ale oului. Acum erau din nou Corpul celor O Mie de Voluntari.

Te uiți cu uimire la simbolul cercului și acum înțelegi de ce îl venerai atât. E simplu să trăiești pe un cerc. Nu are început și nici sfârșit și în el nu încape fuga aceea care îți chinuie acum mintea, goana după ultimul gând original. Și oricât te-ai strădui, oricât ai chinui noua ta identitate, ultimul lucru pe care ți-l amintești este că ai dat probe de sânge și că apoi cineva ți-a tăiat părul pentru ca să se potrivească mai bine cornul. Restul e întuneric.

Johansson privi spre soarele al cărui crepuscul bătea ușor în verzui. Își amintea de un alt asfințit, de o altă ultima seară, pierdută undeva la poalele unor munți.

De jos, ceilalți îi așteptau tăcuți hotărârea. Nu era ușor să mori a doua oară. Dar cine poate ști cu adevărat cum e să trăiești a doua oară? Nici viețile lor nu erau apărate de spectrul nefiresc sub care păreau că își trăiesc prezentul. Poate că halucinația asta, în care se trezise în pielea unui fel de maniac

religios sub un soare verzui, nu era decât felul în care Dumnezeu se răzbuna pe el pentru păcatele vieții anterioare. Dar nu. Nu exista Dumnezeu. Dumnezeu murise. Duhoarea pe care o emana întreg Universul nu putea fi produsă decât de un hoit imens ca al lui.

Mă auziți acolo sus?! Îi întrebi și știi că acum cască ochii la monitorul care e legat cumva de orice ar fi lucrul acela pe care ți l-au implantat în cap. Nu reușesc să te controleze decât când dormi. Atunci îți trimit fel defel de vise prostești. Astă noapte, de pildă, te-au chinuit cu secvența aceea în care Dumnezeu însuși îți poruncea să muncești pentru îndestularea Lui. Iar Dumnezeu voia să continuați munca aceea la făcutul cărămizilor de argilă, o muncă prostească, îndobitocitoare. Te-ai trezit și ai avut pentru puțină vreme senzația că în capul tău nu e numai Laak și Boit Johansson, ci și o altă persoană. Ai dorit să le vorbești, dar nimic nu ți-a dat a înțelege că încă te mai ascultă. Și totuși asta trebuie să fie, probabil că îți ascultă gândurile.

Statura imensa a lui Stefan Barna se deosebește de a celorlalți. Și pe Pământ, când începuse să adune primii Voluntari, intransigența lui față de religiile de orice fel era renumită. Gurile rele spuneau că și-ar fi părăsit mama în mâinile barbarilor pentru vina de a-l fi botezat creștin cândva. După câte îl cunoscuse el, se putea ca povestea aceea să fie adevărată, dar asta nu avea nici o importanță, de vreme ce sentințele pe care le dădea Barna erau întotdeauna de o precizie înspăimântătoare. El fusese cel care sugerase că planeta aceea cu soare verde este un fel de colonie de muncă forțată, fără gardieni, în care disciplina era păstrată de o oligarhie religioasă al cărei scop era probabil să îi facă să muncească din greu pentru cei care îi înrobiseră în acest mod perfid.

Nu trebuie să fi fost Voluntar ca să înțelegi furia pe care o stârnise o asemenea presupunere. Pentru mia aceea de atei care plecaseră hotărâți să-și dea viața pentru idealul lor și sfârșiseră prin a se trezi după o sclavie

probabil milenară pe o planetă care semăna cu Pământul de dinainte de Hristos, condiția lor de șerbi era cel mai adânc coșmar imaginabil.

Boit încercase să îi liniștească, să le spună că e foarte posibil ca lucrurile să nu fie chiar așa. Dar nimeni nu îl ascultase, și el nu reușise să-și dea seama dacă tovarășii lui erau sensibili la faptul că explicația aceea rezolva toate enigmele planetei și ale originii lor incerte, sau mai degrabă se bazau pe amintirile celorlalte profeții făcute de Barna. Doar el fusese cel care le prevestise că aveau să fi atacați în tabăra lor din munți și îl demascase mai apoi pe primul lor șef ca fiind agent al Vaticanului.

Cât de mult ți-ai dori să afli destinul celorlalți! E limpede că există o forță imensă care a plănuit trezirea voastră și care v-a rezervat o menire importantă. Care să fie oare? Sau nu. De fapt, știi că nimeni nu și-ar fi dat atâta osteneală dacă nu ar fi vrut să vă pună să faceți ceea ce știți cel mai bine: să luptați împotriva lui Dumnezeu. Te în-

trebi însă dacă ești singur în Univers... Dacă nu cumva sub alți sori, poate albaștri, poate mov, se află alți Boit Johansson așteptând și ei să fie treziți de un ou. Misiunea lor, care să fie oare?

Așteptarea se prelungea prea mult. Johansson știa că nu are cum să le mai pună multă vreme răbdarea la încercare. Câțiva Voluntari își frecau mâinile deja nervoși, privind la el cu sentimente amestecate. Aveau dreptate. Era, fără voia lui, un spion, cel mai îngrozitor spion cu putință.

Nu-și recăpătaseră cu toții identitățile inițiale. Unii existau chiar în dublu exemplar. Iar cei mai tineri, născuți pe planetă, se părea că își aleg o personalitate la întâmplare. Cineva venise cu ideea că salvatorul lor, cel care pusese la cale trezirea, trebuia căutat printre cei care lipseau, printre cei O Mie de Voluntari care nu se regăsiseră în nici o clonă de pe planetă. Ideea se dovedise greșită pentru că erau cu toții acolo, toți o mie, ba chiar mai mulți, manifestând însă același dor de a desființa orice purta chiar și cea mai

mică fărâmă de religiozitate.

Vladimir Șestov, rusul cu ochi spălăciți, credea că materialul lor genetic nu putuse fi recuperat decât de un apropiat, cu puțin timp înainte ca ei să moară. Era ciudat că ultima lor amintire nu era aceea a momentului în care dăduseră probe de sânge pentru a verifica pentru ultima dată dacă nu purtau vreo infecție latentă în organism. Fiolele acelea ar fi fost cel mai bun material genetic cu putință. Dar dacă ar fi fost donați pornin-du-se de la mostrele acelea de sânge, era greu de explicat de ce ultima amintire precisă era aceea a tânărului deșirat care le îndepărtase părul de pe diferite zone ale capului pentru a le fixa mai bine dispozitivele de comunicații. Băiețandrul acela, Augustin, după cum își aducea aminte Johansson, nu avea cum să fi pus la cale un plan atât de gigantic. Și-l amintea bine. Părea mai degrabă nătâng și nu fusese selecționat pentru detașamentele de combatanți fiindcă era foarte neîndemânatic. Trebuie să fi fost alt-

cineva.

Misterul era total, de vreme ce nici unul dintre ei nu purta amintirea felului în care muriseră. Nu știau dacă își îndepliniseră misiunea sau dacă se pierduseră undeva înainte de a ajunge pe pământul sfânt. Nu știau nici măcar dacă nu cumva îmbătrâniseră și muriseră cu mii de ani în urmă, iar ceea ce li se întâmpla acum era doar o festă macabră pe care le-o juca cineva.

Te întrebi, și o faci mai mult ca să te audă ei, cei care te spionează și îți trimit vise, care poate fi dovada ultimă a credinței? Ce anume poate dori un Dumnezeu de la supușii săi pentru ca să se declare convins de iubirea lor? Viața, desigur.

Dumnezeule, sau oricine vei fi fiind Tu, Cel care stai ca un hoț și îmi contempli gândurile, Te-ai gândit vreodată cum e să mori fiindcă știi în felul ăsta că și o parte din Dumnezeu moare cu tine? Nu pot îngădui să mai fiu iscoada ta. Nu pot îngădui să mă mai folosești cape o păpușă. Mi-e frică. Dar nu că am să mor. În momentul în care voi fi murit mă voi trezi într-o altă ființă, sub un

alt soare, subiect al unei alte glume la fel de sinistre.

Johansson deschise larg mâinile și sări din foișorul pe care chiar el, pe vremea când se credea Laak, îl construise pentru a-i aduce Dumnezeului său ofrandele. Mulți dintre cei care formau mulțimea ce îl privea căzând plângeau. Știau că pierd un tovarăș de nădejde, un conducător adevărat. Iar jertfa lui, menită să-i pună la adăpost de influențele oricui va fi fost acela care îi adusese pe planeta aceea, arăta că doar cu greu și-ar fi putut găsi printre ei un conducător mai bun.

Barna veni până aproape de corpul neînsuflețit al lui Boit Johansson. Dădu să-l atingă, dar își retrase mâna schițând cel mai gingaș gest pe care-l făcuse vreodată în viața lui. Apoi ridică ochii spre cer și le strigă celorlalți:

— E timpul, prieteni. Acum nu mai au ce face și o să trebuiască să aterizeze pe planetă. Refaceți formațiile standard și apoi echilibrați-le pentru lupta corp la corp. Serviciul

de pază începe din acest moment. Aștept să vă comportați vrednic de apartenența voastră la Corpul celor O Mie de Voluntari. Și încercați să vă dezmorțiți oasele. O să ne fie greu la început, până punem mâna pe câteva arme adevărate.

— Și apoi? întrebă Șestov.

Barna se întoarse spre el zâmbind:

— Apoi vom face tot ceea ce știm mai bine, pentru a afla cine și de ce și-a bătut joc de sufletele noastre, tulburându-ne odihna.

* * *

— A sărit! Tâmpitul ăla chiar a sărit! strigă Crey în culmea furiei.

Operatorul sondei psi îl trezise încă în urmă cu câteva ore, înainte ca populația de clone să o ia razna. Semnalele pe care le primea din creierul apostolului Laak deveniseră brusc incoerente și imposibil de interpretat. Încercase să-i trimită un vis în care să-l determine să reia munca, dar clona re-

zistase și chiar se trezise, scoțând sonda psi din parametrii săi de funcționare.

Cu nici două ore în urmă, bărbatul acela înțelesese că are ceva implantat în cap, ceea ce pentru Crey era un mister total.

Chiar și pentru oamenii care știau ce este și cum funcționează o sondă psi, prezența ei putea rămâne multă vreme ascunsă. Iar clona aceea înțelesese în numai două ore, deși era evident că nu avea cum să știe că are implantat un asemenea dispozitiv.

Operatorul sondei îi spusese chiar că Laak începuse să vorbească cu ei, adresându-li-se ca și cum ar fi fost o altă persoană, un anume Boit Johansson. Crey nu înțelegea ce anume putea să fi produs o asemenea mutație în mintea acelui apostol.

Cercetase mnemocubul cu ajutorul *Manualului Însămânțării*, dar nu găsise nici o referință cu privire la o asemenea desfășurare de evenimente. Se gândise insistent chiar să pună în aplicare planul unui locotenent care analizase situația cu mintea plină de mușchi

a militarului și decisese că trebuia să declanșeze imediat un bombardament orbital distrugător. Crey ezitase însă, nu pentru că ar fi ținut cine știe ce la clonele alea, ci pentru că în zăcământ mai erau câteva tone de austral. Era lucru știut acela că radiațiile puternice impurificau zăcămintele de austral până la concentrații la care combustibilul nu mai putea fi extras.

— Ce facem, domnule? întrebă Purundi, căpitanul micii garnizoane orbitale.

— Pe legea mea, luați câteva arme ușoare, câteva lopeți și urcați-vă în navetele de desant. Luați și transportorul, și excavatoarele! Avem de recuperat câteva tone de nisip.

— Domnule, începu operatorul psi, chiar înainte de a muri, omul acela, Laak, părea că tocmai asta își dorește.

— Normal. Voia să-și vadă Dumnezeul.

— Nu cred, domnule...

— Și ce crezi că ar putea face oamenii aceia de jos împotriva unor soldați înarmați cu cel mai eficient armament de infanterie al

momentului?

— Nu știu, domnule, dar păreau că s-au transformat dintr-o dată într-un fel de corp militar de elită...

— Prostii, îl întrerupse Crey. Și chiar dacă ar fi așa. Ce-au să facă? Au să oprească laserele noastre cu pieptul gol? Pregăti-ți-vă de desant.

Când porni cu celelalte trei navete spre Praxtor, Crey avu un presentiment. Nu putea însă uita ultimele cuvinte ale lui Isidor și avertismentul lui. Nu avea însă de ales. Nu putea lăsa pe planetă cea mai mare bogăție a Universului. Nu conta cât austral pusese deja deoparte. Ceea ce mai rămăsese acolo era o cantitate pur și simplu mult prea mare pentru ca el să o abandoneze.

40

Ochii Abatelui se opriră asupra ferestrei deschise. Aerul răcoros al nopții de toamnă târzie se amesteca într-o prospețime minunată cu fumul aromat al candelelor din capela micuță care îi servea drept lăcaș personal de rugăciune. Cerul era surprinzător de senin, așa cum fusese și în zilele precedente. Stele sclipeau puternic, făcându-l să se întrebe dacă ochii lui Dumnezeu nu lăcrimau cumva la gândul că în încăperea aceea avea să se săvârșească probabil penultimul act al unei ere în care fusese adulat și apoi hulit și sfârșise prin a fi ignorat de aproape toți oamenii. Pe un perete se afla icoana Sfântului Augustin, o pictură veche și afumată, care căpăta parcă viață, însuflețită de luminile înșelătoare care o străbăteau. Podeaua din lemn negeluit era murdară și păstra nume-

roase urme de pași. Singurul artefact tehnologic din încăpere era monitorul unei sonde psi, care picura puțin albastru în semiîntunericul capelei.

Cei trei bărbați care îl însoțeau în cameră aveau întipărite pe fețe expresii diferite. Kalator era ca întotdeauna extrem de serios și, privind la trăsăturile sale aspre, te puteai lesne întreba dacă nu cumva Dumnezeu nu îi jucase o festă trimițându-l să-și trăiască mare parte a vieții într-o vreme în care adevărata sa vocație, cea de fanatic religios, nu impunea atâta violență câtă și-ar fi dorit. Pertus era indiferent, la fel cum își impunea să fie ori de câte ori trebuia să se afle prin preajma Abatelui. Nici acum nu înțelegea de ce Radoslav îi fusese preferat pentru a conduce Abația. Ura pe care i-o purtase de multă vreme se transformase de-a lungul anilor într-un fel de dispreț pe care și-l exterioriza afișând masca indiferenței. Cel de-al treilea bărbat era un frate abia trecut de Noviciat, care urma să opereze sonda psi. Și-apoi,

peste doar câteva zile, să moară într-un accident tragic, așa cum pățiseră sute de operatori înaintea lui, jertfindu-și viața pentru a asigura discreția care trebuia să domnească în jurul lucrării ultime a lui Dumnezeu.

— Slăvit fie numele tău, Sfinte Augustine. Venim iarăși să ne adăpăm la izvorul înțelepciunii tale, spuse deodată Abatele.

— Venim, răspunseră cei trei.

— Dă-ne nouă, încă o dată, măsura sfințeniei tale și fă ca din Alambicul pe care ni l-ai lăsat să apară un alt Mesia, pentru o altă lume, un nou conducător, pentru o altă legiune a Domnului Dumnezeului nostru.

— Să apară! incantară din nou călugării.

— Și mai dă-ne și puterea de a străbate genunea pentru a ne împlini menirea, ca să-l salvăm pe Domnul Dumnezeul nostru de propria-I nemărginire.

— Să-l salvăm, veni răspunsul celorlalți, încheind invocarea grației divine.

Ritualul acela scurt îl bine dispuse pe Abate care, întor-cându-se spre ceilalți, zise

scurt:

— Mare prostie...

— Ce anume? întrebă nesigur Kalator.

— Cântecul ăsta. Nu înseamnă nimic. E doar un ritual.

— Pe care ordinul nostru, cel care te-a pus în fruntea lui, îl păstrează de cincizeci și nouă de generații, pentru fiecare în-să-mânțare, se răsti Kalator.

— Ei și? în Imperiu există oameni care se căsătoresc, repetând aceeași prostie pe care Adam a făcut-o când a acceptat-o pe Eva. De cinci mii de ani!

— Ești și creștin acum...

— Mă plictisești, dădu Radoslav din mână întorcându-se spre operatorul sondei. Să-i dăm drumul. A adormit deja? Tânărul se întoarse spre Abate și clătină negativ din cap. Uimit de ieșirea Abatelui, Kalator insistă:

— Nu înțeleg ce te-a apucat. Ieri te-ai aliat cu asasinul ăla împotriva unuia de-ai noștri, fără să poți să ne explici...

— Să vă explic? Dar de când dau Abații

socoteală cuiva? Niciodată nu m-am subordonat Consiliului Ecumenic.

— ...iar acum mânjești cel mai tainic și mai sfânt ritual al Abației, continuă Kalator de parcă nu I-ar fi auzit. Cum poți să spui asemenea lucruri? Ce anume s-a schimbat în mintea ta de nu ți-a mai rămas nimic sfânt?

— Privesc la voi amândoi și-mi vine să râd. Unul ar fi putut fi Abate în locul meu, și altul mi-ar fi putut urma. Ce ghinion pe voi să trăiți în vremurile în care Dumnezeu mi-a poruncit să-i trezesc oastea! zise Abatele disprețuitor.

Radoslav se cufundă apoi în tăcere, lăsându-i pe cei doi să analizeze informația pe care le-o dăduse. Fără a fi la fel de introduși în tainele Abației, Pertus și Kalator știau destule pentru a sesiza semnificația spuselor Abatelui.

— Indiferent ce crezi că se va schimba în viața noastră, nu ai dreptul să vorbești așa, spuse într-un târziu Kalator. Mă întreb chiar dacă nu cumva iei decizii pripite tocmai

pentru că nu ești în stare să-ți alegi un succesor.

Abatele pocni cu toiagul în podea.

— Succesor? Chiar nu înțelegi că nu va mai exista un alt Abate? Ți-am spus-o foarte clar.

— Dar nu mi-ai zis și motivele, se încăpățâna Kalator.

— Îți repet ceea ce ți-am spus mereu. Dorința ta de a înțelege îți sufocă credința. Pur și simplu, am decis să nu mai existe Abație. Și am făcut-o pentru că Dumnezeu însuși mi-a poruncit să fac asta. Mi-a arătat semnele și m-a blagoslovit cu înțelepciunea necesară. Zici că ești un om smerit, Kalator. Ce alte dovezi mai vrei?

Simțind că disputa dintre cei doi s-ar fi putut prelungi la infinit, operatorul sondei psi tuși ușor.

— E pregătit acum, zise el tulburat fiindcă îi întrerupsese.

Ceilalți trei bărbați se apropiară de el și priviră ecranul sondei. Stin visa un câmp

imens de flori albe, prin care se plimba fără țintă. Abatele zâmbi când văzu felul în care Stin se închipuia pe sine însuși în visul acela. Era cu mult mai bătrân și avea o barbă mare, până la brâu.

— În ce-o să-L întrupăm, Sfinția Ta?

— Hmm, ezită Abatele. Poți să proiectezi imaginea unui copil? O fetiță de vreo trei ani, îmbrăcată într-o rochie albastră. Și blondă! Să fie blondă.

Operatorul începu să mânuiască asiduu comenzile sondei și lângă Stin apăru ca din neant exact ceea ce solicitase Abatele, în partea stângă a monitorului, câteva indicatoare oscilară frenetic, semn că, deși dormea adânc, Stin se speriase.

— Cine ești? o întrebă Stin pe fetiță.

— Sunt orice vrei tu.

— De unde vii?

— De nicăieri. Sunt peste tot.

Abatele îi dicta răspunsurile operatorului care le șoptea la rândul său într-un fel de microfon. Filtrate în acest fel, ele ajungeau

prin gura fetiței direct în mintea adormită a lui Stin.

— Și ce vrei de la mine? întrebă Stin pe un ton răstit.

— Nimic, am totul.

— Și atunci de ce ești aici?

— Ți-am spus că sunt peste tot. Mă poți întreba însă de ce am ales să mă arăt abia acum.

— Bine, îi făcu Stin pe plac. De ce te văd?

— Pentru că nu ești destul de vrednic să înțelegi. Ți-am spus că am totul, că sunt peste tot... Și cu toate astea, nu știi încă cine sunt. Dacă ai fi crezut cu adevărat, n-ai fi avut nevoie să vezi corpul ăsta care nu-i al meu.

— Doamne?

— Chiar și celor mai vrednici dintre fiii mei le trebuie ceva timp să mă recunoască atunci când iau chipul acesta, zâmbi fetița. Ești iertat!

— Iartă-mă, Doamne! Nu m-am așteptat.

— La ce? râse fetița. Când toată lumea

crede că ești un moșneag cu barbă, preferi să fii o fetiță în rochie albastră. Dacă vrei, e mai... estetic.

— Ce-am făcut, Doamne, să merit această întâlnire?

— Ce-ai făcut? Doar ce a trebuit. Dar ce vei înfăptui... Abia asta te va face unic! Am să-ți dau voie să alegi...

— Doamne, ezită Stin, Maria mi-a zis că nimeni nu are de ales. Că viețile noastre sunt stabilite dinainte, că ne știi toate păcatele și toate virtuțile încă din leagăn.

Fetița zâmbi și, la gestul repezit al operatorului, făcu să dispară florile pe o porțiune mare a pajiștii în mijlocul căreia apăru o bancă de piatră.

— Stai jos.

Stin se conformă imediat, de parcă vreun șef militar fioros, și nu o fetiță care vorbea ușor peltic, i-ar fi poruncit să se așeze.

— Nu ți-au spus însă și că poți alege să devii înger. Înaintașul tău, Sfântul Augustin din Hippona, credea că soarta oamenilor e

pecetluită. N-am reușit niciodată să-l conving că, de fapt, există o alegere pe care nici măcar eu nu o pot nega fiecăruia: aceea de a se mântui și de a deveni înger. Chiar și cei sortiți de mine să se mântuiască nu o pot face dacă nu doresc. Augustin credea că eu pot mâna oamenii de-a lungul vieților lor precum o piatră într-un jgheab. Și nici nu voia să creadă că există oameni care să refuze mântuirea. Era convins că scopul oricui trebuie să fie acela de a deveni înger.

— Și nu e așa?

— Evident că nu, râse cristalin fetița. Unii găsesc că e plictisitor să mă slujească. Alții mă urăsc... Asta a înțeles-o Sfântul Augustin cel Nou. Sunt atât de puțini cei care aleg mântuirea, încât cu timpul am ajuns să-i ignor până și eu. Poate de aceea îi iubesc atât de mult pe călugării augustinieni. Ei întrupează de mai multe ori același suflet, oferindu-i șansă după șansă pentru a se mântui...

— Și eu, Doamne?

— Tu? Ai acum de ales. Poți să fii în continuare șeful comunității tale, să o faci cu pricepere, să îmbătrânești respectat de toți, sau te poți jertfi pentru ca din sângele tău frații augustinieni să poată prepara leacul. Mâine, pentru prima și ultima dată în viață, ai de ales. Fă cum crezi, dar ține minte, mâine, când treci pe lângă biserică și pe lângă Alambic, că i-ai putea salva pe toți. Să nu uiți asta nici o clipă.

De pe monitorul sondei dispăru mai întâi banca, apoi câmpul de flori și, într-un târziu, și fetița. Operatorul dădu câteva comenzi și, urmărind câteva cifre, le spuse celorlalți că Stin dormea adânc.

— Ai fost tare bun, Rade. Pentru o clipă era să mă convingi și pe mine, zâmbi Pertus.

Abatele se înclină primind laudele cu modestie.

— Eu tot nu înțeleg de ce a trebuit să ne zici chestiile alea la început. Ce anume te face să crezi că Dumnezeu și-a atins nemărginirea? insistă Kalator.

— N-ai înțelege nimic dacă ți-aș explica. E vorba de oameni și de credință. Credință nu ai. Ți-am zis deja că încerci să explici mult prea multe. Cât despre știința ta în a aprecia oamenii, eșecul tânărului aceluia, Isidor, spune multe.

— Nu m-ai lăsat să mă duc să îndrept lucrurile eu însumi, mugi Kalator.

— Sunt și lucruri care nu pot fi îndreptate decât de un Abate, îi tăie Radoslav orice răspuns.

Cu un gest scurt, îi concedie pe cei trei și se așează în genunchi sub icoana Sfântului Augustin.

* * *

Rim plecă cu pas grăbit de sub fereastra deschisă. Bănuise că o întâlnire la nivel atât de înalt era un eveniment pe care nu trebuia să-l scape. Și avusese dreptate. Se părea că Abatele și ceilalți hotărâseră acolo soarta clonei cu care și el se întâlnise cu numai câ-

teva seri înainte. Așa se explica și importanța acelui tânăr, pe care veniseră să-l ocrotească. Avea o sondă psi și încercau să-l manipuleze.

Simți deodată senzația inconfundabilă a contactului cu Alaana, operatorul lui de pe Kyrall. Își încetini pașii și se așeză singur, în întuneric, pe trunchiul unui copac tăiat de curând.

— Alaana, ce vrei?

— Ce-a fost asta?

— Nu știu la ce te referi.

— Ieri, toți cei din psiac am simțit un strigăt îngrozitor. L-am simțit, înțelegi? De parcă cineva ar fi turnat plumb topit în creie-rele noastre. Venea de pe Vechea Terra. Nu se poate să nu știi nimic.

— A fost ăăă... un accident. Unui călugăr i s-a injectat un ser preparat după o rețetă străveche și a căpătat puteri mentale extraordinare. Se mișca... se mișca la fel de repede ca mine.

— Dumnezeule, strigă Alaana în mintea

lui Rim.

O parte a conștiinței pe care *quintul* nu i-o refuzase niciodată fusese aceea a capacităților sale. Alaana știa exact cum luptă Rim.

— Ei, n-a fost decât un soldat neinstruit, nu ajunge să te miști foarte repede pentru a birui un *quint*.

— Nu de asta m-am mirat. Pur și simplu, conștiința lui ne-a invadat pe toți, aici, în psiac. A fost ceva nemaivăzut... Vreau să spun că nici cei mai talentați operatori nu au reușit vreodată nici a suta parte din ce a înfăptuit el. Era acolo, în mințile noastre.

— Era un om cu calități telepatice latente. Abatele a vrut să-l silească să spună adevărul, i-a injectat un ser și s-a întâmplat ceea ce ai putut simți și tu.

— Gata, spuse Alaana, nu mai am cum să-l amân pe Bella.

— Bella?

— Da, doar nu credeai că mi-aș fi permis să te contactez de capul meu... Ba credeai! Vassur, ce naiba se întâmplă cu tine? Când

ai devenit atât de sensibil la cei din jur?

— Lasă asta și zi-mi ce vrea împăratul.

În mintea lui Rim, vocea caldă a Alaanei căpătă un ton automat, semn că ea intrase în modul de transmisie și că reflecta exact ceea ce avea de spus împăratul.

— Vassur! Ce vești îmi dai?

— Foarte bune, Măria Ta. Mâine se va desfășura ceremonia prin care Abatele va obține de la o clonă virusul acela cu care trezește la viață religiile din Lumile Agricole. Plănuiesc să joc și eu un rol în ceremonia asta. Cred că dacă voi înțelege cum funcționează Alambicul...

— Alambicul? Asta ce mai e?

— O piatră bizară pe care se jertfesc clonele. Probabil că ascunde multă tehnologie sub aparența aceea monolitică. Oricum, am de gând să aflu prin constrângere tot ceea ce nu voi desluși cu mintea mea.

— Ascultă! Mai am o misiune pentru tine...

— Înălțimea Voastră, momentul e dificil...

— Nu mă întrerupe.

— Da, dar zeții, dacă am putea face ca Alambicul acela să funcționeze și pentru ei și dacă am înțelege...

— Ce să înțelegem? Tu va trebuie să înțelegi că dacă nu mă asculți s-ar putea să nu mai fie nici un Univers care să aibă nevoie de zeții tăi. Unul dintre soldații cu care a evadat tatăl meu s-a predat garnizoanei noastre de pe Vechea Terra numai ca să-mi poată trimite o scrisoare. Ceea ce scrie acolo tatăl meu e de-a dreptul înfricoșător. El crede că Abatele are posibilitatea de a redeștepta pe toate Lumile Agricole personalități de mult timp uitate în ființa clonelor și mai ales pe aceea de a face ca un mântuitor să coboare printre ei. Tata e convins că toate clonele de pe Lumile Agricole se vor transforma. Chiar și dacă transformarea asta va consta numai în refuzul lor de a mai munci, și tot se va produce cea mai adâncă modificare în structura omenirii de la descoperirea propulsiei hiperluminice. Bătrânul se teme însă

de ceva mai rău.

— Adică?

— Nu a fost foarte explicit. A pomenit ceva de un detașament de Voluntari din timpul Ultimului Război. El crede că aceste clone se vor transforma într-un fel de supersoldați.

— Nu cred că Abația va face asta. Ar însemna să-și semneze propria condamnare la moarte.

— Tocmai asta e misiunea ta. Să vezi dacă nu cumva călugării au început să plece și dacă nu poți observa semnele vreunei strămutări iminente.

— Am să veghez, înălțimea Ta.

— Și mai e ceva. Tot tata mi-a scris că a rezolvat și misterul originii dinastiei Boszt. N-a vrut însă să-mi dea mai multe detalii. Dacă te întâlnești cu el, încearcă să-i smulgi secretul ăsta. Înainte de a-l pedepsi conform legii, cu moartea.

— Înălțimea Voastră, nu cred că voi putea...

— O să poți, *quintule!* Trebuie să poți.

Legătura mentală cu Kyrall se întrerupse, lăsându-l năucit pe Rim. Până la urmă, bătrânul Kasser avusese dreptate. Abația deținea o armă teribilă. Dar unde ar fi putut să o ascundă? *Quintul* recapitula în minte toate ascunzătorile pe care le bănuise. Nu. Nu era bine... Pentru a declanșa o armă pe fiecare din Lumile Agricole, Abația ar fi trebuit să trimită acolo un semnal, sau poate chiar un obiect. Era evident că nu putea fi vorba însă de nave spațiale. Nimeni n-ar fi avut atâta austral încât să poată trimite de pe Pământ sonde hiperluminice către toate Lumile Agricole. Probabil că va acționa printr-un semnal, asupra unor capcane plantate pe fiecare dintre Lumile Agricole înainte de a fi populate cu clone. Trebuia deci să privească mai atent la aparatura de comunicații.

Se ridică de pe buștean și porni către chilia lui strâmtă. Nu era prima dată când auzea din gura Abatelui aluzii mai mult sau mai puțin clare la sfârșitul iminent al lumii. Chiar și în seara aceea, Radoslav se certase

cu ceilalți doi exact pe această temă. Părea convins că nimeni nu îi va mai succeda la cârma Abației, își încorda toate simțurile, se concentra la maximum și se opri din mers. Nimic din ceea ce putea el percepe nu anunța catastrofa pe care o presimțea Abatele. Poate că se înșela.

41

Crey nu era cine știe ce războinic, dar hotărâse să coboare și el pe Praxtor fiindcă simțea că soldații lui ezitau. Nu erau obișnuiți să se lupte cu civilii și păreau inhibați de legile imperiale stricte care interziceau debarcarea de trupe pe orice Lume Agricolă. Crey avusese nevoie de întreaga sa putere de convingere pentru ca puținii soldați de pe stația orbitală să se echipeze de luptă și să se îmbarce în patru navete de desant. Prezența lui printre ei avea mai mult rolul unei garanții juridice care îi asigura că nu vor fi judecați altfel decât șeful lor.

Scanerele indicau că toate clonele se strânseseră în Templu. Primul imbold al lui Crey atunci când auzise vestea asta fusese să ordone distrugerea lor imediată. Se oprise însă gândindu-se că, dacă populația de clone

ar fi supraviețuit și după ce încărca întregul zăcământ de austral, administrației imperiale i-ar fi fost infinit mai greu să dovedească ceea ce se întâmplase cu Isidor și cu operațiunea de însămânțare. Guvernatorul nu avea nici o îndoială că planul lui va reuși. Primise rapoarte foarte încurajatoare de pe stația unde se făcea rafinarea australului. Avea deja câteva sute de încărcături standard, obținute din exploatarea cărămizilor pe care le făcuseră clonele, dar dorea să treacă de o mie. Cu o asemenea bogăție, putea ataca oriunde în galaxie cu o forță copleșitoare. Și, mai ales, se asigura că nimeni nu avea să riște o ripostă instantanee în cazul în care Sagittarius devenea ea însăși țintă.

Crey învățase prin lecții dure că un plan de rezervă are întotdeauna și părțile sale folositoare. De aceea cruțase clonele care, așa cum arătau și acum scanerele, se înghesuiseră în Templu.

Se roagă.

Unul dintre soldați îi făcu semn cu mâna,

întrebându-l mut ce să facă.

— O să aterizăm acolo, în Câmpie, și o să lăsăm transportorul să se așeze cât mai aproape de zăcământ, spuse Crey.

— Domnule, nu-mi place liziera aceea. Eu zic să nu ne apropiem prea tare de ea.

— Acum chiar că ești nebun... Nardar? Nardar te cheamă, nu?

— Da, domnule.

— Bine, Nardar. Trebuie oare să repet fiecăruia dintre voi că avem de-a face cu o populație de clone înapoiate, care abia ce-au descoperit focul? De ce crezi că ne-ar putea ataca?

— Nu știu, domnule. Sunt foarte mulți. Aproape o mie cinci sute.

— Cu armamentul nostru poți neutraliza mai multe zeci de mii de asemenea țărani...

— Da, domnule, dar asta ar însemna să recurgem la un măcel groaznic.

În ciuda balansului puternic al navetei, Crey reuși să se ridice în picioare și se apropie de soldat.

— Uite ce e, Nardar. Am o veste proastă pentru tine. Indiferent cum se va încheia misiunea asta, Universul se va umple în curând de măceluri. Ne așteaptă vremuri grele, și, peste doar un an, cele câteva mii de clone, pe care nici măcar nu știm dacă va trebui să le omoram aici, ni se vor părea o cantitate neglijabilă. Oare cum îți voi putea da vreodată ordinul de a distruge o planetă dacă tu eziți în fața unei populații înarmate cu... ce?

Soldatul îl privi în ochi fără teamă.

— Sper să nu ajungem niciodată la asta, domnule. Cât despre populațiile primitive, istoria Vechii Terre e plină de asemenea conflicte câștigate...

Crey răcni atât de tare încât acoperi urletul motoarelor.

— Dacă nu încetezi cu defetismul ăsta, ai cuvântul meu că te voi executa pe loc. Și voi da astfel și un semn privind hotărârea mea de a încheia în liniște cea mai simplă misiune pe care ați avut-o până acum.

Cele patru navete coborâră lângă lizieră,

formând un pătrat perfect. Soldații se revărsară din ele și ocupară poziții defensive. După câteva clipe în care priviseră cu atenție maximă ecranele scanerelor portabile, soldații se destinseră și începură să comunice cu transportorul care plutea încă la limita superioară a atmosferei. Se părea că erau singuri și clonele stăteau în continuare închise în Templu. După câteva minute, silueta imensă a navei-cargo acoperi soarele și apoi ateriza cu zgomot și praf la poalele unui deal, unde erau abandonate lopeți și roabe primitive și de unde clonele extrăgeau nisipul ce purta în el prețiosul austral.

Din cala imensei mașinării, coborâră două utilaje imense, complet robotizate, dar conduse de operatori umani aflați în cabina transportorului. Coloșii scârțâiră pe șenilele lor vechi și începură să muște din deal desprinzând bucăți imense de sol pe care le transportau apoi cu zgomot undeva, în măruntaiele lor.

Crey privea când la soldați, când la gigan-

ticele excavatoare, și întreba din minut în minut dacă se apropia de ei vreuna din clone. Se părea însă că poporul lui Laak nu era defel interesat de ceea ce se petrece în imediata apropiere a Templului, iar Crey se întreba dacă asta era o dovadă de lașitate sau numai demonstra prostia clonelor. Spre guvernator se îndreptă un bărbat care nu purta uniformă și avea mâinile murdare. Era inginerul răspunzător de cele două utilaje miniere.

— Domnule, estimez că avem de săpat vreo două ore. Nu putem încărca tot zăcământul în calele șenilelor. O să trebuiască să descărcăm o dată în transportor și apoi să ne întoarcem.

Lui Crey nu-i plăcu vestea asta. Fusese vorba ca mașinile alea să coboare, să-și facă treaba, să se urce în transportor și-apoi să plece cu toții de pe planeta aia blestemată. Mai privi o dată aparatele de supraveghere și apoi se consolă cu gândul că schimbarea asta de planuri nu făcea decât să-i demonstre-

ze că exista mai mult austral decât se aștep-tase. Ceea ce, până la urmă, era minunat.

— Nardar, du-te până în apropierea Tem-plului și încearcă să vezi ce fac acolo clonele.

Soldatul începu să alerge și se apropie ra-pid de Templu. Îl ocoli până când ajunse în fața ușilor pe care le găsi însă închise. Dină-untru auzea voci.

— Ce să fac, domnule? întrebă soldatul prin radio.

— Uită-te înăuntru, răspunse sec Crey.

— Ar fi bine să mă acopere cineva. N-aș vrea să mă arăt așa, singur, în fața lor.

— Ești exasperant! N-am văzut în viața mea un soldat mai fricos ca tine, exclamă guvernatorul. Bine, hai, cheamă-ți oamenii, urlă Crey în com.

Încă trei soldați i se alăturară. Când grupul se reuni, Nardar păși spre intrarea în Templu și împinse cu putere ușa. Rămase însă piro-nit locului, și cu un semn, îi chemă și pe cei-lalți. De la distanța la care se afla, Crey nu-și dădu seama prea bine ce se întâmplă.

— Ce mama naibii!? auzi guvernatorul în cască.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnule guvernator... ăăă... eu și colegii mei credem că e ceva necurat la mijloc.

— Da, știu. Mi-o tot spui încă de pe orbită. Pe legea mea, dacă nu am de gând să te opresc odată și pentru totdeauna, tună Crey.

— Nu, domnule. Chiar e ceva în neregulă. Nu sunt mai mult de două sute de clone aici, iar jumătate dintre ele sunt copii. Unii nici nu știu să meargă, interveni un alt soldat.

— Nu se poate, murmură Crey care privi spre excavatoare.

După felul în care se mișcau monștrii de oțel, se vedea clar că aveau o încărcătură aproape completă. Înainte ca Crey să poată da un ordin inteligibil celor patru soldați de lângă Templu, văzu cum una dintre șenile începu să se întoarcă greoi pentru a merge spre transportorul a cărui cală se deschidea ca o gură monstruoasă.

— Domnule! Domnule guvernator, trebuie

să vedeți asta.

Crey se năpusti asupra soldatului care păzea naveta cea mai apropiată de lizieră. Pe ecranul scanerului său termic apăreau două puncte foarte bine conturate.

— De unde au venit?

— Nu știu. Au apărut pur și simplu.

Crey își încorda privirea în direcția pe care i-o indica aparatul. Vegetația înaltă nu-i permitea să vadă prea departe. Exact în momentul în care era cât pe ce să-și îndrepte atenția din nou asupra australalului, i se păru că vede două siluete albicioase. Privi mai atent și nu-i veni să creadă. Spre ei se îndreptau două tinere foarte frumoase și care nu purtau absolut nici un veșmânt.

— Ce... Ce-i asta, domnule? întrebă soldatul.

— Știu și eu? Au înnebunit două clone. Știi tu cum sunt femeile. Ajunge să vadă o uniformă și gata, nu mai gândesc limpede, încercă Crey să-și ascundă îngrijorarea.

Fetele veneau cu pași fermi, dar fără să se

grăbească. Din când în când își spuneau una alteia câte ceva și izbucneau în râs. Când parcurseseră deja jumătate din drumul de la lizieră până la navă, Crey îi ordonă soldatului:

— Du-te și le alungă! Spune-le să se întoarcă de unde-au venit.

— Două sute optzeci și doi, auzi Crey în cască raportul lui Nardar. În Templu sunt doar două sute optzeci și doi de oameni. Unde naiba or fi restul?

Auzind întrebarea soldatului, Crey simți un imbold subit de a ordona retragerea imediată. Privi însă spre șenilele greoaie care își descărcau calele în transportor, cu trupurile lor imense pe jumătate ieșite în afară. Se întoarse apoi spre soldatul care trebuia să le alunge pe femei și duse binoclul la ochi.

De parcă cele două clone ar fi fost înarmate și periculoase, pe măsură ce se apropia de ele, soldatul începu să ezite. Într-un târziu se opri, la vreo doi metri în fața lor, și Crey îl auzi cum le spune:

— Înapoi! Plecați de-aici!

Fetele dădură din cap că nu înțeleg și se apropiară și mai tare.

— Am ordine clare să vă țin la distanță. Nu mă siliți să folosesc forța!

Nici nu terminase bine de rostit aceste cuvinte, că una dintre fete se ghemui fulgerător iar cealaltă sări pe ea ca de pe o trambulină și lovi puternic cu vârful piciorului în beregata soldatului. Uimit la culme, acesta nici nu apucă să mai spună ceva, că se și prăbuși la pământ, o dată cu atacatoarea sa.

Crey apăsă butonul roșu care îi punea în alertă maximă pe toți soldații săi, dar ca și cum clicul acela l-ar fi transportat în altă lume văzu că soldații săi sunt atacați din toate părțile. Crey își scoase de la șold laserul, se înțepeni pe picioare și ochi liniștit în direcția celor două femei care-l doborâseră pe soldat. Știa acum și de ce erau dezbrăcate. Stratagema aia veche de când lumea îl făcuse pe bietul bărbat să ezite, să le considere neajutorate. Acum probabil că-l omo-

râseră pentru că nu mai vedea ca soldatul să opună vreo rezistență. Raza fâșâi scurt, decupând întreg umărul stâng al celei mai apropiate clone. Guvernatorul nu mai apucă însă să tragă și a doua oară. Cealaltă femeie luă pistolul soldatului și făcu un salt în iarba înaltă, într-un loc în care se putea ascunde.. Trei secunde mai târziu, o rază laser șuieră pe lângă Crey făcându-l să creadă că nu ajungea să găsești trăgaciul unei arme pentru a o putea folosi. Suflul exploziei din spatele lui îl făcu să-și dea seama imediat cât de greșit judecase. Nu în el trăsese femeia aceea, ci în navetă. Nervos la culme, Crey se aruncă în spatele unui mic dâmb și începu să tragă frenetic în direcția clonei.

— Domnule! Sunt peste tot. Nu mai rezistăm!

Crey recunoscu vocea lui Nardar și-și întoarse fulgerător binoclul spre Templu. Apăruți și ei ca din pământ, aproape o sută de bărbați încărcau... arcuri? Clonele acelea îi atacau cu arcuri! Deși nu-i venea să crea-

dă, săgețile din lemn îi transformau pe soldații săi în arici, scuturile individuale fiind construite în așa fel încât să respingă radiațiile și proiectilele metalice. Nimeni nu mai aruncase săgeți în soldați de mai bine de trei mii de ani. În timp ce trăgea la întâmplare, pe deasupra capului, guvernatorul îi văzu pe cei patru soldați de lângă Templu prăbușindu-se, transformați în marionete gigantice, pline de țepi. Pradă unei furii reci, Crey se ridică pe dâmb, își încorda privirea și emise un fascicul laser lung care decapita o linie întreagă de douăzeci de arcași. Abia atunci observă Crey culoarea uniformă a hainelor clonelor. Realiză imediat și de ce scanerele lor nu indicaseră nimic. Cineva avusese ideea genială de a acoperi hainele cu un strat subțire din substanța pe care chiar Crey le-o trimisese pentru construcția acoperișului. În lipsă de altceva, guvernatorul folosise o spumă perfect izolatoare termic. Scanerele nu aveau cum să sesizeze prezența unor oameni care nu emanau nici

un pic de căldură. Dar cum de-și dăduseră seama? Crey decise că avea să se gândească la asta mai târziu și urlă în dispozitivul de comunicații.

— Retrageți-vă imediat! Abandonați șenilele.

Ca și cum ordinul lui fusese auzit de clone, dintr-o extremă a malului nisipos începură să curgă râuri de clone. Soldații realizară imediat că, încă de dimineață, stătuseră îngropate în încăperi decupate în mal cu mult înainte de a ateriza ei. Surpriza dispăruse însă. Numai clonele de lângă Templu reușiră să mai arunce în aer o navetă, cu armele furate de la soldați, înainte ca grupul lor să fie măturat de tirul sistematic al infanteriei de pe Sagittarius. Crey le ordonă soldaților lui să se regrupeze jumătate în jurul transportorului și cealaltă jumătate lângă navetele rămase întregi. Disciplinați, soldații îi urmară ordinele și, după numai câteva secunde, guvernatorul se trezi în mijlocul unui grup care era gata să se îmbarce la

bordul celor două navete de desant care le mai rămăseseră. Abia când se strânseră toți la un loc, guvernatorul realiză că uitase de femeia cu care se luptase la început. Și nu mai apucă să-și dea seama dacă gândul acela îi fusese stârnit de zgomotul familiar al razei laser care îi tăia în două tovarășii sau fusese un fel de premoniție. Urlă lung în cască, neputând să nu-și privească trupul tăiat în două. Muri repede.

* * *

Deși pe stația orbitală nu exista zi sau noapte, Barna simțea că trecuseră mai bine de două zile de când cuceriseră complexul. După luptele grele de pe planetă, reușiseră să-l ia prizonier pe unul dintre piloții transportorului cu care urcaseră, cu toții, până pe orbită. Și aici avuseseră loc lupte care își luaseră partea lor de jertfe. Din mai bine de o mie, acum nu mai rămăseseră decât vreo patru sute. Chiar și așa însă, micuța stație

orbitală abia dacă putea recicla aerul pentru toți, darămite să le ofere provizii de apă și de mâncare. Situația lor era oarecum disperată, pentru că singurul lor prizonier, pilotul transportorului, refuza să coopereze și se dovedea un ins destul de rezistent la torturi.

Nici unul dintre ei nu-și dădea seama cum funcționa memoria ancestrală, dar spectacolul readucerii lor la viață era de-a dreptul înduioșător. Vedeau fețe cunoscute, își aminteau imediat de fapte de arme trăite împreună, de poveri de sânge pe care le aveau unii pentru ceilalți, căpătate pe când luptau pe Pământ ca să își salveze viețile. Printre ei erau ingineri de geniu, soldați admirabili, medici extraordinari, cam tot ce și-ar putea dori o armată să aibă din punct de vedere uman. Poate de aceea se și descurcaseră atât de repede cu aparatura nouă care-i înconjura. Principiile erau probabil diferite, dar, atâta vreme cât dormiseră ei, se părea că omenirea nu inventase vreun fel revoluționar de a da comenzi. Și chiar când

nu înțelegeau, calculatorul central al stației era foarte bucuros să le ofere toate explicațiile. Abia își putea stăpâni furia pe care o resimțea când se gândea la destinul lui de pe planetă. Își dădea seama că fusese un sclav manipulat în cel mai dureros mod posibil pentru el. Și nu numai pentru el...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Șestov se apropia de el cu o față cruntă.

— N-o să-ți vină să crezi ce-am citit în mnemocubul ăsta...

— De unde știi că e un mnemo...?

— Scrie pe el. Vezi? E atât de vechi încât mai e scris cu caractere latine. E un fel de manual...

— Asta e bine. Trebuie să învățăm multe lucruri despre lumea asta în care ne-am trezit.

— Nu cred că avem ce învăța din porcăria asta, zise cu scârbă Șestov, aruncând mnemocubul pe podea. E o înșiruire de tehnici incredibil de perfide prin care o populație de clone neștiutoare e înrobită prin religie

și pusă să muncească pentru Dumnezeul lor, care nu e decât un nemernic care stă și se îmbuibă cu roadele muncii lor.

Șestov nu-și pierduse, nici după două mii de ani, modul răspicat de a vorbi și ideile foarte bine definite cu care îi convinsese aproape pe toți să formeze Corpul celor O Mie de Voluntari.

— Stai, stai că nu-nțeleg. Vrei să spui că ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu e un experiment? Nu e o excepție?

— Nu. Am căutat în arhivele stației. Există încă șase sute șaizeci și cinci de Lumi Agricole.

— Lumi Agricole?

— Da, Barna. Șase sute șaizeci și cinci de Șestov, șase sute șaizeci și cinci de Barna, toți muncind ca vitele de povară și închinându-se la un Dumnezeu mincinos. Se pare că trăim într-un Imperiu întins pe jumătate din Galaxie.

Barna încercă să-și găsească o exclamație potrivită pentru uimirea pe care o simțea.

Nu o găsi însă destul de repede și, pe măsură ce mintea lui sesiza dimensiunile gigantice ale Universului în care se trezise, uită să se mai mire.

— Și cum se călătorește între stele? întrebă Barna.

— Aici e partea frumoasă... Haela a descoperit că motoarele cu hiperpropulsie, cele care depășesc viteza luminii, folosesc un combustibil foarte rar.

— Să înțeleg că suntem condamnați să coborâm pe planetă și să trăim acolo? zise trist Barna.

Șestov culese de pe jos mnemocubul și începu să-l arunce distrat în aer, prinzându-l mereu cu o clipă înainte de a atinge podeaua.

— Haela zice că dimpotrivă. Se pare că nemernicii ăștia de pe orbită tocmai de aceea ne-au pus să le facem țiglele pentru acoperiș. De aceea au riscat și debarcarea, deși știau că s-a întâmplat ceva cu noi. Nisipul pe care-l extrăgeau din mal se pare că e cea mai

mare rezervă de combustibil de felul ăla existentă în Univers.

— Și cum a aflat Haela toate astea?

— Întrebând. E uluitor ce poate să facă dintr-un computer cooperant curiozitatea unei femei.

Bârna surâse ușor.

— Dacă te-ar auzi, ți-ar poci mutra.

— Și asta încă ar fi bine. Știi, de când i-a tăiat pe tipii ăia în două cu laserul, nu s-a mai despărțit de arma aia. O întoarce pe toate părțile și e fericită de parcă și-ar fi găsit dragostea de-o viață.

Ambii bărbați tăcură pentru o vreme. Pe Pământ, Haela fusese cea mai îndemânatică dintre cercetașii lor. Cu două doctorate în psihologie și cu o fire rebelă, fata aceea brunetă și subțire lăsase întotdeauna impresia că e ca un arc a cărui destindere poate produce energia unei supernove. Fără arma ei, despre care înțelesese imediat cum trebuie folosită, probabil că ar fi fost acum cu toții îngropați în dealul de unde constructorii

acelei stații scoteau minereul lor prețios.

— Oricum nu înțeleg multe lucruri, zice Șestov. De ce dracu', a trebuit să inventeze o metodă atât de complicată pentru a săpa în dealul ăla...? Cum funcționează Imperiul ăsta, din moment ce comunicațiile sunt încă subluminice?

— Astea sunt ultimele mele preocupări, îl întrerupse Barna. Adevărata problemă e că începe să ne fie foame și trebuie să luăm o hotărâre.

— Vrei să ne întoarcem? Mai devreme sau mai târziu vor descoperi că i-am omorât și vor lansa un bombardament devastator, probabil chiar de-aici, de pe orbită. N-am avea nici o șansă.

— Și aici ce șansă avem? Aceea de a muri de sete peste vreo două zile? Ți se pare că stația asta e mai ușor de apărat decât Satul? Pe planetă am avut noroc. Nu cred c-o să se mai întâmple.

Tăcerea se lăsă din nou în încăperea mică în care panourile de comandă străluceau

discret, adresând operatorilor întrebări mute la care așteptau însă răbdătoare răspuns.

— Și ce-ai vrea să facem? întrebă Șestov.

Barna știa exact ce dorea să facă. Planurile lui nu se schimbaseră de pe vremea când îl ajuta pe Johansson, pe Pământ. Dorea să distrugă orice formă de religie din Univers. Acum însă știa că are nevoie de aliați, iar clonele făcute cu materialul lor genetic și ținute în sclavie pe sute de Lumi Agricole puteau fi o armată teribilă. Cu ea ar fi vrut să dezlănțuie asupra Universului întreg bătălia pe care se părea că nu mai apucase să o poarte pe Pământ. Dorea să fie un soldat al Omului. Să-i nimicească pe toți aceia care inventau zei numai pentru a le deveni apoi preoți și pentru a-i asupri pe ceilalți. Își simțea întreagă mânia, așa cum fusese ea odinioară, pe vremea când înțelesese pentru prima dată ce anume adusese lumea lui dragă, Pământul, pe marginea prăpastiei. Dorea să fie șeful unei armate de atei.

— Ar trebui să găsim combustibil din ăla

și nave cu care să ajungem pe cea mai apropiată planetă locuită.

Șestov îl privi în ochi și îi citi măreția planurilor.

— Oamenii noștri se vor acomoda repede cu armele astea noi. Se pare că viitorul tihnit i-a cam moleșit pe contemporanii noștri. O să le dăm măsura exactă a ceea ce înseamnă să fii soldat.

— Fără combustibil și nave însă, viziunea mea în care voi trezi pe fiecare Lume Agricolă, câte un Corp al celor O Mie de Voluntari nu se va înfăptui niciodată.

Multe zile după discuția aceea, Barna medita dacă nu cumva evenimentele acelea fuseseră puse la cale totuși de un Dumnezeu care dorea să-i arate că-i atotputernic. Lucrurile se potriviseră prea bine, urma o ordine nefiresc de favorabilă pentru ei. Nici nu terminase bine de rostit frazele acelea că în încăpere dăduse buzna Haela, care-i întrebase pe un ton suav:

— Ce-ați zice dacă v-aș spune că de partea

cealaltă a planetei e o stație similară cu asta care prelucrează austral? Combustibil pentru navele superluminice!

— N-am spune nimic, îi răspunsese Bârna.

— Normal, râsese Haela. Atunci vă spun eu. Treceți la posturi pentru că, în jumătate de oră, ne cuplăm cu stația aceea. Dacă o cucerim, vom deveni cei mai bogați oameni din Univers. Australul de acolo, zice computerul navei, ne va face cea mai redutabilă forță armată a Imperiului.

Cei doi bărbați se uitaseră unul la altul și știură că fiecare se întreabă dacă nu cumva Dumnezeu exista undeva printre stele. Iar dacă exista cu adevărat, probabil că avea chipul Haelei. Calea le era deschisă.

42

Așteptarea se prelungea dureros. Se scurseseră deja două ore de când, în loja secretă din biserica Alambicului, Abatele aștepta jertfa lui Stin. Lângă el, pe un scaun identic, stătea Kasser care se plictisise și el să mai întrebe ce anume caută acolo. Se obișnuise cu statutul lui de prizonier și, în lipsa lui Mos, știa că nu poate avea nici o șansă în fața celor doi călugări înarmați care păzeau intrarea.

Bătrânul împărat privise o vreme la Marii. Erau și ele acolo, privind îngrijorate când spre Alambic, când spre ușa pe unde ar fi trebuit să apară Stin. Nu se îndoiau că tânărul avea să se jertfească pentru ceea ce el credea că va fi mântuirea Satului său, găsirea unui leac pentru boala ce-i ținea prizonieri pe semenii lui. Se întâmplase de atâtea

ori în ultimii două mii de ani, mereu la fel, mereu cu succes, și asta numai pentru că Stin era clona Sfântului Augustin cel Nou, mereu dispus la sacrificiu pentru semenii săi.

Abatele se întrebase nu o dată ce păcate lăuntrice și ancestrale apăsau asupra acelei combinații genetice unice pentru ca, indiferent de câte ori era donată, ființa aceea să sfârșească prin a se jertfi. Existau diferențe, bineînțeles. De pildă, Stin cel de astăzi era cea mai tânără dintre clonele care aveau să atingă vreodată Alambicul. Arhivele Abației pomeneau și de situații în care Stin fusese adus mai mult cu forța, dar sfârșise în Alambic, destul de convins de gestul său pentru ca virușii distilați acolo să permită o însămânțare. Era mereu cuprins de un puternic sentiment religios.

— Ăsta e modul tău de a mă tortura? întrebă Kasser într-o doară, fără să se aștepte însă la vreun răspuns.

Abatele se întoarse spre el și-l fixă cu ochi

cenușii și crânceni.

— Dinastia Boszt nu merită ceea ce fac eu acum. M-am gândit însă că, într-un eveniment care va schimba fața Universului, trebuie să vă dau și vouă o șansă. Deși nu meritați.

— Ne judeci după un înaintaș despre care noi nici măcar n-am știut până de curând, bombăni Kasser în barbă.

— Vom asista imediat la actul unui tânăr care nu are amintiri deloc. Și, cu toate astea, acțiunile lui sunt previzibile. Ceea ce suntem, ceea ce facem ne e scris de însuși Dumnezeu. Strămoșul acela despre care vorbești există în fiecare dintre voi și v-a înscris de-a lungul unei sorți în care trebuie să vă luptați cu noi. Dar nu e vina voastră. Așa a vrut Dumnezeu. Nu poți însă spune că de-a lungul vremurilor v-ați omorât iubindu-ne...

— Bine, nu îți contrazic încrederea în Dumnezeul tău. Spune-mi însă de ce sunt aici.

Abatele oftă adânc, privi spre Marii și apoi

clipi nervos.

— Dacă lucrurile se vor desfășura așa cum cred eu, va trebui să-l convingem pe *quîntul* imperial să nu-și ducă misiunea la bun-sfârșit. Altfel, asupra Universului întreg se va dezlănțui o furie greu de oprit.

— Cred că exagerezi.

Abatele privi cu reproș spre Marii, de parcă ar fi vrut să le spună: „Vedeți, îmi bat gura de pomană."

— Uite ce cred eu, continuă Abatele. Undeva, Dumnezeu și-a întâlnit nemărginirea. Și din locul acela au plecat creaturi ale răului, care au inspirat Curtea Imperială să ne atace. Eu unul cred că e vorba despre un eveniment legat de un contact cu extraterestrii, cu o rasă inteligentă... Iar paloarea de pe fața ta nu face decât să mă convingă că am dreptate. Nu putem să-l lăsăm singur pe Domnul Dumnezeul nostru într-o asemenea încercare. Nu secretele Abației sunt aici în joc, ci ființa Lui.

Kasser își înghiți nodul din gât,

întrebându-se cum aflase Abatele de contactul cu extraterestrii. Era sigur că Vassur nu se trădase și că, de asemenea, ordinul augustinian nu avea cum să aibă un spion atât de iscusit la Curtea Imperială. Treptat însă, gândurile începură să i se așeze într-o ordine clară și spaima din sufletul lui crescu până când el se simți mic, mic de tot.

— Vrei să zici că venirea lui Vassur...?

— Venirea lui Vassur în Abație e doar un eveniment neînsemnat. E felul în care Dumnezeu vestește începerea Armaghedonului. Timp de șaizeci de generații ne-am pregătit pentru clipa în care el își va fi atins nemărginirea. E momentul în care trebuie să fim soldați în oastea lui. Și tocmai asta ne vestește Rim al vostru. Iar noi nu avem voie să-l dezamăgim.

— Și ce-o să faceți?

— O să-i trezim în toate clonele noastre pe adevărații soldați ai Apocalipsei.

— Dar asta e groaznic, protestă Kasser. Lumile Agricole n-or să mai funcționeze și...

— Foamea, dragul meu împărat, e ultimul dintre pericolele unui asemenea război. Noi ne cultivăm hrana aici, în Abație, de două mii de ani. Și, te asigur, n-am devenit nici creaturi inferioare, și nici nu am hămesit vreodată.

— Și în ce se vor transforma clonele?

— Asta e partea frumoasă. Nimeni nu știe. Ele vor deveni ceea ce a vrut Sfântul Augustin atunci când a fost inspirat de Dumnezeu să construiască Alambicul la care ne uităm. Nici eu nu știu.

Kasser dădu să mai întrebe ceva, dar în biserică intră Stin. Era singur și pășea încet, de parcă abia ar fi început să meargă. Ajunse cu greu lângă Alambic și se așeză în genunchi lângă el, cu fruntea rezemată de piatra rece. Una dintre Marii suspină adânc. Abatele întoarse spre ea o privire mustrătoare. Cu gesturile unui om care știa că dacă nu acționează repede nu va mai avea apoi curaj să facă ce și-a propus, Stin își aruncă toate hainele și rămase gol lângă Alambic.

Avea un trup subțire, care păstra încă pecetea tinereții. Se ridică până pe lespede și se întinse apoi liniștit în căușul de forma unui om în care sfârșiseră sute de clone înaintea lui.

— Doamne Dumnezeule, ia-mi sângele și salvează-i pe-ai mei! Nu vreau răsplată pentru gestul meu. Conștiința mântuirii lor e pentru mine împlinirea supremă.

Abatele îl lăsă să-și termine vorbele și apoi acționa un buton. Din lespede apărură imediat câteva brațe mecanice din care în trupul lui Stin se înfipseră ace. Sângele lui începu să curgă spre măruntaiele Alambicului.

Deși știa că acel momenteste vârful de ac în care se sprijinea viitorul Universului, Abatele își luă un răgaz scurt pentru a admira extraordinara lucrare a Domnului ăău. Alambicul nu pornea niciodată dacă în el se găsea o persoană nepotrivită. Analiza ADN, ar fi putut rosti scepticii. El însă prefera să creadă că Dumnezeu pornea mașinăria ace-

ea numai pentru cei pe care îi alesese El însuși cândva, la începutul lumii.

Frații-ostași îl apucară pe Kasser de umeri și fără vorbe îl conduseră pe scări în jos până în preajma ușii. Acolo îl opriră pentru a-i da întâietate Abatelui care, cu un gest brusc, pătrunse în sala din biserica Alambicului și se apropie apoi cu pași mari de Stin. Tânărul pierduse deja foarte mult sânge și nu mai putea să vadă nimic în jurul lui.

Kasser se apropie și el și, cu glas șoptit, îl întrebă pe Abate:

— E mort?

— Nu încă, răspunse Radoslav. Alambicul distilează din sângele lui virușii cu care putem însămânța o altă populație de clone.

În momentul acela, Kasser realiză că asista la ritualul cel mai tainic al Abației, la procesul la care visaseră timp de milenii toți cei care contestaseră întâietatea Lumilor Agricole create de călugării augustinieni.

— De ce mi-arăți toate astea? Ar trebui să fie secrete.

— Fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Fiindcă oricum nu mai contează. Dacă eșuăm acum, o să fie ultima însămânțare. Iar dacă reușim în ceea ce avem de făcut, tot ultima însămânțare va fi. Dumnezeu ne-a închis o ușă astăzi.

— Nu-nțeleg ce vrei să zici.

— Așteaptă.

Kasser își dădea perfect seama că Abatele aștepta acțiunea *quintului*. Acesta fusese trimis aici cu o misiune clară și se părea că momentul acela era cel mai nimerit pentru a o îndeplini. Nu avea cum să lipsească. Kasser se întreba însă, încă de când îi pomenise Abatele, în ce anume ar fi putut să se transforme clonele de pe Lumile Agricole și de ce ar fi putut ele deveni atât de periculoase pentru întregul Univers. Deodată, pradă unei inspirații stranii, Kasser îl întrebă pe Abate:

— Spune-mi, ați reușit vreodată să transmiteți și amintiri cu virușii voștri?

Radoslav îl privi surprins și păru că medi-

tează câteva clipe.

— Da. Dar asta ar contraveni credințelor noastre. Noi vrem să trezim conștiința religioasă a clonelor acționând asupra psihicului lor în mod natural, și nu inducându-le false amintiri. Teoretic însă, putem.

— Suntem pierduți...

— De ce?

— Te-ai gândit vreodată că la un moment dat clonele de pe Lumile Agricole ar putea să recapete memoria originală, a celor care au furnizat materialul genetic inițial?

— Da. Abații au scris lucrări despre asta încă acum patruzeci de generații.

— Și chiar nu vedeți ce s-ar întâmpla? Nu-nțelegeți cum vor reacționa când vor pricepe că au fost sclavii unei religii? Dumnezeule, e vorba de cei O Mie de Voluntari!

Abatele nu reacționa în nici un fel și clipi din ochi, netulburat.

— Nu știu despre ce vorbești.

În mintea lui Kasser, totul deveni limpede. Undeva, pe parcursul istoriei ei, Abația uita-

se cine furnizase materialul genetic inițial pentru clone. Frontul Adevăratei Biserici știa însă ce sunt clonele și de aceea susținea că e ultimul bastion care îl apără pe Dumnezeu. Nici în cele mai negre gânduri ale sale, Kasser nu-și închipuise că Universul va avea parte de furia a câteva miliarde de oameni, antrenați ca soldați excepționali și care descoperă brusc că au dus o viață în sclavie, legați fiind tocmai de ceea ce urau cel mai mult: religia.

— Trebuie să... începu Kasser, dar spusele lui fură întrerupte de furia cu care se deschise ușa bisericii.

Cu pași mari, Rim pătrunse înăuntru și spuse pe un ton aproape vesel:

— Bună dimineața tuturor.

Patru frați-ostași se repeziră spre el. Kasser știa cum luptau *quinții*. Văzu obișnuita ceață și apoi, în doar două secunde, privi cum podeaua se umple de sângele atacatorilor.

— Ei, Rade, parcă aveam o înțelegere. Da-

că mă mai ataca cineva, asta înseamnă că îmi negi Favoarea istorică. Ce să înțeleg din eroismul nesăbuiților ăstora?

— Ce vrei, spionule! înțelege ce vrei, rosti Abatele pe un ton stins. Oricum nu mai contează.

Fără să le mai adreseze vreun cuvânt, *quintul* merse spre Alambic și, scoțând la iuțeală o seringă micuță, luă probe din sângele lui Stin și apoi folosi o altă seringă în care luă din lichidul albastru care se aduna într-un flacon la baza Alambicului.

— Acum am tot ce-mi trebuie și nu o să vă mai perturb meditația cu prezența mea. Sunt sigur că savanții de la Curtea Imperială, având sângele ăsta și virușii, vor putea lesne găsi o cale de a face legătura între ele, rosti Rim pe un ton curtenitor.

— N-o să-ți folosească la nimic, spuse Abatele. Insămân-țarea nu e un act mecanic. Cel care își dă sângele trebuie să o facă având conștiința că se jertfește, crezând în Dumnezeu. Altfel nu funcționează.

— Astea sunt prostii popești de-ale tale. Chiar nu cred că mai am răbdare să le-ascult.

Radoslav clătină din cap și apoi întrebă cu tristețe:

— De ce?

În momentul acela, în biserică se năpusti Maria. Fără a da vreo atenție vreunuia dintre cei trei bărbați sau cadavrelor de pe pardoseală, femeia se aruncă lângă trupul neînsuflețit al lui Stin și începu să plângă în hohote. Rim o privi preț de câteva momente și apoi se întoarse spre Abate.

— Cred că pot să-ți spun de-acum. Am descoperit o lume... O lume minunată. Acolo trăiește o specie de extraterestri care trebuie infectați doar cu un anumit fel de viruși pentru a îndeplini cele mai gigantice sarcini. Am văzut lucruri uimitoare înfăptuite de ei... Nu mănâncă prea mult, nu au problemele oamenilor... Dar ce spun eu? întreabă-l pe el.

Abatele își mută privirile, uimit, spre Kasser.

— Așa este. Dacă vor reuși vreodată să sintetizeze virușii cu care să-i controleze pe zeți, Lumile Agricole cu clone umane vor dispărea în cel mult două decenii. Pur și simplu zeții sunt mult mai buni decât oamenii. Și sunt controlați prin viruși care poartă și informații.

— Vezi, popo, nu avem nevoie de credința ta. Poate că la oameni funcționează așa cum zici, la zeți însă... Hai să zicem că sunt convins că nu e nevoie să te crezi fiul lui Dumnezeu ca să poți...

— Ce să poți? urlă Maria, făcându-l pe *quint* să se întoarcă spre ea. În toate lunile astea am crezut c-ai înțeles. Am sperat că o să redescoperi ce înseamnă să fii om și nu o mașină infernală de luptă. După toate câte ți-am oferit, Rade era gata chiar să-ți cedeze locul lui. Cum poți să fii atât de prost încât să crezi că tehnologiile noastre se pot aplica și unor bestii oarecare? Noi suntem experți în oameni și în credință. Nu-ți dai seama că planul vostru n-o să funcționeze niciodată?

Rim se apropie doi pași de Maria. Fața ei descompusă de plâns îl impresionase foarte puternic. Știa însă că nu putea să-și rateze misiunea chiar la sfârșit. Cele două flacoane urmau să ajungă la Curtea Imperială.

— Îmi pare rău că nu sunt ceea ce ai crezut, dar îți reamintesc că nu te-am mințit niciodată nici cu privire la intențiile, și nici cu privire la motivațiile mele.

— Dar am crezut... la un moment dat am crezut că mă iubești, șopti Maria.

Quintul zâmbi amar.

— Ți-am repetat de-atâtea ori. Un *quint* nu poate iubi.

Abia ce terminase de spus cuvintele acelea că Vassur se întoarse brusc și rămase împietrit. În spatele său, la doar un metru, o altă Marie, identică, îmbrăcată la fel, îl privea cu ochi înlăcrimați. Uimirea pe care o resimți *quintul* îi paralizează pentru o clipă viteza de reacție. În mintea lui se învârtejeau atâtea fapte, atâtea amintiri care acum nu-și mai găseau locul. Două Marii! Le vorbise oare pe

rând, sau asta, a doua, apăruse acum pentru prima dată? Ce festă perversă îi jucase Abația?

Se întoarse să mai privească încă o dată spre prima femeie și uită pentru o clipă de cealaltă. Iar asta a fost cea dintâi și ultima greșeală a *quintului*. Un pumnal bine ascuțit se înfipse undeva, la baza craniului, și îl făcu să cadă în brațele primei femei. O privi în față pe Maria și apoi, cu ultimele puteri, se smulse și merse până la Alambic. Căzu peste trupul lui Stin, încercând să spună ceva. Un fir subțire de sânge se prelinse și se uni cu cel al clonei. Cu o ultimă zvâcnire, Rim își întoarse fața spre Abate. Trăsăturile sale, care până atunci nu exprimaseră decât uimire, înghețară sinistru.

— Nenorocito, l-ai ucis, strigă Maria.

— Și ce-ai fi vrut, să-l las să plece? Ai uitat oare cine ești? Și ce obligații ai? Ai uitat de planul nostru? îi strigă sora ei.

Kasser privea uimit la cele două femei. Își imaginase multe feluri în care putea fi omo-

rât un *quint*, dar niciodată nu se gândise că sfârșitul i-ar putea veni de la o femeie. Teoretic, *quinții* erau imuni la iubire... Și era clar că indiferent ce simțise Vassur pentru una dintre femeile alea, sau pentru amândouă, îi încetinise reflexele.

— Nu, strigă Abatele, pornind vijelios spre femeia de lângă Stin.

Bătrânul se împiedică însă în rasă și căzu, nereușind să o împiedice. Apăsând puternic de cuțitul pe care-l scosese din Rim, Maria își tăia obrajii, hohotind de plâns. Era evident că cicatricile alea nu aveau să dispară niciodată. Mariile nu mai erau la fel.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Abatele fără a se mai ridica de jos.

— Nu vreau să fiu ca ea. Dacă asta e soarta pe care ne-o rezervați, dacă așa trebuie să seducem bărbații, atunci eu nu pot fi parte a unei asemenea arme.

Cu fața șiroind de sânge, Maria începu să alerge spre ușă și dispăru din biserică.

— E nebună, spuse simplu cealaltă Marie

care porni în fugă după sora ei.

Rămași singur, Kasser și Radoslav se priviră în tăcere, nehotărându-se nici unul să vorbească. Fostul împărat se întreba dacă acum, că amenințarea *quintului* dispăruse, Radoslav va mai declanșa alterarea Lumilor Agricole. Era evident că decizia asta muncea și gândurile Abatelui.

— Chiar e adevărat?

— Ce?

— Tot ce a spus *quintul*.

— Da. Zeții sunt niște muncitori excelenți. Nici că se poate o rasă mai potrivită pentru a ne hrăni.

Abatele ridică ochii spre cer. Văzu încă bolta scundă a bisericuței. Ar fi vrut ca Dumnezeu să-i poată vorbi. Ar fi vrut să fie sigur. Ar fi vrut ca Rim să nu fi murit și să fi plecat la Curtea Imperială pentru ca amenințarea lui să fi fost clară. Dumnezeu însă tăcea cu încăpățânare.

— Tu ce zici? O să fie Universul ăsta cu zeți mai bun decât ceea ce trăim acum?

Kasser își aduse aminte de scurta perioadă în care observase o comunitate de pe o Lume Agricolă undeva, în inima Galaxiei. Oamenii aceia păreau fericiți. Munceau, aveau un fel de troc cu Dumnezeul lor, mureau fără a purta pe umeri povara cunoașterii. Dar erau ei superiori zeților? La întrebarea asta simțea că nu are răspuns.

— Nu știu, Sfinția Ta. Ești de mai multă vreme în contact cu Dumnezeul tău și trebuie să știi mai bine ca mine. Ceea ce știu însă este că dinastia Boszt a riscat și a pierdut. Felul în care o să-i pedepsești... e numai alegerea ta.

Cei doi bărbați străbătură împreună coridorul care ducea spre subteranele bibliotecii. Ieșiră apoi în piața centrală a Abației și se opriră pe banca de lângă cais. Copacului îi făcuseră bine zilele însorite, iar puținele sale frunze păreau să fi înverzit din nou, în ciuda toamnei târzii. Fără vorbă, Abatele începu să mângâie ramurile. Deodată, privirea îi fu atrasă de o boabă mică și verde. O privi

atent. Nu, nu încăpea nici o îndoială. Era un mugure de floare. Și-atunci un lucru îi deveni clar: dacă un pom atât de mic putea înflori a doua oară, învingând toamna, dar și pe oamenii care nu îi dădeau nici o șansă, atunci probabil că și clonele de pe Lumile Agricole meritau să se nască a doua oară și să afle cine au fost. Fără să privească spre el, îi zise lui Kasser:

— E greu să renunți la două mii de ani în care te-ai pregătit să-L salvezi pe Dumnezeu de propria-I nemărginire. Iar zeții ăia... Pur și simplu nu pot să-i trădez pe toți cei care m-au precedat. Îmi pare rău.

Kasser ar fi vrut să poată spune ceva, dacă nu inteligent, măcar măreț. Realiză însă că nu era nimeni prin preajmă să consemneze ceea ce ar fi putut spune. De aceea se mulțumi să murmure:

— Bine-ar fi ca Dumnezeul tău să existe. O să avem mare nevoie de el!